JULKAISTAAN
NEUVOSTOLIITON KOMMUNISTISEN
PUOLUEEN (BOLSHEVIKKIEN)
KESKUSKOMITEAN
PÄÄTÖKSEN PERUSTEELLA

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

NKP(b):n KESKUSKOMITEAN MARX—ENGELS—LENIN INSTITUUTTI

J. V. STALIN

TEOKSET

★

KARJALAIS-SUOMALAISEN SNT:n
VALTION KUSTANNUSLIIKE
*Petroskoi * 1951*

J. V. STALIN

10 OSA

1927

ELOKUU–JOULUKUU

ESIPUHE

J. V. Stalinin Teosten kymmenenteen osaan sisältyvät ne teokset, jotka on kirjoitettu elo—joulukuussa 1927.

Vuoden 1927 loppuun tultaessa oli saavutettu ratkaisevia menestyksiä maan sosialistisen teollistamispolitiikan alalla. Bolshevikkipuolueen ja neuvostokansan eteen asettui elintärkeäksi tehtäväksi siirtyminen maatalouden kollektivisoimistielle.

Keskuskomitean poliittisessa toimintaselostuksessa NKP(b):n XV edustajakokoukselle J. V. Stalin tekee analyysin Neuvostoliiton kansainvälisestä asemasta, tilanteesta kapitalistisissa maissa ja vallankumouksellisen liikkeen tilasta koko maailmassa; osoittaa sosialistisen rakennustyön menestykset kapitalististen maiden ympäröimässä Neuvostoliitossa; määrittelee sosialististen hallitsevien kukkulain laajentamisen ja lujittamisen sekä kapitalististen ainesten likvidoimisen tehtävät kansantaloudessa. J. V. Stalin perustelee maatalouden kollektivisoimiseen otettavan suunnan, jonka edustajakokous hyväksyi ja vahvisti.

Toimintaselostuksessa ja loppulausunnossa selostukseen NKP(b):n XV edustajakokouksessa, puheissa „Venäjän opposition poliittiset kasvot“, „Trotskilainen oppositio ennen ja nyt“, „Puolue ja oppositio“ ynnä muissa teoksissa J. V. Stalin vie päätökseen trotski-

laisuuden aatteellisen murskaamisen ja asettaa puolueen eteen trotskilais-zinovjevilaisen neuvostovastaisen blokin täydellisen organisatoorisen murskaamisen ja hävittämisen tehtävän, tähdentää väsymättömän taistelun välttämättömyyttä yhtenäisyyden ja rautaisen kurin puolesta bolshevikkipuolueen riveissä.

J. V. Stalinin teokset „Lokakuun vallankumouksen kansainvälinen luonne“, „Keskustelu ulkomaalaisten työläisedustajistojen kanssa“, „Kansainvälinen tilanne ja Neuvostoliiton puolustus“ selittävät Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen maailmanhistoriallista merkitystä, joka vallankumous merkitsee ihmiskunnan historiassa perinpohjaista käännettä kapitalismista kommunismiin, marxismin-leninismin voittoa sosialidemokratismista. J. V. Stalin korostaa Neuvostoliiton merkitystä maailman vallankumousliikkeen tukikohtana sekä välttämättömyyttä suojata Neuvostoliitto imperialismin taholta tulevilta hyökkäyksiltä.

„Keskustelussa ensimmäisen amerikkalaisen työläisedustajiston kanssa“ J. V. Stalin osoittaa marxilaisuuden ja leninismin eroittamattoman yhtenäisyyden ja näyttää, mitä uutta Lenin toi marxilaisuuden yleiseen aarteistoon kehittäessään Marxin ja Engelsin oppia sovellettuna uuteen aikakauteen — imperialismin ja proletaaristen vallankumousten aikakauteen.

Kymmenennessä osassa julkaistaan ensi kertaa kirje „Toveri M. I. Uljanovalle. Vastaus toveri L. Michelsonille“ ja „Jäsennys kirjoitusta varten „Lokakuun vallankumouksen kansainvälinen luonne““.

NKP(b):n Keskuskomitean
Marx—Engels—Lenin Instituutti

1927

ELOKUU – JOULUKUU

NKP(b):n KESKUSKOMITEAN ja KESKUSKONTROLLIKOMITEAN YHDISTETTY TÄYSISTUNTO[1]

heinäkuun 29 — elokuun 9 pnä 1927

J. Stalin. Oppositiosta. Kirjoituksia ja puheita vuosilta 1921—1927, M.—L., 1928

KANSAINVÄLINEN TILANNE JA NEUVOSTOLIITON PUOLUSTUS

Puhe elokuun 1 pnä

I

OPPOSITION HYÖKKÄILYT KOMINTERNIN JAOSTOJA VASTAAN

Toverit! Haluaisin ennen kaikkea pysähtyä kysymykseen Kamenevin, Zinovjevin ja Trotskin hyökkäilyistä Kominternin jaostoja vastaan, Kominternin Puolan jaostoa, Itävallan jaostoa, Englannin jaostoa ja Kiinan jaostoa vastaan. Haluaisin kosketella tätä kysymystä sen vuoksi, kun he, oppositiolaiset, ovat sotkeneet veden sameaksi, heittäneet poroa silmille veljespuolueiden suhteen, mutta me tarvitsemme tässä selvyyttä emmekä oppositiomaista suunsoittoa.

Kysymys Puolan puolueesta. Zinovjev julisti täällä rohkeasti, että jos siellä, Puolan puolueessa, on oikeistopoikkeama Warskin ominaisuudessa, niin siihen on syyssä Kommunistinen Internationale, Kominternin nykyinen johto. Hän sanoi, että kun Warski kannatti yhteen aikaan — hän todellakin kannatti — Pilsudskin sotajoukkojen tukemista, niin siihen on Komintern syyssä.

Se on aivan väärin. Haluaisin vedota tosiasioihin, teille tunnettuihin kohtiin viime vuoden heinäkuussa pidetyn Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunnon pikakirjoituspöytäkirjoista, vedota sel-

laisen miehen kuin tov. Dzierzhynskin lausuntoon ja esittää sen todisteena. Hän sanoi silloin, että jos Puolan puolueessa on ollut oikeistopoikkeama, niin sitä ei ole viljellyt kukaan muu kuin juuri Zinovjev.

Se oli niin sanotun Pilsudskin kapinan[2] päivinä, jolloin me, Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puolan valiokunnan ja puolueemme Keskuskomitean jäsenet, joihin kuuluivat Dzierzhynski, Unschlicht, minä, Zinovjev ynnä muita, laadimme päätöksiä Puolan kommunistista puoluetta varten. Zinovjev, Kominternin puheenjohtajana, esitti silloin oman päätösehdotelmansa, jossa hän muun muassa esitti, että nykyhetkellä Puolassa, jolloin kiihtyy taistelu Pilsudskin kannalla olevien voimien ja Witosin johtaman Puolan hallituksen kannalla olevien voimien välillä, että tässä vaiheessa ei kommunistisen puolueen taholta voida harjoittaa puolueettomuuspolitiikkaa **ja ettei pidä toistaiseksi hyökkäillä kärkevästi Pilsudskia vastaan.**

Me, muutamat henkilöt, siinä joukossa myös Dzierzhynski, olimme silloin sitä vastaan ja sanoimme, että se on väärä ohje, että se vain vie sekaisin Puolan kommunistisen puolueen. On sanottava, ettei voida harjoittaa enempää puolueettomuuspolitiikkaa kuin Pilsudskin kannattamisenkaan politiikkaa. Muutamien vastaväitteiden jälkeen tämä toimintaohje hyväksyttiin meidän tekemin muutoksin.

Tällä haluan sanoa, ettei tarvita suurtakaan rohkeutta esiintymiseen Warskia vastaan, joka teki silloin virheen ja joka sai siitä ansaitsemansa löylytyksen, mutta kun vieritetään omat synnit toisen kontolle, kun sälytetään oma syy oikeistopoikkeaman

viljelemisestä Puolan puolueessa, Zinovjevin oma syy, Kominternin niskaan, Kominternin nykyisten johtajien niskaan — niin se on rikos Kominternia vastaan.

Te sanotte, että se on pikku asia ja että turhaan minä pengon sitä. Ei, toverit, se ei ole pikku asia. Taistelu oikeistopoikkeamaa vastaan Puolan puolueessa jatkuu ja tulee vielä jatkumaan. Zinovjevilla on, — kuinka sen nyt lievemmin sanoisin, — rohkeutta mennä väittämään, että Kominternin nykyinen johto tukee oikeistopoikkeamaa. Mutta tosiasiat puhuvat päinvastaista. Ne puhuvat siitä, että Zinovjev parjaa Kominternia vierittämällä omat syntinsä toisten kontolle. Hän, Zinovjev, on tottunut sellaiseen, hänelle se ei ole mitään uutta. Mutta meidän velvollisuutemme on silti joka kerta paljastaa tämä hänen parjaava menettelynsä.

Itävallan suhteen. Zinovjev väitti täällä, että Itävallan kommunistinen puolue on heikko, että se ei kyennyt ottamaan käsiinsä johtoa Wienissä äskettäin tapahtuneessa kapinaliikkeessä[3]. Se pitää ja ei pidä paikkaansa. Että Itävallan kommunistinen puolue on heikko, se on totta. Mutta kun kielletään sen toimineen oikein, niin se on jo sen parjaamista. Niin, se on vielä heikko, mutta se on heikko muun muassa siksi, ettei kapitalismi ole vielä joutunut siihen syvään vallankumoukselliseen kriisiin, mikä vallankumouksellistaa joukkoja, mikä desorganisoi sosialidemokratian ja kohottaa nopeasti kommunismin mahdollisuuksia, se on heikko sen vuoksi, että se on nuori, sen vuoksi, että Itävallassa on jo kauan sitten päässyt vallalle sosialidemokraattinen „vasemmisto“[4], joka osaa vasemmistofraasien taakse verhoutumalla

toteuttaa oikeistolaista opportunistista linjaa, sen vuoksi, ettei sosialidemokratiaa voida lyödä hajalle yhdellä iskulla. Mutta mihin Zinovjev oikeastaan pyrkii? Hän viittaili, mutta ei rohjennut suoraan sanoa, että kun Itävallan kommunistinen puolue on heikko, niin se on Kominternin syytä. Sitä hän nähtävästi halusi sanoa. Mutta sehän on hyökkäilyä kelvottomilla keinoilla. Se on parjausta. Päinvastoin, juuri sen jälkeen, kun Zinovjev ei enää ollut Kominternin puheenjohtajana, Itävallan kommunistinen puolue vapautui tönimisestä, sopimattomasta sekaantumisesta sen sisäiseen elämään ja sai siten mahdollisuuden kulkea eteenpäin ja kehittyä. Eikö se tosiasia, että se pystyi ottamaan mitä aktiivisimmin osaa Wienin tapahtumiin saaden työläisjoukkojen myötätunnon osakseen,— eikö se puhu siitä, että Itävallan kommunistinen puolue kasvaa ja muodostuu joukkopuolueeksi? Kuinka voidaan kieltää nämä ilmeiset tosiasiat?

Hyökkäys Englannin kommunistista puoluetta vastaan. Zinovjev vakuutteli, että Englannin kommunistinen puolue ei voittanut mitään yleislakosta eikä kivihiililakosta[5], että se selviytyi taistelusta muka vieläpä heikentyneenä. Se on väärin. Se on väärin sen vuoksi, että Englannin kommunistisen puolueen ominaispaino kasvaa päivä päivältä. Vain sokeat voivat kieltää sen. Se näkyy vaikkapa siitäkin, että kun ennen Englannin porvaristo ei kiinnittänyt siihen vakavaa huomiota, niin nyt sitä vastoin se vainoaa raivokkaasti Englannin kommunistista puoluetta, eikä vain se, vaan myöskin Pääneuvosto[6] ja myöskin Englannin labour-puolue järjestävät vimmat-

tua ajojahtia „omia“ kommunisteja vastaan. Minkä tähden tähän saakka on enemmän tai vähemmän siedetty Englannin kommunisteja? Sen tähden, että he olivat heikkoja, että heidän vaikutuksensa joukkoihin oli heikkoa. Minkä tähden heitä on lakattu sietämästä, miksi heitä vastaan on alettu hyökkäillä vimmatusti? Sen tähden, että kommunistista puoluetta pelätään voimana, sen tähden, että Englannin labour-puolueen ja Pääneuvoston johtomiehet pelkäävät sen olevan haudankaivajansa. Zinovjev unohtaa sen.

En kiellä sitä, että yleensä Kominternin länsimaiset jaostot ovat yhä vielä enemmän tai vähemmän heikkoja. Sitä ei voida kieltää. Mutta mikä on syynä siihen? Tärkeimpiä näistä syistä ovat:

ensinnäkin se, ettei ole olemassa sitä syvää vallankumouksellista kriisiä, joka vallankumouksellistaa joukot, nostaa ne jalkeille ja kääntää ne jyrkästi kommunismin puoleen;

toiseksi, se seikka, että vallitsevana voimana työläisten keskuudessa kaikissa Länsi-Euroopan maissa ovat toistaiseksi sosialidemokraattiset puolueet, iältään vanhemmat kuin kommunistiset puolueet, jotka ovat syntyneet vasta äskettäin ja joilta ei voida vaatia, että ne yhdellä iskulla löisivät hajalle sosialidemokraattiset puolueet.

Ja eikö ole tosiasia, että näistä seikoista huolimatta kommunistiset puolueet Lännessä kasvavat, että niiden saavuttama suosio työläisjoukoissa kasvaa, että eräät niistä ovat jo muodostuneet ja toiset ovat muodostumassa todellisiksi proletariaatin joukkopuolueiksi?

Mutta on olemassa vielä eräs syy, joka häiritsee kommunististen puolueiden nopeaa kasvua Lännessä. Se on opposition harjoittama hajoitustyö, sen saman opposition, joka istuu täällä, tässä salissa. Mitä tarvitaan, jotta kommunistiset puolueet kasvaisivat nopeaa vauhtia? Rautaista yhtenäisyyttä Kominternissa ja sitä, ettei sen jaostoissa olisi hajaannusta. Mutta mitä tekee oppositio? Se on muodostanut Saksassa toisen puolueen, Maslovin ja Ruth Fischerin puolueen. Se yrittää muodostaa samanlaisia hajoitusryhmiä muissakin Euroopan maissa. Se, tämä meidän oppositiomme, on muodostanut Saksassa toisen puolueen keskuskomiteoineen, pää-äänenkannattajineen, parlamenttiryhmineen, se on pannut Kominternissa toimeen jakaantumisen, tietäen hyvin, että jakaantuminen ei voi olla tässä tapauksessa jarruttamatta kommunististen puolueiden kasvua, — ja nyt se itse kirkuu, Kominterniin viitaten, että Lännen kommunistiset puolueet kasvavat hitaasti! Tämä on tosiaan jo yli rajojen menevää julkeutta...

Kiinan kommunistisen puolueen suhteen. Oppositiolaiset kirkuvat, että sillä, Kiinan kommunistisella puolueella, oikeastaan sen johdolla, on sosialidemokraattisia, menshevistisiä virheitä. Se pitää paikkansa. He moittivat siitä Kominternin johtoa. Mutta se on jo kokonaan väärin. Päinvastoin, Komintern on järjestelmällisesti oikaissut Kiinan kommunistisen puolueen johdon virheitä. Vain sokeat voivat kieltää sen. Te tiedätte sen lehdistöstä, „Pravdasta“, „Kommunistisesta Internationalesta“ [7], te tiedätte sen Kominternin päätöksistä. Oppositio ei ole maininnut milloinkaan ainoatakaan ohjetta, ei yhtään sellaista Komin-

ternin päätöslauselmaa, mikä voisi synnyttää menshevististä syrjäpoikkeamaa Kiinan kommunistisen puolueen Keskuskomiteassa, eikä se voi sellaista mainita, sillä sellaisia ohjeita ei ole olemassa. On typerää luulla, että jos jossakin kommunistisessa puolueessa tai sen Keskuskomiteassa on ilmennyt menshevistinen poikkeama, niin siihen on ehdottomasti Komintern syyssä.

Kamenev kysyy, mistä Kiinan kommunistiseen puolueeseen on saattanut ilmaantua menshevistisiä virheitä, ja vastaa, että ne ovat voineet ilmaantua vain Kominternin väärän johdon takia. Mutta minä kysyn: mistä ilmaantuivat Saksan kommunistisen puolueen menshevistiset virheet vuoden 1923 vallankumouksen aikana? Mistä ilmaantui brandlerilaisuus[8]? Kuka kannatti sitä? Eikö ole tosiasia, että Saksan puolueen Keskuskomitean menshevistisiä virheitä kannatti opposition nykyinen johtomies Trotski? Miksei Kamenev sanonut silloin, että brandlerilaisuuden ilmaantuminen on selitettävissä Kominternin väärän johdon seuraukseksi? Kamenev ja Trotski ovat unohtaneet proletariaatin vallankumousliikkeen opetukset. He ovat unohtaneet, että vallankumouksen nousuvaiheessa tulee kommunistisissa puolueissa ehdottomasti ilmenemään oikeisto- ja vasemmistopoikkeamia, joista edellinen ei halua erota entisyydestä ja toinen ei halua ottaa huomioon nykyisyyttä. He ovat unohtaneet, ettei ole vallankumouksia ilman näitä syrjäpoikkeamia.

Entä kuinka meillä olivat asiat Lokakuussa 1917, eikö meidän puolueessamme ollut silloin oikeisto- ja vasemmistopoikkeamaa? Ovatko Kamenev ja Zinovjev

todellakin unohtaneet sen? Muistatteko, toverit, Kamenevin ja Zinovjevin Lokakuussa tekemien menshevististen virheiden historian? Mistä nuo virheet silloin ilmaantuivat? Kuka siihen oli syyssä? Voitiinko siitä syyttää Leniniä tai leniniläisen puolueen Keskuskomiteaa? Kuinka oppositio on voinut „unohtaa“ nämä ja muut niiden kaltaiset tosiasiat? Kuinka se on saattanut „unohtaa“, että vallankumouksen nousun oloissa puolueen sisällä ilmaantuu aina oikeisto- ja vasemmistopoikkeamat marxilaisuudesta? Ja mikä tällöin on marxilaisten tehtävä, leniniläisten tehtävä? Lyödä sekä vasemmistolaisia että oikeistolaisia uklonisteja.

Minua hämmästyttää Trotskin ylimielisyys, kun hän, nähkääs, ei voi sietää, kuten osoittautuu, pienimpiäkään virheitä kommunistisilla puolueilla Lännessä eikä Idässä. Häntä, nähkääs, hämmästyttää se, että siellä, Kiinassa, missä on nuori, tuskin kahtakaan vuotta toiminut kommunistinen puolue, että siellä on saattanut ilmaantua menshevistisiä virheitä. Entä kuinka monta vuotta Trotski itse harhaili menshevikkien joukossa? Onko hän unohtanut sen? Hänhän harhaili menshevikkien joukossa kokonaista 14 vuotta — vuodesta 1903 vuoteen 1917 saakka. Minkä vuoksi hän suo itselleen 14-vuotisen määräajan lähetäkseen vasta sitten, harhailtuaan kaikenlaisten leniniläisvastaisten „virtausten“ mukana, bolshevikkeja, mutta nuorille Kiinan kommunisteille hän ei halua antaa edes 4 vuoden määräaikaa? Minkä vuoksi hän on noin ylimielinen toisia kohtaan, mutta unohtaa omat harhailunsa? Minkä vuoksi? Missä tässä on, niin sanoaksemme, „oikeudenmukaisuus“?

II

KIINASTA

Siirtykäämme Kiinan kysymykseen.

En ryhdy tekemään laajasti selkoa opposition virheistä Kiinan vallankumouksen luonnetta ja perspektiivejä koskevassa kysymyksessä. En ryhdy sen vuoksi, koska siitä on jo puhuttu riittävän paljon ja riittävän vakuuttavasti, eikä tässä ole syytä ryhtyä toistamaan. En ryhdy puhumaan laajemmin siitäkään, että Kiinan vallankumous nykyisessä vaiheessaan on muka tulliautonomiaan pyrkivä vallankumous (Trotski). Ei kannata myöskään ryhtyä puhumaan laajemmin siitä, ettei Kiinassa muka ole feodaalisia jätteitä ja että jos niitä ehkä onkin olemassa, niin ei niillä ole missään määrin vakavaa merkitystä, joten agraarivallankumous Kiinassa käy niin muodoin kerrassaan käsittämättömäksi (Trotski ja Radek). Näistä ja muista sentapaisista opposition virheistä Kiinan kysymyksessä te olette varmaan jo lukeneet puolueemme lehdistöstä.

Siirtykäämme kysymykseen leninismin perustavista lähtökohdista siirtomaiden ja riippuvaisten maiden vallankumouksen kysymyksiä ratkaistaessa.

Mikä on Kominternin ja yleensä kommunististen puolueiden lähtökohtana suhteessa vallankumousliikkeen kysymyksiin siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa?

Tämä lähtökohta on se, että tehdään tarkka ero imperialistisissa maissa, toisia kansoja sortavissa maissa tapahtuvan vallankumouksen ja siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa, muiden valtioiden imperia-

listista sortoa kärsivissä maissa tapahtuvan vallankumouksen välillä. Vallankumous imperialistisissa maissa on eri asia, porvaristo on siellä muiden kansojen sortaja, se on siellä vastavallankumouksellista vallankumouksen kaikissa vaiheissa, siellä ei ole olemassa kansallista momenttia vapaustaistelun momenttina. Vallankumous siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa on jotain toista, imperialistinen sorto muiden valtioiden taholta on siellä eräs vallankumouksen tekijöistä, tämä sorto ei voi olla koskematta siellä myöskin kansallista porvaristoa, siellä kansallinen porvaristo voi vississä vaiheessa ja määrätyn ajan kannattaa maansa vallankumouksellista liikettä imperialismia vastaan, kansallinen momentti on siellä vapaustaistelun momenttina vallankumouksen tekijä.

Ellei tätä eroa tehdä, ellei ymmärretä tätä eroa, vaan samaistetaan vallankumous imperialistisissa maissa siirtomaiden vallankumousten kanssa, niin se merkitsee poistumista marxilaisuuden tieltä, leninismin tieltä, asettumista II Internationalen kannattajien puolelle.

Kuulkaa, mitä Lenin sanoi tästä asiasta Kominternin II kongressissa selostuksessaan kansallisuus- ja siirtomaakysymyksistä:

„Mikä on teesiemme kaikkein tärkeimpänä, perustavana ajatuksena? **Ero sorrettujen ja sortavien kansojen välillä.** Me korostamme tätä eroa — päinvastoin kuin II Internationale ja porvarillinen demokratia tekee“ * (XXV osa, s. 351).

Opposition perusvirhe on se, että se ei ymmärrä eikä tunnusta tätä eroa yhden vallankumoustyypin ja toisen vallankumoustyypin välillä.

* Alleviivaus minun. J. St.

Opposition perusvirhe on se, että se **samaistaa** vuoden 1905 vallankumouksen Venäjällä, imperialistisessa, toisia kansoja sortaneessa maassa, vallankumouksen kanssa Kiinassa, sorretussa maassa, puolisiirtomaassa, jonka on pakko taistella muiden valtakuntien harjoittamaa imperialistista sortoa vastaan. Meillä Venäjällä, vuonna 1905, vallankumous kävi porvaristoa vastaan, liberaalista porvaristoa vastaan, siitä huolimatta, vaikka vallankumous olikin porvarillis-demokraattinen. Minkä takia? Sen takia, että **imperialistisen** maan liberaalinen porvaristo ei voi olla olematta vastavallankumouksellista. Juuri sen takia bolshevikeilla silloin ei ollut eikä voinut olla puhetta väliaikaisista blokeista ja sopimuksista liberaalisen porvariston kanssa. Ottaen lähtökohdaksi tämän oppositio väittää, että samoin on meneteltävä Kiinassakin vallankumousliikkeen kaikissa vaiheissa, että Kiinassa ei voida sallia väliaikaisia sopimuksia ja blokkeja kansallisen porvariston kanssa, ei milloinkaan eikä millään ehdoilla. Mutta oppositio unohtaa, että näin voivat puhua vain henkilöt, jotka eivät käsitä eivätkä tunnusta eroa vallankumouksen välillä sorretuissa maissa ja sortavissa maissa, että näin voivat puhua vain henkilöt, jotka sanoutuvat irti leninismistä ja luisuvat II Internationalen kannattajien joukkoon.

Kuulkaa, mitä Lenin sanoo tilapäisten sopimusten ja blokkien sallittavuudesta **porvarillisen** vapausliikkeen kanssa siirtomaissa:

„Kommunistisen Internationalen pitää kulkea **väliaikaisessa liitossa** * siirtomaiden ja takapajuisten maiden porvarillisen

---

* Alleviivaus minun. **J. St.**

demokratian kanssa, mutta ei sulautua siihen, sekä säilyttää ehdottomasti proletaarinen liike itsenäisenä jopa sen kaikkein alkeellisimmassakin muodossa“ (XXV osa, s. 290)... „kommunisteina meidän on **tuettava** ja me tulemme **tukemaan** siirtomaiden **porvarillisia vapausliikkeitä*** vain niissä tapauksissa, kun nämä liikkeet ovat todella vallankumouksellisia, kun niiden edustajat eivät estä meitä kasvattamasta ja järjestämästä talonpoikaistoa ja suuria riistettyjä joukkoja vallankumouksen hengessä“ (XXV osa, s. 353).

Kuinka saattoi „tapahtua“, että Lenin, joka sinkosi tulta ja tulikiveä sopimusten tekoa vastaan porvariston kanssa **Venäjällä**, tunnustaa sellaiset sopimukset ja blokit sallittaviksi **Kiinassa?** Ehkäpä Lenin on erehtynyt? Mahdollisesti hän on kääntynyt vallankumouksellisesta taktiikasta opportunistiseen taktiikkaan? Ei tietenkään! Näin „tapahtui“ siksi, että Lenin ymmärsi eron vallankumouksen välillä sorretussa maassa ja sortavassa maassa. Näin „tapahtui“ siksi, että Lenin ymmärsi, että kehityksensä määrätyssä vaiheessa kansallinen porvaristo siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa voi kannattaa maansa vallankumousliikettä imperialismin sortoa vastaan. Sitä ei oppositio halua ymmärtää, mutta se ei halua ymmärtää sitä sen vuoksi, että se sanoutuu irti Leninin vallankumouksellisesta taktiikasta, sanoutuu irti leninismin vallankumouksellisesta taktiikasta.

Kiinnitittekö te huomiotanne siihen, miten tarkasti opposition johtajat karttoivat puheissaan näitä Leninin ohjeita, peläten koskea niihin? Minkä takia he kiertävät näitä kaikille tunnettuja Leninin taktillisia ohjeita siirtomaihin ja riippuvaisiin maihin nähden? Miksi he pelkäävät näitä ohjeita? Siksi, että he

* Alleviivaus minun. J. St.

pelkäävät totuutta. Siksi, että Leninin taktilliset ohjeet kumoavat trotskilaisuuden koko aatteellispoliittisen asettamuksen Kiinan vallankumousta koskevissa kysymyksissä.

Kiinan vallankumouksen vaiheista. Oppositio on mennyt niin sekaisin, että se kieltää nyt Kiinan vallankumouksen kehityksessä olevan minkäänlaisia vaiheita. Mutta onko olemassa vallankumousta ilman määrättyjä kehityksensä vaiheita? Eikö meidän vallankumouksellamme ollut kehitysvaiheitaan? Ottakaa Leninin Huhtikuun teesit[9] ja te näette, että Lenin tunnusti vallankumouksessamme kaksi vaihetta: ensimmäisenä vaiheena oli porvarillis-demokraattinen vallankumous agraariliike perusakselinaan; toisena vaiheena oli Lokakuun vallankumous proletariaatin suorittama vallan valtaaminen perusakselinaan.

Mitkä ovat Kiinan vallankumouksen vaiheet?

Mielestäni niitä pitäisi olla kolme:

ensimmäinen vaihe — yleiskansallisen **yhdistetyn** rintaman vallankumous, Kantonin kausi, jolloin vallankumous suuntasi iskunsa etupäässä ulkolaista imperialismia vastaan ja kansallinen porvaristo kannatti vallankumousliikettä;

toinen vaihe — porvarillis-demokraattinen vallankumous, kansallisten sotajoukkojen tultua Jangtsejoelle, jolloin kansallinen porvaristo loittoni vallankumouksesta ja agraariliike paisui kymmenien miljoonien talonpoikien mahtavaksi vallankumoukseksi (Kiinan vallankumous on nyt kehityksensä toisessa vaiheessa);

kolmas vaihe — neuvostovallankumous, jota ei vielä ole, mutta joka on koittava.

Ken ei ole käsittänyt sitä, ettei ole vallankumousta ilman sen määrättyjä kehityksen vaiheita, ken ei ole ymmärtänyt sitä, että Kiinan vallankumouksella on kehityksessään kolme vaihetta, hän ei ole ymmärtänyt mitään enempää marxilaisuudesta kuin Kiinan kysymyksestäkään.

Mikä on Kiinan vallankumouksen ensimmäisen vaiheen luonteenomainen piirre?

Kiinan vallankumouksen ensimmäisen vaiheen luonteenomainen piirre on ensinnäkin se, että se oli yleiskansallisen yhdistetyn rintaman vallankumous, ja toiseksi se, että se oli suunnattu pääasiallisesti ulkoista imperialistista sortoa vastaan (Hongkongin lakko[10] y.m.). Oliko Kanton silloin Kiinan vallankumousliikkeen keskuksena, sen hyökkäysasemana? Oli ehdottomasti. Vain sokeat voivat enää kieltää sen.

Pitääkö paikkansa se, että siirtomaavallankumouksen ensimmäisen vaiheen pitää olla luonteeltaan juuri tällaisen? Mielestäni se pitää paikkansa. Kominternin II kongressin „Lisäteeseissä“, joissa käsitellään vallankumousta Kiinassa ja Intiassa, sanotaan suoraan, että näissä maissa „ulkomaalainen sorto on koko ajan jarruttanut yhteiskunnallisen elämän vapaata kehitystä“, että „sen vuoksi vallankumouksen **ensimmäisenä askeleena*** siirtomaissa pitää olla ulkomaisen kapitalismin kukistaminen“ (kts. Kominternin II kongressin pikakirjoituspöytäkirja, s. 605).

Kiinan vallankumouksen luonteenomaisena piirteenä on se tosiasia, että se on käynyt läpi tämän „ensim-

* Alleviivaus minun. J. St.

mäisen askeleen", kehityksensä ensimmäisen vaiheen, käynyt läpi yleiskansallisen yhdistetyn rintaman vallankumouksen kauden ja astunut kehityksensä toiseen vaiheeseen, agraarivallankumouksen kauteen. Esimerkiksi Turkin vallankumouksen (kemalistit) luonteenomaisena piirteenä on päinvastoin se tosiasia, että se juuttui tuohon „ensimmäiseen askeleeseen", kehityksensä ensimmäiseen vaiheeseen, porvarillisen vapausliikkeen vaiheeseen, edes yrittämättä siirtyä kehityksensä toiseen vaiheeseen, agraarivallankumouksen vaiheeseen.

Mitä olivat Kuomintang[11] ja sen hallitus vallankumouksen ensimmäisessä vaiheessa, Kantonin kaudella? Ne olivat silloin työläisten, talonpoikien, porvarillisen sivistyneistön ja kansallisen porvariston blokki. Oliko Kanton silloin vallankumousliikkeen keskus, vallankumouksen hyökkäysasema? Oliko Kantonin Kuomintangin tukeminen imperialismia vastaan käytävän vapaustaistelun hallituksena silloin oikeata politiikkaa? Olimmeko me oikeassa antaessamme apua Kantonille Kiinassa ja, sanokaamme, Angoralle Turkissa, silloin kun Kanton ja Angora kävivät taistelua imperialismia vastaan? Kyllä, me olimme oikeassa. Me olimme oikeassa, ja me kuljimme silloin Leninin jälkiä, sillä Kantonin ja Angoran taistelu hajoitti imperialismin voimia, heikensi ja paljasti imperialismia ja siten helpotti maailmanvallankumouksen ahjon kehittämistä, Neuvostoliiton kehittämistä. Pitääkö paikkansa se, että oppositiomme nykyiset johtajat yhdessä meidän kanssamme tukivat silloin sekä Kantonia että Angoraa antaen niille vissiä apua? Pitää kyllä. Koettakoonpa joku kumota tämän.

Mutta miten on ymmärrettävä yhteisrintama kansallisen porvariston kanssa siirtomaavallankumouksen ensimmäisessä vaiheessa? Merkitseekö se sitä, että kommunistien ei pidä kärjistää työläisten ja talonpoikain taistelua tilanherroja ja kansallista porvaristoa vastaan, että proletariaatin pitää vaikka vähimmässä määrin, vaikka hetkeksi, uhrata itsenäisyytensä? Ei, ei merkitse. Yhteisrintamalla voi olla vallankumouksellinen merkitys vain siinä tapauksessa ja vain sillä ehdolla, jos se ei estä kommunistista puoluetta tekemästä omaa itsenäistä poliittista ja järjestötyötään, järjestämästä proletariaattia itsenäiseksi poliittiseksi voimaksi, nostattamasta talonpoikaistoa tilanherroja vastaan, järjestämästä avoimesti työväen ja talonpoikain vallankumousta ja valmistelemasta siten ehtoja proletariaatin hegemoniaa varten. Käsitykseni mukaan selostaja todisti täydellisesti, kaikille tunnettujen asiakirjojen nojalla, että Komintern on opettanut Kiinan kommunistista puoluetta ymmärtämään yhteisrintaman juuri näin.

Kamenev ja Zinovjev vetosivat täällä Shanghaihin lokakuussa 1926 lähetettyyn yhteen ainoaan sähkösanomaan, jossa sanotaan, että toistaiseksi, Shanghain valtaamiseen saakka, ei pidä kärjistää agraariliikettä. Olen kaukana siitä, että pitäisin tätä sähkösanomaa oikeana. En ole koskaan pitänyt enkä pidä Kominterniä erehtymättömänä. Yksityisiä virheitä sattuu, ja tämä sähkösanoma on kieltämättä virheellinen. Mutta, ensinnäkin, tämä sähkösanoma **peruutettiin itsensä Kominternin toimesta** joitakin viikkoja myöhemmin (marraskuussa 1926), ilman minkäänlaisia ilmoituksia tai hälytystä opposition taholta. Toiseksi, minkä takia

oppositio on tähän saakka ollut siitä vaiti, minkä takia se muisti tämän sähkösanoman vasta **yhdeksän kuukauden kuluttua** ja minkä takia se salaa puolueelta sen, että Komintern on peruuttanut tämän sähkösanoman jo **yhdeksän kuukautta sitten?** Siksi olisi ilkeämielistä parjausta ajatella niin, että se, tuo sähkösanoma, olisi määrännyt johtomme linjan. Todellisuudessa se oli vain eräs episodinen sähkösanoma, joka ei ole lainkaan kuvaavaa Kominternin linjalle, johtomme linjalle. Toistan vieläkin, että se näkyy jo siitä, että se kumottiin muutamien viikkojen kuluttua useilla asiakirjoilla, joissa annettiin linja ja jotka ovat ehdottomasti johdollemme kuvaavia.

Sallikaa minun vedota noihin asiakirjoihin.

Tässä on esimerkiksi ote Kominternin VII täysistunnon päätöslauselmasta **vuoden 1926 marraskuulta**, s.o. kuukausi edellämainitun sähkösanoman jälkeen:

„Nykyisen tilanteen omalaatuisena erikoisuutena on se, että se on luonteeltaan siirtymiskautta, jolloin proletariaatin on valittava joko porvariston huomattavien kerrosten kanssa tehtävän blokin perspektiivi tai talonpoikaiston kanssa olevan liittonsa edelleen lujittamisen perspektiivi. **Ellei proletariaatti esitä radikaalista agraariohjelmaa, niin se ei kykene saamaan talonpoikaistoa mukaan vallankumoukselliseen taisteluun ja se menettää hegemoniansa kansallisessa vapausliikkeessä**“ *.

Ja edelleen:

„Kantonin kansanhallitus ei voi pysyä vallassa vallankumouksessa, se ei voi saavuttaa täydellistä voittoa vierasmaalaisesta imperialismista ja kotimaisesta taantumuksesta niin kauan, kun kansallisen vapautumisen asiaa ei ole **samaistettu agraarivallan-**

*Alleviivaus minun. J. St.

kumouksen kanssa" * (kts. Kominternin Toimeenpanevan Komitean VII laajennetun täysistunnon päätöslauselmaa).

Siinä teillä on asiakirja, joka todella määrittelee Kominternin johdon linjan.

On peräti kummallista, että opposition johtomiehet sivuuttavat tämän Kominternin yleisesti tunnetun asiakirjan.

Ehkäpä ei ole vaatimattomuuden rikkomista, jos vetoan puheeseeni, jonka pidin Kominternin Kiinan valiokunnassa **samaisen vuoden 1926 marraskuussa**, joka valiokunta laati, eikä tietenkään ilman minun osanottoani, VII laajennetun täysistunnon päätöslauselman Kiinan kysymyksestä. Se, tuo puhe, ilmestyi sittemmin erillisenä kirjasena nimellä „Vallankumouksen perspektiiveistä Kiinassa". Tässä eräitä kohtia tuosta puheesta:

„Tiedän, että kuomintangilaisten ja vieläpä Kiinan kommunistienkin keskuudessa on henkilöitä, jotka eivät pidä mahdollisena vallankumouksen valloilleen päästämistä maaseudulla, peläten, että talonpoikaiston mukaantulo vallankumoukseen rikkoo imperialisminvastaisen yhteisrintaman. Se on suuri erehdys, toverit. **Kiinan imperialisminvastainen rintama tulee olemaan sitä voimakkaampi ja mahtavampi, mitä nopeammin ja perusteellisemmin Kiinan talonpoikaisto saadaan mukaan vallankumoukseen"**.

Ja edelleen:

„Tiedän, että Kiinan kommunistien keskuudessa on tovereita, joiden mielestä työläisten lakot aineellisen asemansa ja oikeuksiensa parantamiseksi eivät ole suotavia ja jotka suostuttelevat työläisiä olemaan lakkoilematta. (Ääni: „Sellaista on ollut Kantonissa ja Shanghaissa".) Se on suuri virhe, toverit. Se

* Alleviivaus minun. J. St.

on Kiinan proletariaatin osuuden ja ominaispainon mitä vakavinta aliarviointia. Se on merkittävä teeseissä ehdottoman kielteisenä ilmiönä. Olisi suuri virhe, elleivät Kiinan kommunistit käyttäisi nykyistä suotuisaa tilannetta auttaakseen työläisiä parantamaan aineellista asemaansa ja oikeuksiaan edes lakkojen avulla. Mitä merkitystä silloin olisi Kiinan vallankumouksella?" (Kts. Stalin, „Vallankumouksen perspektiiveistä Kiinassa"[12]).

Ja tässä kolmas asiakirja, **vuoden 1926 joulukuulta,** annettu hetkellä, jolloin kaikista Kiinan kaupungeista rynnäköitiin Kominternia vastaan väittäen, että työläisten taistelun kehittäminen laajemmaksi johtaa pulaan, työttömyyteen, tehtaiden sulkemiseen:

„Yleinen perääntymispolitiikka kaupungeissa ja työläisten asemansa parantamiseksi käymän taistelun supistamisen politiikka on väärä. Maaseudulla on taistelua kehitettävä laajemmaksi, mutta samalla on myös käytettävä hyväksi edullista ajankohtaa työläisten aineellisen ja oikeudellisen aseman parantamiseksi koettaen kaikin tavoin antaa työläisten taistelulle järjestyneen luonteen, joka sulkisi pois hillittömyydet ja liiallisen edellekiirehtimisen. Erikoisesti on pyrittävä siihen, että taistelu kaupungeissa suunnattaisiin suurporvariston kerroksia vastaan ja ennen kaikkea imperialisteja vastaan, jotta kiinalainen pien- ja keskiporvaristo mikäli mahdollista pysyisi yhteisrintaman puitteissa yhteistä vihollista vastaan. Sovittelukamarien, sovinto-oikeuksien y.m.s. järjestelmää pidämme tarkoituksenmukaisena, mutta siten, että taataan oikea työväenpolitiikka näissä laitoksissa. Samalla pidämme myös tarpeellisena varoittaa, että asetuksia lakkovapautta, työväen kokouksia y.m.s. vastaan ei saa missään tapauksessa sallia".

Neljäs asiakirja, joka on annettu puolitoista kuukautta ennen Tshangkaishekin vallankaappausta[13]:

„On voimistettava kuomintangilaisten ja kommunististen solujen toimintaa armeijassa, perustettava niitä siellä, missä niitä ei ole ja missä niiden järjestäminen on mahdollista; siellä taas,

missä kommunististen solujen järjestäminen on mahdotonta, pitää tehdä tehostettua työtä salassa toimivien kommunistien avulla.

On välttämätöntä pitää suuntana työläisten ja talonpoikien aseistamista, talonpoikaiskomiteain muuttamista paikkakunnilla tosiasiallisesti valtaelimiksi aseellisine itsepuolustusjoukkoineen j.n.e.

On välttämätöntä, että kommunistinen puolue esiintyisi joka paikassa ja kaikkialla kommunistisena puolueena; ei saa sietää vapaaehtoista puolinaista julkisuutta; kommunistinen puolue ei voi esiintyä joukkoliikkeen jarruna; **kommunistisen puolueen ei pidä salata oikeistokuomintangilaisten petturimaista ja taantumuksellista politiikkaa; niiden paljastamiseksi on mobilisoitava joukkoja Kuomintangin ja Kiinan kommunistisen puolueen ympärille.**

On välttämätöntä kiinnittää kaikkien vallankumoukselle uskollisten työntekijöiden huomiota siihen, että luokkavoimien uudelleenryhmityksen ja imperialististen armeijoiden keskittymisen takia Kiinan vallankumous elää nykyään kriitillistä kautta ja että sen tulevat voitot ovat mahdollisia vain sillä ehdolla, että pidetään päättäväisesti suuntana joukkoliikkeen kehittämistä. Päinvastaisessa tapauksessa vallankumousta uhkaa suunnaton vaara. Toimintaohjeiden toteuttaminen käytännössä on sen tähden välttämättömämpää kuin koskaan ennen".

Ja vieläkin aikaisemmin, jo **huhtikuussa 1926**, vuotta ennen oikeistokuomintangilaisten ja Tshangkaishekin vallankaappausta, Komintern varoitti Kiinan kommunistista puoluetta osoittaen sille, että „on johdettava asioita siihen suuntaan, että oikeistolaiset joko lähtevät pois tahi erotetaan Kuomintangista".

Näin Komintern on käsittänyt ja käsittää edelleenkin yhteisrintamataktiikan imperialismia vastaan siirtomaavallankumouksen ensimmäisessä vaiheessa.

Tietääkö oppositio näiden johtavien asiakirjojen olemassaolon? Tietysti tietää. Miksi se sitten on vaiti

näistä johtavista asiakirjoista? Sen tähden, että se pyrkii juonitteluun eikä totuuteen.

Ja kuitenkin oli aika, jolloin nykyiset opposition johtomiehet, varsinkin Zinovjev ja Kamenev, ymmärsivät jonkun verran leninismiä ja puolustivat pääasiallisesti sitä samaa politiikkaa Kiinan vallankumousliikkeessä, jota Komintern toteutti ja jonka toveri Lenin viitoitti meille teeseissään [14]. Tarkoitan Kommunistisen Internationalen VI täysistuntoa **helmi—maaliskuussa 1926**, jolloin Zinovjev oli Kominternin puheenjohtajana, jolloin hän oli vielä leniniläinen eikä ollut vielä ehtinyt siirtyä Trotskin leiriin. Puhun Kommunistisen Internationalen VI täysistunnosta sen tähden, että on olemassa tämän täysistunnon päätöslauselma Kiinan vallankumouksesta [15], joka hyväksyttiin yksimielisesti helmi—maaliskuussa 1926 ja jossa Kiinan vallankumouksen ensimmäisestä vaiheesta, Kantonin Kuomintangista ja Kantonin hallituksesta annetaan likipitäen samanlainen arvio, minkä Komintern ja NKP(b) antavat ja josta oppositio nyt sanoutuu irti. Puhun tästä päätöslauselmasta sen takia, että Zinovjev äänesti silloin sen puolesta eikä kukaan Keskuskomitean jäsenistä ollut sitä vastaan, eivät edes Trotski, Kamenev ja muut nykyisen opposition johtajat.

Sallikaa esittää eräitä kohtia tuosta päätöslauselmasta.

Kuulkaa, mitä tuossa päätöslauselmassa sanotaan **Kuomintangista:**

„Kiinan työläisten poliittiset lakot Shanghaissa ja Hongkongissa (kesä—syyskuussa 1925) muodostivat käännekohdan Kiinan kansan vapaustaistelussa ulkolaisia imperialisteja vastaan...

Proletariaatin poliittinen esiintyminen antoi mahtavan sysäyksen maan kaikkien vallankumouksellis-demokraattisten järjestöjen ja ennen kaikkea kansan-vallankumouksellisen Kuomintang-puolueen sekä Kantonin vallankumouksellisen hallituksen edelleen kehittymiselle ja lujittumiselle. Kuomintang-puolue, jonka ydinjoukko esiintyi liitossa Kiinan kommunistien kanssa, on **työläisten, talonpoikien, sivistyneistön ja kaupunkilais-demokratian vallankumouksellinen blokki** * näiden väestökerrosten luokkaetujen yhteisyyden pohjalla taistelussa ulkolaisia imperialisteja ja koko sotilas-feodaalista elämänjärjestystä vastaan, maan riippumattomuuden ja yhtenäisen vallankumouksellis-demokraattisen vallan puolesta" (kts. Kominternin Toimeenpanevan Komitean VI täysistunnon päätöslauselmaa).

Siis Kantonin Kuomintang neljän „luokan" liittona. Kuten näette, tämä on melkein „martynovilaisuutta" [16], jonka on siunannut nimenomaan Zinovjev, Kominternin silloinen puheenjohtaja.

Kantonin kuomintangilaisesta hallituksesta:

„**Kuomintang-puolueen muodostama vallankumoushallitus Kantonissa** * on jo ehtinyt saada yhteydet mitä laajimpiin työväen, talonpoikien ja kaupunkilais-demokratian joukkoihin ja niihin nojautuen se on lyönyt murskaksi imperialistien tukemat vastavallankumoukselliset rosvojoukot (ja tekee työtä kaiken poliittisen elämän radikaalisen demokratisoimisen alalla Kuangtungin maakunnassa). Ollen täten etujoukkona Kiinan kansan taistelussa riippumattomuuden puolesta **Kantonin hallitus on esikuvana tulevaa vallankumouksellis-demokraattista rakennustyötä varten maassa**" * (kts. sama).

Osoittautuu, että kuomintangilainen Kantonin hallitus, joka edusti neljän „luokan" blokkia, oli **vallankumouksellinen** hallitus, eikä ainoastaan vallankumouksellinen, vaan vieläpä **esikuva** tulevalle

* Alleviivaus minun. J. St.

vallankumouksellis-demokraattiselle hallitukselle Kiinassa.

Työväen, talonpoikain ja porvariston yhteisrintamasta:

„Uusien vaarojen edessä Kiinan kommunistisen puolueen ja Kuomintangin on kehitettävä mitä laajakantoisinta poliittista työtä järjestäen joukkoesiintymisiä kansanarmeijoiden taistelun tukemiseksi, käyttäen hyväksi imperialistien leirissä esiintyviä sisäisiä ristiriitoja ja asettaen niitä vastaan **mitä laajimpien väestökerrosten** (työläisten, talonpoikien, **porvariston) kansallis-vallankumouksellisen yhteisrintaman** vallankumouksellis-demokraattisten järjestöjen johdolla" * (kts. sama).

Siis väliaikaiset blokit ja sopimukset **porvariston** kanssa siirtomaissa siirtomaavallankumouksen vississä vaiheessa eivät ole ainoastaan sallittavia, vaan jopa suorastaan välttämättömiä.

Eikö totta, että tämä muistuttaa hyvin suuresti sitä, mitä Lenin sanoo meille tunnetuissa ohjeissaan kommunistien taktiikasta siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa. Sääli vain, että Zinovjev on jo ehtinyt unohtaa sen.

Kysymys **Kuomintangista eroamisesta:**

„Kiinan suurporvariston erinäiset kerrokset, jotka ovat ryhmittyneet väliaikaisesti Kuomintang-puolueen ympärille, ovat viime vuoden kuluessa loitonneet siitä, mikä on johtanut siihen, että Kuomintangin oikealla sivustalla on muodostunut pieni ryhmä, joka esiintyy avoimesti Kuomintangin ja työtätekevien joukkojen läheistä liittoa vastaan, kommunistien erottamisen puolesta Kuomintangista sekä Kantonin hallituksen vallankumouksellista politiikkaa vastaan. **Tämän oikeistosiiven tuomitseminen Kuomintangin II kongressissa** (tammikuu 1926) **sekä sen seikan vahvistaminen, että taisteluliitto Kuomintangin ja**

---

* Alleviivaus minun. J. St.

kommunistien välillä on välttämätön, varmistaa vallankumouksellisen suuntauksen Kuomintangin ja Kantonin hallituksen toiminnassa sekä takaa Kuomintangille proletariaatin vallankumouksellisen kannatuksen" * (kts. sama).

Osoittautuu, että kommunistien eroaminen Kuomintangista Kiinan vallankumouksen ensimmäisessä vaiheessa olisi ollut vakava virhe. Sääli vain, että Zinovjev, joka äänesti tämän päätöslauselman puolesta, on jo ehtinyt unohtaa sen yhdessä kuukaudessa. Sillä ei sen myöhemmin kuin huhtikuussa vuonna 1926 (kuukauden kuluttua) Zinovjev vaati kommunistien viipymätöntä eroamista Kuomintangista.

Syrjäpoikkeamista Kiinan kommunistisessa puolueessa ja vallankumouksen kuomintangilaisen vaiheen yli hyppäämisen sallimattomuudesta:

„Kiinan kommunistien poliittinen itsemääräytyminen tulee kehittymään taistelussa kahta yhtä vahingollista syrjäpoikkeamaa vastaan: oikeistolaista likvidaattoruutta vastaan, joka ei ota huomioon Kiinan proletariaatin itsenäisiä luokkatehtäviä ja joka johtaa muodottomaan sulautumiseen yleisen demokraattisen kansallisen liikkeen kanssa, sekä äärimmäisiä vasemmistomielialoja vastaan, jotka pyrkivät **hyppäämään liikkeen vallankumouksellis-demokraattisen vaiheen yli** välittömästi proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovallan tehtäviin **unohtaen talonpoikaiston, tämän Kiinan kansallisen vapausliikkeen ratkaisevan perustekijän"** * (kts. sama).

Kuten näette, tässä on kaikki, mitä tarvitaan saadaksemme nyt opposition kiinni sekä kuomintangilaisen kehitysasteen yli hyppäämisestä Kiinassa että talonpoikaisliikkeen väheksymisestä ja kiirehtimisestä Neuvostojen suuntaan. Siis aivan naulan kantaan.

---

* Alleviivaus minun. J. St.

Tuntevatko Zinovjev, Kamenev ja Trotski tämän päätöslauselman?

Luultavasti he sen tuntevat. Joka tapauksessa se ei voi olla tuntematon Zinovjeville, jonka puheenjohdolla tämä päätöslauselma hyväksyttiin Kominternin VI täysistunnossa ja joka itse äänesti sen puolesta. Minkä vuoksi opposition johtomiehet nyt kiertävät tätä maailman kommunistisen liikkeen korkeimman instanssin tekemää päätöslauselmaa? Minkä takia he vaikenevat siitä? Sen takia, että se kääntyy heitä itseään vastaan kaikissa Kiinan vallankumousta koskevissa kysymyksissä. Sen takia, että se lyö kumoon opposition koko nykyisen trotskilaisen asetelman. Sen takia, että he ovat loitonneet Kominternista, loitonneet leninismistä, ja nyt, peläten omaa menneisyyttään, peläten varjoaan, heidän on pakko pelkurimaisesti kiertää Kominternin VI täysistunnon päätöslauselmaa.

Näin on asianlaita Kiinan vallankumouksen ensimmäiseen vaiheeseen nähden.

Siirtykäämme nyt Kiinan vallankumouksen toiseen vaiheeseen.

Kun ensimmäisen vaiheen erikoispiirteenä oli se, että vallankumouksen kärki suuntautui pääasiallisesti ulkomaista imperialismia vastaan, niin toisen vaiheen luonteenomaisena piirteenä on se tosiasia, että vallankumous suuntaa kärkensä etupäässä sisäisiä vihollisia vastaan ja ennen kaikkea feodaaleja, feodaalista komentoa vastaan.

Ratkaisiko ensimmäinen vaihe ulkomaisen imperialismin kukistamistehtävänsä? Ei, ei ratkaissut. Se jätti tämän tehtävän suorittamisen perintönä Kiinan vallankumouksen toiselle vaiheelle. Se antoi vain

ensimmäisen liikkeellepanosysäyksen vallankumouksellisille joukoille imperialismia vastaan lopettaakseen eteenpäinmenonsa ja jättääkseen tämän tehtävän tulevaisuudelle.

Luultavasti ei vallankumouksen toisenkaan vaiheen onnistu ratkaista täydellisesti imperialistien karkoittamistehtävää. Se lisää liikkeellepanosysäystä kiinalaisten työläisten ja talonpoikain laajoissa joukoissa imperialismia vastaan, mutta se tekee sen siirtääkseen tämän tehtävän loppuunviemisen Kiinan vallankumouksen seuraavalle vaiheelle, neuvostovaiheelle.

Eikä siinä ole mitään ihmeellistä. Eikö ole tunnettua, että meidän vallankumouksemme historiassa on ollut samanlaisia tosiasioita, joskin toisenlaisessa tilanteessa ja toisenlaisten olosuhteiden vallitessa? Eikö ole tunnettua, että vallankumouksemme ensimmäinen vaihe ei ratkaissut täydellisesti tehtäväänsä agraarivallankumouksen päätökseenviemisessä, vaan jätti tämän tehtävän vallankumouksen seuraavalle vaiheelle, Lokakuun vallankumoukselle, joka sitten ratkaisikin kokonaan ja täydellisesti feodaalisten jätteiden poisjuurimisen tehtävän. Sen tähden ei ole mitään ihmeellistä, ellei Kiinan vallankumouksen toisessa vaiheessa onnistutakaan viemään täydellisesti päätökseen agraarivallankumousta ja jos vallankumouksen toinen vaihe, sysättyään liikkeelle talonpoikaiston miljoonajoukot ja nostettuaan ne feodaalisia jätteitä vastaan, siirtää tämän tehtävän päätökseenviemisen vallankumouksen seuraavalle vaiheelle, neuvostovaiheelle. Ja se on oleva vain myönteinen seikka tulevalle neuvostovallankumoukselle Kiinassa.

Mikä oli kommunistien tehtävä Kiinan vallankumouksen toisessa vaiheessa, jolloin vallankumousliikkeen keskus siirtyi ilmeisesti Kantonista Uhaniin ja jolloin Uhanissa sijaitsevan vallankumouksellisen keskuksen ohella muodostui vastavallankumouksellinen keskus Nankingissa?

Se, että oli käytettävä täydellisesti hyväksi mahdollisuutta järjestää julkisesti puoluetta, proletariaattia (ammattiliitot), talonpoikaistoa (talonpoikaisliitot), yleensä vallankumousta.

Se, että oli sysättävä Uhanin kuomintangilaisia vasemmalle, agraarivallankumouksen suuntaan.

Se, että Uhanin Kuomintang oli muutettava vastavallankumousta vastaan käytävän taistelun keskiöksi sekä proletariaatin ja talonpoikaiston tulevan vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin ytimeksi.

Oliko tämä politiikka oikeata?

Tosiasiat osoittavat, että se oli ainoata oikeata politiikkaa, joka kykeni kasvattamaan työväen ja talonpoikain suuria joukkoja vallankumouksen edelleenkehittämisen hengessä.

Oppositio vaati silloin työläisten ja talonpoikain edustajain Neuvostojen pikaista muodostamista. Mutta se oli seikkailupolitiikkaa, seikkailumaista edellejuoksemista, sillä Neuvostojen muodostaminen heti olisi silloin merkinnyt hyppäämistä vasemmistokuomintangilaisen kehitysvaiheen yli.

Minkä tähden?

Sen tähden, että Uhanissa toimiva Kuomintang, joka kannatti liittoa kommunistien kanssa, ei ollut vielä ehtinyt menettää arvovaltaansa ja paljastaa itseään laajojen työläis- ja talonpoikaisjoukkojen sil-

missä, se ei ollut vielä ehtinyt tehdä voitavaansa porvarillis-vallankumouksellisena järjestönä.

Sen tähden, että Neuvostojen tunnuksen ja Uhanin hallituksen kukistamistunnuksen asettaminen hetkellä, jolloin joukot eivät olleet vielä tulleet omasta kokemuksestaan vakuuttuneiksi tämän hallituksen kelvottomuudesta ja sen kukistamisen välttämättömyydestä, — olisi merkinnyt juoksemista edelle, irtaantumista joukoista, joukkojen kannatuksen menettämistä ja aletun asian saattamista siten hunningolle.

Oppositio luulee, että kun se on käsittänyt, miten epävarma, kestämätön ja riittämättömän vallankumouksellinen on Uhanin Kuomintang (jokaisen poliittisesti valistuneen työntekijän on se helppo ymmärtää), niin se on jo kyllin riittävää sitä varten, että myöskin joukot ymmärtävät kaiken tuon, että se on jo aivan riittävää Neuvostojen muodostamiseksi Kuomintangin tilalle ja joukkojen saamiseksi mukaan. Mutta tämä on opposition tavanmukainen „ultravasemmistolainen“ virhe, se kun pitää omaa tajuntaansa ja ymmärrystään työläisten ja talonpoikain miljoonajoukkojen tajuntana ja ymmärryksenä.

Oppositio on oikeassa, kun se sanoo, että puolueen on mentävä eteenpäin. Se on tavallinen marxilainen teesi, jota noudattamatta ei ole eikä voi olla todellista kommunistista puoluetta. Mutta se on vain osa totuudesta. Koko totuus on se, että puolueen ei ole ainoastaan mentävä eteenpäin, vaan myöskin **vietävä mukanaan** miljoonajoukot. Mennä eteenpäin viemättä mukanaan miljoonajoukkoja merkitsee todellisuudessa liikkeestä irtaantumista. Mennä eteenpäin irtaantuen jälkijoukosta ja osaamatta johtaa jälkijoukkoa muka-

naan merkitsee sellaisen edellehyppäyksen tekemistä, mikä voi saattaa joukkojen etenemisen joksikin aikaa hunningolle. Leniniläinen johtaminen merkitseekin oikeastaan sitä, että etujoukko osaisi **viedä** jälkijoukon mukanaan, että etujoukko menisi eteenpäin **irtaantumatta** joukoista. Mutta sitä varten, ettei etujoukko voisi irtaantua joukoista, että etujoukko voisi todella viedä mukanaan miljoonajoukot, sitä varten tarvitaan eräs ratkaiseva ehto, nimittäin se, että **itse joukot tulisivat omasta kokemuksestaan vakuuttuneiksi siitä, että etujoukon ohjeet, direktiivit ja tunnukset ovat oikeita.** Siinä juuri onkin opposition onnettomuus, että se ei tunnusta tätä yksinkertaista leniniläistä sääntöä miljoonajoukkojen johtamisessa, se ei ymmärrä, että puolue yksinään, etujoukko yksinään, ilman miljoonajoukkojen kannatusta, ei kykene suorittamaan vallankumousta, että vallankumouksen „tekevät" loppukädessä työtätekevien miljoonaiset joukot.

Miksi me, bolshevikit, emme vuoden 1917 huhtikuussa asettaneet käytännön tunnuslausetta Väliaikaisen hallituksen kukistamisesta ja Neuvostovallan pystyttämisestä Venäjällä, vaikka olimmekin varmoja siitä, että lähitulevaisuudessa me joudumme Väliaikaisen hallituksen kukistamisen ja Neuvostovallan muodostamisen välttämättömyyden eteen?

Siksi, että työtätekevien laajat joukot niin selustassa kuin rintamallakin ja vihdoin itse Neuvostotkaan eivät olleet vielä valmiit omaksumaan sellaista tunnusta, ne uskoivat vielä Väliaikaisen hallituksen vallankumouksellisuuteen.

Siksi, että Väliaikainen hallitus ei ollut ehtinyt vielä häväistä itseään ja pilata mainettaan kannat-

tamalla vastavallankumousta selustassa ja rintamalla.

Miksi Lenin ruoski Bagdatjevin ryhmää Pietarissa huhtikuussa 1917, kun se asetti Väliaikaisen hallituksen pikaisen kukistamisen ja Neuvostovallan pystyttämisen tunnuksen?

Siksi, että Bagdatjevin yritys olisi ollut vaarallista kiirehtimistä edelle, mikä olisi muodostanut uhkan, että bolshevikkipuolue irtaantuu työläisten ja talonpoikain miljoonajoukoista.

Seikkailumaisuus politiikassa, bagdatjevilaisuus Kiinan vallankumouksen kysymyksissä — juuri se vie nyt meidän trotskilaisen oppositiomme turmioon.

Zinovjev sanoo, että puhuessani bagdatjevilaisuudesta minä samaistan Kiinan nykyisen vallankumouksen Lokakuun vallankumouksen kanssa. Se on tietysti joutavaa puhetta. Ensinnäkin minä kirjoituksessani „Kirjoituksia nykypäivien kysymyksistä“ itse tein sen varauksen, että „rinnastus tässä on ehdollinen“, että „teen sen vain kaikkine niine varauksineen, jotka on välttämättä tehtävä, kun otamme huomioon, mikä ero on tilanteessa meidän päiviemme Kiinassa ja vuoden 1917 Venäjällä“ [17]. Toiseksi, olisi tyhmää väittää, ettei ylipäänsä saa tehdä rinnastuksia muiden maiden vallankumouksiin luonnehtiessamme yksiä tai toisia virtauksia, kyseessäolevan maan vallankumouksessa tehtyjä yksiä tai toisia virheitä. Eikö yhden maan vallankumous ota oppia toisten maiden vallankumouksista, vaikka nämä vallankumoukset olisivatkin tyypiltään erilaisia? Mitä sitten olisi vallankumoustiede?

Zinovjev itse asiassa kieltää vallankumoustieteen mahdollisuuden. Eikö se ole tosiasia, että Lokakuun

vallankumouksen edellisellä kaudella Lenin syytti Tsheidzeä, Tsereteliä, Steklovia ynnä muita vuoden 1848 Ranskan vallankumouksen aikaisesta „louisblancilaisuudesta"? Katsokaa Leninin kirjoitusta „Louisblancilaisuus"[18], niin te käsitätte, että Lenin käytti laajasti rinnastuksia Ranskan vallankumouksesta vuodelta 1848 luonnehtiessaan yksien tai toisten toimihenkilöiden virheitä Lokakuun edellä, vaikka Lenin tiesi hyvin, etteivät vuoden 1848 Ranskan vallankumous ja meidän Lokakuun vallankumouksemme ole samantyyppisiä vallankumouksia. Ja jos voidaan puhua Tsheidzen ja Tseretelin „louisblancilaisuudesta" Lokakuun vallankumousta edeltäneellä kaudella, niin miksei voitaisi puhua Zinovjevin ja Trotskin „bagdatjevilaisuudesta" Kiinan agraarivallankumouksen kaudella?

Oppositio uskottelee, ettei Uhan ollut vallankumousliikkeen keskus. Mutta minkä tähden Zinovjev sitten väitti, että on „välttämättä annettava kaikkinaista apua" Uhanin Kuomintangille, jotta se saataisiin kiinalaisia Cavaignac'eja vastaan käytävän taistelun keskukseksi? Miksi Uhanin alue eikä joku muu muodostui agraariliikkeen mitä laajimman kehityksen keskukseksi? Eikö se ole tosiasia, että juuri Uhanin alue (Hunan, Hubei) oli tämän vuoden alussa mitä laajimmaksi kehittyneen agraariliikkeen keskus? Minkä tähden Kantonia, jossa ei ollut joukkoluontoista agraariliikettä, voitiin nimittää „vallankumouksen hyökkäysasemaksi" (Trotski), mutta Uhania, jonka alueella alkoi ja kehittyi agraarivallankumous, ei voida pitää vallankumousliikkeen keskuksena, „hyökkäysasemana"? Miten siinä tapauksessa on selitettävissä se,

että oppositio vaati kommunistisen puolueen **jäämistä** Uhanin Kuomintangiin ja Uhanin hallitukseen? Kannattiko oppositio sitten huhtikuussa vuonna 1927 blokkia „vastavallankumouksellisen“ Uhanin Kuomintangin kanssa? Mistä johtuu opposition moinen „huonomuistisuus“ ja hämminki?

Oppositio on vahingoniloinen siitä, että liitto Uhanin Kuomintangin kanssa osoittautui lyhytaikaiseksi, väittäen samalla, ettei Komintern varoittanut Kiinan kommunisteja siltä mahdollisuudelta, että Uhanin Kuomintang saattaa romahtaa. Tuskin tarvinnee todistella, että opposition vahingonilo todistaa vain sen poliittista vararikkoa. Oppositio nähtävästi luulee, että kansallisen porvariston kanssa siirtomaissa solmittavien blokkien pitää olla pitkäikäisiä. Mutta niin voivat ajatella vain ihmiset, jotka ovat kadottaneet viimeisetkin leninismin rippeensä. Kun feodaalit ja imperialismi Kiinassa osoittautuivat tässä vaiheessa voimakkaammiksi kuin vallankumous, kun näiden vihollisvoimien painostus on johtanut Uhanin Kuomintangin kääntymiseen oikealle sekä Kiinan vallankumouksen tilapäiseen tappioon, niin siitä voivat olla vahingoniloisia vain henkilöt, joihin on tarttunut tappiontoivomismieliala. Mitä tulee opposition väitteeseen, ettei Komintern varoittanut Kiinan kommunistista puoluetta siltä mahdollisuudelta, että Uhanin Kuomintang saattaa romahtaa, niin se on eräs niitä tavallisia juoruja, joita opposition arsenaalissa nykyään on niin runsaasti.

Sallikaa esittää muutamia asiakirjoja opposition juorujen kumoamiseksi.

Ensimmäinen asiakirja, vuoden 1927 toukokuulta:

„Kaikkein tärkeintä Kuomintangin sisäpolitiikassa nykyään on se, että kehitetään järjestelmällisesti agraarivallankumousta kaikissa maakunnissa, mukaanluettuna ja erikoisesti juuri Kuangtungissa, tunnuksella „Kaikki valta talonpoikaisliitoille ja -komiteoille maaseudulla". **Se on vallankumouksen ja Kuomintangin menestyksen perusta** *. Se on pohjana sille, että Kiinassa saadaan luoduksi laaja ja mahtava poliittinen ja sotilaallinen armeija imperialismia ja sen asiamiehiä vastaan. Käytännöllisesti maiden konfiskoimistunnus on aivan ajankohtainen niissä maakunnissa, joissa on käynnissä voimakas agraariliike, kuten Hunanissa, Kuangtungissa y.m. **Ilman sitä ei agraarivallankumouksen kehittäminen ole mahdollista** *...

On ryhdyttävä heti järjestämään kahdeksaa tai kymmentä divisioonaa vallankumouksellisista talonpojista ja työläisistä ja saatava niihin ehdottomasti luotettava päällikkökunta. Se on oleva Uhanin kaarti niin rintamilla kuin selustassakin epäluotettavien joukkoyksikköjen riisumiseksi aseista. Siinä ei pidä vitkastella.

On voimistettava työtä Tshangkaishekin selustassa ja joukoissa niiden hajoittamiseksi sekä avustettava kapinoivia talonpoikaisjoukkoja Kuangtungissa, missä tilanherrojen valta on erikoisen sietämätöntä".

Toinen asiakirja, vuoden 1927 toukokuulta:

„**Ilman agraarivallankumousta ei voitto ole mahdollinen. Ilman sitä Kuomintangin Keskuskomitea muodostuu epäluotettavien kenraalien surkeaksi leikkikaluksi.** Hillittömyyksiä vastaan on taisteltava, mutta ei sotaväellä, vaan talonpoikaisliittojen avulla. Me olemme jyrkästi sillä kannalla, että maat on todellisesti otettava alhaaltakäsin. Epäilyksillä Tang Ping-siangin matkan suhteen on jonkun verran perustaa. Ei pidä irtaantua työläis- ja talonpoikaisliikkeestä, vaan sitä on edistettävä kaikin keinoin. **Muuten te saatatte asian turmioon.**

Eräät Kuomintangin Keskuskomitean vanhoista johtohenkilöistä pelkäävät tapausten kehitystä, epäröivät, hierovat sovin-

---

* Alleviivaus minun. J. St.

toa. Kuomintangin Keskuskomiteaan on saatava enemmän uusia talonpoikais- ja työläisjohtajia alhaaltakäsin. **Heidän rohkea äänensä antaa vanhuksille päättäväisyyttä tai sysää heidät syrjään.** Kuomintangin nykyistä rakennetta on muutettava. Kuomintangin huippukerrosta on ehdottomasti verestettävä ja täydennettävä agraarivallankumouksessa esiin nousseilla johtajilla, ja ulkopiiriä on laajennettava työläis- ja talonpoikaisliittoihin kuuluvista miljoonajoukoista. **Ilman sitä Kuomintang on vaarassa irtaantua elämästä ja se voi menettää kaiken arvovallan.**

On likvidoitava riippuvaisuus epäluotettavista kenraaleista. Mobilisoikaa parisenkymmentä tuhatta kommunistia, ottakaa lisäksi viitisenkymmentä tuhatta vallankumouksellista työmiestä ja talonpoikaa Hunanista ja Hubeista, muodostakaa muutamia uusia armeijakuntia, käyttäkää päällikkökuntakoulun kurssilaisia **ja muodostakaa oma luotettu armeijanne, niin kauan kuin se ei ole myöhäistä. Ilman sitä ei ole takeita romahduksilta.** Se on kyllä vaikeata, mutta muuta tietä ei ole.

Muodostakaa Vallankumouksellinen Sotatribunaali kommunisteihin kuulumattomien tunnettujen kuomintangilaisten johdolla. **Rangaiskaa upseereita, jotka pitävät yhteyttä Tshangkaishekin kanssa tai jotka usuttavat sotilaita kansan kimppuun, työläisten ja talonpoikien kimppuun.** Ei saa harjoittaa ainoastaan suostuttelua. On aika ryhtyä toimintaan. **Lurjuksia on rangaistava. Elleivät kuomintangilaiset opi olemaan vallankumouksellisia jakobiineja, niin he ovat häviöön joutuneita sekä kansan että vallankumouksen kannalta"** *.

Näette siis, että Komintern on nähnyt etukäteen tapahtumat, hälyttänyt ajoissa uhkaavista vaaroista ja varottanut kiinalaisia kommunisteja Uhanin Kuomintangin häviöstä, elleivät kuomintangilaiset pysty tulemaan vallankumouksellisiksi jakobiineiksi.

Kamenev sanoi, että Kiinan vallankumouksen tappion syynä on Kominternin politiikka, että me

---

* Alleviivaus minun. J. St.

„olemme kasvattaneet Kiinassa Cavaignac'eja". Toverit, näin voi puolueestamme puhua vain henkilö, joka on valmis tekemään rikoksen puoluetta vastaan. Näin puhuivat bolshevikeista menshevikit heinäkuun tappion kaudella vuonna 1917, kun venäläiset Cavaignac'it astuivat näyttämölle. Lenin kirjoitti artikkelissaan „Tunnuksista"[19], että heinäkuun tappio on „Cavaignac'ien voitto". Menshevikit purkivat silloin vihaansa häneen väittäen, että Leninin politiikka on syyssä venäläisten Cavaignac'ien ilmaantumiseen. Luuleeko Kamenev, että venäläisten Cavaignac'ien ilmaantumiseen heinäkuun tappion kaudella vuonna 1917 oli syyssä Leninin politiikka, puolueemme politiikka, eikä jokin muu? Onkohan Kameneville sopivaa matkia tässä tapauksessa herroja menshevikkejä? (Naurua.) En luullut, että oppositioon kuuluvat toverit saattavat langeta noin alas...

On tunnettua, että vuoden 1905 vallankumous kärsi tappion, ja sitä paitsi tämä tappio oli syvällisempi kuin nykyinen Kiinan vallankumouksen tappio. Menshevikit sanoivat silloin, että vuoden 1905 vallankumouksen tappioon on syyssä bolshevikkien äärimmäisen vallankumouksellinen taktiikka. Aikookohan Kamenev ottaa tässäkin suhteessa esimerkkiä vallankumouksemme historian menshevistisestä tulkintatavasta ja heittää kivellä bolshevikkeja!

Entä mistä johtui Baijerin Neuvostotasavallan tappio? Mahdollisesti Leninin politiikasta eikä luokkavoimien suhteista?

Mistä johtui Unkarin Neuvostotasavallan tappio? Mahdollisesti Kominternin politiikasta eikä luokkavoimien suhteista?

Kuinka voidaan väittää sellaista, että jonkin puolueen taktiikka voi hävittää tai kääntää ylösalaisin luokkavoimien suhteet? Oliko meidän politiikkamme vuonna 1905 oikeata vai ei? Minkä tähden me kärsimme silloin tappion? Eivätkö tosiasiat puhu siitä, että opposition politiikkaa noudattaen Kiinan vallankumous olisi joutunut häviöön nopeammin kuin mitä todellisuudessa on käynyt? Mitenkä pitäisi nimittää ihmisiä, jotka unohtavat luokkavoimien suhteet vallankumouksen aikana ja yrittävät selittää kaiken ja kaikki asiat yksistään vain yhden tai toisen puolueen taktiikasta johtuvaksi? Tällaisista henkilöistä voidaan sanoa vain se, että he ovat sanoutuneet irti marxilaisuudesta.

Johtopäätökset. Opposition perusvirheitä ovat:

1) Oppositio ei ymmärrä Kiinan vallankumouksen luonnetta ja perspektiivejä.

2) Oppositio ei näe eroa Kiinan vallankumouksen ja Venäjän vallankumouksen välillä, vallankumouksen välillä siirtomaissa ja imperialistisissa maissa.

3) Oppositio sanoutuu irti lenininiläisestä taktiikasta kysymyksessä suhteesta kansalliseen porvaristoon siirtomaissa vallankumouksen ensimmäisessä vaiheessa.

4) Oppositio ei ymmärrä kysymystä kommunistien osallistumisesta Kuomintangiin.

5) Oppositio rikkoo lenininiläisen taktiikan perustoja etujoukon (puolueen) ja jälkijoukon (työtätekevien miljoonajoukkojen) välisiä suhteita koskevassa kysymyksessä.

6) Oppositio sanoutuu irti Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan Komitean VI ja VII täysistunnon päätöslauselmista.

Oppositio kehuskelee kovaäänisesti politiikkaansa Kiinan kysymyksessä väittäen, että jos tuota politiikkaa olisi noudatettu, niin asiat Kiinassa olisivat nyt paremmin. Tuskin on syytä todistella, että opposition tekemien mitä karkeimpien virheiden takia Kiinan kommunistinen puolue olisi ajautunut lopullisesti umpikujaan, jos se olisi omaksunut opposition leniniläisvastaisen seikkailupolitiikan.

Kun kommunistinen puolue Kiinassa on lyhyessä ajassa kasvanut 5—6 tuhatta henkeä käsittävästä pienestä ryhmästä joukkopuolueeksi, jossa on 60 tuhatta jäsentä; kun Kiinan kommunistisen puolueen on onnistunut tänä aikana järjestää ammattiliittoihin noin 3 miljoonaa proletaaria; kun Kiinan kommunistisen puolueen on onnistunut herättää monimiljoonainen talonpoikaisto horroksestaan ja saada kymmeniä miljoonia talonpoikia mukaan vallankumouksellisiin talonpoikaisliittoihin; kun Kiinan kommunistisen puolueen on onnistunut tänä aikana värvätä puolelleen kokonaisia rykmenttejä ja divisiooneja kansallisista sotajoukoista; kun Kiinan kommunistisen puolueen on onnistunut tänä aikana muuttaa proletariaatin hegemonian ajatus toivomuksesta tosiasiaksi, — kun Kiinan kommunistisen puolueen on onnistunut lyhyen ajan kuluessa saavuttaa kaikki nämä voitot, niin se johtuu muun muassa siitä, että se on kulkenut Leninin viitoittamaa tietä, Kominternin näyttämää tietä.

Sanomattakin on selvää, että jos vallalla olisi ollut opposition politiikka, sen virheet, sen leniniläisvastainen suunta siirtomaavallankumouksen kysymyksissä, niin näitä Kiinan vallankumouksen voittoja ei olisi

saavutettu laisinkaan tai ne olisivat jääneet minimimäärään.

Tätä saattanevat epäillä vain „ultravasemmistolaiset“ luopiot ja seikkailijat.

III
ENGLANTILAIS-NEUVOSTOLIITTOLAISESTA YHTENÄISYYSKOMITEASTA [20]

Kysymys Englantilais-Neuvostoliittolaisesta komiteasta. Oppositio väittää, että me muka asetimme toiveemme Englantilais-Neuvostoliittolaiseen komiteaan. Se ei ole totta, toverit. Se on eräs niitä juoruja, joihin vararikkoutunut oppositio niin useasti turvautuu. Koko maailma tietää, ja siis myöskin opposition on se tiedettävä, että me emme aseta toiveita Englantilais-Neuvostoliittolaiseen komiteaan, vaan maailman vallankumousliikkeeseen ja meidän sosialistisen rakennustyömme saavutuksiin. Oppositio pettää puoluetta sanoessaan, että me asetimme tai asetamme toiveemme Englantilais-Neuvostoliittolaiseen komiteaan.

Mikä tämä Englantilais-Neuvostoliittolainen komitea siinä tapauksessa on? Englantilais-Neuvostoliittolainen komitea on eräs yhdyssiteen muoto meidän ammattiliittojemme ja Englannin ammattiliittojen, reformististen ammattiliittojen, taantumuksellisten ammattiliittojen välillä. Tätä nykyä me teemme työtämme työväenluokan vallankumouksellistamiseksi Euroopassa kolmea uomaa:

a) Kominternin uomaa, kommunististen jaostojen kautta, joiden lähimpänä tehtävänä on tehdä loppu reformistisesta poliittisesta johdosta työväenliikkeessä;

b) Ammattiliittojen Internationalen uomaa, ammattiliittojen vallankumouksellisten vähemmistöjen kautta, joiden lähimpänä tehtävänä on saada voitto taantumuksellisesta työläisaristokratiasta ammattiliitoissa;

c) Englantilais-Neuvostoliittolaisen yhtenäisyyskomitean kautta yhtenä niistä keinoista, jotka voivat helpottaa Ammattiliittojen Internationalea ja sen jaostoja taistelussa työläisaristokratian eristämiseksi ammattiliitoissa.

Ensimmäiset kaksi uomaa ovat perustavia ja vakinaisia, kommunisteille ehdottomia niin kauan, kun on olemassa luokkia ja luokkayhteiskunta. Kolmas uoma on vain väliaikainen, avustavaa laatua, tilapäinen ja sen tähden heikko eikä aina luotettava, toisinaan jopa kokonaan epäluotettava. Kolmannen uoman käsittäminen samanarvoiseksi kahden edellisen uoman kanssa merkitsee, että lähdetään työväenluokan etuja vastaan, kommunismia vastaan. Kuinka voidaan kaiken tämän jälkeen jaaritella sellaista, että me olemme asettaneet toiveemme Englantilais-Neuvostoliittolaiseen komiteaan?

Lähtiessämme muodostamaan Englantilais-Neuvostoliittolaista komiteaa me pyrimme siihen, että olisimme saaneet aikaan julkiset yhteydet Englannin ammatillisesti järjestyneiden työläisjoukkojen kanssa.

Mitä varten?

Ensinnäkin sitä varten, että olisi voitu helpottaa työläisten yhteisrintaman muodostamista pääomaa vastaan tai ainakin vaikeuttaa ammatillisen liikkeen taantumuksellisten johtajien taistelua tällaisen rintaman luomista vastaan.

Toiseksi sitä varten, että olisi voitu helpottaa työläisten yhteisrintaman luomista imperialistisen sodan vaaroja vastaan yleensä ja erikoisesti intervention vaaroja vastaan tai ainakin vaikeuttaa ammattiliittojen taantumuksellisten johtajien taistelua tällaisen rintaman luomista vastaan.

Onko kommunistien toiminta taantumuksellisissa ammattiliitoissa ylipäänsä sallittua?

Se ei ole ainoastaan sallittua, vaan toisinaan suorastaan välttämätöntä, sillä taantumuksellisissa ammattiliitoissa on miljoonia työläisiä eikä kommunisteilla ole oikeutta kieltäytyä menemästä näihin ammattiliittoihin, löytämästä tietä joukkojen luo ja valtaamasta niitä kommunismin puolelle.

Katsokaa Leninin kirjasta „„Vasemmistolaisuus" lastentautina kommunismissa"[21], ja te näette, että leniniläinen taktiikka vaatii kommunisteilta, etteivät he saa kieltäytyä toimimasta taantumuksellisissa ammattiliitoissa.

Ovatko väliaikaiset sopimukset taantumuksellisten ammattiliittojen kanssa ylipäänsä sallittuja, sopimukset joko ammatillisella linjalla tai sopimukset poliittisella linjalla?

Ne eivät ole ainoastaan sallittuja, vaan toisinaan suorastaan välttämättömiä. Että ammattiliitot Lännessä ovat useimmissa tapauksissa taantumuksellisia, sen jokainen tietää. Mutta kysymys ei ole lainkaan siitä. Kysymys on siitä, että nämä liitot ovat **joukkoluontoisia** liittoja. Kysymys on siitä, että näiden ammattiliittojen kautta voidaan saada pääsy joukkoihin. Kysymys on siitä, etteivät tällaiset sopimukset sitoisi, eivät rajoittaisi kommunistien harjoittaman

vallankumouksellisen agitation ja propagandan vapautta, että tällaiset sopimukset helpottaisivat hajaannuksen aikaansaamista reformistien keskuudessa ja toistaiseksi vielä taantumuksellisten johtajain mukana kulkevien työläisjoukkojen vallankumouksellistamista. Näillä ehdoilla väliaikaiset sopimukset joukkoluontoisten taantumuksellisten ammattiliittojen kanssa eivät ole ainoastaan sallittuja, vaan toisinaan jopa suorastaan välttämättömiä.

Kuulkaa, mitä Lenin sanoo tämän johdosta:

„Kapitalismi ei olisikaan kapitalismia, ellei „puhtaan“ proletariaatin ympärillä olisi suuri joukko tavattoman kirjavia välimuotoja proletaarista puoliproletaariin (sellaiseen, joka hankkii elatuksensa puoliksi työvoimansa myynnillä), puoliproletaarista pientalonpoikaan (ja pikkukäsityöläiseen, kotiteollisuuden harjoittajaan, yleensä pikkuisäntään), pientalonpojasta keskitalonpoikaan j.n.e.;— ellei itsensä proletariaatin keskuudessa olisi jakautumista enemmän ja vähemmän kehittyneisiin kerroksiin, ellei olisi maakunnallista, ammatillista, toisinaan uskonnollista y.m. jakoa. **Ja kaikesta tästä johtuu aivan ehdottomasti, että proletariaatin etujoukon, sen tietoisen osan, kommunistisen puolueen pitää välttämättä ja ehdottomasti turvautua luovimiseen, sovitteluun ja kompromisseihin proletaarien erilaisten ryhmien kanssa, työläisten ja pikkuisäntien erilaisten puolueitten kanssa*.** Koko kysymys on siitä, että **osattaisiin** soveltaa tätä taktiikkaa niin, ettei sillä alennettaisi, vaan **kohotettaisiin** proletaarisen tietoisuuden, vallankumouksellisuuden, taistelukyvyn ja voittamistaidon **yleistä** tasoa“ (XXV osa, s. 213).

Ja edelleen:

„Totta on, että Hendersonit, Clynesit, Macdonaldit, Snowdenit ovat paatuneita taantumuksellisia. Totta on myöskin se, että he tahtovat saada vallan käsiinsä (muuten, mieluummin liittoutu-

* Alleviivaus minun. **J. St.**

malla porvariston kanssa), että heidän tekee mieli „hallita" entisten ikivanhojen porvarillisten sääntöjen mukaan ja että valtaan päästyään he tulevat kiertämättä menettelemään samoin kuin Scheidemannit ja Nosket. Kaikki se on totta. **Mutta se ei kuitenkaan merkitse, että heidän kannattamisensa olisi vallankumouksen kavaltamista, vaan että vallankumouksen etujen kannalta työväenluokan vallankumoustaistelijain pitää antaa näille herroille vissiä parlamentaarista kannatusta"** * (kts. sama, s. 218—219).

Opposition onnettomuus onkin juuri siinä, että se ei ymmärrä eikä tunnusta näitä Leninin ohjeita antaen „ultravasemmistolaiselle" suunsoitolle ammattiliittojen taantumuksellisuudesta enemmän arvoa kuin leniniläiselle politiikalle.

Häiritseekö Englantilais-Neuvostoliittolainen komitea agitatiotamme ja propagandaamme, voiko se häiritä sitä? Ei, ei voi. Me olemme aina arvostelleet ja tulemme arvostelemaan Englannin työväenliikkeen johtajain taantumuksellisuutta paljastaen Englannin työväenluokan joukoille näiden johtomiesten kavallukset ja petturuuden. Yrittäköön oppositio kumota sen tosiasian, että me olemme aina avoimesti ja armottomasti arvostelleet Pääneuvoston taantumuksellista toimintaa.

Meille sanotaan, että tämä arvostelu voi johtaa siihen, että englantilaiset hajoittavat Englantilais-Neuvostoliittolaisen komitean. Mitäs siinä, hajoittakoot. Kysymys ei ole lainkaan siitä, katkeavatko välit vai eivätkö katkea. Kysymys on siitä, missä kysymyksessä välit katkeavat, mitä ajatusta välien katkeaminen tulee kuvastamaan. Nyt on kysymys sodan uhkasta yleensä, erikoisesti intervention uhkasta. Jos

* Alleviivaus minun. J. St.

englantilaiset katkaisevat suhteensa, niin työväenluokka saa tietää, että Englannin työväenliikkeen taantumukselliset johtajat ovat katkaisseet suhteensa siitä syystä, etteivät he **halunneet vastustaa** omaa imperialistista hallitustaan sen puuhatessa sotaa. Tuskin voidaan epäillä sitä, etteikö englantilaisten toimeenpanema suhteiden katkaiseminen näissä oloissa helpottaisi kommunistien työtä Pääneuvoston paljastamiseksi, sillä kysymys sodasta on nyt nykykauden pääkysymys.

Mahdollisesti he eivät rohkene katkaista välejä. Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että me olemme varmentaneet itsellemme arvosteluvapauden, vapauden jatkaa Englannin työväenliikkeen taantumuksellisten johtajain arvostelua paljastaen suurille joukoille heidän petturuutensa ja sosiali-imperialisminsa. Onko se hyväksi työväenliikkeelle? Mielestäni se ei ole hullumpaa.

Tällainen, toverit, on meidän suhteemme kysymykseen Englantilais-Neuvostoliittolaisesta komiteasta.

IV

SODAN UHKASTA JA NEUVOSTOLIITON PUOLUSTUKSESTA

Kysymys sodasta. Minun on ennen kaikkea kumottava Zinovjevin ja Trotskin kerrassaan väärä ja totuudenvastainen väite, että minä muka olisin kuulunut niin sanottuun „sotilasoppositioon“ puolueemme VIII edustajakokouksessa. Se ei pidä lainkaan paikkaansa, toverit. Se on Zinovjevin ja Trotskin aikansa kuluksi tekaisema juoru. Minulla on käsillä pikakirjoituspöytäkirja, josta näkyy, että minä

esiinnyin silloin yhdessä Leninin kanssa niin sanottua „sotilasoppositiota" vastaan. Ja vihdoin, täällä on läsnä puolueen VIII edustajakokouksen osanottajia, jotka voivat todistaa, että minä esiinnyin silloin, VIII edustajakokouksessa, „sotilasoppositiota" vastaan. Minä en esiintynyt niin vihamielisesti „sotilasoppositiota" vastaan kuin Trotskin mielestä ehkä olisi pitänyt, koska olin sitä mieltä, että sotilasoppositiolaisten joukossa on mainioita työntekijöitä, joita ilman rintamalla ei tulla toimeen, mutta se, että minä esiinnyin ja taistelin ehdottomasti sotilasoppositiolaisia vastaan — se on **tosiasia**, jota vastaan voivat kiistää vain sellaiset paatuneet henkilöt kuin Zinovjev ja Trotski.

Mistä silloin kiisteltiin VIII edustajakokouksessa? Välttämättömyydestä tehdä loppu vapaaehtoisuudesta ja partisaanilaisuudesta, välttämättömyydestä luoda oikea säännöllinen työväen ja talonpoikain armeija, jossa olisi rautainen kuri, välttämättömyydestä saada siihen mukaan sotilasspesialisteja.

Oli päätöslauselmaluonnos, jonka esittivät säännöllisen armeijan ja rautaisen kurin kannattajat. Sitä puolustivat Lenin, Sokolnikov, Stalin y.m. Oli toinenkin luonnos, V. Smirnovin luonnos, jonka esittivät ne, jotka kannattivat partisaanilaisuuden ainesten säilyttämistä armeijassa. Sitä puolustivat V. Smirnov, Safarov, Voroshilov, Pjatakov y.m.

Esitän otteita omasta puheestani:

„Kaikki täällä kosketellut kysymykset johtavat yhteen ja samaan: tuleeko Venäjällä olemaan tiukasti kurinalainen säännöllinen armeija vai eikö.

Puoli vuotta sitten meillä oli vanhan, tsaarin armeijan hajoamisen jälkeen olemassa uusi armeija — vapaaehtoinen, huo-

nosti järjestetty armeija, jolla oli kollektiivinen johto ja joka ei aina alistunut käskyihin. Se oli kautta, jolloin hahmottui Ententen hyökkäys. Armeija oli pantu kokoon pääasiallisesti, ellei kokonaankin, työläisistä. Sen vuoksi, kun tässä vapaaehtoisessa armeijassa ei ollut kuria, kun käskyjä ei aina täytetty, kun armeijan johdossa vallitsi sekasorto, me kärsimme tappioita, luovutimme viholliselle Kasanin, ja etelästä hyökkäsi menestyksellisesti Krasnov... Tosiasiat osoittavat, että vapaaehtoinen armeija ei kestä arvostelua, että me emme pysty puolustamaan Tasavaltaamme, ellemme luo uutta armeijaa, säännöllistä armeijaa, joka on kurin hengen elähdyttämä, jolla on hyvin järjestetty poliittinen osasto ja joka ensimmäisestä käskystä osaa nousta ja kykenee nousemaan liikekannalle ja lähtemään vihollista vastaan.

Minun on sanottava, että ne ainekset, ei-työläisainekset, jotka muodostavat armeijassamme enemmistön — talonpojat, eivät tule taistelemaan sosialismin puolesta vapaaehtoisesti. Siitä ovat osoituksena lukuisat tosiasiat. Monet kapinat selustassa ja rintamilla sekä monet hillittömyydet rintamilla ovat osoituksena siitä, että epäproletaariset ainekset, jotka muodostavat armeijassamme enemmistön, eivät halua taistella vapaaehtoisesti kommunismin puolesta. Siitä johtuu meidän tehtävämme — on kasvatettava nämä ainekset uudelleen rautaisen kurin hengessä, saatava ne proletariaatin mukaan ei vain selustassa, vaan myöskin rintamilla, pantava ne taistelemaan meidän yhteisen sosialistisen asiamme puolesta ja vietävä sodan kulussa päätökseen todellisen säännöllisen armeijan rakentaminen, sillä vain se on kykenevä suojaamaan maan.

Siitä on kysymys.

...Joko me luomme todellisen työläis- ja talonpoikaisarmeijan, ankarasti kurinalaisen säännöllisen armeijan ja suojaamme Tasavallan, tai jätämme sen tekemättä, jolloin asia tulee turmelluksi.

...Smirnovin esittämä luonnos on kelpaamaton, sillä se voi vain horjuttaa kuria armeijassa ja tekee mahdottomaksi säännöllisen armeijan luomisen"[22].

Tällaiset ovat tosiasiat, toverit.

Näette siis, että Trotski ja Zinovjev ovat taaskin harjoittaneet parjausta.

Edelleen. Kamenev väitti täällä, että me olemme viime aikoina, näiden kahden vuoden kuluessa, tuhlaten kuluttaneet sen moraalisen pääoman, mikä meillä ennen oli kansainvälisessä maailmassa. Onko se totta? Eipä tietenkään! Se ei ole lainkaan totta! Mitä väestökerroksia Kamenev tarkoittaa, minkälaisten väestökerrosten keskuudessa Idässä ja Lännessä me olemme menettäneet tai saavuttaneet vaikutusta,— sitä Kamenev ei sanonut. Ja kuitenkin meille, marxilaisille, juuri tämä kysymys on ratkaiseva. Ottakaamme esimerkiksi Kiina. Voidaanko väittää, että me olemme kadottaneet moraalisen pääomamme kiinalaisten työläisten ja talonpoikain keskuudessa? On selvää, ettei voida. Kiinan työläisten ja talonpoikain miljoonajoukot ovat viime aikoihin saakka tunteneet meitä vähän. Viime aikoihin saakka Neuvostoliiton arvovalta on rajoittunut Kiinan yhteiskunnan suppeaan huippukerrokseen, Kuomintangin liberaalisen intelligenssin suppeaan piiriin, Feng Ju-siangin tapaisiin toimihenkilöihin, Kantonin kenraaleihin y.m. Nyt siinä on tapahtunut perusteellinen muutos. Nykyään Neuvostoliitto nauttii Kiinan työläisten ja talonpoikain miljoonajoukkojen keskuudessa niin suurta arvovaltaa, jota voi kadehtia mikä voima ja mikä poliittinen puolue tahansa maailmassa. Mutta Neuvostoliiton arvovalta on sen sijaan laskenut huomattavasti Kiinan liberaalisen sivistyneistön, kaikenlaisten kenraalien y.m.s. silmissä, ja monet näistä viimeksimainituista alkavat jopa taistella Neuvostoliittoa vastaan. Mutta mitä ihmeellistä siinä on ja mitä pahaa siinä on? Eihän voitane vaatia Neuvostoliitolta, Neuvostovallalta, meidän puolueeltamme, että maamme nauttisi

moraalista arvovaltaa Kiinan yhteiskunnan **kaikissa kerroksissa?** Kuka muu, paitsi tyhjänpäiväiset liberaalit, voi vaatia puolueeltamme ja Neuvostovallalta sellaista? Mikä on meille parempaa: arvovalta Kiinan liberaalisen sivistyneistön ja kaikenlaisten taantumuksellisten kenraalien keskuudessa vaiko arvovalta Kiinan työläisten ja talonpoikien miljoonajoukkojen keskuudessa? Mikä on ratkaisevaa meidän kansainvälisen asemamme kannalta, vallankumouksen kehityksen kannalta koko maailmassa: Neuvostoliiton arvovallan kasvu työtätekevien miljoonajoukkojen keskuudessa **Neuvostoliiton arvovallan epäilemättä laskiessa Kiinan yhteiskunnan liberaalis-taantumuksellisten piirien keskuudessa** vaiko arvovalta näiden viimeksimainittujen liberaalis-taantumuksellisten piirien keskuudessa **moraalisen arvomme laskiessa laajoissa väestökerroksissa?** Tarvitsee vain asettaa tämä kysymys ymmärtääkseen, että Kamenev menee männikköön...

Entä Lännessä? Voidaanko sanoa, että me olemme tuhlaten kuluttaneet moraalisen pääomamme Lännen proletaarisissa väestökerroksissa? On selvää, ettei voida sanoa. Mitä osoittavat esimerkiksi proletariaatin viime esiintymiset Wienissä, yleislakko ja kivihiililakko Englannissa, työläisten monituhantiset mielenosoitukset Neuvostoliiton puolustamiseksi Saksassa ja Ranskassa? Osoittavatko ne sitä, että proletaarisen diktatuurin moraalinen arvo laskee työväenluokan miljoonajoukkojen silmissä? Eipä tietenkään! Päinvastoin, ne puhuvat siitä, että Neuvostoliiton moraalinen arvo kasvaa ja lujittuu Lännen työläisten keskuudessa, että

työläiset Lännessä alkavat taistella omaa porvaristoaan vastaan „venäläiseen tapaan“.

Epäilemätöntä on, että pasifistisen ja liberaalis-taantumuksellisen porvariston tiettyjen kerrosten keskuudessa kasvaa vihamielisyys Neuvostoliittoa kohtaan, varsinkin 20 „jalosukuisimman“ terroristin ja tuhopolttajan ampumisen yhteydessä[23]. Mutta antaako Kamenev tosiaan suuremman arvon porvariston liberaalis-taantumuksellisten pasifistipiirien mielipiteille kuin Lännen monimiljoonaisten proletaarijoukkojen mielipiteille? Kuka rohkenee kieltää sitä tosiasiaa, että 20 „jalosukuisimman“ ampuminen sai osakseen mitä syvimmän kannatuksen miljoonaisten työläisjoukkojen keskuudessa niin meillä Neuvostoliitossa kuin Lännessäkin? „Niin niille konnille pitikin!“ — tällaisin huudahduksin otettiin työläiskortteleissa vastaan tieto 20 „jalosukuisimman“ ampumisesta.

Minä tiedän, että meillä on erään lajin ihmisiä, jotka väittävät, että sitä parempi meille, mitä hiljaisemmin tulemme käyttäytymään. Ne, nämä henkilöt, sanovat meille: „Neuvostoliiton asiat olivat hyvin, kun Englanti katkaisi suhteensa siihen; vieläkin paremmiksi kävivät Neuvostoliiton asiat, kun Voikov murhattiin; mutta Neuvostoliiton asiat huononivat, kun me näytimme hampaita ja vastaukseksi Voikovin murhaan ammuimme 20 „jalosukuisinta“ vastavallankumouksellista; ennen 20:n ampumista meitä säälittiin Euroopassa ja meille osoitettiin myötätuntoa; ampumisen jälkeen, päinvastoin, myötätunto lakkasi ja meitä alettiin syyttää siitä, että me emme olekaan sellaisia kilttejä poikia, jollaisina Euroopan yleinen mielipide meidät haluaisi nähdä“.

Mitä tästä taantumuksellis-liberaalisesta filosofiasta olisi sanottava? Siitä voidaan sanoa vain se, että sen luojat haluaisivat nähdä Neuvostoliiton hampaattomana, aseettomana, sellaisena, joka lysähtää maahan vihollisten edessä, antautuu niiden edessä. Oli „verisesti raadeltu“ Belgia, jota yhteen aikaan tämän tästä kuvattiin savukeaskien kansissa. Miksei Neuvostoliittokin voisi tulla „verisesti raadelluksi“, silloin kaikki osoittaisivat sille myötätuntoa ja silloin kaikki säälisivät sitä. Ei, toverit! Me emme suostu sellaiseen. Painukoot mieluummin hiiteen kaikki nuo liberaalispasifistiset filosofit „myötätuntoineen“ Neuvostoliittoa kohtaan. Kun meillä olisi vain työtätekevien miljoonajoukkojen myötätunto, niin kaikki muu tulee sen mukana. Ja jos sitten jonkun pitää välttämättä joutua „verisesti raadelluksi“, niin me teemme kaikkemme, jotta verisesti lyödyksi ja „raadelluksi“ tulisi jokin porvarillinen maa eikä Neuvostoliitto.

Kysymys sodan kiertämättömyydestä. Zinovjev kiivaili täällä väittäen, että Buharinin teeseissä puhutaan sodan „todennäköisyydestä“ ja „kiertämättömyydestä“, mutta ei sen ehdottomasta kiertämättömyydestä. Hän uskotteli, että sellainen sanamuoto voi sekoittaa puoluetta. Minä otin ja kävin läpi Zinovjevin artikkelin „Tulevan sodan ääriviivat“. Ja mitä osoittautui? Osoittautui, ettei Zinovjevin kirjoituksessa ole yhtään sanaa, kirjaimellisesti ainoatakaan sanaa siitä, että sota **on käynyt** kiertämättömäksi. Zinovjevin kirjoituksessa puhutaan uuden sodan **mahdollisuudesta.** Siinä on kokonainen luku, jossa todistetaan, että sota on **mahdollinen.** Tämä luku päättyy lauseeseen: „Senpä vuoksi bolshevikki-leniniläisille on paikallaan ja vält-

tämätöntä ajatella nyt uuden sodan mahdollisuutta". (Yleistä naurua.) Kiinnittäkää huomiota, toverit,—„**ajatella**" uuden sodan **mahdollisuutta**. Yhdessä kohtaa Zinovjevin kirjoituksessa sanotaan, että sota „**käy**" kiertämättömäksi, mutta ei sanaakaan, kirjaimellisesti ei ainoatakaan sanaa, ole sanottu siitä, että sota **on** jo **käynyt** kiertämättömäksi. Ja tällä henkilöllä on,—kuinka sen nyt lievemmin sanoisi,—rohkeutta heittää syytös Buharinin teesejä vastaan, joissa sanotaan, että sota on käynyt todennäköiseksi ja kiertämättömäksi.

Mitä merkitsee puhua nyt sodan „mahdollisuudesta"? Se merkitsee, että meitä kiskotaan ainakin seitsemän vuotta taaksepäin, sillä jo noin seitsemän vuotta sitten Lenin sanoi, että sota Neuvostoliiton ja kapitalistisen maailman välillä on mahdollinen. Kannattiko Zinovjevin toistella menneitä ja esittää takaaskeleensa uutena sanana?

Mitä merkitsee puhua nyt, että sota **käy** kiertämättömäksi? Se merkitsee, että meitä kiskotaan ainakin nelisen vuotta taaksepäin, sillä jo Curzonin uhkavaatimuksen[24] aikoina me sanoimme, että sota käy kiertämättömäksi.

Kuinka saattoi käydä niin, että Zinovjev, joka vasta eilen kirjoitti noin sekavan ja mistään piittaamattoman sotaa koskevan kirjoituksen, jossa ei ole sanaakaan siitä, että sota on käynyt kiertämättömäksi, kuinka on saattanut käydä niin, että tämä sama henkilö tohtii hyökkäillä Buharinin selviä ja tarkoin määriteltyjä teesejä vastaan sodan kiertämättömyydestä? Näin on käynyt siksi, että Zinovjev on unohtanut sen, mitä hän eilen kirjoitti. Asia on niin, että

Zinovjev kuuluu niihin onnellisiin ihmisiin, jotka kirjoittelevat unohtaakseen kirjoittamansa heti seuraavana päivänä. (N a u r u a.)

Zinovjev väitti täällä, että toveri Tshitsherin „on sysännyt“ Buharinin kirjoittamaan teesinsä siinä hengessä, että sota on todennäköinen ja kiertämätön. Minä kysyn: kuka „on sysännyt“ Zinovjevin kirjoittamaan artikkelin sodan **mahdollisuudesta** nyt, kun sota on jo käynyt kiertämättömäksi? (N a u r u a.)

Kysymys kapitalismin vakaantumisesta. Zinovjev hyökkäili täällä Buharinin teesejä vastaan väittäen, että vakaantumiskysymyksessä teesit eroavat Kominternin kannasta. Se on tietysti typerää. Zinovjev näytti sillä vain oman tietämättömyytensä vakaantumiskysymyksessä, kysymyksessä maailman kapitalismista. Zinovjev luulee, että kun kerran on olemassa vakaantuminen, niin vallankumouksen asia on siis mennyttä kalua. Hän ei ymmärrä, että vakaantumisesta kasvavat esiin kapitalismin kriisi ja sen tuhon valmistelu. Eikö se ole tosiasia, että kapitalismi on viime aikoina parannellut ja järkiperäistänyt tekniikkaansa sekä tuottanut suunnattomia tavaramääriä, joita ei ole mahdollisuus realisoida? Eikö se ole tosiasia, että kapitalistiset hallitukset fasistisoituvat yhä enemmän hyökäten työväenluokkaa vastaan ja lujittaen tilapäisesti asemiaan? Merkitsevätkö nuo tosiasiat sitä, että vakaantuminen on käynyt kestäväksi? Eipä tietenkään! Päinvastoin, juuri nuo tosiasiat aiheuttavat maailman kapitalismin kriisin kärjistymisen, joka kriisi on verrattomasti syvempi kuin viimeisen imperialistisen sodan edellä ollut kriisi.

Juuri se tosiasia, että kapitalistiset hallitukset fasistisoituvat, juuri se tosiasia johtaa sisäisen tilanteen kärjistymiseen kapitalistisissa maissa ja työläisten vallankumouksellisiin esiintymisiin (Wien, Englanti).

Juuri se tosiasia, että kapitalismi järkiperäistää tekniikkaa ja tuottaa suunnattomat määrät tavaroita, joita markkinat eivät kykene nielemään, juuri se tosiasia johtaa siihen, että imperialistien leirissä kärjistyy taistelu menekkimarkkinoista, pääomien vientimarkkinoista, että karttuu syitä uutta sotaa varten, maailman uudelleen jakamiseksi.

Onko vaikea ymmärtää, että maailman markkinoiden ollessa vissillä tavalla rajoitettuja ja „vaikutusalueiden" ollessa vakinaisia kapitalismin tuotantomahdollisuuksien suunnaton kasvu voimistaa taistelua markkinoista ja syventää kapitalismin kriisiä?

Kapitalismi voisi päästä tästä kriisistä, jos se voisi nostaa työläisten palkkoja muutamia kertoja suuremmaksi, jos se voisi parantaa tuntuvasti talonpoikaiston aineellista asemaa, jos se voisi täten kohottaa vakavasti miljoonien työtätekevien ostokykyä ja laajentaa sisäisten markkinoiden vastaanottokykyä. Mutta silloin ei kapitalismi olisikaan kapitalismia. Juuri sen tähden, kun kapitalismi ei voi sitä tehdä, juuri sen tähden, kun kapitalismi ei käytä „tulojaan" työtätekevien enemmistön hyvinvoinnin kohottamiseen, vaan sen riiston tehostamiseen ja pääoman vientiin vähemmän kehittyneisiin maihin vieläkin suurempien „tulojen" saamiseksi,—juuri sen tähden taistelu menekkimarkkinoista ja taistelu pääoman vientimarkkinoista synnyttää vimmattua taistelua maailman ja vaikutusalueiden uudelleen jakamisesta, taistelua,

joka on jo tehnyt uuden imperialistisen sodan kiertämättömäksi.

Minkä tähden vissit imperialistiset piirit katsovat kieroon Neuvostoliittoa muodostaen yhteisrintamaa sitä vastaan? Sen tähden, että Neuvostoliitto on mitä rikkain markkina-alue tavarain ja pääoman vientiä varten. Minkä tähden nuo samat imperialistiset piirit harjoittavat interventiota Kiinassa? Sen tähden, että Kiina on mitä rikkain markkina-alue tavaroiden ja pääoman vientiä varten. Ja niin edelleen ja muuta sellaista.

Siinä juuri onkin pohja ja syy uuden sodan kiertämättömyydelle, samantekevää, syttyykö se erillisten imperialististen liittoutumien välillä vaiko Neuvostoliittoa vastaan.

Opposition onnettomuus on siinä, että se ei ymmärrä näitä yksinkertaisia, aivan alkeellisia asioita.

Kysymys maamme puolustuksesta. Ja nyt sallikaa pysähtyä viimeiseen kysymykseen, kysymykseen siitä, miten meidän oppositiomme hankkiutuu puolustamaan Neuvostoliittoa.

Toverit! Yhden tai toisen ryhmän, yhden tai toisen virtauksen, yhden tai toisen puolueen vallankumouksellisuutta ei voida tarkastaa sen mukaan, minkälaisia ilmoituksia tai julistuksia ne antavat. Vallankumouksellisuus tarkastetaan yhden tai toisen ryhmän, yhden tai toisen virtauksen, yhden tai toisen puolueen teoilla, sen toiminnalla, sen käytännöllisillä suunnitelmilla. Ihmisten ilmoituksiin ja julistuksiin ei voida luottaa, olkootpa ne kuinka vaikuttavia tahansa, ellei niitä vahvisteta teoilla ja ellei niitä toteuteta elämässä.

On olemassa eräs kysymys, joka on vedenjakajana kaikkien mahdollisten ryhmien, virtausten ja puolueiden välillä ja joka tarkastaa niiden vallankumouksellisuuden tai vastavallankumouksellisuuden. Tänä kysymyksenä on nyt kysymys Neuvostoliiton puolustuksesta, kysymys Neuvostoliiton ehdottomasta ja varauksettomasta puolustamisesta imperialismin taholta tulevilta hyökkäyksiltä.

Vallankumouksellinen on se, joka varauksitta, ehdottomasti, avoimesti ja rehellisesti, ilman salaisia sotilaallisia neuvotteluja on valmis suojaamaan, puolustamaan Neuvostoliittoa, sillä Neuvostoliitto on maailman ensimmäinen sosialismia rakentava proletaarinen vallankumouksellinen valtio. **Internationalisti** on se, joka varauksitta, horjumatta, ilman ehtoja on valmis puolustamaan Neuvostoliittoa sen vuoksi, että Neuvostoliitto on maailman vallankumousliikkeen tukikohta eikä tätä vallankumousliikettä voida suojata ja viedä eteenpäin puolustamatta Neuvostoliittoa. Sillä ken luulee suojaavansa maailman vallankumousliikettä sivuuttaen Neuvostoliiton ja sitä vastaan, hän menee vallankumousta vastaan, hän luisuu ehdottomasti vallankumouksen vihollisten leiriin.

Nyt, sodan uhatessa, on muodostunut kaksi leiriä ja sen yhteydessä myöskin kaksi kantaa: Neuvostoliiton ehdottoman puolustamisen kanta ja taistelun kanta Neuvostoliittoa vastaan. Niiden välillä on valittava, sillä mitään kolmatta kantaa ei ole eikä voi olla. Puolueettomuuskanta tässä suhteessa, horjunta, varaukset ja kolmannen kannan etsiskelyt ovat yritystä kiertää vastuuta, vältellä ehdotonta taistelua Neuvostoliiton puolustamiseksi, jäädä syrjään Neu-

vostoliiton puolustuksen kaikkein vastuunalaisimmalla hetkellä. Mutta mitä merkitsee vastuun kiertäminen? Se merkitsee luisumista huomaamatta Neuvostoliiton vastustajien leiriin.

Näin on nyt kysymys.

Kuinka on opposition laita Neuvostoliiton puolustuksen, sen suojaamisen kannalta?

Sallikaa viitata, koska asia kerran tuli puheeksi, Trotskin tunnettuun kirjeeseen Keskuskontrollikomitealle näyttääkseni teille sen puolustus-„teorian“, sen puolustustunnuksen, joka Trotskilla on kaiken varalta, Neuvostoliittoa vastaan syttyvän sodan varalta. Toveri Molotov puheessaan jo esitti sitaatin tuosta kirjeestä, mutta hän ei esittänyt sitä kokonaan. Sallikaa esittää se kokonaan.

Kuulkaa, miten Trotski käsittää tappiontoivomiskannan ja puolustuskannan:

„Mitä on tappiontoivomiskanta? Politiikkaa, joka on suunnattu edistämään vihollisluokan käsissä olevan „oman“ valtionsa tappiota. Tappiontoivomiskannan kaikkinainen muulla tavalla ymmärtäminen ja selittäminen on väärennystä. Niinpä esimerkiksi, kun joku sanoo, että valistumattomien ja häikäilemättömien lunttaajien poliittinen linja on lakaistava pois kuin roska, nimenomaan työväen valtion voiton hyväksi, niin hän ei siitä vielä tule millään muotoa „tappion toivojaksi“. Päinvastoin, nykyisissä konkreettisissa oloissa hän juuri onkin oikea vallankumouksellisen puolustuskannan ilmaisija: aatteellinen roska ei tuo voittoa! Muiden luokkien historiasta voitaisiin löytää siitä esimerkkejä, ja sangen opettavaisia esimerkkejä. Esitämme vain yhden. Imperialistisen sodan alkaessa Ranskan porvaristolla oli johdossaan hallitus ilman peräsintä ja purjeita. Clémenceaun ryhmä oli oppositiossa tuohon hallitukseen. Sodasta ja sotasensuurista huolimatta, siitäkin huolimatta, vaikka saksalaiset olivat 80 kilometrin päässä Pariisista (Clémenceau sanoi: „juuri sen tähden“), hän kävi raivokasta taistelua pikkuporvarillista

löyhyyttä ja epäröintiä vastaan — imperialistisen julmuuden ja säälimättömyyden puolesta. Clémenceau ei pettänyt luokkaansa, porvaristoa, päinvastoin, hän palveli sitä uskollisemmin, lujemmin, päättäväisemmin ja viisaammin kuin Viviani, Painlevé ja K°. Myöhempi tapausten kulku todisti sen. Clémenceaun ryhmä tuli valtaan ja johdonmukaisemmalla, vieläkin ryöväri-mäisemmällä imperialistisella politiikalla se turvasi voiton Ranskan porvaristolle. Oliko sellaisia ranskalaisia lehtimiehiä, jotka nimittivät Clémenceaun ryhmää tappiontoivojiksi? Luultavasti oli: tyhmyreitä ja parjaajia laahustaa kaikkien luokkien kuormastoissa. Mutta niillä ei aina ole mahdollisuutta näytellä yhtä huomattavaa osaa" (Trotskin kirjeestä toveri Ordzhonikidzelle heinäkuun 11 päivältä 1927).

Siinä on Trotskin ehdottama, luvallanne sanoen, Neuvostoliiton puolustuksen „teoria".

„Pikkuporvarillinen löyhyys ja epäröinti" — se kuuluu olevan puolueemme enemmistö, Keskuskomiteamme enemmistö, hallituksemme enemmistö. Clémenceau on Trotski ja hänen ryhmänsä. (N a u r u a.) Jos vihollinen pääsee noin 80 kilometrin päähän Kremlin muureista, niin tämä uudelleen ilmaantunut Clémenceau, tämä operetti-Clémenceau yrittää, kuten huomaamme, kukistaa ensin nykyisen enemmistön juuri sen tähden, kun vihollinen on 80 kilometrin päässä Kremlistä, ja ryhtyä sitten järjestämään puolustusta. Ja jos se onnistuu meidän operetti-Clémenceaullemme, niin osoittautuu, että se juuri onkin todellista ja ehdotonta Neuvostoliiton puolustamista.

Ja saadakseen sen aikaan, hän, Trotski, s.o. Clémenceau, yrittää ensin „lakaista ulos" tämän „roskan" „työväen valtion voiton hyväksi". Entä mitä tämä „roska" sitten on? Osoittautuu, että se on puolueen enemmistö, Keskuskomitean enemmistö, hallituksen enemmistö.

Siis osoittautuu, että kun vihollinen pääsee 80 kilometrin päähän Kremlistä, niin tämä operetti-Clémenceau ei tule toimimaan Neuvostoliiton puolustamiseksi, vaan puolueen nykyisen enemmistön kukistamiseksi. Ja sitä hän nimittää puolustukseksi!

Onhan se tietysti hieman naurettavaa, kun tämä pieni Don Quijote-ryhmä, joka on neljän kuukauden kuluessa saanut kootuksi tuskin tuhatkunta ääntä, kun tämä piskuinen ryhmä uhkaa miljoonapuoluetta: „minä lakaisen sinut pois". Voitte kuvitella, miten surkea on Trotskin ryhmän asema, kun se, tehtyään hiki päässä työtä neljän kuukauden ajan, on saanut kootuksi tuskin tuhatkunta allekirjoitusta. Luulen, että mikä oppositiolaisten ryhmä tahansa olisi voinut koota joitakin tuhansia allekirjoituksia, jos se vain osaisi toimia. Toistan: on naurettavaa, kun tämä pieni ryhmä, missä on enemmän johtajia kuin armeijaa (naurua), tehtyään työtä kokonaista neljä kuukautta ja saatuaan kootuksi tuskin tuhatkunta allekirjoitusta, kun tämä ryhmä uhkailee miljoonapuoluetta: „minä lakaisen sinut pois". (Naurua.)

Ja kuinka se käy päinsä, että pieni fraktioryhmä voisi „lakaista pois" miljoonapuolueen? Vai luulevatko oppositioon kuuluvat toverit, että puolueen nykyinen enemmistö, Keskuskomitean enemmistö on satunnainen, ettei sillä ole juuria puolueessa, ettei sillä ole juuria työväenluokassa, että se antaa itsensä vapaaehtoisesti operetti-Clémenceaun „lakaistavaksi"? Ei, tämä enemmistö ei ole satunnainen. Se on valikoitunut vuosi vuodelta, puolueemme kehityksen kulussa, se on tarkastettu taistelujen

tulessa, Lokakuun aikana, Lokakuun jälkeen, kansalaissodan aikana, sosialismin rakentamisen aikana.

Tällaisen enemmistön „lakaisemiseksi pois“ on aloitettava kansalaissota puolueessa. Ja niin Trotski aikookin aloittaa puolueessa kansalaissodan hetkellä, jolloin vihollinen on 80 kilometrin päässä Kremlistä. Pitemmälle ei kai enää voida mennä...

Entä nykyiset opposition johtajat? Eikö heitä ole tarkastettu? Onko se sattuma, että he, jotka olivat yhteen aikaan tärkeimmillä paikoilla puolueessamme, osoittautuivat sitten luopureiksi? Eihän tarvinne enää todistella, ettei tätä seikkaa voida pitää sattumana? Ja nyt Trotski haluaa opposition ryhmäohjelman allekirjoittaneen pienen ryhmän avulla kääntää puolueemme historian pyörää takaisinpäin hetkellä, jolloin vihollinen tulee olemaan 80 kilometrin päässä Kremlistä, ja sanotaan, että osa tovereista allekirjoitti opposition ryhmäohjelman siksi, että luuli, että kun allekirjoittaa, niin sitten ei oteta sotaan. (N a u r u a.)

Ei, herttainen Trotski, teille olisi parempi, kun ette puhuisi „roskan lakaisemisesta“. Olisi parempi, kun ette puhuisi, sillä nuo sanat ovat tarttuvia. Jos enemmistöön „tarttuu“ teistä roskanlakaisemismenetelmä, niin en tiedä, koituuko se hyväksi oppositiolle. Ja eihän ole poissa sekään mahdollisuus, että tuo menetelmä voi „tarttua“ Keskuskomitean enemmistöön ja että se „lakaisee pois“ yhden ja toisen.

Puheet poislakaisemisesta eivät aina ole suotavia ja vaarattomia, sillä ne voivat „tarttua“ Keskuskomiteamme enemmistöön ja panna sen „lakaisemaan pois“ yksiä ja toisia. Ja jos Trotski aikoo ojentaa luudan puoluetta ja sen enemmistöä vastaan, niin

mitä ihmeteltävää siinä on, jos puolue kääntääkin tämän luudan ja ojentaa sen oppositiota vastaan?

Nyt me tiedämme, miten oppositio aikoo puolustaa Neuvostoliittoa. Trotskin itse asiassa tappiomielinen teoria Clémenceausta, jota koko oppositio on kannattanut, puhuu meille siitä kyllin selvää kieltä.

Näin siis osoittautuu, että Neuvostoliiton puolustuksen turvaamiseksi on ennen kaikkea välttämättä tehtävä Clémenceaun eksperimentti.

Tämä on, niin sanoaksemme, opposition ensimmäinen askel kohti „ehdotonta“ Neuvostoliiton puolustamista.

Toinen askel Neuvostoliiton puolustamista kohti, kuten osoittautuu, on se, että puolueemme julistetaan keskustalaiseksi. Osoittautuu, että sen tosiasian, että puolueemme käy taistelua niin kommunismista vasemmalle poikkeamaa vastaan (Trotski—Zinovjev) kuin kommunismista oikeallekin poikkeamaa vastaan (Smirnov—Sapronov), sen tosiasian meidän tomppelimainen oppositiomme arvioi keskustalaisuudeksi.

Osoittautuu, että nämä houkkiot ovat unohtaneet sen, että taistellessamme molempia poikkeamia vastaan me vain täytämme Leninin neuvoja, joka vaati ehdottomasti päättäväistä taistelua sekä „vasemmistolaista doktrinäärisyyttä“ että „oikeisto-opportunismia“ vastaan.

Opposition johtajat ovat sanoutuneet irti leninismistä jättäen unholaan Leninin neuvot. Opposition johtajat eivät halua tunnustaa, että heidän blokkinsa, oppositioblokkinsa, on kommunismista poikenneiden vasemmisto- ja oikeistouklonistien blokki. He eivät halua myöntää, että heidän nykyinen blokkinsa on

Trotskin tunnetun ja surullisen kuuluisuuden saaneen Elokuun blokin henkiinherättämistä uudella perustalla. He eivät halua ymmärtää, että juuri tässä blokissa piileekin rappeutumisen vaara. He eivät halua myöntää, että sellaisten „ultravasemmistolaisten“ kuin Maslovin ja Ruth Fischerin tapaisten veijarien ja vastavallankumouksellisten sekä gruusialaisten natsionalisti-uklonistien yhteenliittyminen samaan leiriin on Elokuun likvidaattoriblokin mitä kehnoin toisinto.

Osoittautuu siis, että puolustuksen järjestämiseksi pitää julistaa puolueemme keskustalaiseksi ja yrittää riistää siltä se tenhovoima, joka sillä on työläisten keskuudessa.

Tämä on, niin sanoaksemme, opposition toinen askel kohti „ehdotonta“ Neuvostoliiton puolustamista.

Kolmas askel Neuvostoliiton puolustamista kohti, kuten osoittautuu, on se, että puolueemme julistetaan olemattomaksi ja kuvataan se „Stalinin ryhmäkunnaksi“. Mitä oppositiolaiset tahtovat sillä sanoa? He tahtovat sillä sanoa, ettei puoluetta olekaan, että on vain „Stalinin ryhmäkunta“. He tahtovat sanoa sillä, etteivät puolueen päätökset ole heille velvoittavia ja että he voivat rikkoa näitä päätöksiä milloin ja missä oloissa tahansa. He tahtovat siten helpottaa taisteluaan puoluettamme vastaan. Tosin he ovat ottaneet tämän aseen menshevistisen „Sotsialistitsheski Vestnikin“ [25] ja porvarillisen „Rulj“ lehden [26] asevarastosta. Tosin ei kommunisteille ole soveliasta ottaa aseita menshevikeiltä ja porvarillisilta vastavallankumouksellisilta. Mutta mitä he siitä välittävät? Oppositiolle

ovat kaikki keinot kelvollisia, kunhan vain olisi käynnissä taistelu puoluetta vastaan.

Osoittautuu siis, että Neuvostoliiton puolustuksen valmistelemiseksi on julistettava puolue olemattomaksi, se sama puolue, jota ilman ei minkäänlainen puolustus ole ajateltavissa.

Tämä on, niin sanoaksemme, opposition kolmas askel kohti „ehdotonta" Neuvostoliiton puolustamista.

Neljäs askel Neuvostoliiton puolustamiseksi, kuten osoittautuu, on se, että Komintern on pirstottava, järjestettävä Saksassa uusi puolue veijarien ja vastavallankumouksellisten Ruth Fischerin ja Maslovin johdolla sekä vaikeutettava siten Neuvostoliiton tukemista Länsi-Euroopan proletariaatin taholta.

Osoittautuu siis, että Neuvostoliiton puolustuksen valmistelemiseksi pitää pirstoa Komintern.

Tämä on, niin sanoaksemme, opposition neljäs askel kohti „ehdotonta" Neuvostoliiton puolustamista.

Viides askel Neuvostoliiton puolustamista kohti, kuten osoittautuu, on se, että puolueellamme väitetään olevan thermidorilaisia tendensseja, että puolue pirstotaan ja aletaan luoda uutta puoluetta. Sillä jos meillä ei ole puoluetta, jos on olemassa vain „Stalinin ryhmäkunta", jonka päätökset eivät ole puolueen jäsenille velvoittavia, jos tämä ryhmä on thermidorilainen, — vaikka on typerää ja tomppelimaista puhua puolueemme thermidorilaisuudesta, — niin mitä sitten jää jälelle?

Osoittautuu siis, että Neuvostoliiton puolustuksen järjestämiseksi pitää puolueemme pirstoa ja ryhtyä järjestämään uutta puoluetta.

Tämä on, niin sanoaksemme, opposition viides askel kohti „ehdotonta“ Neuvostoliiton puolustamista.

Siinä on viisi tärkeintä toimenpidettä, joita oppositio esittää Neuvostoliiton puolustamiseksi.

Tarvitseeko enää todistella sitä, että näillä kaikilla opposition toimenpiteillä ei ole mitään yhteistä maamme puolustuksen kanssa, maailman vallankumouksen ahjon puolustuksen kanssa?

Ja nämä henkilöt tahtovat, että me julkaisisimme heidän tappiomielisiä, puolimenshevistisiä kirjoituksiaan puoluelehdistössämme! Minä he meitä pitävät? Vai onko meillä jo paino-„vapaus“ „anarkisteista monarkisteihin saakka“? Sitä ei ole eikä tule. Minkä tähden me emme julkaise menshevistisiä kirjoituksia? Sen tähden, ettei meillä ole paino-„vapautta“ leniniläisvastaisille, neuvostovastaisille virtauksille „anarkisteista monarkisteihin saakka“.

Mitä oppositiolaiset haluavat vaatiessaan heidän puolimenshevististen, tappiomielisten kirjoitustensa julkaisemista? He haluavat avata luukun porvarilliselle paino-„vapaudelle“, eivätkä he tällöin näe sitä, että sillä he elvyttävät neuvostovastaisia aineksia, tehostavat niiden painostusta proletariaatin diktatuuria vastaan ja raivaavat tietä porvarilliselle „demokratialle“. Koputtavat yhteen oveen, mutta avaavatkin toisen.

Kuulkaa, mitä herra Dan kirjoittaa oppositiosta:

„Venäläiset sosialidemokraatit tervehtisivät palavasti tällaista opposition legalisoimista, vaikkakaan heillä ei ole mitään yhteistä sen myönteisen ohjelman kanssa. He tervehtisivät poliittisen taistelun legalisuutta, diktatuurin julkista itselikvidoitu-

mista ja siirtymistä uusiin poliittisiin muotoihin, joissa avautuu laaja mahdollisuus laajakantoiselle työväenliikkeelle" („Sotsialistitsheski Vestnik" № 13, heinäkuu 1927).

„Diktatuurin julkista itselikvidoitumista" — sitä Neuvostoliiton viholliset teiltä odottavat ja siihen teidän politiikkanne johtaa, oppositioon kuuluvat toverit.

Toverit!. Edessämme on kaksi vaaraa: sodanvaara, joka on muodostunut sodanuhkaksi, ja puolueemme eräiden renkaiden rappeutumisen vaara. Ryhtyessämme valmistelemaan puolustusta meidän on luotava puolueeseemme rautainen kuri. Ilman sellaista kuria ei puolustus ole mahdollista. Meidän on lujitettava puoluekuria, meidän on pantava aisoihin kaikki ne, jotka hajoittavat puoluettamme. Meidän on pantava aisoihin kaikki ne, jotka hajoittavat meidän veljespuolueitamme Lännessä ja Idässä. (Suosionosoituksia.) Meidän on pantava aisoihin kaikki ne, jotka hajoittavat veljespuolueitamme Lännessä ja saavat siinä kannatusta sellaisilta veijareilta kuin Souvarine'ilta, Ruth Fischeriltä, Maslovilta ja sekottaja Treintiltä.

Vain siten ja vain sillä tavalla me voimme ottaa sodan vastaan täysin varustautuneina koettaen suostua samalla eräisiin aineellisiin uhrauksiin lykätäksemme sodan syttymistä, voittaaksemme aikaa, selviytyäksemme kapitalismista lunnaita maksamalla.

Se meidän on tehtävä ja sen me teemme.

Toinen vaara on rappeutumisen vaara.

Mistä se uhkaa? Juuri tuolta (osoittaa oppositioon). Tämä vaara on likvidoitava. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

PUHE ELOKUUN 5 PÄIVÄNÄ

Toverit! Zinovjev käyttäytyi karkean epälojaalisesti tätä täysistuntoa kohtaan, kun hän palasi puheessaan uudelleen jo ratkaistuun kysymykseen kansainvälisestä tilanteesta.

Me käsittelemme nyt päiväjärjestyksen neljättä kysymystä — „Trotskin ja Zinovjevin puoluekuririkkomuksesta“. Mutta Zinovjev, kiertäen käsiteltävän kysymyksen, palaa kansainvälistä tilannetta koskevaan kysymykseen ja koettaa asettaa jo ratkaistun kysymyksen uudelleen pohdittavaksi. Ja tällöin hän puheessaan kärjistää kysymyksen Stalinia vastaan unohtaen, että me emme nyt käsittele kysymystä Stalinista, vaan Zinovjevin ja Trotskin tekemästä puoluekurin rikkomuksesta.

Sen tähden minun on pakko palata puheessani koskettelemaan jo ratkaistun kysymyksen eräitä puolia osoittaakseni Zinovjevin esiintymisen perusteettomuuden.

Pyydän anteeksi, toverit, mutta minun on sanottava samalla muutama sana Zinovjevin hyökkäilyistä Stalinia vastaan. (Äänlä: „Pyydämme!“.)

Ensiksi. Jostakin syystä Zinovjev muistutti puheessaan Stalinin horjunnasta vuoden 1917 maaliskuussa puhuen tällöin paljon perättömiä. En ole koskaan kieltänyt sitä, että maaliskuussa 1917 minulla oli jonkinlaista horjuntaa, että tätä horjuntaa kesti minulla kaiken kaikkiaan viikon tai kaksi, että Leninin saavuttua huhtikuussa 1917 tämä horjunta lakkasi ja Huhtikuun konferenssissa vuonna 1917 minä olin samassa rivissä toveri Leninin kanssa Kamenevia ja hänen oppositioryhmäänsä vastaan. Kaikesta tästä olen maininnut useita kertoja puoluelehdistössämme (kts. „Tiellä Lokakuuhun", „Trotskilaisuus vaiko leninismi?" j.n.e.).

En ole koskaan pitänyt enkä pidä itseäni erehtymättömänä. En ole koskaan salannut virheitäni enkä edes tilapäistä horjuntaakaan. Mutta ei voida salata myöskään sitä, etten ole koskaan pitänyt kiinni virheistäni enkä ole koskaan rakentanut tilapäisestä horjunnastani ryhmäohjelmaa, erikoista ryhmää j.n.e. Mutta mitä tekemistä tällä on nyt käsiteltävänä olevan kysymyksen kanssa Zinovjevin ja Trotskin tekemästä puoluekurin rikkomuksesta? Mitä varten Zinovjev, kiertäen käsiteltävän kysymyksen, palaa muistelemaan vuoden 1917 maaliskuuta? Onkohan hän unohtanut omat virheensä, oman taistelunsa Leniniä vastaan ja oman erikoisen ryhmäohjelmansa Leninin puoluetta vastaan elokuussa, syyskuussa, lokakuussa ja marraskuussa vuonna 1917? Tai ehkä Zinovjev luulee muistelmilla menneistä ajoista saavansa siirretyksi taka-alalle nyt käsiteltävänä olevan kysymyksen Zinovjevin ja Trotskin tekemästä puoluekurin rikkomuksesta? Ei, se temppu ei Zinovjevilta onnistu.

Toiseksi. Edelleen Zinovjev esitti lainauksen kirjeestäni, jonka kirjoitin hänelle kesällä 1923, joitakin kuukausia ennen vuoden 1923 vallankumousta Saksassa. En muista tämän kirjeen historiaa. Minulla ei ole kopiota tuosta kirjeestä, joten en voi varmuudella sanoa, onko Zinovjev siteerannut sitä oikein. Kirjoitin sen muistaakseni heinäkuun lopulla tai elokuun alussa vuonna 1923. Mutta minun on sanottava, että tuo kirje on ehdottomasti oikea alusta loppuun saakka. Vedotessaan tähän kirjeeseen Zinovjev haluaa nähtävästi sanoa, että minä suhtauduin yleensä skeptillisesti vuoden 1923 vallankumoukseen Saksassa. Se on tietysti pötyä.

Kirjeessä kosketeltiin ennen kaikkea kysymystä vallan viipymättömästä valtaamisesta kommunistien käsiin. Vuoden 1923 heinäkuussa tai elokuun alussa ei Saksassa ollut vielä sitä syvää vallankumouksellista kriisiä, joka nostaa jalkeille miljoonajoukot, paljastaa sosialidemokratian sovittelupolitiikan, desorganisoi kokonaan porvariston ja asettaa kysymyksen vallan viipymättömästä valtaamisesta kommunistien käsiin. Luonnollisesti ei heinä—elokuun tilanteessa voinut olla puhettakaan kommunistien **viipymättömästä** vallan ottamisesta Saksassa, kun heillä sitäpaitsi oli **vähemmistö** työväenluokan riveissä.

Onko tämä kanta oikea? Mielestäni se on oikea. Ja samalla kannalla oli silloin Politbyroo.

Toinen kysymys, johon kirjeessä kajottiin, koski kommunististen työläisten mielenosoitusten toimeenpanemista hetkellä, jolloin aseistetut fasistit koettivat provosoida kommunisteja ennenaikaiseen esiintymiseen. Olin silloin sillä kannalla, ettei kommunistien

pidä antaa provosoida itseään. Enkä vain minä, vaan koko Politbyroo oli samaa mieltä.

Mutta kahden kuukauden kuluttua tilanne Saksassa muuttuu jyrkästi vallankumouksellisen kriisin kärjistymisen suuntaan. Poincaré ryhtyy sotilaalliseen hyökkäykseen Saksaa vastaan; finanssipula Saksassa saa katastrofisen luonteen; Saksan hallituksen sisällä alkaa hajaannus ja yhtämittaiset ministerinvaihdokset; vallankumouksen hyökyaalto kohoaa repien rikki sosialidemokratiaa; alkaa työläisten siirtyminen joukoittain sosialidemokratiasta kommunistien puolelle; päiväjärjestykseen tulee kysymys vallan valtaamisesta kommunistien käsiin. Tässä tilanteessa minä, niinkuin muutkin Kominternin valiokunnan jäsenet, olin päättäväisesti ja selvästi sillä kannalla, että valta oli viipymättä vallattava kommunistien käsiin.

On tunnettua, että silloin muodostettu Kominternin Saksan valiokunta, johon kuuluivat Zinovjev, Buharin, Stalin, Trotski, Radek ja eräitä saksalaisia tovereita, teki useita konkreettisia päätöksiä suoranaisen avun antamisesta saksalaisille tovereille vallan valtaamiseksi.

Olivatko tämän valiokunnan jäsenet siihen aikaan kaikissa suhteissa samaa mieltä keskenään? Ei, eivät olleet. Erimielisyyttä oli silloin kysymyksessä Neuvostojen muodostamisesta Saksassa. Minä ja Buharin väitimme, etteivät tehdaskomiteat voi korvata Neuvostoja, ja ehdotimme proletaaristen Neuvostojen viipymätöntä muodostamista Saksassa. Trotski ja Radek sekä myöskin eräät saksalaiset toverit vastustivat Neuvostojen muodostamista ollen sitä mieltä, että tehdaskomiteat ovat riittäviä vallan valtaa-

miseksi. Zinovjev horjui näiden kahden ryhmän välillä. Huomatkaa, toverit, että kysymys ei silloin ollut Kiinasta, jossa on vain joitakin miljoonia proletaareja, vaan Saksasta, korkealle kehittyneestä teollisuusmaasta, jossa oli silloin noin 15 miljoonaa proletaaria. Miten nämä mielipide-eroavaisuudet silloin päättyivät? Siten, että Zinovjev **loikkasi** Trotskin ja Radekin puolelle ja kysymys Neuvostoista ratkaistiin kielteisesti.

Tosin Zinovjev on myöhemmin katunut näitä syntejään. Mutta se ei tee tyhjäksi sitä tosiasiaa, että Zinovjev oli silloin opportunistisella oikeistosivustalla eräässä Saksan vallankumouksen peruskysymyksessä, mutta Buharin ja Stalin olivat vallankumouksellisella, kommunistisella sivustalla.

Kuulkaa, mitä Zinovjev puhui siitä myöhemmin:

„Kysymyksessä Neuvostoista (Saksassa. **J. St.**) me teimme virheen siinä, että annoimme peräksi Trotskille ja Radekille. Joka kerta, kun näissä kysymyksissä annetaan peräksi, vakuuttaudut tekeväsi virheen. Työväen Neuvostoja ei voitu silloin muodostaa, mutta se oli koetinkivi sen seikan selville saamiseksi, onko kanta sosialidemokraattinen vaiko kommunistinen. Meidän ei olisi pitänyt antaa peräksi tässä kysymyksessä. Myönnytys oli meidän taholtamme virhe. Näin, toverit, on tämän asian laita" (pikakirjoituspöytäkirja Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemiehistön 5. istunnosta yhdessä Saksan kommunistisen puolueen edustajien kanssa tammikuun 19 pnä 1924, s. 70).

Zinovjev sanoo tässä lainauksessa, että „me teimme virheen". Ketkä „me"? Mitään „meitä" ei silloin ollut eikä voinut olla. Virheen teki nimenomaan Zinovjev, joka loikkasi Trotskin ja Radekin puolelle ja asettui heidän virheelliselle kannalleen.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Zinovjevin olisi parasta olla muistelematta vuoden 1923 vallankumousta Saksassa ja häpäisemättä itseään täysistunnon edessä, semmitenkin kun hänen herättämällään kysymyksellä Saksan vallankumouksesta, kuten näette, ei ole mitään tekemistä täysistunnon päiväjärjestyksen parhaillaankäsiteltävän neljännen kysymyksen kanssa.

Kiinan kysymys. Zinovjevin mukaan Stalin selostuksessaan puolueen XIV edustajakokouksessa muka samaisti Kiinan Amerikan kanssa. Se on tietysti typeryyttä. Selostuksessani ei ollut eikä voinut olla puhetta minkäänlaisesta Kiinan samaistamisesta Amerikan kanssa. Todellisuudessa selostuksessani oli puhe vain Kiinan kansan oikeudesta kansalliseen yhteenliittymiseen ja kansalliseen vapautukseen ulkomaalaisesta ikeestä. Kärjistäen kysymyksen imperialistista lehdistöä vastaan minä sanoin, että jos te, herrat imperialistit, pidätte ainakin sanoissa oikeana kansallisen sodan Italiassa, kansallisen sodan Amerikassa, kansallisen sodan Saksassa yhteenliittymiseksi ja ulkomaisen ikeen alta vapautumiseksi, niin miksi Kiina olisi näitä maita huonompi ja miksei Kiinan kansalla ole oikeutta kansalliseen yhteenliittymiseen ja vapautumiseen.

Näin minä puhuin selostuksessani kajoamatta lainkaan kysymykseen Kiinan vallankumouksen näköaloista ja tehtävistä kommunismin kannalta.

Onko tällainen kysymyksen asettelu paikallaan taistelussa porvarillista lehdistöä vastaan? On selvää, että se on paikallaan. Zinovjev ei ymmärrä tätä yksinkertaista asiaa, mutta se on jo hänen ymmärtämättömyytensä eikä minkään muun syytä.

Osoittautuu, että Zinovjev pitää vääränä sitä politiikkaa, jonka tarkoituksena oli Uhanin Kuomintangin muuttaminen, silloin kun se oli vallankumouksellinen, proletariaatin ja talonpoikaiston tulevan vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin ytimeksi. On paikallaan kysyä, mitä väärää siinä on? Vai eikö se ole tosiasia, että tämän vuoden alussa Uhanin Kuomintang oli vallankumouksellinen? Minkä tähden Zinovjev sitten huusi „kaikkinaisen avun antamisesta“ Uhanin Kuomintangille, ellei Uhanin Kuomintang ollut vallankumouksellinen? Minkä tähden oppositio sitten vannoi kannattavansa kommunistisen puolueen jäämistä Uhanin Kuomintangiin, ellei se ollut silloin vallankumouksellinen? Mitä arvoa olisi ollut kommunisteilla, jotka kuuluen Uhanin Kuomintangiin ja nauttien siellä vaikutusvaltaa eivät olisi yrittäneet vetää kuomintangilaisia mukanakulkijoita mukaansa eivätkä olisi yrittäneet tehdä Uhanin Kuomintangista vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin ydintä? Minä sanoisin, että sellaiset kommunistit eivät olisi olleet penninkään arvoisia. Tosin tämä yritys ei onnistunut, koska Kiinan imperialistit ja feodaalit osoittautuivat tässä vaiheessa voimakkaammiksi kuin vallankumous, ja Kiinan vallankumous kärsi sen johdosta tilapäisen tappion. Mutta merkitseekö se, että kommunistisen puolueen politiikka olisi ollut väärä?

Vuonna 1905 venäläiset kommunistit yrittivät samoin tehdä silloin olemassa olleista Neuvostoista proletariaatin ja talonpoikaiston tulevan vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin ytimen. Kuitenkaan sekään yritys ei silloin onnistunut luokkavoi-

mien epäedullisen suhteen vuoksi, sen vuoksi, kun tsaarivalta ja feodaalit osoittautuivat voimakkaammiksi kuin vallankumous. Mutta merkitseekö se, että bolshevikkien politiikka olisi ollut virheellistä? Selvää on, ettei merkitse.

Zinovjev väittää edelleen, että Lenin kannatti **työväen** edustajain Neuvostojen viipymätöntä muodostamista Kiinassa. Tällöin Zinovjev vetoaa Leninin teeseihin siirtomaakysymyksestä, jotka hyväksyttiin Kominternin II kongressissa. Mutta tässä Zinovjev yksinkertaisesti vie puoluetta harhaan.

Lehdistössä on useita kertoja mainittu ja se on tässäkin toistettava, että Leninin teeseissä ei ole ainoatakaan sanaa **työväen** edustajain Neuvostoista Kiinassa.

Lehdistössä on useita kertoja mainittu ja tässäkin on toistettava, että Lenin ei teeseissään tarkoittanut **työväen** edustajain Neuvostoja, vaan „talonpoikain Neuvostoja", „kansan Neuvostoja", „työtätekevien Neuvostoja", ja hän teki nimenomaan sen varauksen, että kysymys on sellaisista maista, **„missä ei ole tai ei ole juuri lainkaan teollisuusproletariaattia".**

Voidaanko Kiinaa pitää niitten maitten luokkaan kuuluvana, joissa „ei ole tai ei ole juuri lainkaan teollisuusproletariaattia"? On selvää, ettei voida. Voidaanko Kiinassa muodostaa talonpoikain Neuvostoja, työtätekevien Neuvostoja, kansan Neuvostoja muodostamatta **ensin työväenluokan** luokka-Neuvostoja? On selvää, ettei voida. Minkä vuoksi oppositio sitten pettää puoluetta vetoamalla Leninin teeseihin?

Kysymys hengähdystauosta. Lenin sanoi vuonna 1921, kansalaissodan päättymisen jälkeen, että meillä

on nyt saatu sodasta eräänlainen hengähdystauko, joka hengähdystauko on käytettävä sosialismin rakentamiseen. Zinovjev saivartelee nyt Stalinia vastaan, väittäen hänen tehneen tästä hengähdystauosta hengähdyskauden, mikä on muka ristiriidassa väitteen kanssa sodan uhkasta Neuvostoliiton ja imperialistien välillä.

Sanomattakin on selvää, että Zinovjev harjoittaa tässä tyhmää ja naurettavaa saivartelua. Vai eikö tosiasia ole se, että meillä ei ole enää seitsemään vuoteen ollut sotilaallisia yhteentörmäyksiä imperialistien ja Neuvostoliiton välillä? Voidaanko tätä seitsenvuotista aikajaksoa nimittää hengähdys**kaudeksi**? Selvää on, että voidaan ja pitää nimittää. Lenin puhui useasti Brestin rauhan **kaudesta**, ja kuitenkin jokainen tietää, ettei tätä kautta jatkunut enempää kuin vuoden ajan. Miksi vuoden kestänyttä Brestin rauhan kautta voidaan nimittää kaudeksi, mutta seitsenvuotista hengähdyskautta ei saisi nimittää hengähdyskaudeksi? Kuinka voidaan Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistettyä täysistuntoa vaivata tällaisella naurettavalla ja typerällä saivartelulla?

Puolueen diktatuurista. Puoluelehdistössämme on useita kertoja ollut puhe siitä, että Zinovjev vääristelee lenininläistä käsitettä puolueen „diktatuurista“ samaistaen proletariaatin diktatuurin ja puolueen diktatuurin. Puoluelehdistössämme on ollut useita kertoja puhetta siitä, että puolueen „diktatuurilla“ Lenin tarkoitti puolueen johtoa **työväenluokkaan nähden**, toisin sanoen ei puolueen väkivaltaa työväenluokkaa kohtaan, vaan johtamista vakuuttamisen ja

työväenluokan poliittisen kasvatuksen tietä, nimenomaan **yhden** puolueen johtoa, joka ei jaa eikä halua jakaa sitä toisten puolueiden kanssa.

Zinovjev ei ymmärrä sitä, hän väärentää leniniläistä käsitettä. Ja väärentäessään leniniläistä käsitettä puolueen „diktatuurista“ Zinovjev ehkä itsekään sitä ymmärtämättä tekee tietä „araktshejevilaisuuden“ juurruttamiselle puolueeseen ja Kautskyn harjoittaman Leninin parjauksen puolustelulle siitä, että Lenin toteuttaa muka „puolueen diktatuuria työväenluokkaan nähden“. Onko se hyväksi? Selvää on, ettei se ole hyväksi. Kuka siihen on syyssä, jos Zinovjev ei ymmärrä näitä yksinkertaisia asioita?

Kansallisesta kulttuurista. Se, mitä Zinovjev lörpötteli täällä kansallisesta kulttuurista, kannattaisi tulla ikuistetuksi, jotta puolue tietäisi, että Zinovjev vastustaa Neuvostoliiton kansojen kansallisen kulttuurin kehittämistä neuvostollisella perustalla, että hän on todellisuudessa kolonisation kannattaja.

Me olemme pitäneet ja pidämme kansallisen kulttuurin tunnusta porvariston valtakaudella monikansallisessa valtiossa porvarillisena tunnuksena. Minkä tähden? Sen tähden, että kansallisen kulttuurin tunnus porvariston valtakaudella tällaisessa valtiossa merkitsee kaikkien kansallisuuksien työtätekevien joukkojen henkistä alistamista porvariston johdettavaksi, alistamista sen määräysvaltaan, sen diktatuuriin.

Sen jälkeen, kun proletariaatti oli ottanut vallan, me julistimme tunnukseksi Neuvostoliiton kansojen kansallisen kulttuurin kehittämisen **Neuvostojen pohjalla.** Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että me

sovitamme kansallisen kulttuurin kehittämisen Neuvostoliiton kansojen keskuudessa palvelemaan sosialismin etuja ja tarpeita, proletaarisen diktatuurin etuja ja tarpeita, Neuvostoliiton kaikkien kansallisuuksien työtätekevien etuja ja tarpeita.

Merkitseekö se sitä, että me nyt vastustamme kansallista kulttuuria yleensä? Ei, ei merkitse. Se merkitsee vain sitä, että me kannatamme nyt Neuvostoliiton kansojen kansallisen kulttuurin, kansallisen kielen, kouluopetuksen, lehdistön j.n.e. kehittämistä **Neuvostojen pohjalla**. Entä mitä merkitsee varaus „Neuvostojen pohjalla"? Se merkitsee, että **sisältönsä puolesta** Neuvostoliiton kansojen kulttuurin, jota Neuvostovalta kehittää, pitää olla kaikille työtätekeville yhteistä kulttuuria, sosialistista kulttuuria, mutta **muodoltaan** se ei ole eikä tule olemaan samanlaista Neuvostoliiton kaikilla kansoilla, se on oleva kansallista kulttuuria, erilaista kulttuuria Neuvostoliiton eri kansoilla niiden kielen ja kansallisten erikoisuuksien erilaisuuden mukaisesti. Siitä minä juuri puhuinkin Idän Työtätekevien Kommunistisessa Yliopistossa kolmisen vuotta sitten pitämässäni puheessa[27]. Tässä hengessä puolueemme onkin toiminut koko ajan edistäen **kansallisten** neuvostokoulujen kehittämistä, **kansallisen** neuvostolehdistön ja muiden kulttuurilaitosten kehittämistä, puoluekoneiston **„kansallistamista"**, neuvostokoneiston **„kansallistamista"** j.n.e. y.m.s.

Juuri sen tähden Lenin kirjeissään kansallisilla alueilla ja tasavalloissa toimiville tovereille kehoitti kehittämään näiden alueiden ja tasavaltojen kansallista kulttuuria Neuvostojen pohjalla.

Juuri sen tähden, että me olemme siitä saakka, kun proletariaatti otti vallan, kulkeneet koko ajan tätä tietä, juuri sen tähden meidän on onnistunut luoda se internationalistinen rakennus, jota nimitetään Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitoksi ja jollaista maailmassa ei ole ennen nähty.

Ja Zinovjev aikoo nyt kääntää kaiken tämän ylösalaisin, vetää ristin kaiken yli, haudata sen, julistaen sodan kansallista kulttuuria vastaan. Ja tätä kolonisatoorista lörpöttelyä kansallisuuskysymyksestä hän nimittää leninismiksi! Eikö se olekin naurettavaa, toverit!

Sosialismin rakentamisesta yhdessä maassa. Tässä kysymyksessä kärsimistään useista ankarista tappioista huolimatta Zinovjev ja yleensä oppositio (Trotski, Kamenev) tarrautuvat yhä uudelleen ja uudelleen tähän kysymykseen kuluttaen täysistunnon aikaa. He koettavat esittää asian siinä valossa, että teesi sosialismin voiton mahdollisuudesta Neuvostoliitossa ei muka olekaan Leninin teoria, vaan Stalinin „teoria".

Tuskin tarvitsee todistaa sitä, että tämä opposition väite on opposition yritystä pettää puoluetta. Eikö se ole tosiasia, että juuri Lenin, eikä kukaan muu, lausui jo vuonna 1915 ajatuksen sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa[28]? Eikö se ole tosiasia, että juuri Trotski, eikä kukaan muu, esiintyi **silloin heti** vastaväitteillä Leniniä vastaan nimittäen Leninin lausuntoa „kansalliseksi rajoittuneisuudeksi"? Mitä tekemistä tässä on Stalinin „teorialla"?

Eikö se ole tosiasia, että juuri Kamenev ja Zinovjev, eikä kukaan muu, laahustivat vuonna 1925 Trotskin perässä ja julistivat Leninin opin sosialismin

voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa „kansalliseksi rajoittuneisuudeksi“? Eikö se ole tosiasia, että puolueemme teki XIV konferenssinsa ominaisuudessa erikoisen päätöslauselman sosialismin voittoisan rakentamisen mahdollisuudesta Neuvostoliitossa[29] Trotskin puolimenshevististä teoriaa vastaan?

Minkä tähden Trotski, Zinovjev ja Kamenev kiertävät tämän XIV konferenssin päätöslauselman?

Eikö se ole tosiasia, että XIV edustajakokouksensa ominaisuudessa puolueemme vahvisti XIV konferenssin päätöksen suunnaten tuon vahvistuksen kärjen Kamenevia ja Zinovjevia vastaan[30]?

Eikö se ole tosiasia, että puolueemme XV konferenssi teki yksityiskohtaisesti perustellun päätöksen sosialismin voiton mahdollisuudesta Neuvostoliitossa[31] suunnaten sen kärjen oppositioblokkia ja sen päämiestä Trotskia vastaan?

Eikö se ole tosiasia, että Kominternin Toimeenpanevan Komitean VII laajennettu täysistunto vahvisti tämän NKP(b):n XV konferenssin päätöslauselman paljastaen Trotskin, Zinovjevin ja Kamenevin syypäiksi sosialidemokraattiseen syrjäpoikkeamaan[32]?

Kysytään, mitä tekemistä tässä on Stalinin „teorialla“?

Vai onko Stalin koskaan vaatinut oppositiolta mitään muuta kuin sitä, että se tunnustaisi nämä puolueemme ja Kominternin korkeimpien elinten päätökset oikeiksi?

Minkä tähden opposition johtajat kiertävät kaikki nämä tosiasiat, jos heidän omatuntonsa on puhdas? Minkä varaan he tekevät laskelmia? Puolueen pettämiseenkö? Mutta eihän liene vaikea ymmärtää, ettei

kenenkään onnistu pettää meidän bolshevikkipuoluettamme.

Tässä, toverit, ovatkin ne kysymykset, joilla ei oikeastaan ole mitään tekemistä parhaillaan käsiteltävän kysymyksen kanssa puoluekurin rikkomisesta, johon Trotski ja Zinovjev ovat syyllistyneet, mutta jotka Zinovjev on kuitenkin vetänyt esille heittääkseen poroa silmille ja hämätäkseen käsiteltävän kysymyksen.

Pyydän vielä kerran anteeksi sitä, että kulutin aikaanne ja ryhdyin käsittelemään näitä kysymyksiä. Mutta minä en voinut toisin menetellä, sillä ei ole olemassa muita keinoja lyödä oppositiolaisiltamme halu pettää puoluetta.

Ja nyt, toverit, sallikaa minun siirtyä „puolustuksesta“ hyökkäykseen.

Opposition suurin onnettomuus on se, ettei se jaksa vieläkään ymmärtää, miksi se on „moiseen tilaan joutunut“.

Tosiaankin, minkä vuoksi sen johtajat, jotka vielä eilen olivat puolueen johtajain joukossa, ovat „yht'äkkiä“ muuttuneet luopureiksi? Miten se on selitettävissä? Itse oppositio on taipuvainen selittämään tämän seikan persoonallista laatua olevilla syillä: Stalin „ei auttanut“, Buharin „tärveli asian“, Rykov „ei tukenut“, Trotski „ei hoksannut“, Zinovjevilta „jäi huomaamatta“ ja muuta sellaista. Mutta moinen halpahintainen „selitys“ ei sisällä selityksen varjoakaan. Se tosiasia, että opposition nykyiset johtajat ovat tulleet eristetyiksi puolueesta, ei ole merkitykseltään vähäinen tosiasia. Sitä vähemmän sitä voidaan sanoa sattumaksi. Opposition nykyisten johtajien irtautumisella

puolueesta on syvälliset syynsä. Ilmeisesti Zinovjev, Trotski ja Kamenev ovat jossain suhteessa langenneet, tehneet jossain suhteessa pahasti syntiä, — muutenhan ei puolue olisi kääntänyt heille selkäänsä kuin luopureille. Ja nyt herää kysymys: missä sitten nykyisen opposition johtajat ovat langenneet, millä he ovat ansainneet sen, että ovat „moiseen tilaan joutuneet"?

Ensimmäinen peruskysymys, jossa he ovat langenneet, on kysymys leninismistä, kysymys puolueemme leniniläisestä ideologiasta. He ovat langenneet siinä, että yrittivät ja yrittävät yhä **täydentää** leninismiä trotskilaisuudella, itse asiassa **korvata** leninismin trotskilaisuudella. Mutta se, toverit, on mitä pahinta syntiä opposition johtajien taholta, syntiä, jota puolue ei ole voinut eikä voi antaa heille anteeksi. On selvää, ettei puolue voinut seurata heitä tuossa yrityksessä kääntyä leninismistä trotskilaisuuteen, ja sen tähden opposition johtajat joutuivat eristetyiksi puolueesta.

Mitä on trotskilaisten nykyinen blokki oppositioon kuuluvien entisten leniniläisten kanssa? Heidän nykyinen blokkinsa on aineellinen ilmaus heidän yrityksestään täydentää leninismiä trotskilaisuudella. Sana „trotskilaisuus" ei ole minun keksimäni. Sen otti ensi kertaa käyttöön toveri Lenin tarkoittamaan jotain aivan päinvastaista kuin leninismi.

Mikä on trotskilaisuuden perussynti? Trotskilaisuuden perussynti on se, että se ei luota Neuvostoliiton proletariaatin voimiin ja kykyyn johtaa mukanaan talonpoikaistoa, talonpoikaiston perusjoukkoja sekä taistelussa proletariaatin vallan lujittamiseksi

että myöskin, ja erikoisesti, taistelussa sosialistisen rakennustyön voittoon viemiseksi maassamme.

Trotskilaisuuden perussynti on se, että se ei käsitä ja itse asiassa ei tunnusta leniniläistä proletariaatin hegemonia-aatetta (talonpoikaistoon nähden) proletariaatin diktatuurin valloittamisessa ja varmistamisessa, sosialistisen yhteiskunnan loppuunrakentamisessa erillisissä maissa.

Olivatko entiset leniniläiset — Zinovjev ja Kamenev — tietoisia näistä trotskilaisuuden elimellisistä puutteellisuuksista? Olivat kyllä. Vielä eilen he huusivat kaikilta katoilta, että leninismi on eri asia ja trotskilaisuus eri asia. Vielä eilen he huusivat, ettei trotskilaisuutta voida mitenkään sovittaa yhteen leninismin kanssa. Mutta kun he vain joutuivat selkkaukseen puolueen kanssa ja jäivät vähemmistöksi, niin kaikki tämä unohtui ja he kääntyivät trotskilaisuuden puoleen yhteistä taistelua varten Leninin puoluetta vastaan, sen ideologiaa vastaan, leninismiä vastaan.

Te muistatte nähtävästi XIV edustajakokouksessa käydyt kiistamme. Mistä me silloin kiistelimme niin sanotun „uuden opposition“ kanssa? Keskitalonpojan osuudesta ja merkityksestä, talonpoikaiston perusjoukkojen osuudesta ja merkityksestä, proletariaatin mahdollisuuksista johtaa mukanaan talonpoikaiston perusjoukot sosialistisessa rakennustyössä maamme teknillisestä takapajuisuudesta huolimatta.

Toisin sanoen: me kiistelimme heidän kanssaan siitä samasta, mistä puolueemme on jo kauan kiistellyt trotskilaisuutta vastaan. Te tiedätte, että XIV edustajakokouksessa käytyjen kiistojen tulos osoittautui

„uudelle oppositiolle“ surkeaksi. Te tiedätte, että näiden kiistojen seurauksena „uusi oppositio“ loikkasi trotskilaisuuden leiriin peruskysymyksessä, joka koskee Leninin aatetta proletariaatin hegemoniasta proletaarisen vallankumouksen kaudella. Tällä perustalla sitten syntyikin niin sanottu trotskilaisten oppositioblokki oppositioon kuuluvien entisten leniniläisten kanssa.

Tiesikö „uusi oppositio“, että Kominternin V kongressi määritteli trotskilaisuuden **pikkuporvarilliseksi poikkeamaksi**[33]? Tietysti tiesi. Enemmänkin, se oli itse viemässä läpi vastaavaa päätöslauselmaa Kominternin V kongressissa. Tiesikö „uusi oppositio“, että leninismiä ja pikkuporvarillista poikkeamaa ei voida sovittaa yhteen? Tietysti tiesi. Enemmänkin, se itse huusi siitä kaikilta katoilta koko puolueen silmien edessä.

Päätelkää nyt itse: saattoiko puolue olla kääntämättä selkäänsä sellaisille johtajille, jotka tänään polttavat sen, mitä eilen ihailivat, jotka tänään kieltävät sen, mihin he eilen jyrisevällä äänellä kehoittivat puoluetta, jotka yrittävät täydentää leninismiä trotskilaisuudella siitä huolimatta, vaikka he vielä eilen sanoivat sellaista yritystä leninismin kavaltamiseksi? On selvää, että puolueen oli käännettävä selkänsä sellaisille johtajille.

Yrittäessään intoillen kääntää kaiken ylösalaisin oppositio on mennyt jopa niin pitkälle, että se kieltää senkin tosiasian, että Trotski kuului menshevikkeihin Lokakuun vallankumousta edeltäneellä kaudella. Älkää ihmetelkö, toverit, mutta se väittää suoraan, että vuodesta 1904 lähtien Trotski ei ole koskaan ollut

menshevikki. Onko asia todella niin? Kääntykäämme Leninin puoleen.

Kuulkaa, mitä Lenin sanoi Trotskista vuonna 1914, kolme ja puoli vuotta ennen Lokakuun vallankumousta:

„Venäjän marxilaisen liikkeen vanhat osanottajat tuntevat hyvin Trotskin persoonan, eikä heille kannata puhua hänestä. **Mutta nuori työläispolvi ei häntä tunne, ja siksi hänestä on puhuttava, sillä hän on tyypillinen persoona kaikille niille viidelle ulkomaiselle pikku ryhmälle, jotka todellisuudessa horjuvat samoin likvidaattorien ja puolueen välillä.**

Vanhan „Iskran“ aikoina (1901—1903) näistä horjuvista ja yliloikkareista, jotka juoksivat „ekonomistien“ joukosta „iskralaisten“ luo ja takaisin, käytettiin nimitystä: „Tushinon loikkarit“ (siten nimitettiin Venäjällä sekasorron vuosina sotilaita, jotka karkailivat leiristä toiseen)...

„Tushinon loikkarit“ julistavat olevansa ryhmien yläpuolella sillä ainoalla perusteella, että he „lainaavat“ aatteita tänään yhdeltä ja huomenna toiselta ryhmältä. Trotski oli vuosina 1901—03 kiivas „iskralainen“, ja Rjazanov nimitti hänen osaansa vuoden 1903 edustajakokouksessa „leniniläisen nuijan“ osaksi. **Vuoden 1903 lopulla Trotski oli kiivas menshevikki** *, t.s. hän oli loikannut iskralaisten leiristä „ekonomistien“ joukkoon; hän julistaa, että „vanhan ja uuden „Iskran“ välillä on kuilu“. Vuonna 1904—05 hän loittonee menshevikeistä ja on horjuvalla kannalla, toimien väliin yhdessä Martynovin („ekonomistin“) kanssa, väliin taas julistaen tolkuttoman vasemmistolaista „permanenttia vallankumousta“. Vuonna 1906—07 hän lähenee bolshevikkeja ja keväällä 1907 julistaa olevansa solidaarinen Rosa Luxemburgin kanssa.

Hajaannuksen kaudella, horjuttuaan pitkän aikaa „ryhmien ulkopuolella“, hän **siirtyy taas oikealle ja vuoden 1912 elokuussa menee blokkiin likvidaattorien kanssa. Nyt hän loittonee taas heistä toistaen kuitenkin i t s e a s i a s s a heidän aate pahasiaan** *.

---

* Alleviivaus minun. J. St.

Tällaiset tyypit ovat luonteenomaisia eilispäivän historiallisten muotojen ja olotilojen sirpaleina siltä ajalta, jolloin joukkoluontoinen työväenliike Venäjällä vielä uinui ja jolloin millä pikku ryhmällä tahansa oli „kylliksi tilaa“ pitää itseään virtauksena, ryhmänä, fraktiona, — sanalla sanoen „valtakuntana“, joka piti ääntä yhteenliittymisestä muitten kanssa.

Työväen nuoren polven pitää tietää hyvin, kenen kanssa se on tekemisissä silloin, kun ylettömiä pretentioita esittävät sellaiset henkilöt, jotka eivät halua lainkaan välittää enempää puoluepäätöksistä, joissa on vuodesta 1908 lähtien määritelty ja osoitettu suhteet likvidaattoruuteen, kuin myöskään niistä kokemuksista, joita on Venäjän nykyisellä työväenliikkeellä, joka on luonut todellisuudessa enemmistön **yhtenäisyyden** mainittujen päätösten täydellisen tunnustamisen pohjalla“ (kts. XVII osa, s. 393—394).

Näin muodoin osoittautuu siis, että vuodesta 1903 lähtien Trotski on koko ajan oleskellut bolshevistisen leirin ulkopuolella lyöttäytyen välillä menshevikkien leiriin, välillä taas loitoten heistä, kuitenkaan lukeutumatta koskaan bolshevikkeihin, ja vuodesta 1912 lähtien hän järjesti blokin menshevististen likvidaattorien kanssa Leniniä ja hänen puoluettaan vastaan pysyen samassa leirissä menshevikkien kanssa.

Mitä ihmeteltävää siinä on, jos moinen „persoona“ ei herätäkään luottamusta meidän bolshevikkipuolueessamme?

Mitä ihmeteltävää siinä on, kun tämän samaisen „persoonan“ johtama oppositioblokki on tullut eristetyksi ja heitetyksi ulos puolueesta?

Toinen peruskysymys, jossa opposition johtajat ovat langenneet, on kysymys sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa imperialismin kaudella. Opposition virhe on se, että se yritti sala-

vihkaa likvidoida Leninin opin sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa.

Kenellekään ei ole nyt salaisuus se tosiasia, että Lenin jo vuonna 1915, kaksi vuotta ennen Lokakuun vallankumousta, ottaen lähtökohdaksi lain taloudellisen ja poliittisen kehityksen epätasaisuudesta imperialismin oloissa, julisti teesin, että „sosialismin voitto on mahdollinen ensi aluksi muutamissa tahi jopa yhdessäkin, erillisessä kapitalistisessa maassa" (**Lenin**, XVIII osa, s. 232).

Kenellekään ei ole nyt salaisuus se tosiasia, että juuri Trotski, eikä kukaan muu, esiintyi samana vuotena 1915 lehdistössä tätä Leninin teesiä **vastaan** väittäen, että jos tunnustettaisiin sosialismin voitto mahdolliseksi erillisissä maissa, niin se „merkitsisi joutumista sen saman **kansallisen rajoittuneisuuden*** uhriksi, joka on sosialipatriotismin olemuksena" (Trotski, „1917", III nide, 1. osa, s. 89—90).

Ei ole salaisuus sekään yleisesti tunnettu tosiasia, että sitten tämä väittely Leninin ja Trotskin välillä itse asiassa kesti aina siihen saakka, kun vuonna 1923 ilmestyi Leninin viimeinen kirjanen „Osuustoiminnasta" [34], jossa hän yhä uudelleen ja uudelleen julistaa mahdolliseksi „täydellisen sosialistisen yhteiskunnan" rakentamisen maassamme.

Mitä muutoksia puolueemme historiassa on tässä kysymyksessä tapahtunut Leninin kuoleman jälkeen? Vuonna 1925 puolueemme XIV konferenssissa Kamenev ja Zinovjev monien horjuntojen jälkeen tunnustivat Leninin opin sosialismin voiton mahdollisuu-

* Alleviivaus minun. **J. St.**

desta yhdessä maassa ja puolueen mukana katkaisivat välinsä trotskilaisuuteen tässä kysymyksessä. Mutta joitakin kuukausia tämän jälkeen, XIV edustajakokouksen edellä, kun he jäivät vähemmistöksi taistelussa puoluetta vastaan ja kun heidän oli pakko mennä blokkiin Trotskin kanssa, he tekivät „yht'äkkiä" käännöksen trotskilaisuuteen sanoutuen irti puolueemme XIV konferenssin päätöslauselmasta ja luopuen lenini1äisestä opista sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa. Tuloksena oli, että Trotskin puolimenshevistinen jaarittelu Leninin teorian kansallisesta rajoittuneisuudesta muodostuu opposition käsissä siksi verhoksi, jolla se yrittää peitellä työtään leninismin likvidoimiseksi sosialismin rakennustyötä koskevassa kysymyksessä.

Herää kysymys: mitä ihmeteltävää siinä on, jos leninismin hengessä kasvatettu ja taottu puolue on pitänyt tarpeellisena kaiken tämän jälkeen kääntää selkänsä tällaisille likvidaattoreille ja jos opposition johtajat ovat joutuneet eristetyiksi puolueesta?

Kolmas peruskysymys, jossa opposition johtajat ovat langenneet, on kysymys puolueestamme, kysymys sen monoliittisuudesta, kysymys sen rautaisesta yhtenäisyydestä.

Leninismi opettaa, että proletariaatin puolueen pitää olla yhtenäisen ja monoliittisen, ilman ryhmiä, ilman ryhmäkuntalaisia keskuksia, sillä pitää olla yksi puoluekeskus ja yhtenäinen tahto. Leninismi opettaa, että proletaarisen puolueen edut vaativat puoluepolitiikan kysymysten tietoista pohtimista, puoluejoukkojen tietoista suhtautumista puoluejohtoon, puolueen puutteellisuuksien arvostelua, sen virheiden

arvostelua. Mutta samalla leninismi myöskin vaatii, että kaikkien puolueen jäsenten on tinkimättä toteutettava puolueen päätöksiä, kun kerran nämä päätökset on tehty ja kun puolueen johtavat elimet ovat hyväksyneet ne.

Trotskilaisuus suhtautuu asiaan toisin. Trotskilaisuudelle puolue on jotakin ryhmäkuntien federation tapaista erillisine ryhmäkuntakeskuksineen. Trotskilaisuus ei voi sietää proletaarista kuria puolueessa. Trotskilaisuus ei siedä proletaarista järjestystä puolueessa. Trotskilaisuus ei käsitä sitä, että ilman puolueen rautaista kuria ei proletariaatin diktatuurin toteuttaminen ole mahdollista.

Olivatko oppositioon kuuluvat entiset leniniläiset tietoisia näistä trotskilaisuuden elimellisistä vioista? Tietysti olivat. Enemmänkin, he huusivat kaikilta katoilta, ettei trotskilaisuuden „organisatoorinen kaava“ sovi yhteen leninismin organisatooristen periaatteiden kanssa. Se tosiasia, että lausunnossaan lokakuun 16 päivältä 1926 oppositio luopui käsityksestään, jonka mukaan puolue on ryhmäkuntien federatio,— tämä tosiasia todistaa vieläkin kerran sen, että oppositio on ontunut ja ontuu edelleen kummallakin jalallaan tässä suhteessa. Mutta tuo luopuminen oli vain sanallista, vilpillistä. Todellisuudessa trotskilaiset eivät ole koskaan luopuneet yrityksistään tyrkyttää puolueellemme trotskilaista organisatoorista linjaa, ja Zinovjev ja Kamenev auttavat heitä tuossa häpeällisessä työssä. Zinovjevin ja Kamenevin ei tarvinnut muuta kuin jäädä vähemmistöksi taistelussaan puoluetta vastaan, niin he jo kääntyivät trotskilaisen, puolimenshevistisen organisatoorisen suunnitelman

kannalle ja julistivat yhdessä trotskilaisten kanssa päivän tunnukseksi taistelun proletaarista järjestystä vastaan puolueessa.

Mitäpä ihmeteltävää siinä on, jos puolueemme ei katsonut mahdolliseksi haudata leninismin organisatoorisia periaatteita ja heitti nykyiset opposition johtajat pois luotaan.

Nämä, toverit, ovat ne kolme peruskysymystä, joissa opposition nykyiset johtajat ovat langenneet ja sanoutuneet irti leninismistä.

Voidaanko tämän jälkeen ihmetellä sitä, että leniniläinen puolue on puolestaan katkaissut välinsä näihin johtajiin?

Mutta valitettavasti opposition lankeemus ei ole pysähtynyt tähän. Opposition lankeemus on jatkunut yhä pitemmälle, aina sille äärirajalle saakka, jota pitemmälle ei enää voida mennä joutumatta vaaraan joutua puolueen ulkopuolelle.

Päätelkää itse.

Tähän saakka on ollut vaikeata olettaa, että oppositio, olkoon se langennut kuinka alas tahansa, horjahtaa kysymyksessä maamme ehdottomasta puolustamisesta. Mutta nyt ei ole ainoastaan oletettava, vaan vieläpä todettavakin, että opposition nykyisten johtajien kanta on tappiokanta. Kuinka muuten olisi ymmärrettävä Trotskin typerä ja tolkuton teesi clémenceaulaisesta tempusta siinä tapauksessa, jos syttyy uusi sota Neuvostoliittoa vastaan? Eihän voitane epäillä sitä, etteikö se olisi merkki opposition lankeemisesta yhä syvemmälle?

Tähän saakka on ollut vaikeata olettaa, että oppositio esittää joskus puoluettamme vastaan typerän ja

tolkuttoman syytöksen thermidorilaisuudesta. Vuonna 1925, jolloin Zalutski ensi kerran alkoi puhua thermidorilaisista tendensseistä puolueessamme, opposition nykyiset johtajat sanoutuivat päättäväisesti irti hänestä. Mutta nyt oppositio on langennut niin syvälle, että menee Zalutskiakin pitemmälle syyttäen puoluetta thermidorilaisuudesta. En vain jaksa käsittää, kuinka puolueessamme voivat pysyä henkilöt, jotka väittävät, että puolue on tullut thermidorilaiseksi.

Tähän saakka oppositio on yrittänyt „vain" järjestellä erillisiä ryhmäkuntia Kominternin jaostoissa. Mutta nyt se on mennyt niin pitkälle, että se on perustanut kaikkien nähden uuden puolueen Saksassa, vastavallankumouksellisten veijarien Maslovin ja Ruth Fischerin puolueen, siellä olevan Saksan kommunistisen puolueen vastapainoksi. Mutta se on Kominternin suoranaisen pirstomisen kanta. Ryhmäkuntien muodostamisesta Kominternin jaostoissa Kominternin pirstomiseen,— sellainen on opposition johtajien kulkema lankeemuksen tie.

Kuvaavaa on, että Zinovjev ei puheessaan kieltänyt sitä, että Saksassa on tapahtunut kahtiajakaantuminen. Ja se, että tämä samainen kommunisminvastainen puolue on meidän oppositiomme järjestämä, näkyy jo siitäkin, että Maslov ja Ruth Fischer painattavat ja levittävät meidän oppositiomme johtajien puoluevastaisia kirjoituksia ja puheita erillisinä kirjasina. (Ääni: „Mikä häpeä!".)

Entä mitä merkitsee se seikka, että oppositioblokki on päästänyt Vuiovitshin esiintymään lehdistössämme, puolustelemaan poliittisesti tätä Saksan toista, maslovilais-ruthfischeriläistä puoluetta? Se merkitsee sitä,

että oppositiomme tukee **avoimesti** Maslovia ja Ruth Fischeriä, tukee heitä Kominternia **vastaan**, sen proletaarisia jaostoja vastaan. Mutta se ei ole enää tavallista ryhmäkuntalaisuutta, toverit. Se on **avointa** Kominternin **pirstomisen** politiikkaa. (Ääniä: „Oikein!".)

Ennen oppositio vaati ryhmäkuntien vapautta puolueessamme. Nyt se ei näy enää riittävän sille. Nyt se lähtee **suoranaisen kahtiajaon** tietä perustaen Neuvostoliitossa uutta puoluetta omine keskuskomiteoineen ja omine paikallisjärjestöineen. Ryhmäkuntaisuuden politiikasta suoranaisen kahtiajakamisen politiikkaan, uuden puolueen perustamisen politiikkaan, „ossovskilaisuuden"[35] politiikkaan — niin alas ovat oppositiomme johtajat vajonneet.

Sellaiset ovat perusvaiheet edelleen jatkuneessa opposition lankeemuksessa puolueesta ja Kominternista loittonemisen tielle, Kominternin ja NKP(b):n pirstomisen politiikan tielle.

Voidaanko tällaista tilannetta enää kauemmin sietää? Selvää on, ettei voida. Hajoituspolitiikkaa ei voida sallia enempää Kominternissa kuin NKP(b):ssakaan. Tämä pahe on viipymättä raivattava pois juurineen, jos me pidämme arvossa puolueen ja Kominternin etuja, niiden yhtenäisyyden etuja.

Sellaiset ovat ne seikat, jotka ovat pakottaneet Keskuskomitean asettamaan kysymyksen Trotskin ja Zinovjevin erottamisesta Keskuskomitean jäsenyydestä.

Entä missä on ulospääsy? — kysytte te.

Oppositio on ajanut itsensä umpikujaan. Tehtävänä on yrittää **viimeisen** kerran ja auttaa oppositiota selviytymään tuosta umpikujasta. Se, mitä toveri

Ordzhonikidze täällä esitti Keskuskontrollikomitean nimessä, on se keino ja se enimmäismäärä myönnytyksiä, johon puolue voisi suostua helpottaakseen rauhan aikaansaamista puolueessa.

Ensiksikin, opposition on päättäväisesti ja lopullisesti lakattava jaarittelemasta „thermidorilaisuudesta" ja tolkuttomasta clémenceaulaisen tempun tunnuksesta. Opposition pitää ymmärtää, että moisilla katsomuksilla ja moisilla tendensseillä ei maatamme voida puolustaa sitä uhkaavan sodanvaaran edessä. Opposition on ymmärrettävä, että moisin katsomuksin ja moisin pyrkimyksin ei tästedes enää saa istua puolueemme Keskuskomiteassa. (Ääniä: „Oikein!".)

Toiseksi, opposition on tuomittava avoimesti ja suoraan Maslovin ja Ruth Fischerin leniniläisvastainen hajoittajaryhmä Saksassa katkaisten kaikki yhteytensä siihen. Enää ei voida sietää hajoituspolitiikan kannattamista Kominternissa. (Ääniä: „Oikein!".)

Neuvostoliittoa ei voida puolustaa tukemalla hajoitustyötä Kominternissa ja desorganisoimalla Kominternin jaostoja.

Kolmanneksi, opposition on luovuttava jyrkästi ja peruuttamattomasti kaikkinaisesta ryhmäkuntaisuudesta ja kaikista niistä teistä, jotka johtavat uuden puolueen muodostamiseen NKP(b):ssa. Hajoituspolitiikkaa ei ole sallittava puolueessamme enempää kahta kuukautta kuin kahta tuntiakaan ennen puolueemme edustajakokousta. (Ääniä: „Oikein!".)

Tällaiset, toverit, ovat ne kolme peruskohtaa, joiden hyväksyminen on se ehto, jota ilman me emme voi sallia Trotskin ja Zinovjevin jäämistä edelleen puolueemme Keskuskomiteaan.

Voidaan sanoa, että se on pakotusta. Niin, se on pakotusta. Puolueemme asevarastosta ei pakotusta ole koskaan suljettu pois. Me toimimme tässä puolueemme X edustajakokouksen tunnetun päätöslauselman nojalla, sen päätöslauselman nojalla, jonka toveri Lenin kirjoitti ja vei läpi X edustajakokouksessa[36]. Tässä tämän päätöslauselman 6. ja 7. pykälä:

6. pykälä: „Edustajakokous määrää viipymättä hajoitettavaksi poikkeuksetta kaikki yhdellä tai toisella ohjelmaperustalla muodostuneet ryhmät ja velvoittaa kaikkia järjestöjä valvomaan mitä ankarimmin, ettei minkäänlaisia ryhmäkuntaesiintymisiä sallittaisi. Tämän edustajakokouksen päätöksen täyttämättä jättämisestä pitää ehdottomana ja viipymättömänä seurauksena olla puolueesta erottaminen".

7. pykälä: „Jotta voitaisiin toteuttaa tiukkaa kuria puolueen sisällä ja kaikessa neuvostotyössä ja saada aikaan mahdollisimman suuri yhtenäisyys poistaen kaiken ryhmäkuntaisuuden, edustajakokous valtuuttaa Keskuskomitean soveltamaan kurin rikkomisen tai ryhmäkuntaisuuden henkiinherättämisen tai sallimisen tapauksessa (tapauksissa) kaikkia puoluerangaistuksia aina puolueesta erottamiseen asti, ja Keskuskomitean jäsenten suhteen — siirtämään heidät varajäseniksi ja äärimmäisessä tapauksessa erottamaan puolueesta. Tällaisen äärimmäisen toimenpiteen soveltamisen ehtona (Keskuskomitean jäseniin, Keskuskomitean varajäseniin ja Kontrollikomitean jäseniin) täytyy olla Keskuskomitean täysistunnon koollekutsuminen kutsumalla siihen kaikki Keskuskomitean varajäsenet ja kaikki Kontrollikomitean jäsenet. Jos tällainen puolueen vastuunalaisimpien johtajain yleinen kokous $^{2}/_{3}$ äänten enemmistöllä katsoo välttämättömäksi Keskuskomitean jäsenen siirtämisen varajäseneksi tai puolueesta erottamisen, niin sellainen toimenpide on toteutettava viipymättä".

Ääniä. Se pantakoon täytäntöön nyt heti.

Stalin. Malttakaa, toverit, älkää hätäilkö. Tämän on kirjoittanut ja testamentannut meille Lenin, sillä

hän tiesi, mitä on puolueen rautainen kuri, mitä merkitsee proletariaatin diktatuuri. Sillä hän tiesi, että proletariaatin diktatuuria toteutetaan puolueen välityksellä, että proletariaatin diktatuuri ei ole mahdollista ilman yhtenäistä ja monoliittista puoluetta.

Tällaiset ovat ne ehdot, joita hyväksymättä ei Trotskin ja Zinovjevin jääminen puolueemme Keskuskomiteaan ole mahdollista. Jos oppositio hyväksyy nämä ehdot, niin hyvä on. Ellei se niitä hyväksy, niin sitä pahempi sille. (Suosionosoituksia.)

OPPOSITION „ILMOITUKSEN" JOHDOSTA
ELOKUUN 8 PÄIVÄLTÄ 1927

Puhe elokuun 9 pnä

Toverit! Sitä, mitä oppositio meille esittää, ei voida pitää rauhana puolueessa. Ei pidä antautua harhaluulojen valtaan. Se, mitä oppositio meille esittää, on tilapäinen välirauha. (Ääni: „Eikä edes tilapäinen!".) Se on tilapäinen välirauha, joka voi visseissä olosuhteissa olla eräänlainen askel eteenpäin, mutta voi olla myöskin olematta sitä. Se on painettava kerta kaikkiaan mieleen. Se on muistettava sekä siinä tapauksessa, että oppositio suostuu pitemmälle meneviin myönnytyksiin, kuin myös siinä tapauksessa, että oppositio ei suostu pitemmälle meneviin myönnytyksiin. Askeleena eteenpäin puolueen kannalta on se, että oppositio on jossain määrin antanut peräksi kaikissa kolmessa kysymyksessä, jotka me asetimme. Jossain määrin. Mutta se on perääntynyt sellaisin varauksin, jotka voivat luoda pohjaa vieläkin kärkevämmälle taistelulle tulevaisuudessa. (Ääniä: „Oikein!". „Oikein, se on oikein sanottu!".)

Kysymys Neuvostoliiton puolustuksesta on meille peruskysymys muodostuneen sodanuhkan vuoksi. Oppositio sanoo ilmoituksessaan myönteisessä sävyssä, että se on Neuvostoliiton ehdottoman ja varauksettoman

puolustamisen kannalla, mutta se kieltäytyy tuomitsemasta Trotskin tunnettua formulaa, Trotskin tunnettua tunnusta Clémenceausta. Trotskilla pitää olla rohkeutta tunnustaa asiat niinkuin ne ovat.

Olen sitä mieltä, että koko Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunto on yhtä mieltä siitä, että henkilö, joka mieleltään, joka teoissa eikä vain sanoissa on maamme ehdottoman puolustuksen kannalla, ei mene kirjoittamaan sellaista, mitä Trotski kirjoitti toveri Ordzhonikidzen nimelle lähettämässään kirjeessä Keskuskontrollikomitealle.

Olen sitä mieltä, että koko Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunto on vakuuttunut siitä, että tuo Trotskin esittämä tunnus, tuo formula Clémenceausta, voi vain synnyttää epäilyjä Trotskin vilpittömyydestä Neuvostoliiton puolustuksen suhteen. Enemmänkin — se luo sellaisen vaikutelman, että Trotski suhtautuu kielteisesti maamme ehdottoman puolustamisen kysymyksiin. (Ääniä: „Oikein, aivan oikein!“.)

Olen sitä mieltä, että koko Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunto on mitä syvimmin vakuuttunut siitä, että esittäessään tuon tunnuksen, tuon formulan Clémenceausta Trotski asetti Neuvostoliiton puolustamisen ehdoksi vissin pykälän johdon vaihtamisesta puolueessamme ja Neuvostovallan johdon vaihtamisesta. Vain sokeat voivat olla käsittämättä sitä. Ellei Trotskilla riitä miehuutta, alkeellisinta miehuutta tunnustaa virhettään, niin siihen hän on itse syyssä.

Kun oppositio ei asiakirjassaan tuomitse tätä Trotskin virhettä, niin se haluaa siis säilyttää käsis-

sään vara-aseen tulevia hyökkäilyjä varten puoluetta vastaan maan puolustuksen linjalla, sen suunnan suhteen, jota puolue toteuttaa. Siis se jättää käsiinsä vissin asevaraston siltä varalta, että voisi sitä taas käyttää.

Senpä vuoksi tässä pääkohdassa oppositio ei etsi rauhaa, vaan tilapäistä välirauhaa sellaisin varauksin, joka voi tulevaisuudessa kärjistää taistelua vieläkin enemmän. (Ääni: „Me emme tarvitse välirauhaa, me tarvitsemme rauhaa“.)

Ei, toverit, siinä te erehdytte, me tarvitsemme välirauhaa. Jos taas otamme esimerkkejä, niin parempi olisi ottaa esimerkiksi Gogolin Osip, joka sanoi: „nuoranpätkäkö? — antakaa vain tänne, nuoranpätkäkin kelpaa“. Parasta on menetellä niinkuin Gogolin Osip menetteli. Ei meillä ole niin paljon voimavaroja emmekä me ole niin voimakkaita, että voisimme hyljeksiä nuoranpätkääkään. Meidän ei pidä hyljeksiä nuoranpätkääkään. Ajatelkaapa tarkasti, niin te käsitätte, että meidän asevarastossamme pitää olla nuoranpätkäkin.

Toisessa kysymyksessä, kysymyksessä thermidorista, oppositio on epäilemättä peräänt ynyt, antanut jonkin verran peräksi tässä suhteessa siihen verraten, mitä aikaisemmin oli, sillä tällaisen perääntymisen jälkeen ei enää voida harjoittaa (tietysti, jos ollaan loogillisia) sitä typerää agitatiota puolueen „thermidorilaisesta rappeutumisesta“, jota opposition eräät jäsenet ja varsinkin sen eräät puolimenshevistiset jäsenet ovat harjoittaneet.

Mutta tämän myönnytyksensä ohella oppositio tekee sellaisen varauksen, joka voi tehdä tyhjäksi

kaikkinaisen välirauhan ja kaikkinaisen rauhan mahdollisuuden tulevaisuudessa. He sanovat, että eräillä aineksilla maassa on restauratiotendenssejä, thermidoritendenssejä. Mutta sitähän ei kukaan ole koskaan kieltänyt. Koska on olemassa antagonistisia luokkia, koska luokkia ei ole hävitetty, niin aina tulee tietysti olemaan entisen järjestyksen palauttamisyrityksiä. Mutta eihän meillä siitä ole ollut kiistaa. Kiistaa käydään siitä, että oppositio hyökkäilee asiakirjoissaan Keskuskomiteaa vastaan ja siis myöskin puoluetta vastaan thermidorilaisuutta koskevassa kysymyksessä. Keskuskomiteaa ei saa irroittaa puolueesta. Ei saa. Se olisi typerää. Vain puoluevastaiset ihmiset, jotka eivät ole ymmärtäneet Leninin luoman järjestörakenteen alkeellisimpia perusedellytyksiä, vain sellaiset henkilöt saattavat luulla, että Keskuskomitea, ja vielä meidän Keskuskomiteamme, voidaan irroittaa puolueesta.

Mutta oppositio tekee myönnytystensä ohella varauksia, joista jo puhuin. Ja tällaiset varaukset antavat opposition käsiin eräänlaisen vara-aseen, jota se on tilaisuuden tullen käyttävä uusiin hyökkäilyihin puoluetta vastaan.

Tietysti on naurettavaa puhua Keskuskomitean thermidorilaisuudesta. Sanon enemmänkin: se on typerää. Luulen, ettei oppositio itsekään usko tuota typeryyttä. Mutta se tarvitsee sitä pelättimenä. Sillä jos oppositio uskoisi siihen, niin sen olisi tietysti julistettava avoin sota puoluettamme ja Keskuskomiteaamme vastaan, mutta sehän vakuuttelee haluavansa rauhaa puolueessa.

Siis toisessakin pykälässä oppositio on jättänyt vara-aseen käteensä voidakseen sitten ryhtyä uuteen hyökkäykseen Keskuskomiteaa vastaan. Tämä myöskin, toverit, on pidettävä mielessä kaikissa tapauksissa. Erotammeko me opposition johtajat Keskuskomiteasta vai emme erota, joka tapauksessa tämä vara-ase peruskysymyksessä thermidorilaisuudesta jää heidän käsiinsä, ja puolueen on nyt heti ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin opposition likvidoimiseksi, jos se tarttuu uudelleen tähän puoluevastaiseen aseeseen.

Kolmas kysymys koskee kahtiajakaantumista Saksan kommunistisessa puolueessa, Ruth Fischerin ja Maslovin lениniläisvastaista hajoittajaryhmää.

Eilen meillä oli valiokunnassa kummallinen keskustelu. Suurella vaivalla — suurella, vasta monien puheiden jälkeen, — oppositiolaiset löysivät miehuutta sanoa, että alistuen Kominternin päätökseen,— ei vakaumuksesta, vaan alistuen Kominternin päätökseen, — he suostuvat tunnustamaan sopimattomaksi organisatoorisen yhteyden tuohon puoluevastaiseen ryhmään. Minä ehdotin: „organisatoorisen yhteyden ja tuon ryhmän tukemisen". Trotski sanoi: „niin ei pidä sanoa, sitä me emme voi hyväksyä; Kominternin päätös ei ollut oikea, kun heidät erotettiin; minä tulen vaatimaan, että heidät otettaisiin uudelleen puolueeseen — nämä samaiset Ruth Fischer ja Maslov". Mitä tämä merkitsee? Päätelkää itse. Miten tyyten ihmisiltä onkaan haihtunut päästä alkeellisinkin käsitys puoluekantaisuudesta!

Tänään, sanokaamme, NKP(b) erottaa puolueesta Mjasnikovin, jonka te kaikki tunnette puoluevastai-

suudestaan. Huomenna Trotski tulee ja sanoo: „minä en voi lakata tukemasta Mjasnikovia, sillä Keskuskomitean päätös on väärä, mutta olen valmis katkaisemaan organisatooriset yhteydet häneen, kuten olette minua käskeneet".

Huomenna erotetaan „rabotshaja pravdan" ryhmä[37], jonka te tunnette samoin puoluevastaisuudestaan. Trotski tulee ja sanoo: „minä en voi lakata tukemasta tätä puoluevastaista ryhmää, sillä te olette väärin erottaneet sen".

Ylihuomenna Keskuskomitea erottaa Ossovskin, koska hän on puolueen vihollinen, — sen te hyvin tiedätte. Trotski sanoo meille, että tämä erottaminen on väärä teko ja ettei hän voi lakata kannattamasta Ossovskia.

Mutta kun puolue, kun Komintern, käsiteltyään seikkaperäisesti kysymyksen määrätyistä henkilöistä, siinä luvussa myös Ruth Fischeristä ja Maslovista, kun nämä proletariaatin korkeat laitokset ratkaisevat kysymyksen siitä, että nämä henkilöt on erotettava, mutta Trotski siitä huolimatta ei lakkaa kannattamasta edelleenkin erotettuja, — niin miten siinä käy? Missä meillä ovat puolue ja Komintern? Ovatko ne meillä olemassa? Käy siten, ettei Trotskia varten ole olemassa puoluetta eikä Kominternia, — on olemassa vain Trotskin henkilökohtainen mielipide.

Entä jospa ei yksistään Trotski, vaan muutkin puolueen jäsenet haluavat menetellä samoin kuin Trotski? Selvää on, että sellainen partisaanilaisuus, sellainen atamaanilaisuus johtaa vain puoluekantaisuuden hävittämiseen. Puolue lakkaa olemasta. Mutta tulee olemaan eri atamaanien henkilökoh-

taisia mielipiteitä. Juuri sitä ei Trotski halua käsittää.

Minkä tähden oppositio ei suostunut luopumaan Maslovin ja Ruth Fischerin kommunisminvastaisen ryhmän tukemisesta? Minkä tähden opposition johtajat eivät suostuneet hyväksymään meidän korjausehdotustamme sen suhteen? Sen tähden, että he tahtovat jättää itselleen kolmannen vara-aseen käsiinsä hyökkäilläkseen Kominternin kimppuun. Tämä on myös otettava huomioon.

Syntyykö meillä sopimus heidän kanssaan vai eikö, erotetaanko heidät Keskuskomiteasta vai eikö, — joka tapauksessa tuo vara-ase jää heidän käsiinsä tulevaa hyökkäystä varten Kominternin kimppuun.

Neljäs kysymys on ryhmäkuntien hajallelaskemisesta. Me ehdotamme, että on sanottava rehellisesti ja suoraan: „ryhmäkunta hajoitetaan ehdottomasti“. Opposition johtajat kieltäytyvät sanomasta niin. Sen asemesta he sanovat: „on hävitettävä ryhmäkuntaisuuden ainekset“, mutta lisäävät: „ryhmäkuntaisuuden ainekset, jotka ovat muodostuneet puolueen sisäisen komennon perustalla“.

Siinä on teille neljäskin pikku varaus. Se on niin ikään vara-ase puoluettamme ja sen yhtenäisyyttä vastaan.

Mitä oppositiolaiset tahtoivat sanoa, kun he eivät suostuneet hyväksymään sanamuotoa, jossa kehoitetaan viipymättä laskemaan hajalle ryhmäkunta, joka heillä on ja joka hankkiutuu kutsumaan lähipäivinä koolle illegaalisen konferenssinsa täällä Moskovassa? Se merkitsee, että he tahtovat jättää itselleen oikeuden järjestellä edelleenkin mielenosoituksia asemal-

la, — että muka komento on syyssä, meidän oli pakko järjestää vielä yksi mielenosoitus. Se merkitsee, että he tahtovat säilyttää itsellään oikeuden hyökkäillä edelleenkin puolueen kimppuun, — komento mukamas pakoittaa hyökkäilemään. Siinä teille on vielä eräs vara-ase, jonka he jättävät itselleen.

Kaikki tämä on Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyn täysistunnon tiedettävä ja muistettava.

KESKUSTELU ENSIMMÄISEN AMERIKKALAISEN TYÖLÄISEDUSTAJISTON KANSSA

syyskuun 9 pnä 1927

I

EDUSTAJISTON KYSYMYKSET JA TOVERI STALININ VASTAUKSET

1:nen KYSYMYS. Mitä uusia periaatteita Lenin ja kommunistinen puolue ovat käytännöllisesti lisänneet marxilaisuuteen? Olisiko oikein sanoa, että Lenin uskoi „luovaan vallankumoukseen“, kun taas Marx oli taipuvaisempi odottamaan taloudellisten voimain kehittymistä huippuunsa?

VASTAUS. Minun mielestäni Lenin ei „lisännyt“ mitään „uusia periaatteita“ marxilaisuuteen, samaten kuin Lenin ei myöskään kumonnut ainoatakaan marxilaisuuden „vanhoista“ periaatteista. Lenin oli ja pysyy Marxin ja Engelsin kaikkein uskollisimpana ja johdonmukaisimpana oppilaana, joka kokonaan ja täydellisesti nojaa marxilaisuuden periaatteisiin.

Mutta Lenin ei ollut ainoastaan Marxin—Engelsin opin täytäntöönpanija. Hän oli samalla Marxin ja Engelsin opin jatkaja.

Mitä se merkitsee?

Se merkitsee, että hän kehitti edelleen Marxin ja Engelsin oppia soveltaen sitä kehityksen uusiin oloihin, soveltaen sitä kapitalismin uuteen vaiheeseen, soveltaen sitä imperialismiin. Se merkitsee, että kehittäessään edelleen Marxin oppia luokkataistelun uusissa olosuhteissa Lenin toi marxilaisuuden yleiseen aarteistoon jotain uutta siihen verraten, mitä Marx ja Engels antoivat, siihen verraten, mitä voitiin antaa esi-imperialistisen kapitalismin kautena, ja tämä uusi, mitä Lenin toi marxilaisuuden aarteistoon, nojautuu kokonaan ja täydellisesti Marxin ja Engelsin antamiin periaatteisiin.

Tässä mielessä meillä puhutaankin leninismistä imperialismin ja proletaaristen vallankumousten aikakauden marxilaisuutena.

Tässä eräitä kysymyksiä, joiden alalla Lenin on antanut jotain uutta kehittäen edelleen Marxin oppia.

Ensiksi kysymys monopolistisesta kapitalismista, imperialismista kapitalismin uutena vaiheena.

Marx ja Engels tekivät „Pääomassa“ analyysin kapitalismin perusteista. Mutta Marx ja Engels elivät esimonopolistisen kapitalismin herruuden kaudella, kapitalismin tasaisen evolution kaudella, sen „rauhallisesti“ tapahtuvan koko maapallolle leviämisen kaudella.

Tuo vanha vaihe päättyi XIX vuosisadan lopussa ja XX vuosisadan alussa, jolloin Marx ja Engels eivät enää olleet elossa. On ymmärrettävää, että Marx ja Engels saattoivat vain aavistella niistä kapitalismin kehityksen uusista olosuhteista, jotka tulivat kapitalismin uuden vaiheen yhteydessä, mikä vaihe tuli van-

han vaiheen tilalle imperialistisen, monopolistisen kehitysvaiheen yhteydessä, jolloin kapitalismin tasaisen evolution tilalle tuli kapitalismin hyppäyksittäin tapahtuva, katastroofinen kehitys, jolloin kapitalismin kehityksen epätasaisuus ja ristiriidat tulivat esiin erikoisen voimakkaina, jolloin taistelu menekkimarkkinoista ja pääoman ulosviennistä kehityksen äärimmäisen epätasaisuuden vallitessa on tehnyt kiertämättömiksi aika-ajoittain toistuvat imperialistiset sodat maailman ja vaikutusalueiden aika-ajoittaisesta uudestijaosta.

Leninin ansio ja siis uutta Leninillä tässä on se, että „Pääoman“ perustoteamiin nojaten hän teki perustellun marxilaisen analyysin imperialismista kapitalismin viimeisenä vaiheena paljastaen sen mätäpaiseet ja kiertämättömän tuhon ehdot. Tämän analyysin pohjalla syntyi Leninin tunnettu väittämä siitä, että imperialismin oloissa on mahdollista sosialismin voitto erillisissä, erikseen otetuissa kapitalistisissa maissa.

Toiseksi, kysymys proletariaatin diktatuurista.

Perusajatuksen proletariaatin diktatuurista proletariaatin poliittisena herruutena ja pääoman vallan väkivaltaisen kukistamisen keinona antoivat Marx ja Engels.

Uutta Leninillä tällä alalla on se, että:

a) hän osoitti proletariaatin diktatuurin parhaaksi valtiomuodoksi Neuvostovallan, huomioiden siinä Pariisin Kommuunin ja Venäjän vallankumouksen antamat kokemukset;

b) hän poisti sulkumerkit proletariaatin diktatuurin määritelmästä proletariaatin liittolaisia koskevan probleemin kannalta ja määritteli proletariaatin dikta-

tuurin erikoiseksi luokkaliiton muodoksi johtajana esiintyvän proletariaatin ja johdettavina olevien ei-proletaaristen luokkien (talonpoikaiston y.m.) riistettyjen joukkojen välillä;

c) hän korosti erikoisen voimakkaasti sitä tosiasiaa, että proletariaatin diktatuuri on korkeimman tyypin demokratiaa luokkayhteiskunnan oloissa, **proletaarisen** demokratian muoto, joka ilmaisee enemmistön (riistettyjen) etuja, — vastapainoksi **kapitalistiselle** demokratialle, joka ilmaisee vähemmistön (riistäjien) etuja. Kolmanneksi, kysymys sosialismin menestyksellisen rakentamisen muodoista ja keinoista proletariaatin diktatuurin kautena, kapitalismista sosialismiin siirtymisen kautena, kapitalististen valtioiden ympäröimässä maassa.

Marx ja Engels pitivät proletariaatin diktatuurin kautta enemmän tai vähemmän pitkäaikaisena kautena, joka on täynnä vallankumouksellisia yhteentörmäyksiä ja kansalaissotia ja jonka kuluessa vallassa oleva proletariaatti ryhtyy taloudellista, poliittista, valistuksellista ja organisatoorista laatua oleviin toimenpiteisiin, jotka ovat välttämättömiä uuden sosialistisen yhteiskunnan, luokattoman yhteiskunnan, valtiottoman yhteiskunnan luomiseksi vanhan kapitalistisen yhteiskunnan tilalle. Lenin oli kokonaan ja täydellisesti näiden Marxin ja Engelsin perusajatusten kannalla.

Uutta Leninillä tällä alalla on se, että:

a) hän perusteli täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen mahdollisuuden imperialististen valtioiden ympäröimässä proletariaatin diktatuurin maassa sillä ehdolla, ettei tämä maa tule kuristetuksi

sitä ympäröivien kapitalististen valtioiden sotilaallisella interventiolla;

b) hän viitoitti ne talouspolitiikan konkreettiset tiet („uusi talouspolitiikka“), joiden avulla proletariaatti, jolla on käsissään talouden hallitsevat kukkulat (teollisuus, maa, kulkulaitos, pankit j.n.e.), liittää sosialisoidun teollisuuden yhteen maatalouden kanssa („teollisuuden liittoyhteys talonpoikaistalouden kanssa“) ja johtaa siten koko kansantalouden sosialismiin;

c) hän viitoitti konkreettiset tiet talonpoikaiston perusjoukkojen vähitellen lähentämiseksi ja saattamiseksi sosialistisen rakennustyön uomaan osuustoiminnan kautta, joka on proletariaatin diktatuurin käsissä mitä voimakkain keino pienen talonpoikaistalouden uudestijärjestämiseksi ja talonpoikaiston perusjoukkojen uudestikasvattamiseksi sosialismin hengessä.

Neljänneksi, kysymys proletariaatin hegemoniasta vallankumouksessa, jokaisessa kansanvallankumouksessa, niin vallankumouksessa tsaarivaltaa vastaan kuin myöskin vallankumouksessa kapitalismia vastaan. Marx ja Engels antoivat proletariaatin hegemonian aatteesta perusluonnokset. Uutta Leninillä tässä on se, että hän kehitti edelleen ja laajensi nämä luonnokset sopusuhtaiseksi proletariaatin hegemonian järjestelmäksi, proletariaatin toteuttaman kaupungin ja maaseudun työtätekevien joukkojen johtamisen sopusuhtaiseksi järjestelmäksi ei ainoastaan tsaarivallan ja kapitalismin kukistamisessa, vaan myöskin sosialistisessa rakennustyössä proletariaatin diktatuurin vallitessa.

On tunnettua, että proletariaatin hegemonian aatetta on Venäjällä Leninin ja hänen puolueensa ansiosta sovellettu mestarillisesti. Tämä muun muassa selittääkin sen tosiasian, että vallankumous Venäjällä päätyi proletariaatin valtaan.

Aikaisemmin kävi tavallisesti niin, että työläiset taistelivat vallankumouksen aikana barrikaadeilla, he vuodattivat vertaan, he kukistivat vanhan, mutta valta joutui porvareitten käsiin, jotka sitten sortivat ja riistivät työläisiä. Niin tapahtui Englannissa ja Ranskassa. Niin tapahtui Saksassa. Meillä Venäjällä asia sai toisen käänteen. Meillä eivät työläiset olleet ainoastaan vallankumouksen iskuvoimana. Ollen vallankumouksen iskuvoimana Venäjän proletariaatti pyrki sen ohella olemaan kaupungin ja maaseudun kaikkien riistettyjen joukkojen hegemoni, poliittinen johtaja, liittäen niitä ympärilleen, irroittaen niitä porvaristosta, eristäen porvariston poliittisesti. Ja riistettyjen joukkojen hegemonina ollen Venäjän proletariaatti taisteli vallan valtaamiseksi omiin käsiinsä ja käyttääkseen sitä omien etujensa mukaan porvaristoa vastaan, kapitalismia vastaan. Tämä oikeastaan selittääkin sen, miksi jokainen vallankumouksen voimakas nousu Venäjällä, sekä lokakuussa 1905 että helmikuussa 1917, nosti näyttämölle työläisten edustajain Neuvostot uuden valtakoneiston ituina, koneiston, jonka tarkoituksena on porvariston nujertaminen, — vastapainona porvarilliselle parlamentille vanhana valtakoneistona, jonka tarkoituksena on proletariaatin nujertaminen.

Kaksi kertaa yritti porvaristo meillä palauttaa porvarillisen parlamentin ja tehdä lopun Neuvostoista:

syyskuussa 1917, Esiparlamentin aikana, ennen kuin bolshevikit olivat ottaneet vallan käsiinsä, ja tammikuussa 1918, Perustavan kokouksen aikana, sen jälkeen, kun proletariaatti oli ottanut vallan, — ja kummallakin kerralla se kärsi tappion. Miksi? Siksi, että porvaristo oli jo eristetty poliittisesti, työtätekevien miljoonajoukot pitivät proletariaattia vallankumouksen ainoana johtajana, ja joukot olivat jo tarkastaneet ja kokeilleet Neuvostot omana työläisvaltanaan, jonka vaihtaminen porvarilliseen parlamenttiin olisi merkinnyt proletariaatille itsemurhaa. Sen vuoksi ei ole ihmeteltävää, ettei porvarillinen parlamentarismi juurtunut meillä. Juuri siksi vallankumous saattoi Venäjällä valtaan proletariaatin.

Sellaiset tulokset ovat olleet siitä, kun vallankumouksessa toteutettiin proletariaatin hegemonian leniniläistä järjestelmää.

Viidenneksi, kansallisuus- ja siirtomaakysymys. Analysoidessaan aikoinaan Irlannin, Intian, Kiinan, Keski-Euroopan maiden, Puolan ja Unkarin tapahtumia Marx ja Engels antoivat perusajatukset, lähtökohdat kansallisuus- ja siirtomaakysymyksessä. Lenin nojautui teoksissaan näihin ajatuksiin.

Uutta Leninillä tällä alalla on se, että:

a) hän kokosi nämä ajatukset yhteen sopusuhtaiseksi katsantokantojen järjestelmäksi kansallisista ja siirtomaavallankumouksista imperialismin kaudella;

b) sitoi kansallisuus- ja siirtomaakysymyksen yhteen imperialismin kukistamiskysymyksen kanssa;

c) julisti kansallisuus- ja siirtomaakysymyksen kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen yleiskysymyksen kiinteäksi osaksi.

Vihdoin, kysymys proletariaatin puolueesta.

Marx ja Engels antoivat perusluonnokset puolueesta proletariaatin etujoukkona, jota ilman (ilman puoluetta) proletariaatti ei voi saavuttaa vapautumistaan enempää vallan valtaamisen mielessä kuin myöskään kapitalistisen yhteiskunnan uudestijärjestämisen mielessä.

Uutta Leninillä tällä alalla on se, että hän kehitti näitä luonnoksia edelleen sovellettuina proletariaatin uusiin taisteluoloihin imperialismin kaudella osoittaen, että:

a) puolue on proletariaatin luokkaorganisation korkein muoto verrattuna proletariaatin muihin organisatiomuotoihin (ammattiliitot, osuuskunnat, valtio-organisatio), joiden toimintaa sen on yleistettävä ja suunnattava;

b) proletariaatin diktatuuri voidaan toteuttaa ainoastaan puolueen kautta, joka on sen suuntaava voima;

c) proletariaatin diktatuuri voi olla täydellinen vain siinä tapauksessa, jos sitä johtaa yksi puolue, kommunistien puolue, joka ei jaa eikä saa jakaa johtoa muiden puolueiden kanssa;

d) ilman rautaista kuria puolueessa ei voida toteuttaa proletariaatin diktatuurin tehtäviä riistäjien nujertamiseksi ja luokkayhteiskunnan uudestirakentamiseksi sosialistiseksi yhteiskunnaksi.

Tässä pääpiirteissään on se uusi, mitä Lenin on antanut teoksissaan konkretisoidessaan ja kehittäessään edelleen Marxin oppia sovellettuna proletariaatin uusiin taisteluoloihin imperialismin aikakaudella.

Sen vuoksi meillä sanotaankin, että leninismi on imperialismin ja proletaaristen vallankumousten aikakauden marxilaisuutta.

Tästä nähdään, että leninismiä ei saa irroittaa marxilaisuudesta, vielä vähemmän asettaa sitä marxilaisuuden vastakohdaksi.

Ellustajiston kysymyksessä sanotaan edelleen:

„Olisiko oikein sanoa, että Lenin uskoi „luovaan vallankumoukseen“, kun taas Marx oli taipuvaisempi odottamaan taloudellisten voimain kehittymistä huippuunsa?“.

Mielestäni olisi aivan väärin sanoa niin. Olen sitä mieltä, että jokainen kansanvallankumous, jos se on todellinen kansanvallankumous, on luova vallankumous, sillä se särkee vanhan järjestelmän ja rakentaa, luo uutta.

Tietenkään ei voi olla mitään luovaa sellaisissa, luvalla sanoen, „vallankumouksissa“, joita on toisinaan eräissä takapajuisissa maissa joidenkin heimojen pikku „kapinoina“ toisia heimoja vastaan. Mutta marxilaiset eivät ole koskaan pitäneet tuollaisia pikku „kapinoita“ vallankumouksina. Puhe ei olekaan nähtävästi tuollaisista „kapinoista“, vaan joukkoluontoisesta kansanvallankumouksesta, joka nostaa sorretut luokat sortajaluokkia vastaan. Ja sellainen vallankumous ei voi olla muuta kuin luova vallankumous. Marx ja Lenin olivat juuri sellaisen vallankumouksen kannalla, — ja vain sellaisen kannalla. Sitä paitsi on ymmärrettävää, ettei sellainen vallankumous voi syntyä minkälaisissa olosuhteissa tahansa, vaan että sellainen vallankumous voi tapahtua vain määrätyissä, taloudellisesti ja poliittisesti suotuisissa olosuhteissa.

2:nen KYSYMYS. Voidaanko sanoa, että kommunistinen puolue kontrolloi hallitusta?

VASTAUS. Kaikki riippuu siitä, miten kontrolli käsitetään. Kapitalistisissa maissa kontrolli käsitetään jotenkin omalaatuisesti. Tiedän, että useita kapitalistisia hallituksia kontrolloivat suurimmat pankit, vaikka on olemassa „demokraattiset" parlamentit. Parlamentit vakuuttavat, että juuri ne kontrolloivat hallituksia. Mutta todellisuudessa käy niin, että hallitusten kokoonpano määrätään ennakolta ja niiden toimintaa kontrolloidaan suurimpain finanssiyhtymäin taholta. Kukapa ei tietäisi sitä, ettei yhdessäkään kapitalistisessa „valtakunnassa" voida muodostaa hallitusta vastoin suurimpain finanssiporhojen tahtoa: tarvitsee vain harjoittaa finanssipainostusta, niin ministerit lentävät paikoiltaan kuin riivatut. Se on todellista pankkien kontrollia hallituksiin nähden vastoin parlamenttien näennäistä kontrollia.

Jos puhe on sellaisesta kontrollista, niin minun on sanottava, että rahasäkkien kontrolli hallitukseen nähden ei meillä ole ajateltavissa ja se on aivan mahdotonta yksistään jo senkin takia, että pankit meillä on jo kauan sitten kansallistettu ja rahasäkit viskattu tiehensä Neuvostoliitosta.

Ehkäpä edustajisto ei tarkoittanut kysymyksellään kontrollia, vaan puolueen johtoa hallitukseen nähden? Jos edustajisto tahtoi kysyä sitä, niin minä vastaan: kyllä, puolue johtaa meillä hallitusta. Ja tämä johto onnistuu sen vuoksi, että puolue nauttii meillä työläisten ja yleensä työtätekevien enemmistön luot-

tamusta, ja sillä on oikeus johtaa hallituselimiä tämän enemmistön nimessä.

Missä ilmenee hallituksen johtaminen Neuvostoliiton työväenpuolueen taholta, Neuvostoliiton kommunistisen puolueen taholta?

Ennen kaikkea siinä, että kommunistinen puolue pyrkii Neuvostojen ja niiden edustajakokousten kautta saamaan valtiotoiminnan perustehtäviin maassamme omia ehdokkaitaan, parhaimpia työntekijöitään, jotka ovat uskollisia proletariaatin asialle ja valmiit palvelemaan proletariaattia uskollisesti ja järkkymättä. Ja useimmissa tapauksissa puolue siinä onnistuukin, sillä työläiset ja talonpojat suhtautuvat puolueeseen luottamuksella. Ei ole sattuma, että valtaelimien johtajina meillä ovat kommunistit ja että nämä johtajat nauttivat tavattoman suurta arvovaltaa maassa.

Toiseksi siinä, että puolue tarkastaa hallintoelimien toimintaa, valtaelimien toimintaa, korjaten virheitä ja puutteellisuuksia, jotka ovat kiertämättömiä, auttaen niitä toteuttamaan hallituksen päätöksiä ja pyrkien turvaamaan niille joukkojen kannatuksen, eivätkä ne tee ainoatakaan tärkeätä päätöstä ilman puolueen asianomaisia ohjeita.

Kolmanneksi siinä, että niiden tai näiden valtaelimien työsuunnitelmaa laadittaessa joko teollisuuden ja maatalouden alalla tahi kaupan ja kulttuurirakennustyön alalla puolue antaa yleiset johtavat ohjeet, jotka määräävät näiden elinten toiminnan luonteen ja suunnan näiden suunnitelmien ajaksi.

Porvarillinen lehdistö „ihmettelee“ tavallisesti tätä puolueen „sekaantumista“ valtion asioihin. Mutta tuo „ihmettely“ on läpeensä valheellista. Tunnettua on, että

kapitalistisissa maissa porvarilliset puolueet „sekaantuvat“ aivan samalla tavoin valtion asioihin ja johtavat hallituksia, ja sitä paitsi johto keskittyy siellä suppean henkilöryhmän käsiin, joka on tavalla tai toisella sidottu suurpankkeihin ja joka pyrkii siitä syystä salaamaan väestöltä osuutensa.

Kukapa ei tietäisi, että jokaisella porvarispuolueella Englannissa tai muissa kapitalistisissa maissa on suppean henkilöryhmän muodostama salainen hallituksensa, joka keskittää johdon käsiinsä. Muistakaapa vaikkapa Lloyd-Georgen tunnettua puhetta liberaalisen puolueen „varjo“-hallituksesta. Ero tässä suhteessa Neuvostomaan ja kapitalististen maiden välillä on siinä, että:

a) kapitalismin maissa porvarilliset puolueet johtavat valtiota porvariston etujen mukaisesti ja proletariaattia vastaan, kun taas Neuvostoliitossa kommunistinen puolue johtaa valtiota proletariaatin etujen mukaisesti ja porvaristoa vastaan;

b) porvarilliset puolueet salaavat kansalta johtavan osuutensa turvautuen epäilyttävien salaisten hallitusten apuun, kun taas kommunistinen puolue Neuvostoliitossa ei tarvitse minkäänlaisia salaisia hallituksia, se tuomitsee salaisten hallitusten politiikan ja käytännön ja julistaa avoimesti koko maan edessä, että se ottaa itselleen vastuun valtion johtamisesta.

Eräs edustajiston jäsenistä. Näillä samoilla perusteillako puolue johtaa ammattiliittojakin?

Stalin. Pääpiirteissään — samoilla. Muodollisesti ei puolue voi antaa ammattiliitoille mitään ohjeita. Mutta puolue antaa ohjeita ammattiliitoissa työskenteleville

kommunisteille. Tunnettua on, että ammattiliitoissa on kommunistien ryhmät samoin kuin Neuvostoissakin, osuuskunnissa j.n.e. Näiden kommunististen ryhmien velvollisuus on pyrkiä vakuuttamisen kautta saamaan ammattiliittojen, Neuvostojen, osuuskuntien y.m. elimissä aikaan sellaisia päätöksiä, jotka ovat puolueen ohjeiden mukaisia. Ja useimmissa tapauksissa niiden onnistuukin se toteuttaa, sillä puolueen vaikutus joukkojen keskuudessa on valtava ja se nauttii niiden keskuudessa suurta luottamusta. Sillä tavalla saavutetaan proletariaatin mitä moninaisimpien järjestöjen toimintayhtenäisyys. Ilman sitä meillä olisi hajanaisuutta ja epäyhtenäisyyttä näiden työväenluokan järjestöjen työssä.

3:s KYSYMYS. **Kun Venäjällä on ainoastaan yksi puolue legaalinen, niin mistä Te tiedätte, että joukot kannattavat kommunismia?**

VASTAUS. Totta on, että Neuvostoliitossa ei ole legaalisia porvaripuolueita, että legaalisuus on täällä vain yhdellä puolueella, työläisten puolueella, kommunistien puolueella. Onko meillä kuitenkin tilaisuus ja keinoja vakuuttautua siitä, että työläisten enemmistö, että työtätekevien joukkojen enemmistö kannattaa kommunismia? Puhe on tietysti työläis- ja talonpoikaisjoukoista eikä uudesta porvaristosta tai vanhojen riistäjäluokkien sirpaleista, jotka luokat proletariaatti on jo murskannut. Kyllä, meillä on mahdollisuus, meillä on tilaisuus ja keinoja, joilla me saamme tietää, kannattavatko työläis- ja talonpoikaisjoukot kommunisteja vaiko eivät kannata.

Ottakaamme tärkeimmät ajankohdat maamme elämästä ja katsokaamme, onko meillä perustetta väittää, että joukot todella kannattavat kommunisteja.

Ottakaamme ennen kaikkea sellainen tärkeä ajankohta kuin Lokakuun vallankumouksen kausi vuonna 1917, jolloin kommunistien puolue nimenomaan puolueena avoimesti kutsui työläisiä ja talonpoikia kukistamaan porvariston vallan ja jolloin tämä puolue sai työläisten, sotilaiden ja talonpoikain valtavan enemmistön kannatuksen.

Minkälainen oli silloin tilanne? Vallassa olivat sosialisti-vallankumoukselliset (eserrät) ja sosialidemokraatit (menshevikit), jotka olivat liittoutuneet porvariston kanssa. Valtakoneisto keskuksessa ja paikkakunnilla samoin kuin kaksitoistamiljoonaisen armeijan johtokoneistokin oli näiden puolueiden käsissä, hallituksen käsissä. Kommunistien puolue oli puolittain legaalisessa asemassa. Kaikkien maiden porvaristo ennusteli bolshevikkipuolueen kiertämätöntä romahdusta. Entente kannatti kokonaan ja täydellisesti Kerenskin hallitusta. Siitä huolimatta kommunistien puolue, bolshevikkien puolue, ei lakannut kehoittamasta proletariaattia tuon hallituksen kukistamiseen ja proletariaatin diktatuurin pystyttämiseen. Ja kuinka kävi? Työtätekevien joukkojen valtava enemmistö selustassa ja rintamalla kannatti mitä päättäväisimmin bolshevikkien puoluetta, — ja Kerenskin hallitus kukistettiin, pystytettiin proletariaatin valta.

Miten saattoi tapahtua, että bolshevikit selviytyivät silloin voittajina, huolimatta kaikkien maiden porvariston vihamielisistä ennustuksista, että bolshevikkipuolueen perii tuho? Eiköhän tämä seikka

todista sitä, että laajat työtätekevät joukot kannattavat bolshevikkien puoluetta? Mielestäni se todistaa sitä. Se on ensimmäinen tarkastus kommunistien puolueen arvovallasta ja vaikutuksesta laajojen väestöjoukkojen keskuudessa.

Ottakaamme seuraava kausi, intervention kausi, kansalaissodan kausi, jolloin englantilaiset kapitalistit miehittivät Venäjän pohjoisosan, Arkangelin ja Murmanskin seudut, jolloin amerikkalaiset, englantilaiset, japanilaiset ja ranskalaiset kapitalistit miehittivät Siperian nostaen esiin Koltshakin, jolloin ranskalaiset ja englantilaiset kapitalistit ryhtyivät toimenpiteisiin „Venäjän eteläosan“ miehittämiseksi nostaen esiin Denikinin ja Wrangelin.

Se oli Ententen ja Venäjän vastavallankumouksellisten kenraalien sotaa Moskovan kommunistista hallitusta vastaan, vallankumouksemme Lokakuun saavutuksia vastaan. Se oli kautta, jolloin tarkastettiin mitä perinpohjaisimmin kommunistien puolueen voimaa ja kestävyyttä työläisten ja talonpoikain laajojen joukkojen keskuudessa.

Ja kuinka kävi? Eikö ole tunnettua, että kansalaissodan tuloksena miehittäjät heitettiin ulos Venäjältä ja Punainen Armeija löi vastavallankumoukselliset kenraalit.

Siinä kävikin ilmi, että sodan kohtaloita ei ratkaise viime kädessä tekniikka, jolla Neuvostoliiton viholliset runsaalla mitalla varustivat Koltshakia ja Denikiniä, vaan oikea politiikka, väestön miljoonajoukkojen myötätunto ja kannatus.

Onko sattuma, että bolshevikkipuolue selviytyi silloin voittajana? Eipä tietenkään, se ei ole sattuma.

Eiköhän tämä seikka todista sitä, että kommunistien puolue nauttii meillä työtätekevien laajojen joukkojen kannatusta ja tukea? Luulen sen todistavan sitä.

Se on toinen tarkastus kommunistisen puolueen voimasta ja vankkuudesta Neuvostoliitossa.

Siirtykäämme nykykauteen, sodanjälkeiseen kauteen, jolloin päiväjärjestykseen ovat tulleet rauhallisen rakennustyön kysymykset, jolloin taloudellisen rappiokauden tilalle on tullut teollisuuden kuntoonpalauttamisen kausi ja vihdoin koko kansantaloutemme uudella teknillisellä pohjalla uudestijärjestämisen kausi. Onko meillä nyt tilaisuus ja keinoja tarkastaa kommunistien puolueen voimaa ja vankkuutta, määritellä, missä määrin työtätekevien laajat joukot kannattavat tätä puoluetta? Luulen, että on.

Ottakaamme ensinnäkin Neuvostoliiton ammattiliitot, joihin kuuluu noin 10 miljoonaa proletaaria, tarkastelkaamme ammattiliittojemme johtavien elinten kokoonpanoa. Onko sattuma, että näiden elinten johdossa ovat kommunistit? Eipä tietenkään, se ei ole sattuma. Olisi typerää luulla, että Neuvostoliiton työläiset suhtautuvat välinpitämättömästi ammattiliittojen johtavien elinten kokoonpanoon. Neuvostoliiton työläiset ovat kasvaneet ja saaneet kasvatuksen kolmen vallankumouksen myrskyssä. He ovat oppineet paremmin kuin kukaan muu tarkastamaan johtajiaan ja heittämään ne pois, elleivät ne tyydytä proletariaatin etuja. Plehanov oli yhteen aikaan kaikkein suosituin mies puolueessamme. Työläiset eivät kuitenkaan empineet, vaan eristivät päättäväisesti hänet, kun he vakuuttuivat siitä, että Plehanov on poistunut proletaariselta linjalta. Ja kun tällaiset työläiset ilmai-

sevat täyden luottamuksensa kommunisteille asettaen heitä johtaville paikoille ammattiliitoissa, niin se ei voi olla olematta suoranaisena osoituksena siitä, että kommunistisen puolueen voima ja vankkuus Neuvostoliiton työläisten keskuudessa on valtava.

Se on tarkastus siitä, että laajat työläisjoukot ehdottomasti kannattavat kommunistien puoluetta.

Ottakaamme viimeiset Neuvostojen vaalit. Meillä on äänioikeus Neuvostojen vaaleissa koko Neuvostoliiton täysi-ikäisellä väestöllä, 18-vuotiaista alkaen, sukupuoleen ja kansallisuuteen katsomatta, miinus porvarilliset ainekset, jotka riistävät vierasta työtä ja joilla ei ole äänioikeutta. Se tekee noin 60 miljoonaa valitsijaa. Valtava enemmistö heistä on tietenkin talonpoikia. Näistä 60 miljoonasta käytti äänioikeuttaan noin 51 prosenttia, s.o. yli 30 miljoonaa. Tarkastelkaapa nyt Neuvostojemme johtavien elinten kokoonpanoa keskuksessa ja paikkakunnilla. Voidaanko sanoa sattumaksi sitä tosiasiaa, että valtava enemmistö valinnallisista johtavista aineksista on kommunisteja? On selvää, ettei sitä voida sanoa sattumaksi. Eiköhän tämä tosiasia puhu siitä, että kommunistinen puolue nauttii luottamusta talonpoikaiston miljoonajoukkojen keskuudessa? Mielestäni se puhuu siitä.

Se on vielä eräs kommunistisen puolueen voiman ja kestävyyden tarkastus.

Ottakaamme nuorisoliitto (Kommunistinen nuorisoliitto), johon kuuluu noin 2 miljoonaa henkilöä työläis- ja talonpoikaisnuorisoa. Voidaanko sanoa sattumaksi sitä tosiasiaa, että valtava enemmistö nuorisoliiton valinnallisista johtavista aineksista on kommunisteja? Mielestäni sitä ei voida sanoa sattumaksi.

Se on vielä eräs kommunistisen puolueen voiman ja arvovallan tarkastus.

Ottakaamme vihdoin lukemattomat konferenssimme, neuvottelukokouksemme, delegaattikokouksemme j.n.e., jotka käsittävät työtätekevien miljoonaisia joukkoja — miehiä ja naisia, työmiehiä ja työläisnaisia, talonpoikia ja talonpoikaisnaisia kaikista Neuvostoliittoon kuuluvista kansallisuuksista. Lännessä ivataan toisinaan näitä neuvottelukokouksia ja konferensseja ja väitetään, että venäläiset yleensä puhuvat mielellään. Kuitenkin meille nämä neuvottelut ja konferenssit ovat suuresta merkityksestä joukkojen mielialan tarkastamiseksi samoin kuin virheidemme selvillesaamiseksi ja keinojen löytämiseksi näiden virheiden poistamiseksi, sillä meillä on paljon virheitä emmekä me salaa niitä, vaan olemme sitä mieltä, että virheiden paljastaminen ja niiden rehellinen korjaaminen on parhain keino maan johtamisen parantamiseksi. Tarkastelkaa osanottajain puheenvuoroja näissä konferensseissa ja neuvotteluissa, tarkastelkaa näiden „tavallisten ihmisten", työläisten ja talonpoikain, asiallisia ja suoria puheenvuoroja, tarkastelkaa heidän päätöksiään,— niin te näette, miten valtava on kommunistisen puolueen vaikutus ja arvovalta, te näette, että tätä vaikutusta ja tätä arvovaltaa voisi kadehtia maailman mikä puolue tahansa.

Se on vielä eräs kommunistisen puolueen vankkuuden tarkastus.

Sellaiset ovat ne tiet ja keinot, jotka tekevät mahdolliseksi tarkastaa kommunistisen puolueen voimaa ja vaikutusta kansanjoukoissa.

Juuri tästä minä tiedän, että Neuvostoliiton työläisten ja talonpoikain laajat joukot kannattavat kommunistista puoluetta.

4:s KYSYMYS. Jos puolueeton ryhmä järjestäisi fraktion ja asettaisi vaaleissa omat ehdokkaansa, jotka olisivat Neuvostohallituksen tukemisen kannalla, mutta samalla vaatisi ulkomaankaupan monopolin lakkauttamista, — voisiko sillä olla omia varoja ja voisiko se myös käydä aktiivista poliittista kamppailua?

VASTAUS. Mielestäni tässä kysymyksessä on sovittamaton ristiriita. On mahdotonta kuvitella ryhmää, joka olisi Neuvostohallituksen tukemisen kannalla ja samalla vaatisi ulkomaankaupan monopolin lakkauttamista. Miksi? Siksi, että ulkomaankaupan monopoli on yksi Neuvostohallituksen ohjelman järkkymättömistä perusteista. Siksi, että ryhmä, joka vaatii ulkomaankaupan monopolin lakkauttamista, ei voi olla Neuvostohallituksen tukemisen kannalla. Siksi, että sellainen ryhmä voi olla vain koko neuvostojärjestelmälle syvästi vihamielinen ryhmä.

Neuvostoliitossa on tietenkin aineksia, jotka vaativat ulkomaankaupan monopolin lakkauttamista. Niitä ovat nepmannit, kulakit, jo murskattujen riistäjäluokkien sirpaleet j.n.e. Mutta nämä ainekset muodostavat mitättömän vähemmistön väestöstä. Luulen, ettei edustajisto kysymyksessään tarkoita näitä aineksia. Mutta jos puhe on työläisistä ja talonpoikain työtätekevistä joukoista, niin minun on sanottava, että ulkomaankaupan monopolin lakkauttamisvaatimus voisi aiheuttaa niiden keskuudessa vain naurun hohotusta ja vihamielistä suhtautumista.

Tosiaan, mitä voisikaan ulkomaankaupan monopolin lakkauttaminen merkitä työläisille? Se merkitsisi heille luopumista maan teollistamisesta, uusien tehtaiden rakentamisesta, vanhojen tehtaiden laajentamisesta. Se merkitsisi heille Neuvostoliiton joutumista kapitalististen maiden tavaratulvan valtaan, teollisuutemme supistamista sen suhteellisen heikkouden vuoksi, työttömien lukumäärän lisääntymistä, työväenluokan taloudellisen aseman huonontumista, sen taloudellisten ja poliittisten asemien heikentymistä. Loppujen lopuksi se merkitsisi nepmannien ja yleensä uuden porvariston voimistumista. Voiko Neuvostoliiton proletariaatti suostua tähän itsemurhaan? Selvää on, ettei voi.

Entä mitä ulkomaankaupan monopolin hävittäminen merkitsisi talonpoikaiston työtätekeville joukoille? Se merkitsisi maamme muuttumista itsenäisestä maasta puolisiirtomaaksi ja talonpoikaisjoukkojen kurjistumista. Se merkitsisi palaamista siihen „vapaan kaupan“ komentoon, joka vallitsi Koltshakin ja Denikinin aikana, jolloin vastavallankumoukselliset kenraalit ja „liittolaiset“ yhdistetyin voimin saivat rosvota ja nylkeä mielin määrin monimiljoonaista talonpoikaistoa. Loppujen lopuksi se merkitsisi kulakkien ja maaseudun muiden riistäjäainesten voimistumista. Talonpojat ovat saaneet riittävästi kokea tämän komennon ihanuutta Ukrainassa ja Pohjois-Kaukaasiassa, Volgalla ja Siperiassa. Mitä aihetta on olettaa, että he haluaisivat taas työntää päänsä tuohon silmukkaan? Eikö ole selvää, että talonpoikaiston työtätekevät joukot eivät voi olla ulkomaankaupan monopolin hävittämisen kannalla?

Eräs edustajiston jäsenistä. Edustajisto esitti ulkomaankaupan monopolia, sen lakkauttamista koskevan kohdan sellaisena kohtana, jonka perustalla voisi järjestyä kokonainen väestöryhmä, ellei Neuvostoliitossa olisi yhden puolueen monopolia, legaalisuuden monopolia.

Stalin. Edustajisto palaa niin muodoin kysymykseen kommunistisen puolueen, Neuvostoliiton ainoan legaalisen puolueen monopolista. Lyhyen vastauksen tähän kysymykseen annoin jo puhuessani keinoista ja mahdollisuuksista tarkastaa työläisten ja talonpoikain miljoonajoukkojen kannatusta kommunistista puoluetta kohtaan.

Mitä tulee muihin väestökerroksiin, kulakkeihin, nepmanneihin, vanhojen hajallelyötyjen riistäjäluokkien rippeisiin, niin niiltä on meillä riistetty oikeus pitää omaa poliittista järjestöään samoin kuin niiltä on riistetty äänioikeuskin. Proletariaatti ei ole ottanut porvaristolta ainoastaan tehtaita, pankkeja ja rautateitä, maata ja kaivoksia. Se on ottanut siltä myöskin oikeuden pitää omaa poliittista järjestöä, sillä proletariaatti ei halua porvariston vallan palauttamista. Edustajistolla ei nähtävästi ole mitään sitä vastaan, että Neuvostoliiton proletariaatti on ottanut porvaristolta ja tilanherroilta tehtaat, maan ja rautatiet, pankit ja kaivokset. (N a u r u a.)

Mutta minusta näyttää siltä, että edustajisto on jonkin verran ymmällä sen johdosta, että proletariaatti ei ole rajoittunut siihen, vaan on mennyt pitemmälle riistäen porvaristolta poliittiset oikeudet. Se ei mielestäni ole aivan loogillista, tai oikeammin, se on aivan epäloogillista. Millä perusteella proletariaa-

tilta vaaditaan jalomielisyyttä porvaristoa kohtaan? Vai osoittaako porvaristo Lännessä, missä se on vallassa, edes vähäisintäkään jalomielisyyttä työväenluokkaa kohtaan? Eikö se aja maan alle työväenluokan todella vallankumoukselliset puolueet? Millä perusteella Neuvostoliiton proletariaatilta vaaditaan jalomielisyyttä luokkavihollistaan kohtaan? Olen sitä mieltä, että logiikka velvoittaa. Ken ajattelee, että on mahdollista palauttaa porvaristolle sen poliittiset oikeudet, hänen on, jos hän tahtoo olla loogillinen, mentävä pitemmälle ja asetettava kysymys myöskin tehtaiden, rautateiden ja pankkien palauttamisesta porvaristolle.

Eräs edustajiston jäsenistä. Edustajiston tehtävänä oli saada selville, millä tavoin kommunistisen puolueen mielipiteistä eriävät mielipiteet työväenluokan ja talonpoikaiston keskuudessa voivat legaalisesti päästä julki. Olisi väärin käsittää asia sillä tavalla, että edustajistoa kiinnostaa kysymys poliittisten oikeuksien myöntämisestä porvaristolle, se, miten porvaristo voi saada legaalisesti julki mielipiteensä. Kysymys on nimenomaan siitä, miten kommunistisen puolueen mielipiteistä eriävät mielipiteet työväenluokan ja talonpoikaiston keskuudessa voivat legaalisesti päästä julki.

Toinen edustajiston jäsen. Nämä eriävät mielipiteet voisivat tulla julki työväenluokan joukkojärjestöissä, ammattiliitoissa y.m.s.

Stalin. Mainiota. Kysymys ei siis ole poliittisten oikeuksien palauttamisesta porvaristolle, vaan mielipidetaistelusta työväenluokan ja talonpoikaiston keskuudessa.

Onko Neuvostoliitossa nykyään mielipidetaistelua työläisten ja talonpoikaiston työtätekevien joukkojen keskuudessa? On, ehdottomasti on. Ei voi olla niin, että miljoonat työläiset ja talonpojat ajattelisivat kaikista käytännön kysymyksistä ja kaikista yksityiskohdista samalla tavalla. Niin ei elämässä ole. Ensinnäkin, työläisten ja talonpoikain välillä on suuri ero sekä niiden taloudelliseen asemaan nähden että niiden katsomuksiin nähden eri kysymyksistä. Toiseksi, on jonkinlaista mielipide-eroavaisuutta itse työväenluokan keskuudessa, kasvatuksesta johtuvaa eroavaisuutta, eroa ikäryhmien ja luonteiden välillä, eroavaisuutta kantatyöläisten ja maaseudulta tulleiden työläisten välillä j.n.e. Kaikki se johtaa mielipidetaisteluun työläisten ja talonpoikaiston työtätekevien joukkojen keskuudessa, mikä saa julkisen ilmauksensa kokouksissa, ammattiliitoissa, osuuskunnissa, neuvostovaalien aikana j.n.e.

Mutta on olemassa perinpohjainen ero mielipidetaistelulla nyt, proletariaatin diktatuurin oloissa, ja mielipidetaistelulla menneisyydessä, ennen Lokakuun vallankumousta. Silloin, menneisyydessä, mielipidetaistelu työläisten ja työtätekevien talonpoikien keskuudessa keskittyi pääasiassa tilanherrojen, tsarismin ja porvariston kukistamista, porvarillisen järjestelmän hävittämistä koskevien kysymysten ympärille. Nyt, proletariaatin diktatuurin oloissa, ei mielipidetaistelua käydä sellaisista kysymyksistä kuin Neuvostovallan kukistamisesta, neuvostojärjestelmän hävittämisestä, vaan Neuvostovallan elimien parantamista, niiden toiminnan parantamista koskevista kysymyksistä. Siinä on perinpohjainen ero.

Siinä ei ole mitään ihmeteltävää, että mielipidetaistelu sellaisista kysymyksistä kuin vallinneen järjestelmän vallankumouksellisesta hävittämisestä antoi menneisyydessä aihetta useampien keskenään kilpailevien puolueiden ilmaantumiselle työväenluokan ja talonpoikaiston työtätekevien joukkojen sisällä. Nämä puolueet olivat: bolshevikkien puolue, menshevikkien puolue, eserräin puolue. Toisaalta on varsin helppo käsittää sekin, että mielipidetaistelu nyt, proletariaatin diktatuurin oloissa, kun sen tarkoituksena ei ole vallitsevan neuvostojärjestelmän hävittäminen, vaan sen parantaminen ja lujittaminen, ei anna maaperää useampien puolueiden olemassaololle työläisten ja maaseudun työtätekevien joukkojen keskuudessa. Senpä takia ei yhden puolueen, kommunistien puolueen legaalisuus, tämän puolueen monopoliasema aiheuta suinkaan vastaväitteitä työläisten ja työtätekevien talonpoikain taholta, vaan päinvastoin sitä pidetään suorastaan välttämättömänä ja suotavana. Meidän puolueemme asema ainoana legaalisena puolueena maassamme (kommunistisen puolueen monopoliasema) ei ole mitään keinotekoista eikä tahallisesti keksittyä. Sellaista asemaa ei voida luoda keinotekoisesti, hallinnollisten konstien y.m.s. avulla. Meidän puolueemme monopoliasema on syntynyt itse elämästä, muodostunut historiallisesti sen tuloksena, että eserrien ja menshevikkien puolueet kärsivät lopullisesti vararikon ja hävisivät näyttämöltä meidän oloissamme.

Mitä eserrien ja menshevikkien puolueet olivat aikaisemmin? Porvarillisen vaikutuksen johdattimia proletariaattiin. Mikä kultivoi ja piti pystyssä noita

puolueita vuoden 1917 lokakuuhun saakka? Porvaristoluokan ja loppukädessä porvarillisen vallan olemassaolo. Eikö olekin selvää, että porvariston kukistuessa piti hävitä myös näiden puolueiden olemassaolon perusteet?

Entä mitä näistä puolueista tuli vuoden 1917 lokakuun jälkeen? Niistä tuli kapitalismin takaisinpalauttamiseen ja proletariaatin vallan kukistamiseen pyrkiviä puolueita. Eikö ole selvää, että nämä puolueet joutuivat menettämään kaiken pohjan ja kaiken vaikutuksensa työläisten ja talonpoikaiston työtätekevien kerrosten keskuudessa?

Taistelu vaikutusvallasta työväenluokkaan kommunistien puolueen sekä eserrien ja menshevikkien puolueiden välillä ei ole eilen alkanutta taistelua. Sen alku on löydettävissä siitä hetkestä, jolloin ilmeni vallankumouksellisen joukkoliikkeen ensimmäisiä merkkejä Venäjällä, jo ennen vuotta 1905. Aikajakso vuodesta 1903 vuoden 1917 lokakuuhun saakka on ankaran mielipidetaistelun aikaa maamme työväenluokan keskuudessa, taistelukautta bolshevikkien sekä menshevikkien ja eserrien välillä vaikutusvallasta työväenluokan keskuudessa. Tämän aikajakson kuluessa Neuvostoliiton työväenluokka kävi kolmen vallankumouksen läpi. Näiden vallankumousten tulessa se kokeili ja tarkasti nämä puolueet, niiden kelvollisuuden proletaarista vallankumousta varten, niiden proletaarisen vallankumouksellisuuden. Ja sitten, tultaessa Lokakuun päiviin vuonna 1917, jolloin historia teki yhteenvedon koko menneestä vallankumoustaistelusta, jolloin historia punnitsi vaakalaudallaan työväenluokan keskuudessa taistelleiden puolueiden ominaispainon, —

Neuvostoliiton työväenluokka teki vihdoin lopullisen valintansa tunnustaen kommunistisen puolueen ainoaksi proletaariseksi puolueeksi.

Mistä johtuu, että työväenluokka valitsi kommunistisen puolueen? Eikö tosiasia ollut se, että bolshevikit esimerkiksi Pietarin Neuvostossa olivat huhtikuussa 1917 mitättömänä vähemmistönä? Eikö tosiasia ollut se, että eserrillä ja menshevikeillä oli silloin Neuvostoissa valtava enemmistö? Eikö tosiasia ollut se, että Lokakuun päiviin tultaessa koko valtakoneisto ja kaikki pakotuskeinot olivat eserrien ja menshevikkien puolueiden käsissä, jotka olivat blokissa porvariston kanssa?

Se johtuu siitä, että kommunistinen puolue oli silloin sodan lopettamisen ja viipymättömän demokraattisen rauhan kannalla, kun taas eserrien ja menshevikkien puolueet vaativat „sodan viemistä voittoisaan loppuun saakka", imperialistisen sodan jatkamista.

Se johtuu siitä, että kommunistinen puolue oli silloin Kerenskin hallituksen kukistamisen kannalla, porvariston vallan kukistamisen kannalla, tehtaiden, pankkien ja rautateiden kansallistamisen kannalla, kun taas menshevikkien ja eserrien puolueet taistelivat Kerenskin hallituksen puolesta ja puolustivat porvariston oikeuksia tehtaisiin, pankkeihin ja rautateihin.

Se johtuu siitä, että kommunistien puolue kannatti silloin tilanherrojen maiden viipymätöntä konfiskointia talonpoikain hyväksi, kun taas eserrien ja menshevikkien puolueet siirsivät kysymyksen ratkaisun Perustavaan kokoukseen, jonka kokoontumista ne vuorostaan lykkäsivät epämääräiseen aikaan.

Mitä ihmeteltävää siinä on, kun työläiset ja talonpoikaisköyhälistö tekivät vihdoin valintansa kommunistisen puolueen hyväksi?

Mitä ihmeteltävää siinä on, kun eserrien ja menshevikkien puolueet painuivat niin nopeasti pohjaan?

Siinä juuri on kommunistisen puolueen monopoliaseman lähde ja juuri sen tähden kommunistinen puolue tuli valtaan.

Myöhempi kausi, vuoden 1917 lokakuun jälkeinen kausi, kansalaissodan kausi, oli menshevikkien ja eserrien puolueiden lopullisen tuhoutumisen aikaa, bolshevikkien puolueen lopullisen voiton aikaa. Menshevikit ja eserrät itse helpottivat tuona kautena kommunistisen puolueen voittoa. Lokakuun kumouksen aikana lyötyjen ja pohjaan vajonneiden menshevikki- ja eserräpuolueiden sirpaleet alkoivat lyöttäytyä mukaan kulakkien vastavallankumouksellisiin kapinoihin, menivät blokkiin koltshakkilaisten ja denikiniläisten kanssa, ryhtyivät Ententen palvelukseen ja hautasivat lopullisesti itsensä työläisten ja talonpoikain silmissä. Muodostui sellainen tilanne, että eserrät ja menshevikit, jotka muuttuivat porvarillisista vallankumouksellisista porvarillisiksi vastavallankumouksellisiksi, auttoivat Ententeä kuristamaan uutta Venäjää, Neuvosto-Venäjää, kun taas bolshevikkien puolue, yhdistäen ympärilleen kaiken sen, mikä oli elinvoimaista ja vallankumouksellista, nostatti yhä uusia ja uusia työläisten ja talonpoikain osastoja taisteluun sosialistisen isänmaan puolesta, taisteluun Ententeä vastaan.

On aivan luonnollista, että kommunistien voiton tuona kautena oli johdettava ja se todellisuudessa

johtikin eserrien ja menshevikkien täydelliseen tappioon. Mitä ihmettelemistä siinä on, jos kommunistinen puolue kaiken tämän jälkeen tuli työväenluokan ja talonpoikaisköyhälistön ainoaksi puolueeksi? Näin meillä on syntynyt kommunistisen puolueen monopoliasema ainoana legaalisena puolueena maassa. Te puhutte mielipidetaistelusta työläisten ja talonpoikain keskuudessa nyt, proletariaatin diktatuurin oloissa. Minä jo sanoin, että mielipidetaistelua on ja tulee olemaan, että ilman sitä on mahdotonta päästä eteenpäin. Mutta työläisten keskuudessa nykyoloissa ei käydä mielipidetaistelua periaatteellisen kysymyksen ympärillä neuvostojärjestelmän kukistamisesta, vaan Neuvostojen parantamista koskevista käytännöllisistä kysymyksistä, neuvostoelimien virheiden korjaamisesta ja siis Neuvostovallan lujittamisesta. On täysin ymmärrettävää, että sellainen mielipidetaistelu voi vain lujittaa ja kehittää täydellisemmäksi kommunistista puoluetta. On täysin ymmärrettävää, että sellainen mielipidetaistelu voi vain lujittaa kommunistisen puolueen monopolia. On täysin ymmärrettävää, että sellainen mielipidetaistelu ei voi luoda maaperää toisten puolueiden muodostumiselle työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston uumenissa.

5:s KYSYMYS. Voitteko sanoa meille lyhyesti, mitkä ovat tärkeimmät erimielisyydet Teidän ja Trotskin välillä?

VASTAUS. Ennen kaikkea minun on sanottava, että erimielisyydet Trotskin kanssa eivät ole henkilökohtaisia erimielisyyksiä. Jos erimielisyydet olisivat luon-

teeltaan henkilökohtaisia, niin ei puolue käsittelisi tätä asiaa tuntiakaan, sillä puolue ei pidä siitä, että yksityiset henkilöt työntyvät esiin.

Puhe on nähtävästi erimielisyyksistä puolueessa. Niin olen tämän kysymyksen käsittänyt. Kyllä, puolueessa on näitä erimielisyyksiä. Näiden erimielisyyksien luonteesta ovat melko yksityiskohtaisesti kertoneet äskettäin selostuksissaan Rykov Moskovassa ja Buharin Leningradissa. Nämä selostukset on julkaistu. Siihen, mitä näissä selostuksissa on sanottu erimielisyyksistä, ei minulla ole mitään lisättävää. Ellei teillä ole näitä asiakirjoja, voin hankkia ne teille. (Edustajisto sanoo, että sillä on nämä asiakirjat.)

Eräs edustajiston jäsenistä. Palattuamme meiltä kysytään näistä erimielisyyksistä, mutta meillä ei ole kaikkia asiakirjoja. Meillä ei ole esimerkiksi „83:n ohjelmaa".

Stalin. Minä en ole tuota „ohjelmaa" allekirjoittanut. Minulla ei ole oikeutta määrätä vieraista asiakirjoista. (Naurua.)

6:s KYSYMYS. Kapitalistisissa maissa tuotannon kehittämisen tärkeimpänä kannustimena on toivo saada voittoa. Tätä kannustinta ei Neuvostoliitossa suhteellisesti tietenkään ole olemassa. Mikä korvaa sen, ja kuinka tehokas Teidän mielestänne tämä korvaaja on? Voiko se olla pysyväinen?

VASTAUS. Se pitää paikkansa, että kapitalistisen talouden tärkeimpänä eteenpäinviejänä on voiton hankkiminen. Totta on myöskin se, että voiton hankkiminen ei ole meidän sosialistisen teollisuutemme

tarkoitusperänä eikä eteenpäinviejänä. Mikä sitten, mikä siinä tapauksessa on teollisuutemme eteenpäinviejänä?

Ennen kaikkea se seikka, että tehtaat meillä kuuluvat koko kansalle eikä kapitalisteille, että tehtaita eivät johda kapitalistien käskyläiset, vaan työväenluokan edustajat. Tietoisuus siitä, että työläiset eivät tee työtä kapitalistin hyväksi, vaan oman valtionsa hyväksi, oman luokkansa hyväksi, — tietoisuus siitä on valtavana eteenpäinvievänä voimana teollisuutemme kasvussa ja täydellistymisessä.

On sanottava, että valtava enemmistö tehtaiden johtajista meillä on työläisiä, jotka Korkein Kansantalousneuvosto nimittää tehtäväänsä sopien asiasta ammattiliittojen kanssa, eikä yksikään johtajista voi jäädä toimeensa vastoin työläisten tai asianomaisten ammattiliittojen tahtoa.

Edelleen on sanottava, että jokaisessa tehtaassa on oma tehdaskomiteansa, jonka työläiset valitsevat ja joka valvoo tuotantolaitoksen hallinnon toimintaa.

Lopuksi on sanottava, että jokaisessa teollisuuslaitoksessa toimivat työläisten tuotannolliset neuvottelukokoukset, joihin osallistuvat kaikki kyseessäolevan tuotantolaitoksen työläiset ja joissa työläiset tarkastavat laitoksen johtajan kaikkea toimintaa, käsittelevät tehdashallinnon työsuunnitelman, osoittavat virheet ja epäkohdat ja heillä on mahdollisuus korjata nuo epäkohdat ammattiliittojen kautta, puolueen kautta, Neuvostovallan elimien kautta.

Ei ole vaikeata käsittää, että kaikki nämä seikat muuttavat perinpohjin sekä työläisten aseman että

koko järjestyksen tuotantolaitoksessa. Kun työläinen kapitalismin oloissa pitää tehdasta vieraalle kuuluvana ja vieraana omaisuutena tahi jopa vankilana, niin neuvostojärjestelmän oloissa työläinen ei enää pidä tehdasta vankilana, vaan hänelle läheisenä ja omana asiana, jonka kehittämistä ja parantamista vaatii hänen oma etunsa.

Tuskinpa tarvinnee todistella, että tämä työläisten uusi suhde tehtaaseen, tuotantolaitokseen, tämä työläisten läheisyyden tunne tuotantolaitosta kohtaan on koko teollisuutemme mitä voimakkaimpia eteenpäinviejiä.

Tällä seikalla onkin selitettävissä se tosiasia, että keksijäin lukumäärä tuotantotekniikan alalla ja teollisuuden järjestäjäin lukumäärä työläisten keskuudesta kasvaa päivä päivältä.

Toiseksi se seikka, että teollisuudesta karttuvat tulot meillä eivät mene yksilöiden rikastumiseen, vaan ne käytetään teollisuuden edelleen laajentamiseen, työväenluokan aineellisen ja kulttuuritason parantamiseen, sekä työläisille että talonpojille välttämättömien teollisuustavarain hintojen alentamiseen, s.o. taaskin työtätekevien joukkojen aineellisen aseman parantamiseen.

Kapitalisti ei voi käyttää tulojaan työväenluokan hyvinvoinnin kohottamiseen. Hän elää saadakseen voittoa. Muuten hän ei olisikaan kapitalisti. Hän pusertaa voittoa kartuttaakseen yhä lisäpääomaa ja viedäkseen sitä vähemmänkehittyneisiin maihin uusien, entistä suurempien voittojen saamista varten. Näin pääomat virtaavat Pohjois-Amerikasta Kiinaan, Indonesiaan, Etelä-Amerikkaan ja Eurooppaan, Rans-

kasta — Ranskan siirtomaihin, Englannista — Englannin siirtomaihin.

Meillä on asia toisin, sillä me emme harjoita emmekä hyväksy siirtomaapolitiikkaa. Meillä teollisuudesta saatavat tulot jäävät omaan maahan teollisuuden edelleen laajentamista varten, työläisten aseman parantamista varten, kotimaisten markkinain, siinä luvussa myöskin talonpoikaismarkkinain vastaanottokyvyn suurentamista varten teollisuustavarain hintojen alentamisen avulla. Suunnilleen 10 prosenttia teollisuuden voitoista menee meillä työväenluokan olojen parantamiseen. 13 prosenttia työläisten rahapalkan määrästä menee meillä työväenluokan vakuuttamiseen valtion kustannuksella. Vissi osa tuloista (en voi nyt sanoa, kuinka suuri osa nimenomaan) menee kulttuuritarkoituksiin, tehdasoppilaskunnalle ja työläisten lomiin. Verrattain huomattava osa näistä tuloista (taaskaan en voi sanoa, kuinka suuri osa nimenomaan) menee työläisten rahapalkan kohottamiseen. Loppuosa teollisuuden tuloista käytetään teollisuuden edelleen laajentamiseen, vanhojen tehtaiden korjaamiseen, uusien tehtaiden rakentamiseen ja vihdoin teollisuustavarain hintojen alentamiseen.

Näiden seikkain valtava merkitys koko teollisuudellemme on siinä, että:

a) ne helpottavat maatalouden lähentämistä teollisuuteen sekä kaupungin ja maaseudun välisten vastakohtaisuuksien poistamista;

b) ne edistävät kotimaisten, sekä kaupungin että maaseudun markkinain vastaanottokyvyn suurentumista, laskien siten herkeämättä kasvavan pohjan teollisuuden jatkuvalle kehittämiselle.

Kolmanneksi se seikka, että teollisuuden kansallistaminen helpottaa koko teollisuustalouden suunnitelmallista hoitamista kokonaisuudessaan.

Ovatko nämä teollisuutemme kannustimet ja eteenpäinviejät vakituisia tekijöitä? Voivatko ne olla vakituisesti vaikuttavia tekijöitä? Kyllä, ne ovat ehdottomasti vakituisesti vaikuttavia kannustimia ja eteenpäinviejiä. Ja mitä enemmän teollisuutemme kehittyy, sitä enemmän tulee lisääntymään näiden tekijäin voima ja merkitys.

7:s KYSYMYS. Missä määrin Neuvostoliitto voi olla yhteistoiminnassa muiden maiden kapitalistisen teollisuuden kanssa?

Onko sellaiselle yhteistoiminnalle olemassa määrätty raja, vai onko se vain kokeilua sen seikan selvillesaamiseksi, millä alalla ja minkälainen yhteistoiminta on mahdollista ja millä ei?

VASTAUS. Kysymys on nähtävästi väliaikaisista sopimuksista kapitalististen valtioiden kanssa teollisuuden alalla, kaupan alalla ja ehkä myöskin diplomaattisten suhteiden alalla.

Luulen, että kahden vastakkaisen järjestelmän — kapitalistisen järjestelmän ja sosialistisen järjestelmän — olemassaolo ei sulje pois sellaisia sopimuksia. Luulen, että sellaiset sopimukset ovat mahdollisia ja tarkoituksenmukaisia rauhallisen kehityksen oloissa.

Vienti ja tuonti ovat sopivin perusta sellaisille sopimuksille. Me tarvitsemme: konekalustoa, raaka-aineita (esimerkiksi puuvillaa), puolivalmisteita

(metallista y.m.), ja kapitalistien pitää saada näitä tavaroita myydyksi. Siinä on pohja sopimuksia varten. Kapitalistit tarvitsevat: naftaa, puutavaraa, viljatuotteita, ja meidän on saatava näitä tavaroita myydyksi. Siinä on pohja sopimuksia varten. Me tarvitsemme luottoa, kapitalistit tarvitsevat hyviä korkoja tästä luotosta. Siinä on vielä pohja sopimuksia varten nyt jo luoton alalla, ja sitä paitsi on tunnettua, että neuvostoelimet ovat täsmällisimpiä maksajia luoton alalla.

Samaa voidaan sanoa diplomatian alasta. Me harjoitamme rauhanpolitiikkaa ja olemme valmiit allekirjoittamaan porvarillisten valtioiden kanssa keskinäisiä hyökkäämättömyyssopimuksia. Me harjoitamme rauhanpolitiikkaa ja olemme valmiit tekemään aseistariisumissopimuksen aina vakinaisten armeijain täydelliseen hävittämiseen saakka, minkä me olemme julistaneet koko maailmalle jo Genovan konferenssissa[38]. Siinä on pohja sopimuksia varten diplomatian alalla.

Entä näiden sopimusten rajat? Niitä rajoittaa kahden järjestelmän vastakkaisuus, joiden välillä käy kilpailu, taistelu. Näiden kahden järjestelmän sallimissa puitteissa, mutta vain näissä puitteissa, ovat sopimukset täysin mahdollisia. Siitä on osoituksena Saksan, Italian, Japanin y.m. maiden kanssa solmittujen sopimusten antama kokemus.

Ovatko nämä sopimukset vain kokeilua vai voivatko ne olla enemmän tai vähemmän kestävää laatua? Se ei riipu yksin meistä, se riippuu myöskin sopimuskumppaneistamme. Se riippuu yleisestä tilanteesta. Sota voi kääntää ylösalaisin kaikki ja

kaikenlaiset sopimukset. Se riippuu vihdoin sopimusehdoista. Me emme voi suostua orjuuttaviin ehtoihin. Meillä on olemassa sopimus Harrimanin kanssa, joka harjoittaa teollisuutta Gruusian mangaanikaivoksilla. Sopimus on solmittu 20 vuodeksi. Kuten näette, ei määräaika ole mikään lyhyt. Meillä on sopimus myöskin Lena-Goldfields-yhtiön kanssa, joka hankkii kultaa Siperiassa. Sopimus on solmittu 30 vuodeksi, — siis vieläkin pitemmäksi ajaksi. Ja vihdoin meillä on sopimus Japanin kanssa Sahalinin naftalähteiden ja hiilikaivosten käyttämisestä.

Me haluaisimme, että nämä sopimukset olisivat enemmän tai vähemmän kestävää laatua. Mutta se ei tietenkään riipu yksistään meistä, vaan myöskin sopimuskumppaneistamme.

8:s KYSYMYS. **Mitkä ovat Venäjän peruseroavaisuudet kapitalistisista valtioista sen politiikassa vähemmistökansallisuuksien suhteen?**

VASTAUS. Kysymys on nähtävästi niistä Neuvostoliiton kansallisuuksista, joita tsarismi ja venäläiset riistäjäluokat ennen sortivat ja joilla ei ollut omaa valtiotaan.

Peruseroavaisuus on se, että kapitalistisissa valtioissa on olemassa kansallisuussorto ja kansallinen orjuutus, mutta meillä Neuvostoliitossa on kumpikin hävitetty perinpohjin.

Siellä, kapitalistisissa valtioissa, on ensimmäisen luokan kansakuntien, etuoikeutettujen kansakuntien, „valtiollisten" kansakuntien, ohella toisen luokan kansakuntia, „valtiottomia" kansakuntia, vajaaoikeudellisia kansakuntia, joilta on riistetty yhdet tai toi-

set oikeudet, ennen kaikkea valtiolliset oikeudet. Meillä Neuvostoliitossa päinvastoin on hävitetty pois kaikki nämä kansallisen eriarvoisuuden ja kansallisuussorron attribuutit. Meillä ovat kaikki kansakunnat tasa-arvoisia ja suvereenisia, sillä entisen hallitsevan isovenäläisen kansakunnan kansalliset ja valtiolliset etuoikeudet on hävitetty.

Kysymys ei ole tietenkään kansallisuuksien tasaarvoisuuden julistuksista. Kaikilla porvarillisilla ja sosialidemokraattisilla puolueilla on paljonkin julistuksia kansojen tasa-arvoisuudesta. Mitä arvoa on julistuksilla, ellei niitä käytännössä toteuteta? Kysymys on siitä, että on hävitettävä ne luokat, jotka ovat kansallisuussorron levittäjiä, luojia ja harjoittajia. Sellaisia luokkia olivat meillä tilanherrat ja kapitalistit. Me olemme kukistaneet nämä luokat ja tehneet siten kansallisuussorron mahdottomaksi. Ja juuri siksi, että me olemme kukistaneet nuo luokat, on meillä tullut mahdolliseksi todellinen kansallinen tasa-arvoisuus.

Tätä meillä sanotaankin kansakuntien itsemääräämisaatteen toteuttamiseksi aina eroamiseen saakka. Juuri siksi, että me olemme toteuttaneet kansakuntien itsemääräämisoikeuden, juuri siksi meidän on onnistunut kitkeä pois keskinäinen epäluottamus Neuvostoliiton eri kansakuntien työtätekevien joukkojen väliltä ja yhdistää kansakunnat vapaaehtoisuuden pohjalla yhdeksi liittovaltioksi. Nykyinen Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitto on kansallisuuspolitiikkamme tulos ja ilmaus Neuvostoliiton kansakuntien vapaaehtoisesta liittoutumisesta yhdeksi liittovaltioksi.

Tuskin tarvinnee todistella sitä, että kapitalistisissa maissa ei voida ajatellakaan tällaista politiikkaa kansallisuuskysymyksessä, sillä siellä ovat yhä vielä vallassa kapitalistit, jotka ovat kansallisen sortopolitiikan luojia ja harjoittajia.

Ei voida olla panematta merkille esimerkiksi sitä seikkaa, että Neuvostoliiton korkeimman valtaelimen, Neuvostojen Toimeenpanevan Keskuskomitean, johdossa ei ehdottomasti ole venäläinen puheenjohtaja, vaan kuusi puheenjohtajaa niiden kuuden liittotasavallan luvun mukaan, jotka ovat yhtyneet Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitoksi. Heistä on yksi venäläinen (Kalinin), toinen ukrainalainen (Petrovski), kolmas bielovenäläinen (Tshervjakov), neljäs azerbaidzhanilainen (Musabekov), viides turkmeeni (Aitakov) ja kuudes uzbekki (Faizulla Hodzhajev). Tämä tosiasia on yksi kansallisuuspolitiikkamme selviä ilmauksia. Sanomattakin on selvää, että yksikään porvarillinen tasavalta, niin demokraattinen kuin se olisikin, ei suostuisi sellaiseen. Ja kuitenkin tämä askel on meille itsestään selvä asia, joka johtuu koko kansallisuuksien tasa-arvoisuuden politiikastamme.

9:s KYSYMYS. Amerikan työväenjohtajat puolustelevat taisteluaan kommunisteja vastaan kahdella seikalla:

1) kommunistit hajoittavat työväenliikettä ryhmätaistelullaan liittojen sisällä sekä hyökkäilemällä ammattiliittojen epäradikaalisia toimihenkilöitä vastaan;

2) amerikkalaiset kommunistit saavat määräyksiä Moskovasta, ja sen takia he eivät voi olla hyviä

ammattiliittotoimitsijoita, koska heidän lojaalisuutensa ulkomaalaista järjestöä kohtaan on suurempi kuin heidän lojaalisuutensa omaa ammattiliittoaan kohtaan.

Kuinka tämä vaikeus on poistettavissa niin, että amerikkalaiset kommunistit voisivat tehdä yhteistyötä Amerikan työväenliikkeen muiden osastojen kanssa?

VASTAUS. Mielestäni Amerikan työväenjohtajien yritykset puolustella taisteluaan kommunisteja vastaan eivät kestä minkäänlaista arvostelua. Kukaan ei vielä ole todistanut eikä voi todistaa sitä, että kommunistit hajoittavat työväenliikettä. Mutta sen sijaan on katsottava täysin todistetuksi se, että kommunistit ovat työväenliikkeen uskollisimpia ja rohkeimpia taistelijoita koko maailmassa, niin myöskin Amerikassa.

Eikö se ole tosiasia, että työläisten lakkojen ja mielenosoitusten aikana kommunistit ovat työväenluokan eturiveissä ottaen vastaan kapitalistien ensi iskut, kun taas reformistiset työväenjohtajat tuona aikana piiloutuvat kapitalistien takapihoille? Kuinka kommunistit voisivat olla arvostelematta reformististen työväenjohtajien arkuutta ja taantumuksellisuutta? Eikö ole selvää, että sellainen arvostelu voi vain elvyttää ja lujittaa työväenliikettä?

Tosin sellainen arvostelu horjuttaa taantumuksellisten työväenjohtajien arvovaltaa. Mutta mitä kummaa siinä on? Vastatkoot taantumukselliset työväenjohtajat siihen vasta-arvostelulla eikä ajamalla kommunisteja pois ammattiliitoista.

Olen sitä mieltä, että Amerikan työväenliike, jos se tahtoo elää ja kehittyä edelleen, ei voi välttää mielipiteiden ja suuntien välistä taistelua ammattiliittojen sisällä. Olen sitä mieltä, että mielipide- ja suuntataistelu ammattiliitoissa, taantumuksellisten johtajain arvostelu j.n.e. tulevat voimistumaan yhä enemmän, vastustakoot reformistiset työväenjohtajat sitä kuinka tahansa. Mutta Amerikan työväenluokalle tällainen mielipidetaistelu ja tällainen arvostelu on ehdottoman välttämätöntä, jotta se voisi tehdä valintansa eri suuntien välillä ja itsenäistyä vihdoinkin itsenäiseksi järjestyneeksi voimaksi Amerikan yhteiskunnassa.

Amerikan reformistijohtajain valitukset kommunistien suhteen todistavat vain sitä, etteivät he ole varmoja asiansa oikeellisuudesta eivätkä tunne asemaansa kestäväksi. Juuri siksi he pelkäävätkin arvostelua kuin ruttoa. Huomiota tässä ansaitsee se, että amerikkalaiset työväenjohtajat, kuten huomaamme, vastustavat kaikkein alkeellisintakin demokratiaa jyrkemmin kuin monet porvareista samaisessa Amerikassa.

Kokonaan väärä on väite, että Amerikan kommunistit työskentelevät „Moskovan määräysten mukaan“. Te ette löydä maailmassa missään sellaisia kommunisteja, jotka suostuisivat toimimaan ulkoatulleiden „määräysten mukaan“, vastoin vakaumustaan, vastoin tahtoaan, vastoin tilanteen käskyjä. Eivätkä sellaiset kommunistit, jos niitä jossain olisikin, olisi rovonkaan arvoisia.

Kommunistit ovat kaikkein rohkeinta ja uskaliainta väkeä, he käyvät taistelua kokonaista vihollismerta

vastaan. Kommunistien arvo muuten onkin juuri siinä, että he osaavat puolustaa vakaumuksiaan. Siksi on kummallista puhua amerikkalaisista kommunisteista muka henkilöinä, joilla ei ole omaa vakaumustaan ja jotka kykenevät toimimaan vain ulkoatulevien „määräysten mukaan".

Työväenjohtajain väitteessä on totta ainoastaan yksi seikka, nimittäin se, että Amerikan kommunistit kuuluvat kommunistien kansainväliseen järjestöön ja neuvottelevat aika ajoittain tämän järjestön keskuselimen kanssa yksistä tai toisista kysymyksistä. Mutta mitä pahaa siinä on? Vai ovatko Amerikan työväenjohtajat sitten kansainvälisen työväenkeskuksen järjestämistä vastaan? Tosin he eivät kuulu Amsterdamin yhtymään [39]. Mutta he eivät pysyttele syrjässä siitä sen takia, että he vastustaisivat kansainvälistä työväenkeskusta, vaan sen takia, että he pitävät Amsterdamia liian vasemmistolaisena järjestönä. (N a u r u a.)

Miksi kapitalistit voivat järjestyä kansainvälisessä mitassa, mutta työväenluokalla tai sen osalla ei saisi olla kansainvälistä järjestöä?

Eikö ole selvää, että Green ja hänen ystävänsä Amerikan työfederatiossa [40] parjaavat Amerikan kommunisteja toistaen orjamaisesti kapitalistien sepittämiä satuja „Moskovan määräyksistä"?

On ihmisiä, jotka luulevat, että Kommunistisen Internationalen jäsenet Moskovassa eivät muuta teekään kuin istuvat ja kirjoittelevat toimintaohjeita kaikkiin maihin. Koska Kominterniin kuuluvia maita on enemmän kuin 60, niin voitte kuvitella Kominternin jäsenten asemaa, jotka eivät nuku, eivät syö

eivätkä muuta tee kuin istuvat ja kirjoittavat yötä päivää toimintaohjeita näille maille. (Naurua.) Ja tuolla huvittavalla tarinalla Amerikan työväenjohtajat luulevat voivansa peittää kommunistipelkoaan ja hämätä sen tosiasian, että kommunistit ovat kaikkein rohkeimpia ja kaikkein uskollisimpia Amerikan työväenluokan toimitsijoita!

Edustajisto tiedustelee ulospääsyä sellaisesta tilanteesta. Luulen, että siitä on vain yksi ulospääsy: on sallittava mielipide- ja suuntataistelu Amerikan ammattiliitoissa, heitettävä syrjään taantumuksellinen politiikka, kommunistien ammattiliitoista erottamisen politiikka, ja Amerikan työväenluokalle on annettava mahdollisuus tehdä vapaa valinta näiden suuntien välillä, sillä Amerikassa ei ole vielä ollut omaa Lokakuun vallankumoustaan eikä siellä ole työläisillä ollut vielä mahdollisuutta tehdä lopullista valintaa eri suuntien välillä ammattiliitoissa.

10:s KYSYMYS. Lähetetäänkö nykyisin Amerikkaan rahaa Amerikan kommunistisen puolueen tai kommunistisen lehden „The Daily Workerin" tukemiseksi?

Jos ei lähetetä, niin paljonko Amerikan kommunistit maksavat III Internationalelle vuosittain jäsenmaksuja?

VASTAUS. Jos on puhe Amerikan kommunistisen puolueen ja III Internationalen välisistä suhteista, niin minun on sanottava, että Amerikan kommunistisen puolueen on Kommunistisen Internationalen osana kaiketi suoritettava jäsenmaksuja Kominternille,

samoin kuin Komintern kansainvälisen kommunistisen liikkeen keskuksena nähtävästi antaa voimiensa mukaista apua Amerikan kommunistiselle puolueelle, milloin katsoo sen tarpeelliseksi. Mielestäni ei siinä ole mitään ihmeteltävää eikä tavatonta.

Jos taas on puhe Amerikan kommunistisen puolueen ja Neuvostoliiton kommunistisen puolueen välisistä suhteista, niin minun on ilmoitettava, että en tiedä ainoatakaan tapausta, jolloin Amerikan kommunistisen puolueen edustajat olisivat pyytäneet avustusta Neuvostoliiton kommunistiselta puolueelta. Te voitte pitää sitä merkillisenä, mutta se on tosiasia, mikä osoittaa Amerikan kommunistien olevan liiankin turhantarkkoja.

Mutta miten kävisi, jos Amerikan kommunistinen puolue pyytäisi avustusta Neuvostoliiton kommunistiselta puolueelta? Luulen, että Neuvostoliiton kommunistinen puolue antaisi sille apua voimiensa mukaan. Tosiaan, mitä arvoa olisi sellaisella kommunistisella puolueella, ja sitä paitsi vallassaolevalla puolueella, joka kieltäytyisi antamasta voimiensa mukaista apua toisen maan kommunistiselle puolueelle, joka on kapitalismin ikeen alaisena? Sanoisin, ettei sellainen kommunistinen puolue olisi minkään arvoinen.

Olettakaamme, että Amerikan työväenluokka on noussut valtaan kukistettuaan porvaristonsa; olettakaamme, että jonkun toisen maan työväenluokka pyytäisi voimien mukaista aineellista avustusta Amerikan työväenluokalta, joka on saavuttanut voiton valtavassa taistelussaan kapitalismia vastaan, — voisiko Amerikan työväenluokka kieltäytyä antamasta

sellaista apua? Mielestäni se häpäisisi itsensä, jos se ei empimättä antaisi apua.

11:s KYSYMYS. Me tiedämme, että muutamat hyvät kommunistit eivät hyväksy täydellisesti kommunistisen puolueen vaatimusta, että kaikki uudet jäsenet olisivat ateisteja, sillä taantumuksellinen papisto on nykyään jo nujerrettu. Voisiko kommunistinen puolue tulevaisuudessa olla neutraali, puolueeton uskontoon nähden, joka kannattaisi tiedettä kokonaisuudessaan eikä vastustaisi kommunismia? Voisitteko te tulevaisuudessa sallia puolueen jäsenten pysyä uskonnollisissa vakaumuksissaan, jos nämä eivät olisi ristiriidassa puoluelojaalisuuden kanssa?

VASTAUS. Tässä kysymyksessä on eräitä epätarkkuuksia.

Ensiksikään en tunne sellaisia „hyviä kommunisteja“, joista edustajisto tässä puhuu. Tuskinpa sellaisia kommunisteja on yleensä olemassakaan.

Toiseksi minun on ilmoitettava, että muodollisesti ottaen meillä ei ole sellaisia ehtoja puolueeseen jäseneksi ottamisessa, että puolueen kandidaattijäseneltä ehdottomasti vaadittaisiin ateismia. Meidän ehtomme puolueeseen ottamiseksi ovat: puolueen ohjelman ja sääntöjen tunnustaminen, ehdoton alistuminen puolueen ja sen elimien päätöksiin, jäsenmaksut, kuuluminen puolueen johonkin järjestöön.

Eräs edustajiston jäsenistä. Olen lukenut usein, että puolueesta erotetaan jäseniä sen takia, että nämä uskovat jumalaan.

Stalin. Voin vain toistaa sen, mitä jo sanoin puolueeseen ottamisen ehdoista. Muita ehtoja ei meillä ole.

Merkitseekö se sitä, että puolue on neutraali uskontoon nähden? Ei, ei merkitse. Me teemme ja tulemme tekemään propagandaa uskonnollisia ennakkoluuloja vastaan. Maamme lainsäädäntö on sellainen, että jokaisella kansalaisella on oikeus tunnustaa mitä uskontoa tahansa. Se on jokaisen omantunnon asia. Juuri sen vuoksi me olemmekin suorittaneet kirkon erottamisen valtiosta. Mutta erottaessamme kirkon valtiosta ja julistaessamme uskonnonvapauden me olemme samalla säilyttäneet jokaiselle kansalaiselle oikeuden taistella vakuuttamisen keinoilla, propagandan ja agitation avulla jotakin uskontoa vastaan ja kaikkia uskontoja vastaan yleensä. Puolue ei voi olla neutraalinen uskontoon nähden, ja se käy uskonnonvastaista propagandaa kaikkia ja kaikenlaisia uskonnollisia ennakkoluuloja vastaan, sillä puolue on tieteen kannalla, mutta uskonnolliset ennakkoluulot käyvät tiedettä vastaan, sillä jokainen uskonto on jotakin aivan vastakkaista kuin tiede. Sellaiset tapaukset, joita sattuu Amerikassa, missä äskettäin tuomittiin darvinisteja[41], ovat meillä mahdottomia, koska puolue politiikassaan kannattaa kaikin voimin tiedettä.

Puolue ei voi olla neutraalinen uskonnollisiin ennakkoluuloihin nähden, ja se tulee harjoittamaan propagandaa näitä ennakkoluuloja vastaan, koska se on yksi varmoja keinoja taantumuksellisen papiston vaikutuksen murtamiseksi, joka papisto tukee riistäjäluokkia ja saarnaa kuuliaisuutta näitä luokkia kohtaan.

Puolue ei voi olla neutraalisena uskonnollisten ennakkoluulojen levittäjiin nähden, taantumukselliseen papistoon nähden, joka myrkyttää työtätekevien joukkojen tietoisuutta.

Olemmeko me nujertaneet taantumuksellisen papiston? Kyllä, olemme. Paha vain, ettei sitä ole vielä kokonaan hävitetty. Uskonnonvastainen propaganda on se keino, jonka tehtävänä on viedä loppuun taantumuksellisen papiston likvidoiminen. On tapauksia, että joku puolueen jäsenistä toisinaan häiritsee uskonnonvastaisen propagandan tarmokasta kehittämistä. Jos sellaisia puolueen jäseniä erotetaan puolueesta, niin se on oikein hyvä, sillä sellaisilla „kommunisteilla“ ei ole sijaa puolueemme riveissä.

12:s KYSYMYS. Voitteko Te luonnehtia meille lyhyesti tulevaisuuden yhteiskuntaa, jota kommunismi koettaa luoda?

VASTAUS. Kommunistisen yhteiskunnan yleinen luonnekuva on annettu Marxin, Engelsin ja Leninin teoksissa.

Jos kommunistisesta yhteiskunnasta annetaan lyhyt anatoominen rakenneselitys, niin se on sellainen yhteiskunta: a) jossa ei tule olemaan työ- ja tuotantovälineiden yksityisomistusta, vaan tulee olemaan niiden yhteiskunnallinen, kollektiivinen omistus; b) jossa ei tule olemaan luokkia eikä valtiovaltaa, vaan tulee olemaan teollisuuden ja maatalouden uurastajia, jotka taloudellisesti hoitavat asioitaan työtätekevien vapaana yhteenliittymänä; c) jossa suunnitelman mukaan järjestetty kansantalous tulee

nojautumaan korkeimmalle kehittyneeseen tekniikkaan sekä teollisuuden että maatalouden alalla; d) jossa ei tule olemaan vastakohtaisuutta kaupungin ja maaseudun välillä, teollisuuden ja maatalouden välillä; e) jossa tuotteet tullaan jakamaan vanhojen ranskalaisten kommunistien periaatteen mukaan: „jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan"; f) jossa tieteellä ja taiteella tulee olemaan kyllin suotuisat ehdot kehittyäkseen täyteen kukoistukseen; g) jossa persoonallisuus, vapaana leipähuolista ja pakosta olla „maailman mahtavien" mieliksi, tulee todella vapaaksi.

J.n.e. y.m.s.

Selvää on, että me olemme vielä kaukana sellaisesta yhteiskunnasta.

Mitä tulee kommunistisen yhteiskunnan täydelliselle voitolle välttämättömiin kansainvälisiin ehtoihin, niin ne tulevat muodostumaan ja karttumaan sitä mukaa kuin karttuvat vallankumoukselliset kriisit ja työväenluokan vallankumoukselliset purkaukset kapitalistisissa maissa.

Asiaa ei pidä käsittää niin, että yhden maan tai muutamien maiden työväenluokka tulee kulkemaan sosialismiin tai jopa kommunismiinkin ja muiden maiden kapitalistit tulevat katselemaan sitä välinpitämättöminä ja istumaan kädet ristissä. Sitä vähemmän voidaan käsittää asiaa niin, että työväenluokka kapitalistisissa maissa suostuu pelkästään syrjästä katsojana seuraamaan sosialismin voittoisaa kehitystä yhdessä tai toisessa maassa. Todellisuudessa kapitalistit tulevat tekemään kaikkensa kuristaakseen nämä maat. Todellisuudessa jokaista vakavaa askelta sosia-

lismia kohti ja etenkin kommunismia kohti yhdessä tai toisessa maassa tulee kiertämättä seuraamaan kapitalististen maiden työväenluokan hillitön pyrkimys vallan ja sosialismin valtaamiseen näissä maissa.

Näin muodoin kansainvälisen vallankumouksen ja kansainvälisen taantumuksen edelleen kehittyessä tulee muodostumaan kaksi keskusta maailman mitassa: sosialistinen keskus, joka vetää puoleensa sosialismiin suuntautuvia maita, ja kapitalistinen keskus, joka vetää puoleensa kapitalismiin suuntautuvia maita. Näiden kahden leirin taistelu ratkaisee kapitalismin ja sosialismin kohtalon koko maailmassa.

II

TOVERI STALININ KYSYMYKSET JA EDUSTAJISTON JÄSENTEN VASTAUKSET

Stalin. Ellei edustajisto ole kovin väsynyt, niin pyytäisin lupaa saada vuorostani tehdä sille muutamia kysymyksiä. (Edustajisto ilmaisee suostumuksensa.)

1:nen KYSYMYS. Mistä johtuu, että ammatillisesti järjestyneiden työläisten prosenttimäärä Amerikassa on niin pieni?

Tietääkseni teillä siellä on noin 17 miljoonaa teollisuustyöläistä. (Edustajiston jäsenet selittävät, että on 18—19 miljoonaa teollisuustyöläistä.) Järjestyneitä on kai noin 3 miljoonaa. (Edustajiston jäsenet selittävät, että Amerikan työfederatioon kuu-

luu noin 3 miljoonaa järjestynyttä työläistä ja sitä paitsi muissa liitoissa on järjestyneitä työläisiä puolisen miljoonaa, siis yhteensä on $3^1/_2$ miljoonaa järjestynyttä työläistä.) Minun persoonallinen käsitykseni on se, että tämä ammatillisesti järjestyneiden työläisten prosenttimäärä on varsin vähäinen. Meillä Neuvostoliitossa on ammattiliittoihin järjestynyt 90 prosenttia maan kaikista proletaareista. Haluaisin kysyä edustajistolta, pitääkö se myönteisenä seikkana tätä työläisten suhteellisen vähäistä ammattiliittoihin järjestyneisyyttä? **Eikö edustajisto ole sitä mieltä, että tämä tosiasia puhuu Amerikan proletariaatin heikkoudesta, sen aseiden heikkoudesta taistelussa kapitalisteja vastaan taloudellisella alalla?**

Brophy. Ammattiliittojen vähäinen jäsenmäärä ei johdu siitä epäonnistuneesta taktiikasta, jota on ammatillisissa järjestöissä, vaan yleisistä taloudellisista oloista maassa, jotka eivät kannusta koko työläisjoukkoa järjestäytymään ja jotka, näiden taloudellisten olojen suotuisuuden vuoksi, supistavat työväenluokan taistelun välttämättömyyttä kapitalisteja vastaan. Nämä olot tulevat tietenkin muuttumaan, ja rinnan näiden olojen muuttumisen kanssa tulevat ammattiliitot kasvamaan ja koko ammatillinen liike lähtee kulkemaan toista tietä.

Douglas. Yhdyn edellisen puhujan antamaan selitykseen. Lisään siihen, että ensinnäkin on otettava huomioon se seikka, että itse kapitalistit ovat Yhdysvalloissa viime aikoina nostaneet työpalkan varsin korkealle. Tämä palkkojen kohoamisprosessi oli

havaittavissa vuonna 1917, vuonna 1919 ja myöhemmin. Jos nykyään vallitsevaa realipalkkaa verrataan vuonna 1911 olleisiin palkkoihin, niin osoittautuu, että nykyään se on huomattavasti korkeampi.

Ammatillinen liike on kehitysprosessissaan rakentunut aluksi ja rakentuu nytkin ammattikunnittain, ammattien mukaan, ja ammattiliittoja perustettiin etupäässä ammattityöläisiä varten. Näiden liittojen johdossa oli tietyt johtajat, jotka edustivat sulkeutunutta järjestöä ja pyrkivät hankkimaan hyviä oloja jäsenilleen. Niillä ei ollut syitä, jotka olisivat kannustaneet laajentamaan ammattiliittojen puitteita eikä järjestämään ammattitaidottomia työläisiä ammattiliittoihin.

Sitä paitsi Amerikan ammatillisen liikkeen on otettava huomioon se, että se on tekemisissä varsin hyvin järjestyneen kapitalismin kanssa, jolla on käytettävissään kaikki keinot vastustaakseen kaikkien työläisten järjestymistä ammattiliittoihin. Jos esimerkiksi trustiutunut tuotanto kohtaa jossakin tuotantolaitoksessaan kovin voimakasta vastarintaa ammattiliiton taholta, niin se ryhtyy jopa sellaisiinkin toimenpiteisiin, että sulkee tämän tuotantolaitoksen ja siirtää työt toiseen tuotantolaitokseensa. Täten murretaan ammattiliiton vastarinta.

Amerikan kapitalismi korottaa omintakeisesti työläisten palkkoja, mutta samalla se ei anna mitään taloudellista valtaa, ei anna mahdollisuutta taistella elämänsä taloudellisten ehtojen parantamiseksi.

Seuraava erittäin tärkeä seikka Amerikassa on se, että kapitalistit kylvävät eripuraisuutta eri kansallisuutta olevien työläisten kesken. Ammattitaidot-

tomia ovat etupäässä Euroopasta saapuneet työläiset ja viime aikoina neekerityöläiset. Kapitalistit yrittävät kylvää epäsopua eri kansallisuutta olevien työläisten kesken. Tämä kansallisuusjako saa ilmauksensa myöskin ammattitaitoa vaativassa ja ammattitaitoa vaatimattomassa työssä. Kapitalistit kylvävät järjestelmällisesti antagonismia eri kansallisuutta olevien työläisten kesken, riippumatta siitä, onko heidän työnsä ammattityötä vai ei.

Viimeisten 10 vuoden aikana Amerikan kapitalismi on harjoittanut valistuneempaa politiikkaa siinä mielessä, että se perustaa omia, niin sanottuja yhtiön ammattiliittoja. Se ottaa työläisiä mukaan liikkeensä toimintaan, saattaa työläiset kiinnostuneiksi tämän liikkeen voitoista j.n.e. Amerikan kapitalismilla on pyrkimyksenä vaihtaa vaakasuora jako pystysuoraan jakoon, s.o. hajoittaa työväenluokka, houkutella sitä ja saattaa se harrastamaan kapitalismin etuja.

Coyle. Minä en ota kysymystä teorian, vaan käytännön kannalta. Totta on, että työläisiä on helpompi järjestää hyvinä aikoina, mutta asianlaita on siten, että tilastot Amerikan työfederation jäsenistön vaihteluista osoittavat, että Amerikan työfederatio menettää vähitellen ammattitaidottomat työläiset ja suurentaa ammattityöläisten määrää jäsenistössään. Amerikan työfederatio tahtoo niin muodoin olla ja se tulee vähitellen muuttumaan järjestöksi, jonka jäsenistön muodostavat etupäässä ammattityöläiset.

Ammatillinen liike Amerikassa ei käsitä juuri lainkaan ammattitaidottomia työläisiä. Suurilla teollisuusaloilla ei ole ammattiliittoja. Näistä suurista

teollisuusaloista ovat vain hiili- ja rautatieteollisuuden työläiset jossain määrin järjestyneitä, mutta hiiliteollisuudessakin on 65 prosenttia työläisistä järjestymättömiä. Sellaisten teollisuusalojen kuin teräsvalimojen, kautsu- ja autoteollisuuden työläiset ovat melkein kauttaaltaan ammatillisesti järjestymättömiä. Voidaan sanoa, että ammattitaidottomat työläiset ovat ammattiliittojen ulkopuolella.

On eräitä Amerikan työfederatioon kuulumattomia ammatillisia järjestöjä, jotka koettavat järjestää ammattitaidottomia ja alhaisen ammattitaidon omaavia työläisiä. Mitä tulee Amerikan työfederation johtajain kantaan, niin esimerkiksi eräs näistä johtohenkilöistä, metallityöläisten ammattiliiton puheenjohtaja, on aivan avoimesti lausunut, ettei hän halua ottaa ammattiliittoonsa ammattitaidottomia työläisiä. Ammattiliittojen johtajiin nähden on tilanne sellainen, että on muodostunut johtajakasti, johon kuuluu muutamia kymmeniä henkilöitä, jotka saavat tavattoman suurta palkkaa — 10 tuhannesta dollarista ylöspäin vuodessa ja enemmänkin, on muodostunut kasti, johon on erittäin vaikea päästä.

Dunn. Toveri Stalinin asettama kysymys on asetettu epäoikeudenmukaisesti sen vuoksi, että kun hänen maassaan on ammattiliittoihin järjestynyt 90 prosenttia työläisistä, niin täällähän onkin valta työväenluokalla, kun taas kapitalistisissa maissa työläiset ovat sorrettu luokka, ja porvaristo tekee kaikkensa, jotta työläiset eivät voisi järjestyä ammattiliittoihin.

Sitä paitsi siellä on taantumuksellisia ammattiliittoja taantumuksellisine johtajineen. Amerikan

oloissa on hyvin vaikeata juurruttaa työläisten päähän itse ammattiliittoaatettakin. Se on syynä siihen, miksi ammattiliitot ovat niin vähän levinneet Amerikassa.

Stalin. Onko viimeinen puhuja samaa mieltä edellisen kanssa siitä, että eräät Amerikan työväenliikkeen johtajat pyrkivät itse supistamaan ammattiliikettä?

Dunn. Olen.

Stalin. En tahtonut loukata ketään. Tahdoin vain saada itselleni selväksi, mikä ero on asiaintilassa Amerikassa ja Neuvostoliitossa. Jos olen loukannut jotakuta, niin pyydän anteeksi. (Naurua edustajiston jäsenten keskuudessa.)

Dunn. En ole lainkaan loukkaantunut.

Stalin. Onko Amerikassa olemassa työläisten valtionvakuutuksen järjestelmää?

Eräs edustajiston jäsenistä. Amerikassa ei ole työläisten valtionvakuutuksen järjestelmää.

Coyle. Useimmissa valtioissa on voimassa korvaus tuotannossa tapahtuneista tapaturmista, jolloin maksetaan korkeintaan 30 prosenttia menetetystä työkyvystä. Näin on useimmissa valtioissa. Maksun suorittavat yksityiset toiminimet, joiden tuotantolaitoksissa työkyky on menetetty, mutta laki vaatii sellaisen korvausmaksun suoritusta.

Stalin. Onko Amerikassa valtion työttömyysvakuutusta?

Eräs edustajiston jäsenistä. Ei ole. Rahasto, joka muodostetaan työttömyysvakuutusta varten, voi tyydyttää 80—100 tuhatta työtöntä kaikissa valtioissa yhteensä.

Coyle. On olemassa vakuutus (ei valtionvakuutus) teollisuustapaturmien varalta, s.o. tuotannossa sattuvien tapaturmien varalta. Mutta sairauden tai vanhuuden takia invaliideiksi tulleille ei ole minkäänlaista vakuutusta. Vakuutusrahasto muodostuu työläisten suorittamista maksuista. Oikeastaan asia on niin, että koko tämän vakuutusrahaston maksavat itse työläiset, sillä elleivät työläiset järjestäisi tätä rahastoa, he saisivat korkeimman lisämaksun, mutta koska työläisten ja työnantajain kesken on sovittu tästä rahastosta, niin työläiset saavat pienemmän lisämaksun. Melkein koko rahasto muodostuukin siitä. Työnantajat antavat todellisuudessa tähän rahastoon vain mitättömän osan, suunnilleen 10 prosenttia.

Stalin. Luulen, että tovereille on mielenkiintoista kuulla, että meillä Neuvostoliitossa työläisten vakuuttamiseen valtion kustannuksella käytetään vuosittain yli 800 milj. ruplaa.

Ei liene myöskään haitaksi ilmoittaa teille, että työläiset saavat meillä kaikilla teollisuusaloilla tavallisen rahapalkkansa lisäksi vielä noin kolmannen osan palkasta vakuutukseen, elinolojen parantamiseen, kulttuuritarkoituksiin j.n.e.

2:nen KYSYMYS. Mistä johtuu, ettei Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa ole erikoista työväen joukkopuoluetta?

Amerikan porvaristolla on kokonaista kaksi poliittista puoluetta, tasavaltalainen ja demokraattinen puolue, mutta Amerikan työläisillä ei ole omaa poliittista joukkopuoluettaan. Eivätkö toverit ole sitä mieltä, että oman työväen joukkopuolueen puuttumi-

nen, vaikkapa sellaisen kuin Englannissa (Labour Party), heikentää työväenluokan voimaa sen poliittisessa taistelussa kapitalisteja vastaan?

Ja vielä kysymys: **miksi työväenliikkeen johtajat Amerikassa, Green ja muut, esiintyvät jyrkästi itsenäisen työväenpuolueen perustamista vastaan Amerikassa?**

Brophy. Niin, sellainen johtajain päätös on kyllä olemassa, ettei tällaisen puolueen perustaminen ole tarpeellista. Kuitenkin on olemassa vähemmistö, joka pitää tällaisen puolueen luomista välttämättömänä. Objektiiviset olot Amerikassa ovat nyt sellaiset, että, kuten jo mainittiin, ammatillinen liike Yhdysvalloissa on peräti heikko, ja tämä ammatillisen liikkeen heikkous vuorostaan johtuu siitä, että työväenluokalla ei toistaiseksi ole tarvetta järjestyä ja taistella kapitalisteja vastaan, koska kapitalistit itse korottavat työläisten palkkoja, turvaavat heille tyydyttävän aineellisen aseman.

Stalin. Turvattujahan ovat, mikäli yleensä ovat turvattuja, pääasiassa ammattityöläiset. Siinä on jokin ristiriita. Yhtäältä näyttää siltä, ettei ole järjestyneisyyden tarvetta, koska työläiset ovat turvatut; toisaalta sanotaan, että ammattiliittoihin ovat järjestyneet juuri parhaiten turvatut, s.o. ammattityöläiset; kolmannelta taholta selviää, että ammattiliittoihin on jäänyt järjestämättä juuri vähimmän turvatut, s.o. ammattitaidottomat, jotka juuri eniten tarvitsisivat järjestyneisyyttä. Tätä minä en jaksa mitenkään ymmärtää.

Brophy. Niin, siinä on ristiriita, mutta yhtä ristiriitaisia ovat koko Amerikan olot poliittisessa ja taloudellisessa suhteessa.

Brebner. Vaikka ammattitaidottomat työläiset eivät olekaan järjestyneet liittoihin, niin onhan heillä poliittinen äänioikeus. Niin muodoin, jos on aihetta tyytymättömyyteen, ammattitaidottomat työläiset tuovat nämä seikat esille käyttämällä poliittista äänioikeuttaan. Toisaalta ammattiliittoihin kuuluvat työläiset, jos heillä on erikoisen raskas aika, eivät käytä hyväkseen ammattiliittoa, vaan poliittista äänioikeutta. Tällä tavoin poliittinen äänioikeus korvaa ammatillisen järjestyneisyyden puutteen.

Israels. Yhtenä pahimpana vaikeutena on itse järjestelmä, Yhdysvaltain vaalijärjestelmä. Siellä presidentin vaaleissa ei valita sitä henkilöä, joka saa enemmistön äänistä koko maassa tai vaikkapa jonkun yhden luokan äänten enemmistön. Siellä on joka valtiossa vaalikollegio, kullakin valtiolla on vissi määrä ääniä, jotka osallistuvat presidentin vaaleihin. Jotta presidentti tulisi valituksi, on hänen saatava 51 prosenttia äänistä. Jos olisi 3—4 puoluetta, kävisi sillä lailla, ettei kukaan tulisi valituksi, ja vaalit olisi siirrettävä kongressiin. Se juuri onkin argumenttina kolmannen puolueen perustamista vastaan. Kolmannen puolueen perustamisen vastustajat argumentoivat näin: älkää asettako kolmatta ehdokasta, koska te siten hajoitatte liberaalisen puolueen äänimäärän ja teette mahdottomaksi liberaalisen puolueen ehdokkaan valitsemisen.

Stalin. Kuitenkin senaattori La Follette perusti aikoinaan kolmatta porvarillista puoluetta. Siis kolmas puolue ei voi hajoittaa ääniä, jos se on porvarillinen puolue, mutta se voi hajoittaa äänet, jos se on työväenpuolue.

Davis. En pidä edellisen puhujan mainitsemaa tosiasiaa perustavimpana tosiasiana. Perustavin tosiasia on mielestäni seuraava. Otan esimerkiksi oman kaupunkini, missä asun. Vaalikamppailun aikana tulee jonkin puolueen edustaja ja antaa ammatillisen järjestön päämiehelle jonkinlaisen vastuunalaisen toimen, vaalikamppailun yhteydessä hän antaa ammatillisen järjestön päämiehelle vissin summan rahavaroja, jotka menevät tämän hyväksi, ja sen jälkeen tämä saa vissin arvovallan hänelle annetun toimen vuoksi. Siis muodostuu sellainen tilanne, että itse ammatillisen liikkeen johtajat ovat yhden taikka toisen porvarillisen puolueen kannattajia. Siksi onkin luonnollista, että kun syntyy puhetta kolmannen puolueen, työväenpuolueen, perustamisesta, eivät nämä ammatillisen liikkeen johtajat halua tehdä mitään sellaisen puolueen perustamiseksi. Tällöin he vetoavat siihen, että jos muodostuu kolmas puolue, niin ammattiliitoissa tulee hajaannus.

Douglas. Se, että vain ammattityöläiset ovat järjestyneet ammattiliittoihin, johtuu pääasiallisesti siitä, että voidakseen kuulua ammattiliittoon pitää olla vissi määrä varoja ja tietty toimeentulo, sillä jäsenmaksut ovat kovin suuret eivätkä ammattitaidottomat työläiset pysty suorittamaan suurta liittymismaksua.

Sitä paitsi ammattitaidottomat työläiset ovat alituisen uhkan alaisina, että jos he yrittävät järjestyä, niin työnantaja erottaa heidät työstä. Ammattitaidottomat työläiset voivat järjestyä vain siinä tapauksessa, jos ammattityöläiset tukevat heitä tehokkaasti. Useimmissa tapauksissa he eivät saa tätä tukea.

Tämä seikka onkin yhtenä pahimpana esteenä ammattitaidottomien työläisten järjestymiselle ammattiliittoihin.

Työläisjoukkojen taistelu oikeuksiensa puolesta käy pääasiallisesti näiden oikeuksien puolustamiseksi poliittisella alalla. Tätä minä pidänkin perussyynä siihen, miksi ammattitaidottomat työläiset eivät ole järjestyneet.

Minun on viitattava erääseen Amerikan vaalijärjestelmän erikoisuuteen, välittömiin vaaleihin, jolloin kuka tahansa voi tulla vaalikokoukseen ja julistaa olevansa demokraatti tai tasavaltalainen ja äänestää. Olen varma siitä, että Gompers ei olisi voinut pidättää työläisiä ei-poliittisen ohjelman pohjalla, ellei hänellä olisi ollut tätä välitöntä äänestystä argumenttinaan. Hän on aina puhunut työläisille, että jos he haluavat toimia poliittisesti, niin he voivat liittyä kumpaan tahansa nykyisistä kahdesta poliittisesta puolueesta ja hankkia siellä jonkin toimen itselleen, hankkia siellä itselleen arvovaltaa. Tämän argumentin avulla on Gompersin onnistunut pitää työläiset erossa työväenluokan järjestymisen ja työväenpuolueen perustamisen ajatuksesta.

3:s KYSYMYS. Mistä johtuu, että Amerikan työfederation johtajat ovat Neuvostoliiton tunnustamiskysymyksessä taantumuksellisempia kuin monet porvareista?

Mistä johtuu, että sellaiset porvarit kuin herra Borah ynnä muut kannattavat Neuvostoliiton tunnustamista, mutta Amerikan työväenliikkeen johtajat Gompersista Greeniin asti ovat käyneet ja käyvät mitä

taantumuksellisinta propagandaa ensimmäisen työväentasavallan tunnustamista vastaan, Neuvostoliiton tunnustamista vastaan?

Mistä johtuu, että jopa sellainenkin taantumuksellinen kuin entinen Amerikan presidentti Woodrow Wilson piti mahdollisena „tervehtiä“ Neuvosto-Venäjää, mutta Green ja muut Amerikan työfederation johtajat tahtovat olla taantumuksellisempia kuin kapitalistit?

Tässä on Woodrow Wilsonin „tervehdyksen“ teksti, jonka hän lähetti maaliskuussa 1918 Venäjän Neuvostojen edustajakokoukselle Saksan keisarin sotajoukkojen hyökätessä neuvosto-Pietaria vastaan:

„Käyttäen hyväksi Neuvostojen edustajakokousta haluaisin Yhdysvaltain kansojen nimessä lausua julki vilpittömän myötätunnon Venäjän kansaa kohtaan, varsinkin nyt, kun Saksa on hyökännyt asevoimineen kauaksi sisämaahan estääkseen vapaustaistelun, hävittääkseen kaikki sen saavutukset sekä toteuttaakseen Saksan hankkeet ja painaakseen Venäjän kansan orjuuteen. Vaikka Yhdysvaltain hallituksella ei valitettavasti ole tällä hetkellä mahdollisuutta antaa Venäjälle sitä välitöntä tukea, jota se haluaa antaa, tahtoisin vakuuttaa Venäjän kansalle tämän edustajakokouksen kautta, että Yhdysvaltain hallitus tulee käyttämään kaikki mahdollisuudet turvatakseen Venäjälle jälleen täyden suvereenisuuden ja täyden riippumattomuuden sisäisissä asioissaan sekä palauttaakseen sille täydellisesti takaisin sen suuren merkityksen Euroopan ja koko nykyisen ihmiskunnan elämässä. Yhdysvaltain kansa on koko sydämestään myötätuntoinen Venäjän kansalle sen pyrkiessä vapautumaan ikiajoiksi itsevaltiudesta ja ottamaan kohtalonsa ratkaisun omiin käsiinsä“ (kts. „Pravda“ № 50, maaliskuun 16 pnä 1918).

Voidaanko pitää normaalina sitä, että Amerikan työfederation johtajat tahtovat olla taantumuksellisempia kuin taantumuksellinen Wilson?

Brophy. En voi täsmälleen selittää syitä, mutta minun nähdäkseni samoista syistä kuin Amerikan työfederatio ei kuulu Amsterdamin internationaleen, samoista syistä Amerikan työfederation johtajat vastustavat Neuvosto-Venäjän tunnustamista. Ero johtuu Amerikan työläisten erikoisesta filosofiasta ja siitä taloudellisesta erosta, mikä on Amerikan ja Euroopan työläisten välillä.

Stalin. Mutta Amerikan työfederation johtajat, mikäli tiedän, eivät vastusta Italian eikä Puolan tunnustamista, vaikka näissä maissa ovat vallassa fasistit.

Brophy. Viittaamalla esimerkkinä Puolaan ja Italiaan, missä on fasistiset hallitukset, Te samalla selitätte syyn, miksi Amerikka ei tunnusta Neuvostoliittoa. Tämä vihamielinen suhde Neuvostoliittoon saa selityksensä niistä ikävyyksistä, joita Amerikan ammatillisen liikkeen johtajilla on omista kommunisteista.

Dunn. Se syy, minkä edellinen puhuja esitti, — miten he voivat tunnustaa Neuvostoliiton, kun heillä on epäsopua omien kommunistiensa kanssa, — ei ole vakuuttava, sillä he saarnasivat Neuvostoliiton tunnustamista vastaan jo ennen Amerikan kommunistisen puolueen perustamista.

Perussyy on siinä, että Amerikan työfederation johtajat vastustavat kaikkea, mikä vain vivahtaakin sosialismilta. Ja siinä suhteessa heitä yllyttävät kapitalistit, joilla on „Kansallinen kansalais-assosiatio“ niminen järjestö, joka pyrkii kaikin keinoin kiihottamaan koko Amerikan yhteiskuntaa sosialismia vastaan, esiintyköönpä se missä muodossa tahansa. Tämä järjestö esiintyi Ivy Leen kantaa vastaan, joka kan-

natti kauppasuhteiden kehittämistä Amerikan ja Neuvostoliiton välillä. Tuon järjestön johtajat sanoivat: miten me voimme valvoa järjestystä työväenluokkamme keskuudessa, kun liberaalit alkavat puhua tuollaista. „Kansallinen kansalais-assosiatio“ on kapitalistiryhmän järjestö, jotka kapitalistit ovat sijoittaneet suuria rahasummia tähän järjestöön ja johtavat sitä. Tulkoon mainituksi, että tämän taantumuksellisen liiton varapresidenttinä on Amerikan työfederation varapuheenjohtaja Mathew Woll.

Brophy. Nämä syyt, joita on esitetty ammattiliittojohtajain taantumuksellisuuden tekijöiksi, eivät ole perussyitä. Tässä kysymyksessä on nähtävä syvemmälle. Amerikkalaisen edustajiston oleskelu Neuvostoliitossa on parhain vastaus ja osoitus Amerikan työläisten yhden osan myötätuntoisesta suhtautumisesta Neuvostoliittoon. Olen sitä mieltä, että Amerikan työfederation johtajain mielipide Neuvostoliittoon nähden ei eroa Amerikan työväenluokan enemmistön mielipiteestä. Työväenluokan enemmistön kanta suhteessa Neuvostoliittoon johtuu Neuvostoliiton etäisyydestä. Amerikan työväenluokka ei harrasta kaikkia kansainvälisiä asioita, ja porvariston vaikutus Amerikan työväenluokkaan ilmenee voimakkaana kysymyksessä sen suhtautumisesta Neuvostoliittoon.

„Pravda“ № 210,
syyskuun 15 pnä 1927

TOVERI M. I. ULJANOVALLE

VASTAUS TOVERI L. MICHELSONILLE

Joku päivä sitten sain Teiltä kopion toveri Michelsonin kirjeestä, joka koski kansallisuuskysymystä. Vastaan parilla sanalla.

1) Burjattilaiset toverit kysyivät minulta: „Miten on ajateltavissa siirtyminen meidän eri autonomisten tasavaltojemme puitteissa kehittyvistä kansallisista kulttuureista ihmiskunnan yhteen ja yhteiseen kulttuuriin?" (kts. Stalin, „Leninismin kysymyksiä", s. 259[42]). Minä vastasin heille, että tämä siirtyminen ei ole ajateltavissa „ihmiskunnan yhden yleiskielen luomisen" tietä „kaikkien muiden kielten kuollessa pois sosialismin kaudella"[43], vaan saamalla kansallisuudet mukaan sisältönsä puolesta ihmiskunnan proletaariseen kulttuuriin kansallisuuksien kieltä ja elinoloja vastaavissa muodoissa (kts. „Leninismin kysymyksiä"). Ja selitykseksi esitin joukon tosiasioita vallankumouksemme kehityksestä, joka on johtanut aikaisemmin syrjäytettyjen kansallisuuksien ja niiden kulttuurin heräämiseen ja voimistumiseen. Siitä oli kiista.

Toveri Michelson ei ole ymmärtänyt kiistan olemusta.

2) Takertuen sanoihini: „sosialismin kaudella“ (kts. ylempänä) sekä väitteeseeni, että eräiden kansallisuuksien assimiloitumisprosessi ei ole samaa kuin kansakuntain häviäminen yleensä, toveri Michelson uskottelee, että eräät Stalinin määritelmät voivat antaa aihetta niiden tulkitsemiselle „leninismin revisioinnin“ mielessä kansallisuuskysymyksessä. Tällöin hän vetoaa Leninin sanoihin siitä, että „sosialismin tarkoituksena ei ole ainoastaan ihmiskunnan pieniksi valtioiksi pirstoutuneisuuden ja kansakuntien kaikkinaisen eristyneisyyden hävittäminen, ei ainoastaan kansakuntien lähentäminen toisiinsa, vaan myöskin niiden yhteensulattaminen“ [44].

Luulen, ensinnäkin, että toveri Michelson poikkeaa siitä kysymyksen asettelusta, minkä toverit burjatit ovat kirjeessään antaneet ja josta Stalin ei voinut mitenkään poiketa puhuessaan siitä Idän työtätekevien kommunistisessa Yliopistossa. Burjatit asettivat nimenomaan kysymyksen **siirtymisestä** kansallisten kulttuurien kautta koko ihmiskunnan yleiskulttuuriin, ja burjattilaiset toverit luulivat nähtävästi, että **ensin** tulevat olemaan kansalliset kulttuurit ja **vasta sitten** koko ihmiskunnan kulttuuri. Stalin vastasi siihen vastaväitteellä sanoen, ettei tämä **siirtyminen** tule tapahtumaan siinä järjestyksessä kuin burjatit olettavat sen tapahtuvan, vaan siten, että Neuvostoliiton kansallisuuksilla tulee **samanaikaisesti** kehittymään sekä kansallinen kulttuuri (muodoltaan) **että** koko ihmiskunnan kulttuuri (sisällön kannalta), että vain tämän **siirtymisen** tapahtuessa tässä järjestyksessä

voidaan kansallisuudet saada mukaan koko ihmiskunnan kulttuuriin (kts. „Leninismin kysymyksiä").

Edelleen luulen, että toveri Michelson ei ole käsittänyt vastaukseni ajatusta. Puhuessani „sosialismin kaudesta" meillä en tarkoittanut sillä sosialismin „lopullista" voittoa, joka on mahdollista vain kansainvälisessä mitassa, sosialismin voittaessa **kaikissa** maissa tai **muutamissa tärkeimmissä maissa,** vaan tarkoitin sosialistisen rakennustyön kautta **meidän maassamme.** Se selviää koko kysymyksen asettelusta puheessani Idän työtätekevien kommunistisessa Yliopistossa. Voidaanko väittää, että sosialistisen rakennustyön kaudella maassamme („sosialismin kaudella"), s.o. ennen kuin sosialismi on voittanut muissa maissa, kansakunnat meillä ehdottomasti katoavat sulautuen yhdeksi, yhteiseksi kansakunnaksi, jolla on yksi, yhteinen kieli? Mielestäni ei voida väittää. Enemmänkin, vielä senkin jälkeen, kun proletariaatin diktatuuri on voittanut **koko maailman mitassa,** vielä senkin jälkeen tulee kauan säilymään kansallisia ja valtiollisia eroavaisuuksia.

Lenin oli aivan oikeassa sanoessaan, että „kansalliset ja valtiolliset eroavaisuudet kansojen ja maiden välillä... tulevat säilymään vielä kauan, sangen kauan jopa senkin jälkeen, kun proletariaatin diktatuuri on toteutettu koko maailman mitassa" (kts. XXV osa, s. 227).

Miten siinä tapauksessa on ymmärrettävä toveri Michelsonin esittämä lainaus Leniniltä, jossa sanotaan, että sosialismin tarkoituksena on loppukädessä kansakuntien yhteensulauttaminen? Luulen, että sitä ei ole käsitettävä niin kuin toveri Michelson sen käsittää.

Sillä edelläsanotusta näkyy, että tuossa lainauksessa Lenin tarkoitti kansakuntain yhteensulauttamista sosialismin lopullisena tarkoituksena, joka toteutetaan sen tuloksena, että sosialismi on voittanut **kaikissa maissa**, vasta „kauan, sangen kauan“ sen aikajakson jälkeen, „kun proletariaatin diktatuuri on toteutettu koko maailman mitassa“.

Osoittautuu siis, ettei toveri Michelson ole ymmärtänyt Leniniä.

3) Minusta tuntuu siltä, etteivät Stalinin „määritelmät“ kaipaa „täsmentämistä“. Odottelen kärsimättömänä, että oppositio rohkaistuisi hiiskahtamaan kansallisuuskysymyksen periaatteellisesta puolesta avoimessa väittelyssä puolueen edustajakokouksen aikana. Pelkään, ettei se rohkene, sillä Zinovjevin epäonnistuneen puheen jälkeen Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunnossa oppositio on katsonut paremmaksi äskeisessä „ohjelmassaan“ vaieta kokonaan kansallista kulttuuria koskevasta kysymyksestä. Jos oppositiolaiset kuitenkin, vastoin odotuksia, rohkenevat tehdä sen,— niin sitä parempi puolueelle, sillä puolue vain voittaa siitä.

J. Stalin

Syyskuun 16 pnä 1927

Julkaistaan ensi kertaa

VENÄJÄN OPPOSITION POLIITTISET KASVOT

Puheesta Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemiehistön ja Kansainvälisen Kontrollikomitean yhteisessä istunnossa

syyskuun 27 pnä 1927

Toverit! Puhujat ovat puhuneet täällä niin hyvin ja niin perusteellisesti, että minulle on jäänyt vähän sanottavaa.

En kuullut Vuiovitshin puhetta, sillä en ollut salissa, ja ehdin kuulla vain hänen puheensa loppuosan. Tästä lopusta ymmärsin sen, että hän syyttää NKP(b):tta opportunismista, mutta itseään hän sen sijaan pitää bolshevikkina ja ryhtyy opettamaan NKP(b):lle leninismiä.

Mitä siitä oikein sanoisi? Meillä puolueessa on valitettavasti jokin määrä sellaisia henkilöitä, jotka nimittävät itseään bolshevikeiksi, mutta joilla ei itse asiassa ole mitään yhteistä leninismin kanssa. Mielestäni myöskin Vuiovitsh kuuluu sellaisiin henkilöihin. Kun sellaiset henkilöt ryhtyvät opettamaan NKP(b):lle leninismiä, niin on helppo ymmärtää, mitä siitä voi syntyä. Mielestäni Vuiovitshin arvosteluun ei kannata vastata.

Muistui mieleeni eräs saksalaista runoilijaa Heineä koskeva pieni tapaus. Sallikaa minun kertoa tuo

tapaus. Niiden erilaisten arvostelijain joukossa, jotka esiintyivät lehdistössä Heineä vastaan, oli muuan erittäin huono-onninen ja melko lahjaton kirjallisuuskriitikko, nimeltään Auffenberg. Tämän kirjailijan peruspiirteenä oli se, että hän herkeämättä „arvosteli“ ja ahdisteli häikäilemättä Heineä arvosteluillaan lehdistössä. Heine ei nähtävästi pitänyt tarpeellisena vastata tähän „arvosteluun“ ja oli itsepintaisesti vaiti. Se ihmetytti Heinen ystäviä, ja nämä kääntyivät hänen puoleensa kirjeellä: kuinka se on oikeastaan käsitettävä, että kirjailija Auffenberg on kirjoittanut suuren määrän arvostelevia kirjoituksia Heineä vastaan, mutta Heine ei pidä tarpeellisena vastata. Heinen oli pakko vastata. Mitä hän sanoi vastaukseksi ystäviensä kirjelmään? Heine vastasi lehdistössä parilla sanalla: „**kirjailija** Auffenbergia minä en tunne; hän on kai jotain samantapaista kuin Darlencour, jota en myöskään tunne“.

Muuntaen Heinen sanoja venäläiset bolshevikit voisivat sanoa Vuiovitshin kriitillisistä harrastuksista: „emme tunne ketään **bolshevikki** Vuiovitshia, hän on kai jotain samantapaista kuin Ali-Baba, jota emme myöskään tunne“.

Trotskista ja oppositiosta. Opposition pahin onnettomuus on se, ettei se ymmärrä niitä asioita, joista se täällä jaarittelee. Puheessaan Trotski puhui politiikasta Kiinassa. Mutta hän ei halua tunnustaa sitä, ettei oppositiolla ole ollut mitään linjaa, mitään politiikkaa Kiinan kysymyksessä. Heillä on ollut hoipertelua, paikallaan polkemista, poukkoilua puolesta toiseen, mutta mitään linjaa ei oppositiolla ole ollut. Meillä on ollut kiistaa kolmesta kysymyksestä Kiinaan

nähden: kysymyksessä kommunistien osallistumisesta Kuomintangiin, Neuvostoja koskevassa kysymyksessä ja kysymyksessä Kiinan vallankumouksen luonteesta. Kaikissa näissä kysymyksissä oppositio on joutunut vararikkoon, koska sillä ei ole ollut mitään linjaa.

Kysymys Kuomintangiin osallistumisesta. Huhtikuussa 1926, s.o. kuukauden kuluttua Kominternin Toimeenpanevan Komitean VI täysistunnon jälkeen, jossa tehtiin päätös kommunistien **osallistumisesta** Kuomintangiin, oppositio vaati kommunistien pikaista **eroamista** Kuomintangista. Minkä tähden? Sen tähden, että Tshangkaishekin ensimmäisen rynnistyksen (maaliskuu 1926) peloittamana oppositio vaati itse asiassa mukautumista Tshangkaishekiin, se halusi vetää kommunistit pois vallankumouksellisten voimain mittelystä Kiinassa.

Mutta muodollisesti oppositio perusteli Kuomintangista eroamisen vaatimustaan sillä, että kommunistit eivät voi osallistua **porvarillis**-vallankumouksellisiin järjestöihin, jollaiseksi Kuomintang on ehdottomasti katsottava. Ja vuoden kuluttua siitä, huhtikuussa 1927, oppositio jo vaati kommunistien **osallistumista** Uhanin Kuomintangiin. Miksi? Millä perusteella? Vai oliko Kuomintang lakannut vuonna 1927 olemasta **porvarillinen** järjestö? Missä siinä on linja, edes linjan varjo?

Kysymys Neuvostoista. Siinäkään ei oppositiolla ole ollut määrättyä linjaa. Opposition eräs osa vaati huhtikuussa 1927 Neuvostojen pikaista perustamista Kiinassa Kuomintangin **kukistamiseksi** Uhanissa (Trotski). Samaan aikaan opposition toinen osa vaati myöskin pikaista Neuvostojen perustamista, mutta jo

Kuomintangin **tukemiseksi** Uhanissa eikä sen kukistamiseksi (Zinovjev). Tätä heillä nimitetään linjaksi! Ja tällöin kumpikin opposition osa, sekä Trotski että Zinovjev, vaatien Neuvostojen perustamista, vaati samalla myöskin kommunistien **osallistumista** Kuomintangiin, kommunistien osallistumista hallitsevaan puolueeseen. Ota sitten selvä! Muodostaa Neuvostoja ja vaatia samalla kommunistien osallistumista hallitsevaan puolueeseen, s.o. Kuomintangiin,—se on niin suuri järjettömyys, mikä ei synnykään jokaiselta. Ja tätä sanotaan linjaksi!

Kysymys Kiinan vallankumouksen luonteesta. Komintern on ollut ja on edelleen sitä mieltä, että vallankumouksen perustana Kiinassa nykykaudella on talonpoikainen agraarivallankumous. Entä mikä on opposition kanta tässä suhteessa? Sillä ei ole yleensä ollut koskaan määrättyä kantaa tässä suhteessa. Milloin se uskotteli, ettei Kiinassa voi olla agraarivallankumousta, koska siellä ei yleensä ole feodalismia; milloin se taas sanoi, että Kiinassa on agraarivallankumous mahdollinen ja välttämätön, vaikka se ei tunnustanutkaan feodaalisilla jätteillä olevan vakavaa merkitystä Kiinassa, ja tällöin oli mahdotonta ymmärtää, mistä agraarivallankumous siinä tapauksessa saattoi ilmestyä; milloin se taas uskotteli, ettei Kiinan vallankumouksessa ole tärkeintä agraarivallankumous, vaan vallankumous tulliautonomian puolesta. Ota sitten selvä!

Sellainen on opposition niin sanottu „linja“ Kiinan vallankumousta koskevissa kiistakysymyksissä.

Se ei ole linja, vaan paikallaan polkemista, sekasotkua, täydellistä linjan puuttumista.

Ja moiset henkilöt tohtivat ryhtyä arvostelemaan Kominternin leniniläistä kantaa! Eikö se olekin naurettavaa, toverit?

Trotski puhui täällä vallankumouksellisesta liikkeestä Kuangtungissa, Ho Lunin ja Je Tinin sotajoukoista, syyttäen meitä siitä, että me muka muodostamme siellä uutta Kuomintangia tämän liikkeen johtoon. En ryhdy kumoamaan tätä juorua, jonka Trotski on tuulesta temmannut. Haluan vain sanoa, että koko tämä etelän vallankumouksellinen liike, Je Tinin ja Ho Lunin joukkojen lähtö Uhanista, niiden eteneminen Kuangtungiin, niiden yhtyminen vallankumoukselliseen talonpoikaisliikkeeseen j.n.e., — haluan sanoa, että kaikki tämä on pantu alulle Kiinan kommunistisen puolueen aloitteesta. Tietääkö Trotski sen? Hänen pitää se tietää, jos hän yleensä jotakin tietää.

Kuka tulee johtamaan tätä liikettä, jos tämä liike saavuttaa menestystä, jos vallankumouksen uusi nousu Kiinassa tulee tosiasiaksi? Tietysti Neuvostot. Kun ennen, Kuomintangin kukoistuksen kaudella, ei ollut suotuisia olosuhteita viipymättömälle Neuvostojen muodostamiselle, niin nyt, kun kuomintangilaiset ovat häpäisseet itsensä ja pilanneet maineensa yhteyksillään vastavallankumoukseen, — nyt Neuvostot voivat, jos liike saa menestystä, muodostua ja ne todella muodostuvat siksi perusvoimaksi, joka on yhdistävä ympärilleen Kiinan työläiset ja talonpojat. Entä kuka tulee johtamaan Neuvostoja? Tietysti kommunistit. Mutta kommunistit eivät tule enää osallistumaan Kuomintangiin, jos vallankumouksellinen Kuomintang vielä kerran astuu näyttämölle. Vain hölmöt voivat sovittaa yhteen Neuvostojen olemassaolon ja kommu-

nistien osallistumisen mahdollisuuden Kuomintang-puolueeseen. Näiden toisiinsa soveltumattomien ilmiöiden yhteensovittaminen merkitsee sitä, ettei ymmärretä Neuvostojen luonnetta ja tarkoitusta.

Samaa on sanottava myöskin **Englantilais-Venäläistä komiteaa** koskevassa kysymyksessä. Siinäkin me näemme saman hoipertelun ja linjan puuttumisen oppositiolla. Ensin oppositio oli haltioitunut Englantilais-Venäläisen komitean johdosta. Se jopa väitti, että Englantilais-Venäläinen komitea on keino, jolla voidaan „tehdä reformismi vaarattomaksi Euroopassa" (Zinovjev), unohtaen nähtävästi sen, että Englantilais-Venäläisen komitean englantilainen osa on kokoonpantu juuri reformisteista.

Sitten kun oppositio lopultakin huomasi, että Purcell ja hänen ystävänsä ovatkin reformisteja, se joutui ihastuksesta pettymyksen valtaan, enemmänkin — se vajosi epätoivoon ja vaati viipymätöntä suhteiden katkaisemista muka keinona kaataa nurin Pääneuvosto, käsittämättä sitä, ettei Pääneuvostoa voida Moskovasta käsin kukistaa. Yhdestä typeryydestä toiseen — sellaista on ollut opposition niin sanottu „linja" Englantilais-Venäläistä komiteaa koskevassa kysymyksessä.

Trotski ei pysty käsittämään sitä, että kun asiat ovat kypsyneet suhteiden katkaisemiseen saakka, niin peruskysymyksenä ei ole itse suhteiden katkaisu sellaisenaan, vaan se kysymys, josta suhteiden katkaiseminen johtuu, se ajatus, mitä suhteiden katkaisemisella tahdotaan osoittaa. Mitä ajatusta jo tapahtunut suhteiden katkaiseminen osoittaa? Sodan uhkan ajatusta, sitä ajatusta, että on välttämättä taisteltava

sodan vaaraa vastaan. Kuka voisi kieltää, että juuri tämä ajatus on nykyisin aikamme pääkysymyksenä koko Euroopassa? Mutta tästä seuraa, että juuri tässä tärkeimmässä kysymyksessä oli saatava työläisjoukot vastakkain Pääneuvoston petturuuden kanssa, niinkuin me teimmekin. Se tosiasia, että Pääneuvoston oli pakko ottaa itselleen aloite ja vihat päälleen suhteiden katkeamisesta uuden sodan uhatessa,— tämä tosiasia paljastaa paremmin kuin mikään muu työläisjoukkojen silmissä Pääneuvoston petturimaisen ja sosiali-imperialistisen „luonteen“ pääkysymyksessä, sotakysymyksessä. Mutta oppositio uskottelee, että olisi ollut parempi, jos me olisimme ottaneet itsellemme aloitteenteon ja vihat päällemme suhteiden katkeamisesta!

Ja tuota he nimittävät linjaksi! Ja nämä sotkeutuneet henkilöt tohtivat ryhtyä arvostelemaan Kominternin leniniläistä kantaa! Eikö se olekin naurettavaa, toverit?

Vieläkin hullummin ovat opposition asiat meidän **puoluettamme** koskevassa kysymyksessä, kysymyksessä NKP(b):sta. Trotski ei ymmärrä meidän puoluettamme. Hänellä ei ole oikeata käsitystä puolueestamme. Hän suhtautuu puolueeseemme samaten kuin aatelismies alhaisoon tai kuten byrokraatti alamaisiinsa. Muuten hän ei väittäisi, että miljoonapuolueessa, NKP(b):ssa, jotkut yksilöt, yksityiset johtajat, voivat muka „kaapata“ vallan, „anastaa“ vallan käsiinsä. Vallan „kaappaaminen“ miljoonapuolueessa, joka on tehnyt kolme vallankumousta ja joka järkyttää nykyään maailman imperialismin perustuksia,— sellaisiin järjettömyyksiin on Trotski puheissaan mennyt!

Onko valta yleensä „kaapattavissa" miljoonapuolueessa, joka on vallankumouksellisten perinteiden läpitunkema? Minkä tähden Trotskin ei siinä tapauksessa ole onnistunut „kaapata" valtaa puolueessa, kiivetä johtoon puolueessa? Miten se on selitettävissä? Vai eikö Trotskilla ole halua ja tahtoa johtaa? Vai eikö se ole tosiasia, että Trotski on jo enemmän kuin kaksi vuosikymmentä taistellut bolshevikkeja vastaan johtoasemasta puolueessa? Minkä tähden hänen ei ole onnistunut „kaapata" valtaa puolueessa? Vai onko hän vähäpätöisempi puhuja kuin puolueemme nykyiset johtajat? Eiköhän ole oikeammin sanoa, että puhujana Trotski on korkeammalla kuin monet puolueemme nykyisistä johtajista? Miten siinä tapauksessa on selitettävissä se, että Trotski, suuresta puhujataidostaan huolimatta, johtamishalustaan huolimatta, kyvykkyydestään huolimatta tuli heitetyksi pois suuren puolueen johdosta, jota puoluetta nimitetään NKP(b):ksi? Trotski on taipuvainen selittämään tämän siten, että meidän puolueemme on hänen mielestään vain äänestävä lammaslauma, joka menee sokeasti puolueen Keskuskomitean mukana. Mutta niin voivat puolueestamme puhua vain henkilöt, jotka halveksivat sitä ja pitävät sitä roskaväkenä. Se on raihnaan puolueylimyksen käsityskanta puolueesta, jota hän pitää vain äänestävänä lammaslaumana. Se on merkki siitä, että Trotski on kadottanut puolueisuustunnon, kadottanut kyvyn nähdä ne todelliset syyt, miksi puolue suhtautuu oppositioon epäluottamuksella.

Todellakin, mistä johtuu, että NKP(b) suhtautuu oppositioon täydellä epäluottamuksella? Se johtuu siitä, että opposition aikomuksena oli vaihtaa leninismi

trotskilaisuuteen, **täydentää** leninismiä trotskilaisuudella, „**parantaa**“ leninismiä trotskilaisuudella. Mutta puolue haluaa pysyä uskollisena leninismille, puolueessa olevien raihnaiden ylimysten kaikista ja kaikenlaisista juonitteluista huolimatta. Siinä juuri onkin syvin syy, miksi puolue, joka on tehnyt kolme vallankumousta, on katsonut tarpeelliseksi kääntää selkänsä Trotskille ja yleensä koko oppositiolle.

Ja sillä tavalla puolue menettelee kaikkien „johtajien“ ja „johtomiesten“ kanssa, jotka aikovat **maalata** leninismin trotskilaisuuden tai jonkin muun lajin opportunismin väreihin.

Kuvatessaan puoluettamme äänestäväksi lammaslaumaksi Trotski halveksii NKP(b):n puoluejoukkoja. Mitä ihmettelemistä siinä on, jos puolue puolestaan vastaa siihen halveksumisella ja osoittamalla Trotskille täydellistä epäluottamusta?

Yhtä kehnosti ovat opposition asiat myöskin kysymyksessä puolueessamme vallitsevasta järjestyksestä. Trotski kuvaa asian sellaiseksi, että nykyinen järjestys puolueessa, johon koko oppositio on kyllästynyt, on muka jotakin periaatteellisesti aivan toista verrattuna siihen järjestykseen puolueessa, mikä saatettiin voimaan Leninin aikana. Hän haluaa kuvata asian sellaiseksi, ettei hän vastusta sitä järjestystä, minkä Lenin saattoi voimaan X edustajakokouksen jälkeen, ja että oikeastaan hän käy taistelua nykyistä järjestystä vastaan puolueessa, jolla hänen mielestään ei ole mitään yhteistä Leninin säätämän järjestyksen kanssa.

Minä väitän, että Trotski puhuu tässä suoranaista valhetta.

Minä väitän, että nykyinen järjestys puolueessa ilmentää täsmälleen sitä samaa järjestystä, mikä puolueessa saatettiin voimaan Leninin aikana, puolueemme X ja XI edustajakokouksen aikana.

Minä väitän, että Trotski käy taistelua sitä puolueen leniniläistä järjestystä vastaan, joka saatettiin voimaan Leninin aikana ja Leninin johdolla.

Minä väitän, että trotskilaisten taistelu leniniläistä järjestystä vastaan puolueessa alkoi jo Leninin aikana, että trotskilaisten nykyinen taistelu on jatkoa sille taistelulle puolueessa vallitsevaa järjestystä vastaan, jota he kävivät jo Leninin aikana.

Mille perusteille tämä järjestys rakentuu? Sille, että noudattaen puolueen sisäistä demokratiaa ja sallien epäkohtien ja virheiden asiallisen arvostelun puolueessa ei kuitenkaan sallita minkäänlaista ryhmäkuntaisuutta ja että kaikenlainen ryhmäkuntaisuus hävitetään puolueesta erottamisen uhalla.

Milloin tämä tällainen järjestys puolueessa saatettiin voimaan? Puolueemme X ja XI edustajakokouksessa, s.o. Leninin eläessä.

Minä väitän, että Trotski ja oppositio käyvät taistelua juuri tätä järjestystä vastaan puolueessa.

Meillä on olemassa sellainen asiakirja kuin „46:n ilmoitus", jonka ovat allekirjoittaneet sellaiset trotskilaiset kuin Pjatakov, Preobrazhenski, Serebrjakov, Aljski ynnä muut ja jossa sanotaan suoraan, että puolueessa X edustajakokouksen jälkeen voimaan saatettu järjestys on jo aikansa elänyt ja käynyt puolueelle sietämättömäksi.

Mitä nämä ihmiset vaativat? He vaativat ryhmäkuntien sallimista puolueessa ja X edustajakokouksen

tekemän vastaavan päätöksen peruuttamista. Se tapahtui vuonna 1923. Minä sanon, että Trotski oli kokonaan ja täysin solidaarinen „46:n" mielipiteen kanssa taistellen sitä järjestystä vastaan puolueessa, mikä oli saatettu voimaan X edustajakokouksen jälkeen. Sieltä saakka juontaa alkunsa trotskilaisten taistelu leniniläistä järjestystä vastaan puolueessa. (T r o t s k i: „Minä en puhunut X edustajakokouksesta. Te sepitätte omianne".) Trotski ei voi olla tietämättä sitä, että minä voin sen todistaa asiakirjoilla. Nuo asiakirjat ovat tallella, minä jaan ne tovereille, ja silloin käy selville, kumpi meistä puhuu perättömiä *.

Minä väitän, että „46:n ilmoituksen" allekirjoittaneet trotskilaiset kävivät jo Leninin aikana taistelua leniniläistä järjestystä vastaan puolueessa.

Minä väitän, että Trotski on koko ajan tukenut tätä taistelua leniniläistä järjestystä vastaan innoittaen ja sysäten eteenpäin oppositiota.

---

* **„K. I.:n" toimituksen huomautus.** Lokakuun 3 pnä toveri Stalin toimitti Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan Komitean Politsihteeristölle Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemiehistön ja Kansainvälisen Kontrollikomitean yhteisen istunnon pöytäkirjaan liitettäväksi asiakirjatodisteet, joihin hän vetosi puheessaan, nimittäin:

1) Otteen Pjatakovin, Preobrazhenskin, Serebrjakovin, Aljskin y.m. allekirjoittamasta „46:n ilmoituksesta" (päivätty lokakuun 15 pnä 1923), jossa sanotaan:

„Puolueen sisällä syntynyt järjestys on kerrassaan sietämätön. Se tappaa puolueen omatoiminnallisuuden asettaen puolueen tilalle valikoimalla muodostetun virkamieskoneiston, joka toimii moitteettomasti normaaliaikoina, mutta joka tulee kiertämättä kompastelemaan kriisitilanteissa ja joka uhkaa osoittautua kokonaan kelvottomaksi lähestyvien vakavien tapahtumien edessä. **Muodostunut tilanne johtuu siitä, että X edustajakokouksen jälkeen**

Minä väitän, että Trotskin nykyinen taistelu puolueessamme vallitsevaa järjestystä vastaan on sen leniniläisvastaisen taistelun jatkamista, josta edellä juuri puhuin.

Kysymys trotskilaisten illegaalisesta puoluevastaisesta kirjapainosta. Trotski on rakentanut kirjallisesti laatimansa puheen siten, että hän ei kunnolleen edes kosketellut kysymystä illegaalisesta kirjapainosta, ollen nähtävästi sitä mieltä, ettei hän ole velvollinen koskettelemaan sellaisia „pikku seikkoja“ kuin trotskilaisten illegaalista puoluevastaista kirjapainoa. Se ei ollut syytetyn puhe, vaan opposition julkilausuma, joka oppositio tekee syytöksiä Kominternia ja NKP(b):tta vastaan. Ja kuitenkin on selvää, että kysymys trotskilaisten illegaalisesta puoluevastaisesta kirjapainosta paljastaa täydellisesti ja kokonaan sekä Trotskin että hänen kannattajansa oppositiosta puoluekantaisuuden vihollisiksi, proletariaatin asian pirstojiksi ja hajoittajiksi.

---

puolueessa objektiivisesti muodostunut ryhmädiktatuurin järjestys on jo aikansa elänyt“.

2) Otteen Trotskin lausunnosta Keskuskomitealle ja Keskuskontrollikomitealle (lokakuun 8 pltä 1923), jossa sanotaan:

„**Se järjestys, joka pääpiirteissään muodostui jo ennen XII edustajakokousta** ja joka on sen jälkeen saanut lopullisen vahvistuksensa ja muotonsa, **on paljon kauempana työväendemokratiasta kuin sotakommunismin kaikkein ankarimpienkaan kausien aikainen järjestys**“.

Näiden otteiden selitykseksi on sanottava, että ennen XII edustajakokousta meillä oli XI edustajakokous (keväällä 1922) ja X edustajakokous (keväällä 1921), joita johti Lenin ja joiden päätöslauselmissa määriteltiin se samainen järjestys puolueessa, jota vastaan esiintyvät sekä „46:n ilmoitus“ (trotskilaiset) että edellämainittu Trotskin lausunto.

Todellakin, Trotskin mielestä oppositio on oikeassa ja **sen tähden** sillä on oikeus järjestellä omia illegaalisia kirjapainojaan.

Mutta NKP(b):ssa on Trotskin ryhmän lisäksi muitakin oppositioryhmiä: „työläisoppositio", sapronovilaiset j.n.e. Jokainen näistä pienistä ryhmistä katsoo olevansa oikeassa. Jos mentäisiin Trotskin jälkiä, niin olisi sallittava, että jokaisella näistä ryhmistä on oikeus järjestää omia illegaalisia kirjapainojaan. Olettakaamme, että ne todella järjestävät omia illegaalisia kirjapainojaan eikä puolue käy taistelua tätä pahetta vastaan,— niin mitä silloin puolueesta jää jälelle?

Mitä se merkitsisi, jos kaikkien ja kaikenlaisten puolueessa olevien ryhmittymien sallittaisiin pitää illegaalisia kirjapainoja? Se merkitsisi useampien keskusten sallimista puolueessa, joilla olisi omat „ohjelmansa", omat „platformunsa", omat „linjansa". Mitä sitten jäisi jälelle puolueemme rautaisesta kurista, jota Lenin piti proletariaatin diktatuurin perustana? Onko sellainen kuri mahdollinen, ellei ole yhtenäistä, yhtä johtavaa keskusta? Käsittääkö Trotski, minkälaiseen suohon hän joutuu puolustaessaan oppositioryhmittymien oikeutta järjestää illegaalisia puoluevastaisia kirjapainoja?

Kysymys bonapartismista. Tässä kysymyksessä oppositio osoittaa täydellisen tietämättömyytensä. Syyttäessään puolueemme valtavaa enemmistöä bonapartismiyrityksistä Trotski osoittaa siten täydellisen tietämättömyytensä ja sen, ettei hän ymmärrä bonapartismin juuria.

Mitä on bonapartismi? Bonapartismi on yritys pakottaa enemmistö väkivallan avulla alistumaan

vähemmistön tahtoon. Bonapartismi on vähemmistön väkivaltaista vallan anastamista puolueessa tai maassa enemmistöä vastaan. Mutta kun NKP(b):n Keskuskomitean linjan kannalla olevat ovat valtavana enemmistönä sekä puolueessa että Neuvostoissa, niin kuinka voidaan puhua sellaista pötyä, että enemmistö yrittää muka väkivaltaisesti pakottaa itsensä alistumaan omaan tahtoonsa? Milloin historiassa on tapahtunut sellaista, että enemmistö olisi väkivaltaisesti pakottanut itsensä alistumaan omaan tahtoonsa? Kuka muu kuin järkensä menettänyt voi uskoa tuollaista aivan mahdotonta asiaa mahdolliseksi?

Eikö se ole tosiasia, että NKP(b):n Keskuskomitean linjan kannalla olevat muodostavat valtavan enemmistön sekä puolueessa että maassa? Eikö se ole tosiasia, että oppositio muodostaa pienen mitättömän koplan? Se on käsitettävissä, että puolueemme enemmistö pakottaa vähemmistön, s.o. opposition, alistumaan tahtoonsa. Ja se on aivan oikeutettua, kun tämä sana otetaan puolueen kannalta. Mutta kuinka voidaan käsittää sellaista, että enemmistö pakottaisi itsensä alistumaan omaan tahtoonsa, ja vieläpä väkipakolla? Mistä bonapartismista tässä voi olla kysymys? Eiköhän ole oikeammin sanoa, että vähemmistön, s.o. opposition, keskuudessa saattaa ilmaantua pyrkimystä pakottaa enemmistö alistumaan tahtoonsa? Jos sellaisia pyrkimyksiä ilmaantuisi, niin siinä ei olisi mitään ihmeteltävää, sillä vähemmistöllä, s.o. trotskilaisella oppositiolla, ei nyt ole muita mahdollisuuksia johdon valtaamiseen kuin väkivalta enemmistöön nähden. Niin että jos puhutaan bonapartismista, niin etsiköön Trotski ehdokkaita Bonaparteiksi oman ryhmänsä keskuudesta.

Pari sanaa rappeutumisesta ja thermidorilaisuudesta. En ryhdy tässä analysoimaan niitä typeriä ja moukkamaisia syytöksiä muka rappeutumisesta ja thermidorilaisuudesta, joita oppositiolaiset toisinaan esittävät puoluetta vastaan. En rupea analysoimaan niitä, koska ne eivät ansaitse analysoimista. Haluaisin ottaa kysymyksen puhtaasti käytännölliseltä kannalta.

Olettakaamme hetkiseksi, että trotskilainen oppositio edustaa todella vallankumouksellista politiikkaa eikä sosialidemokraattista poikkeamaa, — mistä sitten johtuu, että kaikki rappeutuneet ja puolueesta sekä Kominternista karkoitetut opportunistiset ainekset ryhmittyvät trotskilaisen opposition ympärille löytäen siellä itselleen turvapaikan ja suojan?

Mistä johtuu, että Ruth Fischer ja Maslov, Scholem ja Urbans, jotka on karkoitettu Kominternista ja Saksan kommunistisesta puolueesta rappeutuneina ja luopioaineksina, saavat juuri trotskilaisen opposition taholta suojan ja ystävällisen vastaanoton?

Mistä johtuu, että sellaiset opportunistiset ja todella rappeutuneet henkilöt kuin Souvarine ja Rosmer Ranskassa, Ossovski ja Dashkovski Neuvostoliitossa löytävät itselleen turvapaikan juuri trotskilaisen opposition suojassa?

Voidaanko sanoa sattumaksi sitä tosiasiaa, että Komintern ja NKP(b) erottavat joukostaan näitä rappeutuneita ja todella thermidorilaismielisiä henkilöitä, mutta Trotski ja Zinovjev ottavat heidät avosylin vastaan antaen heille turvan ja suojeluksen?

Eivätkö nämä tosiasiat todista sitä, että trotskilaisen opposition „vallankumoukselliset" fraasit jäävät

fraaseiksi, mutta todellisuudessa oppositio on rappeutuneiden ainesten kokoontumispaikka?

Eikö kaikki tämä todistakin sitä, että trotskilainen oppositio on rappeutumisen ja thermidorilaisuuden pesä ja levittäjä?

Joka tapauksessa meillä, NKP(b):ssa, on yksi ainoa ryhmä, joka kokoaa ympärilleen kaikkia ja kaikenkarvaisia veijareita, Maslovin ja Ruth Fischerin, Souvarine'in ja Ossovskin tapaisia veijareita. Tämä ryhmä on Trotskin ryhmä.

Sellaiset, toverit, ovat pääpiirteissään opposition poliittiset kasvot.

Entä mikä on johtopäätös, kysytte te?

On vain yksi johtopäätös. Oppositio on sotkeutunut niin pahasti, se on ajanut itsensä niin pahasti umpikujaan, ulospääsemättömään umpikujaan, että se on nyt joutunut valinnan eteen: joko Komintern ja NKP(b) tahi Maslov, Ruth Fischer ja illegaaliseen puoluevastaiseen kirjapainoon pesiytyneet luopiot. Ei voida iän kaiken häilyä näiden kahden leirin välillä. On jo aika tehdä valinta. Joko Kominternin ja NKP(b):n mukana, ja silloin on taisteltava Maslovia ja Ruth Fischeriä vastaan, kaikkia ja kaikenkarvaisia luopioita vastaan. Tahi NKP(b):tta ja Kominternia vastaan, ja silloin — terve menoa Maslovin ja Ruth Fischerin ryhmään, kaikkien luopioiden ja rappeutuneiden, kaikenlaisten Shtsherbakovien ja muiden lurjusten joukkoon. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Aikakauslehti „Kommunistitsheski Internatsional" № 41, lokakuun 14 pnä 1927

JÄSENNYS KIRJOITUSTA VARTEN „LOKAKUUN VALLANKUMOUKSEN KANSAINVÄLINEN LUONNE“

Lokakuun vallankumous ei ole ainoastaan vallankumous „kansallisissa puitteissa“, vaan ennen kaikkea kansainvälistä, yleismaailmallista laatua oleva vallankumous, sillä se merkitsee perinpohjaista käännettä ihmiskunnan maailmanhistoriassa vanhasta uuteen. Menneiden aikojen vallankumoukset päättyivät tavallisesti siihen, että vallan peräsimeen tuli jonkun riistäjäryhmän tilalle toinen riistäjäryhmä. Riistäjät vaihtuivat, riisto jäi. Niin oli laita orjain vallankumousten aikana, maaorjien vallankumousten aikana, kauppa- ja teollisuusporvariston vallankumousten aikana. Lokakuun vallankumous eroaa periaatteellisesti noista vallankumouksista. Se ei aseta päämääräkseen yhden riistomuodon vaihtamista toiseen riistomuotoon, yhden riistäjäryhmän vaihtamista toiseen riistäjäryhmään, vaan ihmisen harjoittaman kaikkinaisen toisen ihmisen riiston hävittämisen, kaikkien ja kaikenlaisten riistäjäryhmien kukistamisen. Proletariaatin diktatuurin pystyttäminen, joka on kaikkein vallankumouksellisin ja kaikkein parhaiten järjestynyt luokka kaikista riistetyistä.

Juuri sen vuoksi Lokakuun vallankumouksen voitto merkitsee perinpohjaista murrosta taloudessa ja politiikassa, koko maailman riistettyjen joukkojen elämässä ja oloissa, tavoissa ja perinteissä, kulttuurissa ja koko henkisessä olemuksessa.

Siinä ovat sen syvän myötätunnon juuret, jota kaikkien maiden sorretut luokat tuntevat Lokakuun vallankumousta kohtaan nähden siinä vapautumisensa takeen.

Neljä peruspiirrettä.

1) **Imperialismin keskukset** („emämaa"). Lokakuu käännekohtana kapitalismin herruudesta kommunismiin edistyneimmissä maissa. Meillä sanotaan usein, että Lokakuun vallankumous on maailman imperialistisen rintaman murto. Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee, että se pani **alulle** proletaaristen vallankumousten ja proletariaatin diktatuurin aikakauden.

Ennen pidettiin lähtökohtana XVIII vuosisadalla tapahtunutta Ranskan vallankumousta käyttäen hyväksi sen perinteitä ja juurruttaen sen säätämää järjestystä.

Nyt pidetään lähtökohtana Lokakuun vallankumousta.

Ennen Ranska.

Nyt Neuvostoliitto.

Ennen oli „jakobiini" koko porvariston kauhuna.

Nyt on bolshevikki porvariston kauhuna.

„Tavallisten" porvarillisten vallankumousten aikakausi, jolloin proletariaatti oli vain iskuvoimana ja riistäjät käyttivät hyväkseen vallankumouksen hedelmät, **on mennyt.**

On tullut proletaaristen vallankumousten aikakausi kapitalistisissa maissa.

2) **Imperialismin ulkopiiri.** Lokakuu avasi vapautusvallankumousten aikakauden siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa.

Proletariaatti ei voi vapauttaa itseään vapauttamatta imperialismin sortamia kansoja. Emämaiden proletaaristen vallankumousten ja riippuvaisten maiden siirtomaavallankumousten yhteisrintama.

Siirtomaiden ja riippuvaisten maiden rauhallisen riistämisen aikakausi **on mennyt.**

On tullut vapautusvallankumousten aikakausi siirtomaissa, näiden maiden proletariaatin heräämisen aikakausi, sen hegemonian aikakausi.

3) **Keskukset ja ulkopiiri — yhdessä.** Lokakuu on antanut siten maailman imperialismille kuolettavan iskun, josta se ei voi enää koskaan toipua.

Imperialismi ei saa enää milloinkaan itselleen takaisin sitä „tasapainoa" eikä sitä „vankkuutta", mikä sillä oli ennen Lokakuuta.

Kapitalismin „vankkuuden" aikakausi **on mennyt.**

On tullut kapitalismin luhistumisen aikakausi.

4) Lokakuu merkitsee kommunismin ideologista voittoa sosialidemokratismista, marxilaisuuden voittoa reformismista.

Aikaisemmin, ennen proletariaatin diktatuurin voittoa Neuvostoliitossa, sosialidemokraatit ja reformistit saattoivat koreilla marxilaisuuden lipulla, keikailla Marxilla ja Engelsillä j n.e., sillä se ei ollut porvaristolle vaarallista eivätkä ihmiset tienneet vielä, mihin marxilaisuuden voitto voi johtaa.

Nyt, proletariaatin diktatuurin voitettua Neuvostoliitossa, kun kaikki ovat tulleet ymmärtämään, mihin marxilaisuus vie ja mitä sen voitto voi merkitä, ovat

sosialidemokraatit ja reformistit katsoneet viisaammaksi sanoutua irti marxilaisuudesta vainuttuaan sen, että sellainen marxilaisuudella koreileminen ja keikaileminen on vaarallista porvaristolle.

Tästä lähtien on marxilaisuuden ainoaksi turvapaikaksi ja suojamuuriksi tullut kommunismi.

Tästä lähtien marxilaisuuden henki kaikkoaa pois sosialidemokratiasta samoin kuin sosialidemokratia on jo ennemmin luopunut marxilaisuudesta.

Lokakuun vallankumouksen voitosta lähtien voivat marxilaisia olla vain ne, jotka päättäväisesti ja antaumuksella kannattavat maailman ensimmäistä proletaarista diktatuuria.

Mitä merkitsee maailman ensimmäisen proletaarisen diktatuurin tukeminen? Se merkitsee asettumista suoranaisen taistelun kannalle **omaa** porvaristoaan vastaan. Mutta koska sosialidemokraatit eivät halua taistella omaa porvaristoaan vastaan, vaan pitävät edullisempana mukautua siihen, niin he asettuvat luonnollisesti taistelukannalle maailman ensimmäistä proletaarista diktatuuria vastaan, kapitalismin palauttamisen kannalle Neuvostoliittoon. Se juuri onkin sosialidemokratian tähden laskua.

Lokakuu avasi maailman kommunismin voittokulun aikakauden, joka on sosialidemokratian tähden laskun ja sen suoranaisen porvariston leiriin siirtymisen kausi.

Lokakuu on marxilaisuuden voitto ideologian alalla.

Lokakuu 1927

Julkaistaan ensi kertaa

TROTSKILAINEN OPPOSITIO ENNEN JA NYT

Puhe NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyssä täysistunnossa[45]

lokakuun 23 pnä 1927

I

MUUTAMIA PIKKU KYSYMYKSIÄ

Toverit! Minulla on aikaa vähän, sen tähden tulen puhumaan erillisistä kysymyksistä.

Ennen kaikkea persoonallisesta momentista. Te kuulitte täällä, miten uutterasti ja voimiaan säästämättä oppositiolaiset haukkuvat Stalinia. Se ei minua ihmetytä, toverit. Se seikka, että päähyökkäykset on suunnattu Stalinia vastaan, tämä seikka on selitettävissä sillä, että Stalin tietää ehkä paremmin kuin eräät toverimme kaikki opposition konnankoukut, häntä ei liene niinkään helppo vetää nenästä, ja niinpä he suuntaavat iskun ennen kaikkea Stalinia vastaan. Mitäpäs siinä, haukkukoot terveydekseen.

Vaikka mitäpä Stalinista, Stalin on pieni tekijä. Ottakaapa Lenin. Kukapa ei tietäisi, että Elokuun blokin aikana Trotskin johtama oppositio oli vieläkin huligaanimaisemmalla tavalla Leninin kimpussa. Kuulkaapa esimerkiksi Trotskia:

„Jotenkin järjettömältä riivaukselta tuntuu se viheliäinen rettelöinti, jota järjestelmällisesti lietsoo tämän alan mestari Lenin, tuo kaiken sen ammattiriistäjä, mikä Venäjän työväenliik-

keessä on takapajuista" (kts. „Trotskin kirje Tsheidzelle", huhtikuu 1913).

Voi sitä kieltä, tuota kielenkäyttöä, kiinnittäkää huomiota, toverit. Näin kirjoittaa Trotski. Ja näin hän kirjoittaa Leninistä.

Mitä ihmettelemistä siinä on, että Trotski, joka noin julkeasti solvaa suurta Leniniä, vaikka hän ei ole edes Leninin saappaan arvoinen, haukkuu nyt täyttä päätä yhtä Leninin monista oppilaista — toveri Stalinia.

Enemmänkin, katson sen kunniaksi itselleni, että oppositio suuntaa koko vihansa Stalinia vastaan. Niin sen pitääkin olla. Mielestäni olisi outoa ja loukkaavaa, jos oppositio, joka pyrkii hajoittamaan puoluetta, ylistäisi Stalinia, joka puolustaa leniniläisen puoluekantaisuuden perusteita.

Nyt Leninin „testamentista". Oppositiolaiset kirkuivat täällä, — te kuulitte sen, — että puolueen Keskuskomitea on „salannut" Leninin „testamentin". Tätä kysymystä on meillä käsitelty useita kertoja Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunnossa, te tiedätte sen. (Ääni: „Kymmeniä kertoja".) On todistettu ja uudestaan todistettu, ettei kukaan ole mitään salannut, että Leninin „testamentti" oli osoitettu puolueen XIII edustajakokoukselle, että se, tämä „testamentti", luettiin julki edustajakokouksessa (ääniä: „Oikein!"), että edustajakokous päätti **yksimielisesti**, ettei sitä saateta julkisuuteen, muun muassa siitä syystä, että Lenin itse ei sitä halunnut eikä vaatinut. Kaiken tämän oppositio tietää yhtä hyvin kuin kuka tahansa meistä. Ja siitä huolimatta oppositio tohtii väittää, että Keskuskomitea „salaa" „testamenttia".

Kysymys Leninin „testamentista“ oli meillä esillä, ellen erehdy, jo vuonna 1924. On olemassa muuan Eastman, entinen amerikkalainen kommunisti, joka on sittemmin ajettu pois puolueesta. Hääriskeltyään Moskovassa trotskilaisten keskuudessa ja haalittuaan kasaan joitakin huhuja ja juoruja Leninin „testamentista“, tämä herra matkusti ulkomaille ja julkaisi kirjan nimellä „Leninin kuoleman jälkeen“, jossa hän ei säästä värejä puolueen, Keskuskomitean ja Neuvostovallan mustaamiseksi ja jossa kaikki on rakennettu sille pohjalle, että meidän puolueemme Keskuskomitea muka „salaa“ Leninin „testamenttia“. Koska tällä Eastmanilla oli yhteen aikaan yhteyksiä Trotskiin, niin me, Politbyroon jäsenet, käännyimme Trotskin puoleen kehoittaen häntä sanoutumaan irti Eastmanista, joka takertuen Trotskiin ja vedoten oppositioon tekee Trotskin vastuunalaiseksi siitä parjauksesta, jota puoluettamme kohtaan harjoitetaan „testamentin“ johdosta. Koska kysymys oli niin ilmeinen, niin Trotski todellakin sanoutui irti Eastmanista julkaisten vastaavan selityksen lehdistössä. Se on julkaistu syyskuussa 1925 „Bolshevikin“ 16. numerossa.

Sallikaa lukea Trotskin kirjoituksesta tuo kohta siitä, salaako puolue ja sen Keskuskomitea Leninin „testamenttia“ vai eikö salaa. Siteeraan Trotskin kirjoitusta:

„Kirjasen useissa kohdissa Eastman puhuu siitä, että Keskuskomitea on „salannut“ puolueelta eräitä erittäin tärkeitä asiakirjoja, jotka Lenin oli kirjoittanut elämänsä viimeisenä kautena (tarkoitetaan kansallisuuskysymystä koskevia kirjeitä, niin sanottua „testamenttia“ y.m.); **sitä ei voida nimittää muuksi kuin**

puolueemme Keskuskomitean parjaamiseksi *. Eastmanin sanoista voi saada sen käsityksen. ikäänkuin Vladimir Iljitsh olisi tarkoittanut nämä kirjeet, jotka olivat sisäisten järjestöllisten neuvojen laatua, lehdistössä julkaistaviksi. Todellisuudessa se on aivan väärä käsitys. Sairautensa aikana Vladimir Iljitsh kääntyi monia kertoja puolueen johtavien virastojen ja sen edustajakokouksen puoleen esityksineen, kirjeineen j.n.e. On itsestään selvää, että kaikki nämä kirjeet ja ehdotukset saatettiin aina perille, ne saatettiin puolueen XII ja XIII edustajakokouksen edustajien tietoon ja ne tekivät luonnollisesti aina vastaavan vaikutuksen puolueen päätöksiin, ja jos kaikkia näitä kirjeitä ei ole julkaistu, niin se johtuu siitä, että niiden kirjoittaja ei ollut tarkoittanut niitä lehdistössä julkaistaviksi. Vladimir Iljitsh ei jättänyt mitään „testamenttia", ja jo se suhde, mikä hänellä oli puolueeseen, samoin kuin itse puolueen luonnekin, sulkivat pois tuollaisen „testamentin" mahdollisuuden. Emigranttilehdistössä ja ulkomaiden porvarillisessa ja menshevistisessä lehdistössä mainitaan „testamentin" nimellä tavallisesti (siinä määrin vääristeltynä, että sitä on mahdoton tuntea) eräs Vladimir Iljitshin kirjeistä, joka sisälsi organisatoorista laatua olevia neuvoja. Puolueen XIII edustajakokous suhtautui tähänkin kirjeeseen, samoin kuin kaikkiin muihinkin, mitä suurimmalla huomiolla ja teki siitä johtopäätöksiä ajankohdan olosuhteiden ja tilanteen mukaisesti. **Kaikenlaiset puheet salatusta tai laiminlyödystä „testamentista" ovat ilkeämielistä keksintöä ja ne on tähdätty kokonaan Vladimir Iljitshin todellista tahtoa vastaan*** ja hänen luomansa puolueen etuja vastaan" (kts. Trotskin kirjoitusta „„Leninin kuoleman jälkeen" nimisen Eastmanin kirjan johdosta", „Bolshevik" № 16, syyskuun 1 pnä 1925, s. 68).

Lienee selvää? Tämän on kirjoittanut Trotski eikä kukaan muu. Millä perusteella Trotski, Zinovjev ja Kamenev nyt pieksävät kieltään väittäen, että puolue ja sen Keskuskomitea „salaavat" Leninin „testamenttia"? Kieltäkin „saa" piestä, mutta pitäähän sentään tietää rajat.

---

* Alleviivaus minun. J. St.

Sanotaan, että tuossa „testamentissa" toveri Lenin kehoitti edustajakokousta Stalinin „karkeuden" takia harkitsemaan kysymystä jonkun toisen toverin asettamisesta Stalinin tilalle pääsihteerin paikalle. Se pitää täydellisesti paikkansa. Niin, toverit, minä olen karkea niitä kohtaan, jotka törkeästi ja valapattoisesti rikkovat ja hajoittavat puoluetta. Sitä minä en ole salannut enkä salaa. Mahdollisesti tässä tarvitaan vissiä pehmeyttä hajoittajia kohtaan. Mutta minulla ei siitä tule mitään. Heti XIII edustajakokouksen jälkeen pidetyssä ensimmäisessä Keskuskomitean täysistunnossa minä pyysin Keskuskomitean täysistuntoa vapauttamaan minut pääsihteerin tehtävistä. Kysymystä pohdittiin itse edustajakokouksessa. Jokainen edustajisto pohti tätä kysymystä, ja kaikki edustajistot yksimielisesti, myöskin Trotski, Kamenev ja Zinovjev siinä luvussa, **velvoittivat** Stalinin jäämään paikalleen.

Mitä minä saatoin tehdä? Paetako paikaltani? Se ei ole minun tapaistani, en ole koskaan paennut miltään paikalta eikä minulla ole oikeutta paeta, sillä se olisi karkuruutta. Minä, kuten olen jo ennen sanonut, olen määräysvallan alainen henkilö, ja kun puolue velvoittaa, niin minun on alistuttava.

Vuoden kuluttua tämän jälkeen minä jätin täysistunnolle uudelleen pyynnön vapauttamisesta, mutta taaskin minut velvoitettiin jäämään paikalleni.

Mitä minä olisin voinut vielä tehdä?

Mitä „testamentin" julkaisemiseen tulee, niin edustajakokous päätti, ettei sitä julkaista, koska se oli osoitettu edustajakokoukselle eikä sitä oltu tarkoitettu lehdistöä varten.

Meillä on olemassa Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunnon vuonna 1926 tekemä päätös siitä, että puolueen XV edustajakokoukselta pyydetään lupaa tämän asiakirjan julkaisemiseen. Meillä on Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean saman täysistunnon tekemä päätös Leninin muiden kirjeiden julkaisemisesta, joissa Lenin osoittaa Kamenevin ja Zinovjevin virheet Lokakuun kapinan edellä ja vaatii heidän erottamista puolueesta[46].

On selvää, että sellaiset puheet, että puolue pitää näitä asiakirjoja piilossa, ovat julkeata parjausta. Tämä koskee sellaisiakin asiakirjoja kuin Leninin kirjeet, joissa puhutaan välttämättömyydestä erottaa Zinovjev ja Kamenev puolueesta. Koskaan ei ole ollut sitä, että bolshevistinen puolue, että bolshevikkipuolueen Keskuskomitea olisivat pelänneet totuutta. Bolshevistisen puolueen voima onkin juuri siinä, että se ei pelkää totuutta, vaan katsoo sitä suoraan silmiin.

Oppositio yrittää valtata Leninin „testamentilla". Mutta kannattaa vain lukea tämä „testamentti", niin huomaa, ettei heillä ole millä valtata. Päinvastoin, Leninin „testamentti" on murhaava opposition nykyisille johtomiehille.

Todellakin, onhan tosiasia, että Lenin „testamentissaan" syyttää Trotskia „epäbolshevistisuudesta", ja Kamenevin ja Zinovjevin virheestä Lokakuun kaudella hän sanoo, ettei tämä virhe ole „sattuma". Mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että poliittisesti ei saa luottaa enempää Trotskiin, jota vaivaa „epäbolshevistisuus", kuin myöskään Kameneviin eikä Zinovjeviin, joiden virheet eivät ole „sattuma", vaan voivat ja niiden on pakko toistua.

Kuvaavaa on, ettei „testamentissa“ ole sanaakaan eikä viittaustakaan Stalinin virheistä. Siinä puhutaan vain Stalinin karkeudesta. Mutta karkeus ei ole eikä voi olla Stalinin poliittisen linjan tai kannan puutteellisuus.

Tässä on kyseessäoleva kohta „testamentista“:

„En ryhdy pitemmälti luonnehtimaan muita Keskuskomitean jäseniä heidän henkilökohtaisten ominaisuuksiensa kannalta. Muistutan vain, että Zinovjevin ja Kamenevin tapaus Lokakuun kaudella ei tietenkään ollut sattuma, mutta että sitä voidaan yhtä vähän asettaa heidän syykseen henkilökohtaisesti kuin Trotskin epäbolshevistisuuttakaan“.

Lienee selvä.

II

OPPOSITION „OHJELMASTA“

Seuraava kysymys. Minkä tähden Keskuskomitea ei ole julkaissut opposition tunnettua „ohjelmaa“? Zinovjev ja Trotski selittävät tämän siten, että Keskuskomitea ja puolue „pelkäävät“ totuutta. Onko se totta? Eipä tietenkään. Enemmänkin, tyhmää on puhua sellaista, että puolue tai Keskuskomitea pelkäävät totuutta. Meillä on olemassa Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistuntojen pikakirjoituspöytäkirjat. Nämä pikakirjoituspöytäkirjat painetaan useina tuhansina kappaleina ja jaetaan puolueen jäsenille. Niissä on oppositiolaisten puheet, samoin kuin puoluelinjan edustajainkin puheet. Kymmenet ja sadat tuhannet puolueen jäsenet lukevat niitä. (Ä ä n i ä: „Oikein!“.) Jos me pelkäisimme totuutta, niin me emme levittäisi näitä asiakirjoja. Nämä asiakirjat ovatkin hyviä oikeastaan juuri siltä kannalta, että ne

antavat puoluehenkilöille tilaisuuden verrata Keskuskomitean kantaa opposition näkökantoihin ja tehdä niistä päätelmänsä. Mitä totuuden pelkäämistä se on? Lokakuussa 1926 opposition johtajat mahtailivat väittäen samoin kuin he nytkin väittävät, että Keskuskomitea pelkää totuutta, kätkee heidän „ohjelmansa“, salaa sen puolueelta j.n.e. Juuri sen takia he tuppautuivat silloin puoluesoluihin Moskovassa (muistakaa „Aviapriboria“), Leningradissa (muistakaa „Putilovia“) j.n.e. Entä kuinka kävi? Osoittautuikin, että työläiskommunaardit löylyttivät meidän oppositiolaisiamme, ja löylyttivät heitä niin perusteellisesti, että opposition johtajien täytyi paeta taistelutantereelta. Minkä tähden he eivät silloin rohjenneet mennä edelleen kaikkiin soluihin ja tarkistaa, kuka meistä pelkää totuutta — oppositiolaiset vaiko Keskuskomitea? Sen tähden, että heillä meni sisu kaulaan, että he pelästyivät todellista (eikä keksittyä) totuutta.

Entä nyt? Eikö meillä nyt, kun suoraan puhutaan, käydä väittelyjä puoluesoluissa? Näyttäkää vaikkapa yksi puoluesolu, missä on edes yksi oppositiolainen ja jossa olisi edes yksi kokous viimeisten 3—4 kuukauden aikana mennyt ilman opposition esiintymistä, ilman väittelyä. Eikö se ole tosiasia, että viimeisten 3—4 kuukauden aikana oppositio on kaikkialla, missä suinkin on voinut, esiintynyt puoluesoluissa omine vastaehdotuksineen. (Ä ä n i ä: „Aivan oikein!“.) Minkä tähden Trotski ja Zinovjev eivät yritä mennä puoluesoluihin ja esittää siellä katsomuksiaan?

Kuvaava esimerkki. Tämän vuoden elokuussa, Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistun-

non jälkeen, Trotski ja Zinovjev lähettivät pyynnön, että he haluaisivat puhua Moskovan puolueaktiivin kokouksessa, ellei Keskuskomitealla ole mitään sitä vastaan. Keskuskomitea vastasi siihen (ja tämä vastaus lähetettiin paikallisjärjestöille), että Keskuskomitealla ei ole mitään Trotskin ja Zinovjevin esiintymistä vastaan, kuitenkin sillä ehdolla, että he Keskuskomitean jäseninä eivät esiintyisi Keskuskomitean päätöksiä vastaan. Ja kuinka kävi? He kieltäytyivät esiintymästä. (Yleistä naurua.)

Niin, toverit, eräät meistä tosiaan pelkäävät totuutta, mutta ei Keskuskomitea eikä semmitenkään puolue, vaan oppositiomme johtajat.

Minkä tähden sitten Keskuskomitea ei näin ollen julkaissut opposition „ohjelmaa“?

Sen tähden, ennen kaikkea, että Keskuskomitea ei halunnut eikä sillä ollut oikeutta legalisoida Trotskin ryhmää, legalisoida yleensä ryhmäkuntia. X edustajakokouksen päätöslauselmassa „Yhtenäisyydestä“ Lenin sanoo, että ryhmä-„ohjelman“ olemassaolo on yksi ryhmäkuntaisuuden tärkeimpiä tunnusmerkkejä. Siitä välittämättä oppositio laati „ohjelman“ ja vaati sen julkaisemista, rikkoen siten X edustajakokouksen päätöstä. Mitä se olisi merkinnyt, jos Keskuskomitea olisi painattanut opposition „ohjelman“? Se olisi merkinnyt sitä, että Keskuskomitea suostuu ottamaan osaa X edustajakokouksen päätöksiä rikkovaan opposition ryhmätoimintaan. Saattoivatko Keskuskomitea ja Keskuskontrollikomitea suostua sellaiseen? On selvää, ettei mikään itseään arvossa pitävä Keskuskomitea voinut suostua ottamaan sellaista ryhmäkuntalaista askelta. (Ääniä: „Oikein!“.)

Edelleen. Samaisessa X edustajakokouksen päätöslauselmassa „Yhtenäisyydestä“, joka on Leninin kirjoittama, sanotaan, että „edustajakokous käskee **laskemaan** heti **hajalle** poikkeuksetta kaikki erilaisten ryhmäohjelmien pohjalla muodostuneet ryhmät“, että „tämän edustajakokouksen päätöksen täyttämättä jättämisestä pitää seurauksena olla puolueesta erottaminen heti ja ehdottomasti“. Toimintaohje on selvä ja täsmällinen. Entäpä jos Keskuskomitea ja Keskuskontrollikomitea olisivat painattaneet opposition „ohjelman“? Voitaisiinko sitä sanoa poikkeuksetta kaikkien erilaisten ryhmä-„ohjelmien“ pohjalla muodostuneiden ryhmien hajallelaskemiseksi? On selvää, että ei. Päinvastoin, se olisi merkinnyt sitä, että Keskuskomitea ja Keskuskontrollikomitea itsekään eivät hajoita, vaan auttavat ryhmien ja fraktioiden muodostumista opposition „ohjelman“ pohjalla. Saattoivatko Keskuskomitea ja Keskuskontrollikomitea suostua ottamaan sellaisen hajoittavan askeleen? Selvää on, etteivät voineet.

Ja lopuksi, opposition „ohjelma“ sisältää sellaista puolueen parjausta, joka, jos se julkaistaisiin, tuottaisi sekä puolueelle että valtiollemme korvaamatonta vahinkoa.

Tosiaan, opposition „ohjelmassa“ sanotaan, että puolueemme on muka valmis poistamaan ulkomaankaupan monopolin sekä maksamaan kaikkia velkoja, siis myöskin sotavelkoja. Jokainen tietää, että se on julkeata puolueemme parjausta, työväenluokkamme ja valtiomme parjausta. Olettakaamme, että me olisimme julkaisseet „ohjelman“, joka sisältää moista puolueen ja valtion parjausta. Mitä siitä olisi synty-

nyt? Siitä olisi seurauksena vain se, että kansainvälinen porvaristo alkaisi painostaa meitä entistä enemmän vaatien sellaisia myönnytyksiä, joihin me emme voi mitenkään suostua (esimerkiksi ulkomaankaupan monopolin poistamista, sotavelkojen maksujen suoritusta j.n.e.), ja uhaten meitä sodalla.

Kun sellaiset Keskuskomitean jäsenet kuin Trotski ja Zinovjev tekevät kaikkien maiden imperialisteille väärän ilmiannon puoluettamme vastaan uskotellen niille, että me olemme valmiit mahdollisimman pitkälle meneviin myönnytyksiin aina ulkomaankaupan monopolin kumoamiseen saakka, niin sen tarkoituksena voi olla vain tämä: painostakaa edelleenkin, herrat porvarit, bolshevikkipuoluetta, uhkailkaa sitä sodalla, he, bolshevikit, ovat valmiit minkälaisiin myönnytyksiin tahansa, kun te vain painatte päälle.

Zinovjevin ja Trotskin **väärä ilmianto** herroille imperialisteille puoluettamme vastaan tarkoituksella syventää vaikeuksiamme ulkopolitiikan alalla — sitä merkitsee opposition „ohjelma".

Kenelle se on vahingoksi? Selvää on, että se on vahingoksi Neuvostoliiton proletariaatille, Neuvostoliiton kommunistiselle puolueelle, koko valtiollemme.

Kenelle se on hyödyksi? Se on hyödyksi kaikkien maiden imperialisteille.

Nyt minä kysyn teiltä — olisiko Keskuskomitea voinut suostua painattamaan moista halpamaisuutta lehdistössämme? Selvää on, että ei voinut.

Tällaiset seikat pakottivat Keskuskomitean kieltäytymään painattamasta opposition „ohjelmaa".

III

LENIN VÄITTELYSTÄ JA YLEENSÄ OPPOSITIOSTA

Seuraava kysymys. Zinovjev kiivasteli täällä yrittäen todistella, että Lenin muka aina ja kaikkina aikoina kannatti väittelyä, ja tällöin hän vetosi esimerkkinä väittelyyn, jota käytiin eri ohjelmista X edustajakokouksen edellä ja itse edustajakokouksessa. Mutta hän „unohti“ mainita, että Lenin piti X edustajakokouksen edellä käytyä väittelyä virheenä. Hän „unohti“ sanoa, että X edustajakokouksen päätöslauselmassa „Puolueen yhtenäisyydestä“, joka on Leninin omakätisesti kirjoittama ja joka on **toimintaohje** puolueemme kehittämistä varten, ei käsketä käymään väittelyä eri „ohjelmista“, vaan laskemaan hajalle kaikki ja kaikenlaiset erilaisten „ohjelmien“ pohjalla muodostuneet ryhmittymät. Hän „unohti“ sen, että Lenin esitti X edustajakokouksessa sellaisen ajatuksen, että vastedes puolueessa „ei saa sallia“ minkäänlaista oppositiota. Hän „unohti“ sanoa, että Lenin piti kerrassaan sallimattomana puolueemme muuttamista „väittelyklubiksi“.

Tässä esimerkki siitä, minkä arvion Lenin antoi X edustajakokouksen edellä käydystä väittelystä:

„Jouduin tänään jo puhumaan siitä ja saatoin luonnollisesti vain varovaisesti sanoa, että tuskin on joukossamme montakaan, jotka eivät pitäisi tätä väittelyä liian kalliina ylellisyytenä. Itse puolestani en voi olla lisäämättä vielä, että minun käsitykseni mukaan tämä ylellisyys oli tosiaan kerrassaan sallimatonta ja että me teimme epäilemättä virheen salliessamme tällaisen väittelyn“ (kts. X edustajakokouksen pöytäkirjat, s. 16 [47]).

Ja näin Lenin sanoi X edustajakokouksessa kaikista X edustajakokouksen jälkeen mahdollisista oppositioista:

„Puolueen tiivistäminen, opposition ehkäiseminen puolueessa — se on poliittinen johtopäätös nykyhetken tilanteesta..." „Nyt ei tarvita oppositiota, toverit! Ja mielestäni puolueen edustajakokouksen on tehtävä tämä johtopäätös, on tehtävä se johtopäätös, että oppositiolle on nyt tullut loppu, riittää, meillä on jo ollut kylliksi oppositioita!" (kts. sama, s. 61 ja 63[48]).

Näin Lenin suhtautui kysymykseen väittelystä ja yleensä oppositiosta.

IV

OPPOSITIO JA „KOLMAS VOIMA"

Seuraava kysymys. Mitä varten tarvittiin toveri Menzhinskin tiedonantoa valkokaartilaisista, joihin osa trotskilaisten illegaalisen puoluevastaisen kirjapainon „työntekijöistä" oli yhteydessä?

Ensinnäkin, hälventääksemme ne valheet ja parjaukset, joita oppositio levittää puoluevastaisissa lehtisissään tästä kysymyksestä. Oppositio uskottelee kaikille, että juttu valkokaartilaisista, jotka ovat tavalla tai toisella olleet yhteydessä opposition liittolaisiin, kuten Shtsherbakoviin, Tverskoihin ja muihin sellaisiin, — on vain keksittyä, vain tekaistu juttu, joka on muka pantu liikkeelle opposition mustaamiseksi. Toveri Menzhinskin tiedonanto ja siinä esitetyt vangittujen kuulusteluissa antamat todistukset eivät jätä minkäänlaisen epäilyksen sijaa siitä, että yksi osa trotskilaisten illegaalisen puoluevastaisen kirjapainon „työntekijöistä" on ollut yhteydessä, on ehdotto-

masti ollut yhteydessä vastavallankumouksellisiin valkokaartilaisaineksiin. Yrittäköön oppositio kumota nämä tosiasiat ja asiakirjat.

Toiseksi, niiden valheiden paljastamiseksi, joita Berliinissä ilmestyvä Maslovin lehti („Fahne des Kommunismus", s.o. „Kommunismin Lippu") nyt levittää. Me saimme juuri tuon luopio Maslovin likaisen lehti pahasen viimeisen numeron. Maslov puuhailee nyt parjatakseen Neuvostoliittoa ja paljastaakseen Neuvostoliiton valtiosalaisuuksia porvaristolle. Tuossa lehdessä on nyt julkaistu yleiseen tietoon ja tietysti aivan vääristeltyinä noiden vangittujen valkokaartilaisten ja heidän liittolaistensa — illegaalisen puoluevastaisen kirjapainon osanottajain kuulustelupöytäkirjat. (Ääniä: „Katsos vain!".) Mistä Maslov on voinut saada nämä tiedot? Nämä tiedot ovat salaisia, sillä vielä ei ole löydetty eikä vangittu kaikkia siitä valkokaartilaiskerhosta, joka on sekaantunut tämän Pilsudskin salaliiton tapaan suunnitellun salaliiton järjestämiseen. Trotski, Zinovjev, Smilga ja muut oppositiolaiset ovat Keskuskontrollikomiteassa tutustuneet näihin kuulustelupöytäkirjoihin. Heitä oli toistaiseksi kielletty ottamasta kopiota näistä todistuksista. Mutta he ovat näköjään kuitenkin ottaneet kopion niistä ja kiiruhtaneet lähettämään Masloville. Mutta mitä merkitsee näiden tietojen antaminen Masloville julkaisemista varten? Se merkitsee varoituksen antamista niille valkokaartilaisille, joita ei ole vielä löydetty eikä vangittu, niiden varoittamista siitä, että bolshevikit aikovat vangita heidät.

Onko se oikein tehty, onko se kommunisteille sallittua? Selvää on, että se ei ole sallittua.

Kirjoitus on julkaistu Maslovin lehdessä kirmaisevalla otsikolla: „Stalin hajoittaa NKP(b):tta. Valkokaartilaisten salaliitto. Kirje Neuvostoliitosta“. (Ääniä: „Roistot!“.) Saatoimmeko me kaiken tämän jälkeen, sen jälkeen kun Maslov oli Trotskin ja Zinovjevin avulla julkaissut yleiseen tietoon vangittujen kuulustelupöytäkirjat vääristeltyinä, — saatoimmeko me kaiken tämän jälkeen olla selostamatta asiaa Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunnolle näyttääksemme juorujen vastapainoksi tosiasiat ja todelliset kuulusteluaineistot?

Juuri sen vuoksi Keskuskomitea ja Keskuskontrollikomitea katsoivat tarpeelliseksi kehoittaa toveri Menzhinskiä tekemään selkoa tosiasioista.

Mitä näistä todistuksista, toveri Menzhinskin tiedonannosta seuraa? Olemmeko me koskaan syyttäneet tai syytämmekö me nyt oppositiota sotilaallisen salaliiton järjestämisestä? Emme tietenkään. Olemmeko me koskaan syyttäneet tai syytämmekö me nyt oppositiota osanotosta tähän salaliittoon? Emme tietenkään. (Muralov: „Edellisessä täysistunnossa syytitte“.) Se ei ole totta, Muralov, meillä on olemassa kaksi Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean tiedonantoa illegaalisen puoluevastaisen kirjapainon johdosta ja puolueettomista intelligenteistä, joilla on ollut yhteys tähän kirjapainoon. Te ette löydä näistä asiakirjoista yhtään lausetta, ette yhtään sanaa, josta näkyisi, että me syytämme oppositiota osallisuudesta sotilaalliseen salaliittoon. Keskuskomitea ja Keskuskontrollikomitea väittävät näissä asiakirjoissa vain sitä, että oppositio on illegaalista kirjapainoa järjestäessään ottanut yhteyden porvarillisiin intelligenttei-

hin ja että osa näistä intelligenteistä osoittautui vuorostaan olevan yhteydessä sotilaallista salaliittoa puuhaileviin valkokaartilaisiin. Pyytäisin Muralovia näyttämään vastaavan kohdan Keskuskomitean Politbyroon ja Keskuskontrollikomitean Puhemiehistön tästä kysymyksestä julkaisemista asiakirjoista. Muralov ei voi sitä näyttää, koska sellaisia kohtia ei ole olemassakaan.

Mistä me sitten olemme syyttäneet ja yhä syytämme oppositiota?

Siitä, ensinnäkin, että oppositio on hajoituspolitiikkaa harjoittaessaan järjestänyt puoluevastaisen illegaalisen kirjapainon.

Siitä, toiseksi, että järjestääkseen tämän kirjapainon oppositio liittoutui porvarillisten intelligenttien kanssa, joista osa osoittautui olevan suoranaisessa yhteydessä vastavallankumouksellisiin salaliittolaisiin.

Siitä, kolmanneksi, että ottaessaan mukaansa porvarillisia intelligenttejä ja konspiroidessaan heidän kanssaan puoluetta vastaan oppositio vasten tahtoaan, vasten omaa haluaan joutui niin sanotun „kolmannen voiman“ piiriin.

Osoittautui, että oppositio on luottanut näihin porvarillisiin intelligentteihin paljon enemmän kuin omaan puolueeseensa. Eihän se muuten olisi vaatinut illegaalisen kirjapainon johdosta pidätettyjen „kaikkien vangittujen“ vapauttamista aina Shtsherbakoviin, Tverskoihin, Bolshakoviin y.m. asti, jotka osoittautuivat olleen yhteydessä vastavallankumouksellisiin aineksiin.

Oppositio halusi saada puoluevastaisen illegaalisen kirjapainon; sitä varten se turvautui porvarillisten intelligenttien apuun; mutta osa näistä osoittautuikin

olevan yhteydessä suoranaisiin vastavallankumouksellisiin, — sellainen ketju siitä on syntynyt, toverit. Oppositioon ovat tarrautuneet, sen tahdosta, sen halusta huolimatta, neuvostovastaiset ainekset, jotka pyrkivät käyttämään opposition hajoitustyötä omiin tarkoituksiinsa.

Näin on siis toteutunut se Leninin ennustus, jonka hän esitti jo puolueemme X edustajakokouksessa (kts. X edustajakokouksen päätöslauselmaa „Puolueen yhtenäisyydestä"), jossa hän sanoi, että puolueessamme käytävään taisteluun pyrkii ehdottomasti lyöttäytymään mukaan „kolmas voima", s.o. porvaristo, käyttääkseen opposition toimintaa omiin luokkatarkoituksiinsa.

Sanotaan, että tunkeutuuhan vastavallankumouksellisia aineksia toisinaan neuvostoelimiinkin, esimerkiksi rintamilla, olematta missään yhteydessä oppositioon. Se on totta. Mutta silloin neuvostoelimet vangitsevat ja ampuvat heidät. Entä miten oppositio on menetellyt? Se vaati, että on **päästettävä vapaaksi** illegaalisen kirjapainon johdosta vangitut porvarilliset intelligentit, jotka ovat yhteydessä vastavallankumouksellisiin aineksiin. Siinähän se onnettomuus onkin, toverit. Sellaiseen tulokseen johtaa opposition harjoittama hajoitustyö. Sen sijaan, että ajattelisivat kaikkia näitä vaaroja, sen sijaan, että ajattelisivat, mihin kuiluun oppositiolaisemme raahautuvat, — sen sijaan he vain kärjistävät parjaustaan puoluetta vastaan ja pyrkivät kaikin voimin synnyttämään hajaannusta, pirstomaan puoluettamme.

Puhutaan entisestä Wrangelin upseerista, joka on tehnyt OGPU:lle palveluksia vastavallankumouk-

sellisten järjestöjen paljastamisessa. Oppositio riehuu ja sohlaa pitäen melua siitä, että entinen Wrangelin upseeri, jonka puoleen opposition liittolaiset, kaikki nuo Shtsherbakovit ja Tverskoit kääntyivät, osoittautuikin OGPU:n asiamieheksi. Mutta mitä pahaa siinä on, jos tämä samainen entinen Wrangelin upseeri auttaa Neuvostovaltaa saamaan ilmi vastavallankumouksellisia salaliittoja? Kuka voi kieltää Neuvostovallalta oikeuden vetää puolelleen entisiä upseereita heidän käyttämisekseen vastavallankumouksellisten järjestöjen paljastamiseen?

Kääntyessään tämän entisen wrangelilaisen upseerin puoleen Shtsherbakov ja Tverskoi eivät pitäneet häntä OGPU:n asiamiehenä, vaan entisenä Wrangelin upseerina, käyttääkseen häntä puoluetta **vastaan** ja Neuvostovaltaa **vastaan**. Siitähän on kysymys ja siinähän juuri onkin oppositiomme onnettomuus. Ja kun OGPU, näitä jälkiä seuraten, aivan odottamatta keksikin trotskilaisten illegaalisen puoluevastaisen kirjapainon, niin osoittautui, että puuhatessaan blokkia opposition kanssa herroilla Shtsherbakoveilla, Tverskoilla ja Bolshakoveilla oli jo blokki vastavallankumouksellisten, Kostrovin ja Novikovin tapaisten entisten Koltshakin upseerien kanssa, kuten toveri Menzhinski tänään selosti.

Juuri siitä on kysymys, toverit, ja juuri siinä on oppositiomme onnettomuus.

Katkera totuus on se, että opposition hajoitustoiminta vie sen koplautumaan porvarillisten intelligenttien kanssa, ja koplautuminen porvarillisten intelligenttien kanssa helpottaa opposition joutumista kaikenlaisten vastavallankumouksellisten ainesten pauloihin.

V

MITEN OPPOSITIO „VALMISTAUTUU“ EDUSTAJAKOKOUKSEEN

Seuraava kysymys: edustajakokouksen valmistelusta. Zinovjev ja Trotski kiivastelivat täällä väittäen, että me valmistelemme edustajakokousta käyttämällä rankaisuja. Kummallista, että he eivät näe mitään muuta kuin „rankaisuja“. Entä Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunnon päätös puoluevăittelyn aloittamisesta enemmän kuin kuukausi ennen edustajakokousta, — mitä se on teidän mielestänne, onko se edustajakokouksen valmistelua vaiko ei? Entä puoluesoluissa ja muissa puolueen järjestöissä herkeämättä jatkuva väittely, jota on käyty jo kolme — neljä kuukautta? Entä täysistunnon päätösten ja pikakirjoituspöytäkirjojen käsittely viimeisen puolen vuoden ajalta, varsinkin viimeisten kolmen — neljän kuukauden ajalta kaikista sisä- ja ulkopolitiikan kysymyksistä? Miten tätä kaikkea sitten pitäisi nimittää, ellei puolueen jäsenjoukkojen aktiivisuuden nousuksi, niiden saamiseksi mukaan pohtimaan politiikkamme tärkeimpiä kysymyksiä, ellei puolueen jäsenjoukkojen valmistamiseksi edustajakokoukseen?

Kuka siihen on syyssä, jos puoluejärjestöt eivät tällöin kannata oppositiota? Nähtävästi siihen on syyssä oppositio, jonka linja on osoittautunut täydellisen vararikon linjaksi, jonka politiikka on blokkipolitiikkaa kaikkien puoluevastaisten ainesten kanssa, aina luopioihin Masloviin ja Souvarine'iin saakka, puoluetta ja Kominternia vastaan.

Zinovjev ja Trotski ovat nähtävästi sitä mieltä, että edustajakokousta on valmisteltava järjestämällä illegaalisia puoluevastaisia kirjapainoja, pitämällä illegaalisia puoluevastaisia kokouksia, tekemällä perättömiä ilmiantoja puoluettamme vastaan kaikkien maiden imperialisteille, hajoittamalla ja pirstomalla puoluettamme. Myöntäkää, että se on melko kummallinen käsitys puolueen edustajakokouksen valmistelusta. Ja kun puolue ryhtyy päättäviin toimenpiteisiin hajoittajia ja pirstojia vastaan, aina erottamiseen asti, niin oppositio huutaa rankaisemisesta.

Niin, puolue käyttää ja tulee käyttämään rankaisukeinoja hajoittajia ja pirstojia vastaan, sillä puoluetta ei saa pirstoa missään tapauksessa, ei ennen edustajakokousta eikä edustajakokouksen aikana. Sillä puolue tekisi itsemurhan, jos se sallisi riehaantuneiden hajoittajien, kaikenlaisten Shtsherbakovien liittolaisten, hajoittaa puoluetta vain siitä syystä, että meillä on edustajakokoukseen enää yksi kuukausi aikaa.

Toveri Lenin suhtautui toisin tähän asiaan. Te tiedätte, että vuonna 1921 Lenin ehdotti Shljapnikovin erottamista Keskuskomiteasta ja puolueesta ei mistään puoluevastaisen kirjapainon järjestämisestä eikä liittoutumisesta porvarillisten intelligenttien kanssa, vaan yksistään siksi, että Shljapnikov oli rohjennut esiintyä puoluesolun kokouksessa arvostelemalla Korkeimman Kansantalousneuvoston päätöksiä. Verratkaa nyt tätä Leninin menettelyä siihen, mitä puolue tekee nykyään opposition suhteen — ja te käsitätte, miten pitkälle me olemmekaan päästäneet desorganisaattorit ja hajoittajat.

Te ette voi olla tietämättä sitä, että vuonna 1917, Lokakuun kapinan edellä, Lenin ehdotti useita kertoja Kamenevin ja Zinovjevin erottamista puolueesta yksistään vain siitä syystä, että he olivat arvostelleet puolueen julkaisematonta päätöstä puolittain sosialistisessa, puolittain porvarillisessa sanomalehdessä — „Novaja Zhiznissä"[49]. Entä kuinka paljon Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean salaisia päätöksiä meidän oppositiomme nyt julkaisee Berliinissä ilmestyvän Maslovin lehden palstoilla, joka on porvarillinen, neuvostovastainen, vastavallankumouksellinen lehti! Mutta me siedämme kaikkea tuota, siedämme loppumattomiin ja annamme oppositioon kuuluville hajoittajille siten mahdollisuuden hajoittaa puoluettamme. Sellaiseen häpeään on oppositio meidät saattanut! Mutta, toverit, me emme voi sietää sellaista loppumattomiin. (Ääniä: „Oikein!". Suosionosoituksia.)

Puhutaan niiden puolueesta erotettujen hajoittajien vangitsemisesta, jotka tekevät neuvostovastaista työtä. Niin, me vangitsemme ja tulemme vangitsemaan heitä, elleivät he lakkaa tekemästä myyräntyötään puoluetta ja Neuvostovaltaa vastaan. (Ääniä: „Oikein! Oikein!".)

Puhutaan, ettei puolueemme historiassa tunneta sellaisia tapauksia. Se ei ole totta. Entä Mjasnikovin ryhmä[50]? Entä „rabotshaja pravdan" ryhmä? Kukapa ei tietäisi sitä, että näiden ryhmien jäseniä vangittiin Zinovjevin, Trotskin ja Kamenevin suoranaisesti kannattaessa sitä? Miksi puolueesta erotettuja hajoittajia sopi vangita kolme — neljä vuotta sitten, mutta nyt sitä ei saisi tehdä, kun eräät trotskilaisen opposition entiset jäsenet antautuvat jopa

suoranaiseen liittoiluun vastavallankumouksellisten kanssa?

Te kuulitte toveri Menzhinskin tiedonannon. Tässä tiedonannossa sanotaan, että muuan Stepanov (sotilashenkilö), puolueen jäsen, opposition kannattaja, on ollut välittömässä yhteydessä vastavallankumouksellisiin, Novikoviin, Kostroviin ynnä muihin, jota Stepanov ei itsekään kiellä antamissaan todistuksissa. Mitä käskette tekemään tälle heittiölle, joka kuuluu yhä oppositioon? Onko häntä hyväiltävä vai onko hänet vangittava? Mitä ihmeteltävää siinä on, jos OGPU vangitsee tällaisia heittiöitä? (Ääniä paikoilta: „Oikein tehty, aivan oikein!". Suosionosoituksia.)

Lenin sanoi, että asiat voidaan päästää niin pitkälle, että puolue hajoaa kokonaan, jos annetaan peräksi desorganisaattoreille ja hajoittajille. Se pitää paikkansa. Olen sitä mieltä, että juuri sen tähden meidän on aika lakata antamasta peräksi opposition johtajille ja on aika tulla johtopäätökseen Trotskin ja Zinovjevin erottamisesta puolueemme Keskuskomiteasta. (Ääniä: „Oikein!".) Tämä on se alkeellinen johtopäätös ja se vähin alkeistoimenpide, johon meidän on ryhdyttävä suojataksemme puoluetta desorganisaattorien hajoitustyöltä.

Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean edellisessä täysistunnossa tämän vuoden elokuussa eräät täysistunnon jäsenet moittivat minua pehmeänahkaisuudesta Trotskia ja Zinovjevia kohtaan, siitä, että minä suostuttelin täysistuntoa, ettei Trotskia ja Zinovjevia olisi heti erotettu Keskuskomiteasta. (Ääniä paikoilta: „Niin, ja moitimme nytkin".) Ehkäpä minä silloin olin liian suopea ja tein virheen

esittäessäni lievempää kantaa Trotskin ja Zinovjevin suhteen. (Ääniä: „Oikein!". Tov. Petrovski: „Oikein, tulemme aina moittimaan lahosta „nuoran pätkästä"!") Mutta nyt, toverit, kaiken sen jälkeen, mitä me olemme kokeneet näiden kolmen kuukauden aikana, sen jälkeen, kun oppositio on rikkonut erikoisessa „ilmoituksessaan" elokuun 8 pltä antamansa lupauksen ryhmänsä lakkauttamisesta, pettäen siten vielä kerran puoluetta, — kaiken tämän jälkeen ei enää jää mitään sijaa pehmeänahkaisuudelle. Nyt meidän on oltava eturiveissä niiden tovereiden mukana, jotka vaativat Trotskin ja Zinovjevin erottamista Keskuskomiteasta. (Myrskyisiä suosionosoituksia. Ääniä: „Oikein! Oikein!". Ääni paikalta: „Trotski on erotettava puolueesta".) Siitä, toverit, päättäköön edustajakokous.

Erottaessamme Trotskin ja Zinovjevin Keskuskomiteasta meidän on esitettävä XV edustajakokouksen harkittavaksi kaikki ne opposition hajoitustyötä koskevat aineistot, joita meille on kertynyt ja joiden nojalla edustajakokouksella on sitten mahdollisuus tehdä vastaava päätöksensä.

VI

LENINISMISTÄ TROTSKILAISUUTEEN

Seuraava kysymys. Zinovjev kosketteli puheessaan mielenkiintoista kysymystä puoluelinjan „virheistä" viimeisten kahden vuoden aikana ja opposition linjan „oikeellisuudesta". Mieleni tekisi vastata siihen muutamalla sanalla selvittämällä kysymystä opposition linjan **vararikosta** ja puolueemme politiikan **oikeelli-**

suudesta viimeisten kahden vuoden ajalta. Mutta käytän liian paljon aikaanne, toverit. (Ääniä: „Pyydämme, pyydämme jatkamaan!". Puheenjohtaja: „Onko kukaan vastaan?" Ääniä: „Pyydämme, pyydämme!".)

Mikä on opposition pääsynti, joka on määrännyt oppositiopolitiikan joutumaan vararikkoon? Opposition perussynti on se, että se on yrittänyt, yrittää ja on yhä yrittävä maalata ja **vaihtaa** leninismin trotskilaisuuteen. Oli aika, jolloin Kamenev ja Zinovjev suojelivat leninismiä Trotskin hyökkäilyiltä. Silloin ei Trotskikaan ollut näin rohkea. Silloin oli toinen kanta. Mutta sitten Zinovjev ja Kamenev, pelästyttyään uusia vaikeuksia, siirtyivät Trotskin puolelle, muodostivat yhdessä Trotskin kanssa jotain huononnetun Elokuun blokin tapaista ja joutuivat siten trotskilaisuuden vangeiksi. Ja näin kävi toteen Leninin ennustus, ettei Zinovjevin ja Kamenevin virhe Lokakuussa ollut „sattuma". Taistelusta leninismin puolesta Zinovjev ja Kamenev ovat siirtyneet trotskilaisuuden puolesta käynnissä olevan taistelun linjalle. Se on jo kokonaan toinen kanta. Sillä oikeastaan onkin selitettävissä se, että Trotski on nyt käynyt rohkeammaksi.

Mikä on nykyisen, Trotskin johtaman yhdistyneen blokin perustarkoituksena? Se, että se koettaa vähitellen ja pikku hiljaa siirtää puolueen pois leniniläisiltä raiteilta trotskilaisuuden raiteille. Juuri se on opposition perussynti. Mutta puolue haluaa jäädä leniniläiseksi puolueeksi. Luonnollisesti puolue on kääntänyt oppositiolle selkänsä nostaen leninismin lipun yhä korkeammalle ja korkeammalle. Siksipä juuri puolueen eilisistä johtajista on nyt tullut luopioita.

Oppositio aikoo „selittää“ tappionsa persoonaseikoilla, Stalinin karkeudella, Buharinin ja Rykovin peräänantamattomuudella j.n.e. Kovin kevyt selitys! Sehän on puoskaroimista, eikä selitys. Trotski on käynyt taistelua leninismiä vastaan vuodesta 1904 saakka. Vuodesta 1904 vuoden 1917 helmikuun vallankumoukseen saakka Trotski koko ajan hyöri menshevikkien liepeillä ja ympärillä käyden vimmattua taistelua Leninin puoluetta vastaan. Tuona kautena Trotski kärsi taistelussaan Leninin puoluetta vastaan useita tappioita. Miksi? Mahdollisesti syy oli Stalinin karkeudessa? Mutta Stalin ei silloin vielä ollut Keskuskomitean sihteerinä, hän oleskeli silloin kaukana ulkomailta käyden maanalaisena taistelua tsaarivaltaa vastaan, mutta Trotskin ja Leninin välistä taistelua käytiin ulkomailla, — mitä tekemistä tässä on Stalinin karkeudella?

Lokakuun vallankumouksen ja vuoden 1922 välisenä kautena Trotski, kuuluen jo bolshevikkien puolueeseen, ehti tehdä kaksi „suurenmoista“ hyökkäystä Leniniä ja hänen puoluettaan vastaan: vuonna 1918 Brestin rauhaa koskevassa kysymyksessä ja vuonna 1921 kysymyksessä ammattiliitoista. Nämä molemmat hyökkäykset päättyivät Trotskin tappioon. Miksi? Mahdollisesti syy oli Stalinin karkeudessa? Mutta Stalin ei silloin vielä ollut Keskuskomitean sihteerinä, sihteerien tehtävissä olivat silloin kaikille tunnetut trotskilaiset, — mitä tekemistä tässä on Stalinin karkeudella?

Edelleen puolue joutui kokemaan Trotskin taholta koko joukon uusia hyökkäilyjä (v. 1923, v. 1924, v. 1926, v. 1927), ja jokainen hyökkäys päättyi Trotskin uuteen tappioon.

Eikö kaikesta tästä käy selville, että Trotskin taistelulla lenininiläistä puoluetta vastaan on kauas ulottuvat, syvät historialliset juurensa? Eikö tästä käy selville, että puolueen nykyinen taistelu trotskilaisuutta vastaan on jatkoa sille taistelulle, jota puolue on Leninin johtamana käynyt vuodesta 1904 saakka? Eikö kaikesta tästä käy selville, että trotskilaisten yritykset vaihtaa leninismi trotskilaisuuteen ovat olleet perussyynä koko opposition linjan tappioon ja vararikkoon?

Meidän puolueemme on syntynyt ja kasvanut vallankumoustaisteluiden myrskyssä. Se ei ole rauhallisen kehityksen kaudella kasvanut puolue. Juuri sen tähden sitä elähdyttävät vallankumoukselliset perinteet ja se on vapaa fetishimäisestä suhtautumisesta johtajiinsa. Plehanov oli yhteen aikaan kaikkein suosituin henkilö puolueessa. Enemmänkin, hän oli puolueen perustaja, eikä Trotskin tahi Zinovjevin nauttimaa suosiota voida mitenkään edes verrata hänen nauttimaansa suosioon. Ja kuitenkin puolue siitäkin huolimatta käänsi heti selkänsä Plehanoville, kun Plehanov alkoi luopua marxilaisuudesta ja luisua opportunismiin. Mitäpä ihmettä siinä on, jos nämä tällaiset kuin Trotski ja Zinovjev, jotka eivät ole niinkään „suuria“ miehiä, ovat jääneet puolueen häntäpäähän, kun he alkoivat loitota leninismistä?

Mutta kaikkein selvimpänä osoituksena opposition opportunistisesta rappeutumisesta, kaikkein selvimpänä tunnusmerkkinä opposition vararikosta ja lankeemuksesta on se, että se äänesti Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean Manifestia vastaan. Oppositio vastustaa siirtymistä seitsentuntiseen työ-

päivään! Oppositio vastustaa Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean Manifestia! Koko Neuvostoliiton työväenluokka, kaikkien maiden proletaarien koko etumaisin osa ottavat suurella ihastuksella vastaan Manifestin, osoittavat joukolla suosiotaan ajatukselle seitsentuntiseen työpäivään siirtymisestä,— mutta oppositio äänestää Manifestia vastaan liittäen äänensä porvarillisten ja menshevististen „arvostelijoiden" yleiseen kuoroon, pannen äänensä liikkeelle kannattamaan „Vorwärtsin" [51] parjaajajoukkoa.

En luullut, että oppositio voi saattaa itsensä tuollaiseen häpeään.

VII

PUOLUEEN POLITIIKAN ERÄISTÄ TÄRKEIMMISTÄ YHTEENVEDOISTA VIIME VUOSIEN AJALTA

Siirtykäämme nyt kysymykseen puolueemme linjasta viimeisten kahden vuoden aikana, tämän linjan tarkastukseen, tämän linjan arvioimiseen.

Zinovjev ja Trotski puhuivat, että puolueemme linja ei ole osoittautunut päteväksi. Katsokaamme tosiasioita. Ottakaamme politiikkamme neljä peruskysymystä ja tarkastakaamme puolueemme linjaa viimeisten kahden vuoden ajalta näiden kysymysten kannalta. Tarkoitan sellaisia ratkaisevia kysymyksiä kuin kysymys talonpoikaistosta, kysymys teollisuudesta ja sen kaluston uudistamisesta, kysymys rauhasta ja lopuksi kysymys kommunististen ainesten kasvusta koko maailmassa.

Kysymys talonpoikaistosta. Minkälainen tilanne meillä oli kaksi—kolme vuotta sitten? Te tiedätte, että maaseudulla meillä oli silloin raskas tilanne.

Meidän kuntien toimeenpanevien komiteoittemme puheenjohtajia ja yleensä maaseututyöntekijöitämme ei aina tunnustettu ja heitä kohtaan harjoitettiin usein terroria. Kyläkirjeenvaihtajia otettiin vastaan kuulilla. Siellä täällä, varsinkin syrjäseuduilla, meillä oli bandiittiliikettä. Ja sellaisessa maassa kuin Gruusiassa meillä oli jopa kapinoitakin[52]. Luonnollisesti sellaisessa tilanteessa kulakki kartutti voimiaan, keskitalonpoika liittyi kulakin ympärille ja köyhälistö pirstoutui. Erittäin raskaasti vaikutti maan asemaan se tosiasia, että maaseudun tuotantovoimat kasvoivat tavattoman hitaasti, osa kyntömaita oli kokonaan muokkaamatta ja kylvöala käsitti suunnilleen 70—75% sodanedellisestä kylvöalasta. Näin olivat asiat puolueemme XIV konferenssia edeltäneellä kaudella.

XIV konferenssissa puolue ryhtyi useihin toimenpiteisiin erinäisten myönnytysten muodossa keskitalonpojan hyväksi, joiden tarkoituksena oli viedä talonpoikaistaloutta eteenpäin nopeampaa vauhtia, lisätä elintarvikkeiden ja maataloudesta saatavien raaka-aineiden tuotantoa, saada aikaan luja liitto keskitalonpojan kanssa ja viedä eteenpäin kulakiston eristämisasiaa. Puolueemme XIV edustajakokouksessa oppositio yritti Zinovjevin ja Kamenevin johdolla horjuttaa tätä puolueen politiikkaa esittäen sen vaihtamista asiallisesti kulakkitalouksien lopettamisen politiikkaan, köyhälistökomiteoiden henkiinherättämisen politiikkaan. Itse asiassa se oli kansalaissodan uudelleen herättämisen politiikkaa maaseudulla. Puolue löi takaisin tämän opposition hyökkäyksen vahvistaen XIV konferenssin päätökset, hyväksyen Neuvostojen aktivisoimispolitiikan maaseudulla ja

asettaen teollistamistunnuksen sosialistisen rakennustyön perustunnukseksi. Puolue asettui lujasti kestävän liiton kannalle keskitalonpojan kanssa ja kulakiston eristämisen kannalle.

Mitä puolue on sillä saavuttanut?

Se on saanut rauhoitetuksi maaseudun, parannetuksi suhteet talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa, muodostetuksi edellytykset köyhälistön järjestämiselle itsenäiseksi poliittiseksi voimaksi, jatketuksi kulakiston eristämistä ja vedetyksi vähitellen miljoonien talonpoikien yksilötaloudet valtion ja osuuskuntien elinten piiriin.

Entä mitä on maaseudun rauhoittaminen? Se on eräs sosialismin rakentamisen tärkeimpiä ehtoja. Sosialismia ei voida rakentaa, jos talonpoikain keskuudessa on bandiittitoimintaa ja kapinoita. Nyt meillä ovat kylvöalat laajentuneet sodanedellisiin mittoihinsa (95%), maaseutu on rauhoittunut, on olemassa liitto keskitalonpojan kanssa, köyhälistö on enemmän tai vähemmän järjestynyt, Neuvostot ovat lujittuneet maaseudulla, proletariaatin ja sen puolueen arvovalta maaseudulla on noussut.

Näin me olemme luoneet ehdot, jotka tekevät mahdolliseksi jatkaa edelleen hyökkäystä kapitalistisia aineksia vastaan maaseudulla sekä taata sosialismin menestyksellisen rakentamisen jatkuminen maassamme.

Sellaisia ovat tulokset puolueemme politiikasta maaseudulla kahden vuoden ajalta.

Siis osoittautuu, että puolueemme politiikka peruskysymyksessä keskinäissuhteista proletariaatin ja talonpoikaiston välillä on osoittautunut oikeaksi.

Kysymys teollisuudesta. Historia osoittaa, ettei yksikään nuori valtio maailmassa ole vielä nostanut teollisuuttaan, varsinkaan raskasta teollisuutta, saamatta apua ulkoa, saamatta lainoja ulkoa tai rosvoamatta vieraita maita, siirtomaita j.n.e. Se on kapitalistisen teollistamisen tavallinen tie. Englanti kohotti teollisuutensa aikoinaan siten, että se oli satoja vuosia pusertanut mehua kaikista maista, kaikista siirtomaista, sijoittaen rosvotut varat omaan teollisuuteensa. Saksa on alkanut viime aikoina nousta sen avulla, että se on saanut Amerikasta useampiin miljardeihin rupliin nousevia lainoja.

Mutta me emme voi mennä mitään näitä teitä. Meidän koko politiikkamme sulkee pois siirtomaiden rosvoamisen. Ja lainoja meille ei anneta. Meille on jäänyt vain yksi ainoa tie, jonka Lenin osoitti, nimittäin: nostaa teollisuutemme, kalustaa teollisuutemme uudelleen nojautuen sisäisiin kasaantumisiin. Oppositio on vaakkunut koko ajan, etteivät sisäiset kasaantumiset riitä teollisuutemme uudelleenkalustamiseen. Vielä vuoden 1926 huhtikuussa Keskuskomitean täysistunnossa oppositio väitti, etteivät sisäiset kasaantumisemme riitä viedäksemme eteenpäin teollisuutemme uudelleenkalustamista. Silloin oppositio ennusti epäonnistumisia toinen toisensa jälkeen. Mutta tarkastettaessa onkin osoittautunut, että meidän on onnistunut näiden kahden vuoden aikana viedä eteenpäin teollisuutemme uudelleenkalustamista. Tosiasia on, että kahden vuoden aikana me olemme kyenneet sijoittamaan teollisuuteemme enemmän kuin kaksi miljardia ruplaa. Tosiasia on, että nämä sijoitukset ovat olleet riittävän suuria viedäksemme eteenpäin

teollisuutemme konekaluston uusimista ja maan teollistamista. Me olemme tehneet sen, mitä ei ole vielä kyennyt tekemään yksikään toinen valtio maailmassa: me olemme nostaneet teollisuutemme, me olemme panneet alulle sen uudelleenkalustamisen, me olemme vieneet sitä eteenpäin omien sisäisten kasaantumisten avulla.

Sellaisia ovat tulokset politiikastamme teollisuutemme uudelleenkalustamisen alalla.

Vain sokeat saattavat kieltää sen tosiasian, että puolueemme politiikka on tällä alalla ollut oikeata.

Kysymys ulkopolitiikasta. Ulkopolitiikkamme päämääränä, jos tarkoitetaan diplomaattisia suhteita porvarillisten valtioiden kanssa, on rauhan säilyttäminen. Mitä me olemme saaneet aikaan tällä alalla? Me olemme saaneet aikaan sen, että olemme säilyttäneet — hyvin taikka huonosti, — mutta kuitenkin säilyttäneet **rauhan**. Me olemme saaneet aikaan sen, että kapitalistisesta ympäröinnistä huolimatta, kapitalististen hallitusten harjoittamasta vihamielisestä työstä huolimatta, Pekingissä[53], Lontoossa[54] ja Pariisissa[55] toimeenpannuista provokatioista huolimatta, — tästä kaikesta huolimatta me emme ole antaneet provosoida itseämme ja olemme pystyneet säilyttämään rauhan. **Meillä ei ole sotaa,** Zinovjevin ja muiden moninkertaisista ennusteluista huolimatta, — tämä on se tärkein tosiasia, jota vastaan oppositiomme kaikki kirkumiset ovat voimattomia. Ja se on meille tärkeätä, sillä vain rauhan oloissa voidaan maassamme viedä eteenpäin, viedä meille toivottavalla nopeudella eteenpäin sosialismin rakentamista. Kuinka paljon meillä olikaan ennustuksia sodan suhteen! Zinovjev ennusteli,

että me joudumme sotaan tämän vuoden keväällä. Sitten hän alkoi ennustella, että todennäköisesti sota syttyykin tänä syksynä. Nyt meillä on jo talvi edessä, mutta sotaa ei vain ole.

Sellaisia ovat rauhanpolitiikkamme tulokset.

Vain sokeat eivät näe näitä tuloksia.

Vihdoin neljäs kysymys — kysymys kommunististen voimien tilasta koko maailmassa. Vain sokeat voivat kieltää sen, että kommunistiset puolueet kasvavat kaikkialla maailmassa, Kiinasta Amerikkaan, Englannista Saksaan saakka. Vain sokeat voivat kieltää sen, että kapitalismin pulailmiöt kasvavat eivätkä laske. Vain sokeat voivat kieltää sen, että sosialistisen rakennustyön nousu maassamme, politiikkamme menestykset maamme sisällä ovat yhtenä perussyynä kommunistisen liikkeen voimistumiseen koko maailmassa. Vain sokeat voivat kieltää Kommunistisen Internationalen vaikutuksen ja arvovallan yhä edistyvän kasvun maailman kaikissa maissa.

Sellaisia ovat puolueemme linjan antamat tulokset sisä- ja ulkopolitiikan neljässä peruskysymyksessä kahden viime vuoden ajalta.

Entä mitä se merkitsee, että puolueemme politiikka on ollut oikeata? Se voi, kaiken muun ohella, merkitä vain yhtä: oppositiomme politiikan täydellistä vararikkoa.

VIII

TAKAISIN AXELRODIIN

Meille voidaan sanoa, että tämä kaikki on hyvä asia. Opposition linja on väärä ja puoluevastainen. Sen menettelyä ei voida sanoa muuksi kuin hajoitus-

työksi. Zinovjevin ja Trotskin erottaminen on siis luonnollinen ulospääsy muodostuneesta tilanteesta. Kaikki se on totta.

Mutta olihan aika, jolloin me kaikki puhuimme, että opposition johtajat on pidettävä Keskuskomiteassa, ettei heitä pidä karsia pois. Mistä tämä tällainen muutos on nyt tullut? Mistä tämä käänne johtuu? Ja onko siinä yleensä käännettä?

On kyllä. Mistä se johtuu? Se johtuu opposition johtajien periaatteellisen linjan ja organisatoorisen „kaavan" perusteellisesta muuttumisesta. Opposition johtajat ja ennen kaikkea Trotski ovat muuttuneet, muuttuneet huonommiksi. Luonnollisesti on myöskin puolueen politiikan näitä oppositiolaisia kohtaan täytynyt muuttua.

Ottakaamme esimerkiksi sellainen tärkeä **periaatteellinen** kysymys kuin kysymys puolueemme rappeutumisesta. Mitä on puolueemme rappeutuminen? Se on sitä, että kielletään proletariaatin diktatuurin olemassaolo Neuvostoliitossa. Mikä kanta Trotskilla oli tässä suhteessa, sanokaamme, kolmisen vuotta sitten? Te tiedätte, että liberaalit ja menshevikit, smenavehilaiset[56] ja kaikenlaiset luopiot toitottivat silloin, että puolueemme tulee kiertämättä rappeutumaan. Te tiedätte, että he ottivat silloin esimerkkejä Ranskan vallankumouksesta väittäen, että bolshevikit lopulta sortuvat samalla tavalla kuin Ranskan jakobiinit sortuivat aikoinaan. Te tiedätte, että historialliset rinnastukset Ranskan vallankumoukseen (jakobiinien sortuminen) olivat silloin ja ovat yhä vieläkin kaikkien ja kaikenkarvaisten menshevikkien ja smenavehilaisten tärkeimpänä todistuskappaleena proleta-

riaatin diktatuurin säilymistä vastaan ja sosialismin rakentamisen mahdollisuutta vastaan maassamme.

Mikä kanta Trotskilla oli siihen kolmisen vuotta sitten? Hän suhtautui silloin tällaisiin rinnastuksiin ehdottoman kielteisesti. Kuulkaa, mitä hän kirjoitti silloin kirjasessaan „Uusi suunta“ (vuonna 1924):

„Historialliset rinnastukset Ranskan suureen vallankumoukseen (jakobiinien sortuminen!), joilla liberalismi ja menshevismi ruokkivat ja lohduttavat itseään, ovat ***pinnallisia ja perusteettomia***“ * (kts. „Uusi suunta“, s. 33).

Selvästi ja tarkasti sanottu! Lienee vaikeata sanoa tämän jyrkemmin ja tarkemmin. Onko tämä Trotskin väite historiallisista rinnastuksista Ranskan vallankumoukseen, joita kaikenlaiset smenavehilaiset ja menshevikit niin uutterasti tekevät, oikea? On, ehdottomasti oikea.

Entä nyt? Onko Trotski yhä vieläkin tuolla kannalla? Valitettavasti ei. Vieläpä päinvastoin. Näiden kolmen vuoden aikana Trotski on ehtinyt mennä kehityksessään „menshevismin“ ja „liberalismin“ suuntaan. Nyt hän väittää itse, etteivät historialliset rinnastukset Ranskan vallankumoukseen ole tunnusmerkillistä menshevismille, vaan „oikealle“, „todelliselle“ „leninismille“. Oletteko lukeneet tämän vuoden heinäkuussa pidetyn Keskuskontrollikomitean Puhemiehistön istunnon pikakirjoituspöytäkirjan? Jos olette lukeneet, niin on helppo ymmärtää, että taistelussaan puoluetta vastaan Trotski nojautuu nyt menshevistisiin teorioihin siitä, että puolueemme rappeutuu samalla tavalla kuin jakobiinit sortuivat

* Alleviivaus minun. J. St.

Ranskan vallankumouksen kaudella. Nyt Trotski pitää jaarittelua „thermidorista“ hyvän sävyn merkkinä. Trotskilaisuudesta „menshevismiin“ ja „liberalismiin“ rappeutumista koskevassa peruskysymyksessä — sellainen on trotskilaisten kulkema tie viimeisten kolmen vuoden aikana.

Trotskilaiset ovat muuttuneet. Myöskin puolueen politiikan trotskilaisia kohtaan on täytynyt muuttua.

Ottakaamme nyt sellainen yhtä tärkeä kysymys kuin organisatiokysymys, kysymys puoluekurista, vähemmistön alistumisesta enemmistön tahtoon, rautaisen kurin merkityksestä puolueessa proletariaatin diktatuurin lujittamiseksi. Kaikille on tunnettua, että rautainen kuri puolueessamme on eräs perusehto proletariaatin diktatuurin säilyttämistä ja menestyksellistä sosialismin rakentamista varten maassamme. Kaikille on tunnettua, että kaikkien maiden menshevikit yrittävät ennen kaikkea kaivaa pohjaa puolueemme rautaisen kurin alta. Oli aika, jolloin Trotski ymmärsi ja piti arvossa puolueessamme olevaa rautaista kuria. Erimielisyydet puolueemme ja Trotskin välillä eivät oikeastaan ole lakanneet koskaan. Kuitenkin Trotski ja trotskilaiset ovat osanneet alistua puolueemme päätöksiin. Kaikkihan tietävät Trotskin moninkertaiset ilmoitukset siitä, että olkoon puolueemme minkälainen tahansa, hän on valmis „seisomaan asennossa“, kun puolue käskee. Ja on sanottava, että trotskilaisten on usein onnistunut pysyä lojaalisina puoluetta ja sen johtavia elimiä kohtaan.

Entä nyt? Voidaanko sanoa, että trotskilaiset, nykyinen oppositio, ovat valmiit alistumaan puolueen päätöksiin, seisomaan asennossa j.n.e.? Ei, nyt ei

sitä voida enää sanoa. Sen jälkeen, kun he ovat kahdesti rikkoneet lupauksensa alistumisesta puolueen päätöksiin, sen jälkeen, kun he ovat kahdesti pettäneet puoluetta, sen jälkeen, kun he ovat järjestäneet illegaalisia kirjapainoja yhdessä porvarillisten intelligenttien kanssa, sen jälkeen, kun Zinovjev ja Trotski ovat moneen kertaan julistaneet tältä samalta puhujalavalta, että he repivät ja tulevat repimään puolueemme kuria, — kaiken tämän jälkeen puolueessamme löytyy tuskin ainoatakaan henkilöä, jolla olisi rohkeutta uskoa, että opposition johtajat ovat valmiit seisomaan asennossa puolueen edessä. Oppositio on nyt siirtynyt uusille raiteille, puolueen pirstomisen raiteille, uuden puolueen muodostamisen raiteille. Nyt ei oppositiolaisten keskuudessa enää ole suosituimpana kirjasena Leninin bolshevistinen kirjanen „Askel eteenpäin, kaksi askelta taaksepäin“ [57], vaan Trotskin vanha menshevistinen kirjanen „Meidän poliittiset tehtävämme“ (ilmestynyt vuonna 1904), joka on tähdätty leninismin organisatioperiaatteita vastaan, Leninin kirjasta „Askel eteenpäin, kaksi askelta taaksepäin“ vastaan.

Kuten tiedätte, tämän Trotskin vanhan kirjasen perussisältönä on se, että se kieltää Leninin käsityksen puolueesta ja puoluekurista. Tuossa kirjasessa Trotski ei käytä Leninistä muuta nimitystä kuin „Maximilian Lenin“, antaen sillä ymmärtää, että Lenin on Maximilian Robespierren toisinto pyrkimyksineen persoonalliseen diktatuuriin. Tuossa kirjasessaan Trotski sanoo suoraan, että puoluekuriin pitää alistua vain sikäli, mikäli puolueen päätökset eivät ole ristiriidassa niiden henkilöiden, joiden teh-

tävänä on totella puoluetta, omien pyrkimysten ja katsomusten kanssa. Se on puhtaasti menshevistinen organisatioperiaate. Tämä kirjanen on muuten mielenkiintoinen siitä, että Trotski on omistanut sen menshevikki P. Axelrodille. Siinä on niin sanottukin: „Rakkaalle opettajalle Pavel Borisovitsh Axelrodille". (Naurua. Ääniä: „Selvä menshevikki!".)

Lojaalisuudesta puoluetta kohtaan puolueen pirstomisen politiikkaan, Leninin kirjasesta „Askel eteenpäin, kaksi askelta taaksepäin" Trotskin kirjaseen „Meidän poliittiset tehtävämme", Leninistä Axelrodiin, — sellainen on oppositiomme kulkema tie organisatiokysymyksissä.

Trotskilaiset ovat muuttuneet. Myöskin puolueen organisatiopolitiikan trotskilaista oppositiota kohtaan on täytynyt muuttua.

No, mitäpäs siinä, — terve menoa „rakkaan opettajan Pavel Borisovitsh Axelrodin" luo! Terve menoa! Mutta pitäkääkin kiirettä, kunnianarvoisin Trotski, sillä „Pavel Borisovitsh" voi raihnaisuutensa vuoksi kohtapuoleen kuolla kupsahtaa, ja voi käydä niin, ettette ehdikään „opettajan" luo. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

„Pravda" № 251,
marraskuun 2 pnä 1927

KESKUSTELU ULKOMAALAISTEN TYÖLÄISEDUSTAJISTOJEN KANSSA

marraskuun 5 pnä 1927

Läsnä oli 80 edustajaa Saksasta, Ranskasta, Itävallasta, Tshekkoslovakiasta, Etelä-Amerikasta, Kiinasta, Belgiasta, Suomesta, Tanskasta ja Eestistä. — Keskustelu kesti 6 tuntia.

Stalin. Toverit, eilen minulle tuotiin saksan kielellä laadittu kysymyslista, jossa ei ole allekirjoitusta. Tänään aamulla sain kaksi uutta listaa: toisen ranskalaiselta ja toisen tanskalaiselta edustajistolta. Alkakaamme ensimmäisestä kysymyslistasta, vaikkakaan ei ole tietoa, miltä edustajistolta se on peräisin. Sen jälkeen voidaan siirtyä kahteen seuraavaan listaan. Ellei teillä ole mitään sitä vastaan, niin aloitamme. (Edustajat ilmaisevat suostumuksensa.)

1:nen KYSYMYS. Miksi Neuvostoliitto ei osallistu Kansainliittoon?

VASTAUS. Lehdistössämme on puhuttu tämän tästä niistä syistä, miksei Neuvostoliitto osallistu Kansainliittoon. Voisin mainita eräitä näistä syistä.

Neuvostoliitto ei ole Kansainliiton jäsen eikä osallistu Kansainliittoon ennen kaikkea sen tähden,

ettei se halua ottaa vastuuta Kansainliiton imperialistisesta politiikasta, niistä „mandaateista", joita Kansainliitto antaa siirtomaiden riistämiseen ja sortamiseen. Neuvostoliitto ei osallistu Kansainliittoon, koska se vastustaa imperialismia, vastustaa siirtomaiden ja riippuvaisten maiden sortamista.

Toiseksi, Neuvostoliitto ei osallistu Kansainliittoon sen tähden, ettei se halua ottaa itselleen vastuuta niistä sodan valmisteluista, aseistuksen lisäämisestä, uusista sotaliitoista j.n.e., joita Kansainliitto verhoaa ja siunaa ja jotka eivät voi olla johtamatta uusiin imperialistisiin sotiin. Neuvostoliitto ei osallistu Kansainliittoon, koska se on kokonaan ja täydellisesti imperialistisia sotia vastaan.

Ja lopuksi Neuvostoliitto ei osallistu Kansainliittoon sen tähden, että se ei halua olla elimellisenä osana siinä imperialististen vehkeilyjen verhossa, jonka Kansainliitto muodostaa ja joita vehkeilyjä se verhoaa jäsentensä hempeän liikuttavilla puheilla.

Kansainliitto on nykyoloissa vain „kohtauspaikka" niitä imperialistisia vallanpitäjiä varten, jotka toteuttavat hankkeitaan kulissien takana. Se, mitä Kansainliitossa virallisesti **puhutaan**, on tyhjää jaarittelua, jonka tarkoituksena on pettää kansaa. Mutta se, mitä imperialistiset valtaherrat epävirallisesti **tekevät** Kansainliiton kulissien takana, on selvää imperialistista puuhaa, jota Kansainliiton kielevät puhujat verhoavat farisealaisilla puheilla.

Mitä ihmeteltävää siinä saattaa olla, jos Neuvostoliitto ei halua olla jäsenenä ja osanottajana tässä kansaa vastaan tähdätyssä ilveilyssä?

2:nen KYSYMYS. Miksi Neuvostoliitossa ei siedetä sosialidemokraattista puoluetta?

VASTAUS. Sosialidemokraattista puoluetta (s.o. menshevikkejä) ei Neuvostoliitossa siedetä samasta syystä kuin siellä ei siedetä vastavallankumouksellisia. Ehkä tämä hämmästyttää teitä, mutta siinä ei ole mitään hämmästyttävää.

Maamme kehityksen olot, sen kehityshistoria on sellainen, että sosialidemokratiasta, joka tsaarin valtakomennon aikana oli enemmän tai vähemmän vallankumouksellinen puolue, tuli tsarismin kukistamisen jälkeen, Kerenskin aikana, hallituspuolue, porvarillinen puolue, imperialistisen sodan puolue, ja Lokakuun vallankumouksen jälkeen se muuttui avoimen vastavallankumouksen puolueeksi, kapitalismin palauttamisen puolueeksi.

Ette voi olla tietämättä sitä, että sosialidemokratia osallistui meillä kansalaissotaan Koltshakin ja Denikinin puolella Neuvostojen valtaa vastaan. Nykyisin tämä puolue on kapitalismin palauttamiseen ja neuvostojärjestelmän hävittämiseen pyrkivä puolue.

Mielestäni tämä tällainen sosialidemokratian evolutio on sille tyypillistä ei ainoastaan Neuvostoliitossa, vaan muissakin maissa. Sosialidemokratia oli meillä enemmän tai vähemmän vallankumouksellinen niin kauan, kun oli olemassa tsaarin valtakomento. Siitä oikeastaan johtuikin, että me, bolshevikit, muodostimme silloin menshevikkien, s.o. sosialidemokraattien, kanssa saman puolueen. Sosialidemokratia muuttuu oppositiopuolueeksi tai hallituspuolueeksi,

porvarilliseksi puolueeksi, kun valtaan tulee niin sanottu demokraattinen porvaristo. Sosialidemokratia muuttuu avoimen vastavallankumouksen puolueeksi, kun valtaan tulee vallankumouksellinen proletariaatti.

Eräs edustajista. Merkitseekö se sitä, että sosialidemokratia on vain täällä, Neuvostoliitossa, vastavallankumouksellinen voima, vai voidaanko se määritellä muissakin maissa vastavallankumoukselliseksi voimaksi?

Stalin. Sanoin jo, että meillä on tässä eräänlainen ero.

Proletariaatin diktatuurin maassa sosialidemokratia on vastavallankumouksellinen voima, joka pyrkii palauttamaan kapitalismin ja hävittämään proletariaatin diktatuurin porvarillisen „demokratian" nimessä.

Kapitalistisissa maissa, missä proletariaatti ei ole vielä vallassa, sosialidemokratia on joko oppositiopuolue suhteessa pääoman valtaan tahi puolittain hallituspuolue, joka on liittoutunut liberaalisen porvariston kanssa kapitalismin kaikkein taantumuksellisimpia voimia vastaan ja vallankumouksellista työväenliikettä vastaan, tahi se on täydellisesti hallituspuolue, joka suoraan ja avoimesti puolustaa kapitalismia ja porvarillista „demokratiaa" proletariaatin vallankumousliikettä vastaan.

Se tulee kokonaan vastavallankumoukselliseksi ja sen vastavallankumouksellisuus suuntautuu proletariaatin valtaa vastaan vasta sen jälkeen, kun proletariaatin valta tulee todellisuudeksi.

3:s KYSYMYS. Miksi Neuvostoliitossa ei ole painovapautta?

VASTAUS. Mistä painovapaudesta te puhutte? Painovapaudesta mitä luokkaa varten — porvaristoa vaiko proletariaattia varten? Jos on puhe painovapaudesta porvaristoa varten, niin sitä meillä ei ole eikä tule olemaan niin kauan, kun proletariaatin diktatuuri on olemassa. Jos taas on puhe vapaudesta proletariaattia varten, niin minun on sanottava, että te ette löydä koko maailmasta toista valtiota, missä proletariaatilla olisi niin kaikinpuolinen ja laaja painovapaus kuin on Neuvostoliitossa.

Painovapaus proletariaattia varten ei ole vain tyhjää puhetta. Ilman parhaimpia kirjapainoja, parhaimpia lehdistötaloja, ilman työväenluokan julkisia järjestöjä suppeimmista kaikkein laajimpiin saakka, joihin kuuluu työväenluokasta miljoonia, ilman mitä laajinta kokoontumisvapautta ei painovapautta ole olemassa. Silmäilkää elämänehtoja Neuvostoliitossa, käykää työläispiireissä, niin te tulette ymmärtämään, että parhaat kirjapainot, parhaat lehdistötalot, kokonaiset paperitehtaat ja väritehtaat, joiden värejä tarvitaan painamista varten, valtavat palatsit kokousten pitoa varten, — kaikki tämä ja paljon muuta, mikä on välttämätöntä työväenluokan painovapautta varten, on kokonaan ja täydellisesti työväenluokan ja työtätekevien joukkojen käytettävissä. Tätä meillä sanotaankin painovapaudeksi työväenluokkaa varten. Meillä ei ole painovapautta porvaristoa varten.

Meillä ei ole painovapautta menshevikkejä ja eserriä varten, jotka edustavat meillä murskatun ja

kukistetun porvariston etuja. Mutta mitä ihmeteltävää siinä on? Emme me ole koskaan sitoutuneet antamaan painovapautta kaikille luokille, tekemään kaikkia luokkia onnellisiksi. Ottaessaan vallan lokakuussa vuonna 1917 bolshevikit sanoivat avoimesti, että tämä valta on yhden luokan valtaa, proletariaatin valtaa, joka tulee nujertamaan porvariston kaupungin ja maaseudun työtätekevien joukkojen eduksi, jotka ovat väestön valtavana enemmistönä Neuvostoliitossa.

Kuinka tämän jälkeen voidaan vaatia proletariaatin diktatuurilta painovapautta porvaristolle?

4:s KYSYMYS. Miksi pidätettyjä menshevikkejä ei vapauteta vankilasta?

VASTAUS. Kysymys on nähtävästi aktiivisista menshevikeistä. Niin, se on totta, että aktiivisia menshevikkejä meillä ei päästetä vankiloista ennen vankeusajan päättymistä. Mutta mitä ihmeteltävää siinä on?

Entä miksei esimerkiksi bolshevikkeja vapautettu vankiloista heinä-, elo-, syys- ja lokakuussa 1917, jolloin menshevikit ja eserrät olivat vallassa?

Miksi Leninin oli pakko piileksiä maanalaisena heinäkuusta lokakuuhun 1917, jolloin menshevikit ja eserrät olivat vallassa? Miten on selitettävissä, että suuren Leninin, jonka nimi on kaikkien maiden proletaarien lippu, oli pakko piileksiä heinä—lokakuussa 1917 Suomessa, kaukana Kerenskin ja Tseretelin, Tshernovin ja Danin „demokraattisesta tasavallasta“, ja että porvarilliset viranomaiset hävit-

tivät Leninin puolueen painetun äänenkannattajan — „Pravdan“ — siitä huolimatta, vaikka hallituksen johdossa olivat silloin tunnetut menshevikit, II Internationalen aktiiviset toimihenkilöt?

Kaikki tämä on ilmeisesti selitettävissä siten, että taistelu porvarillisen vastavallankumouksen ja proletaarisen vallankumouksen välillä ei voi olla johtamatta visseihin rankaisutoimenpiteisiin. Sanoin jo, että sosialidemokratia on meillä vastavallankumouksellinen puolue. Ja siitä seuraa, että proletaarinen vallankumous ei voi olla vangitsematta tämän vastavallankumouksellisen puolueen toimihenkilöitä.

Mutta ei siinä kaikki. Siitä seuraa edelleen, että menshevikkien vangitsemiset ovat meillä Lokakuun vallankumouksen politiikan jatkoa. Tosiaankin, mitä oli Lokakuun vallankumous? Lokakuun vallankumous merkitsee ennen kaikkea porvariston vallan kukistamista. Kaikki enemmän tai vähemmän tietoiset työläiset kaikissa maissa myöntävät nyt, että bolshevikit tekivät oikein kukistaessaan porvariston vallan lokakuussa 1917. En epäile, ettettekö te olisi samaa mieltä. Mutta asetetaanpa kysymys: kenet proletariaatti oikeastaan kukisti lokakuussa 1917? Historia puhuu, tosiasiat puhuvat, että lokakuussa 1917 proletariaatti kukisti menshevikit ja eserrät, sillä silloin olivat vallassa juuri menshevikit ja eserrät, Kerenski ja Tshernov, Gotz ja Lieber, Dan ja Tsereteli, Abramovitsh ja Avksentjev. Entä mitä ovat menshevikkien ja eserrien puolueet? Ne ovat II Internationalen puolueita.

Siis osoittautuu, että suorittaessaan Lokakuun vallankumouksen Neuvostoliiton proletariaatti kukisti

II Internationalen puolueita. Ehkäpä se ei miellytä eräitä sosialidemokraatteja, mutta se on kieltämätön tosiasia, toverit, jota vastaan olisi naurettavaa kiistää.

Siis osoittautuu, että proletaarisen vallankumouksen hetkellä voidaan ja pitääkin kukistaa menshevikkien ja eserrien valta, jotta proletariaatin valta voisi päästä voitolle.

Mutta jos heidät voidaan kukistaa, niin miksei heitä saisi vangita, kun he siirtyvät avoimesti ja jyrkästi porvarillisen vastavallankumouksen leiriin? Luuletteko, että menshevikkien ja eserrien kukistaminen on vähemmän voimakas keino kuin heidän vangitseminen?

Ei voida pitää oikeana Lokakuun vallankumouksen politiikkaa, ellei samalla pidetä oikeana sen kiertämättömiä seurauksia. Jompikumpi:

joko Lokakuun vallankumous oli virhe, — ja silloin menshevikkien ja eserrien vangitseminen on samanlainen virhe;

tahi Lokakuun vallankumous ei ollut virhe, — ja silloin ei vastavallankumouksen polulle astuneiden menshevikkien ja eserrien vangitsemista voida pitää virheenä.

Logiikka velvoittaa.

5:s KYSYMYS. Miksi sosialidemokraattisen lehtitoimiston kirjeenvaihtaja ei saanut lupaa tulla Neuvostoliittoon?

VASTAUS. Siksi, että sosialidemokraattinen lehdistö ulkomailla, varsinkin „Vorwärts“, on Neuvosto-

liiton ja sen edustajain kaameassa parjaamisessa mennyt pitemmälle kuin monet porvarilliset lehdet.

Siksi, että useat porvarilliset lehdet, kuten „Vossische Zeitung“ [58], käyttäytyvät taistelussa Neuvostoliittoa vastaan paljon „objektiivisemmin“ ja „säädyllisemmin“ kuin „Vorwärts“. Se saattaa tuntua „kummalliselta“, mutta se on tosiasia, jota ei voida olla huomioimatta. Jos „Vorwärts“ voisi käyttäytyä edes siten kuin eräät porvarilliset lehdet, niin sen edustajat saisivat varmaankin paikkansa Neuvostoliitossa muiden porvarillisten lehtien edustajain rinnalla.

Joku päivä sitten eräs „Vorwärtsin“ edustaja kääntyi Berliinissä olevan diplomaattisen edustajistomme erään toimitsijan puoleen kysyen, millä ehdoilla „Vorwärtsin“ kirjeenvaihtaja voisi saada oikeuden matkustaa Neuvostoliittoon. Vastaukseksi siihen hänelle sanottiin: „Kun „Vorwärts“ osoittaa teoilla, että se on valmis käyttäytymään Neuvostoliittoa ja sen edustajia kohtaan edes siten kuin „Vossische Zeitungin“ kaltainen „säädyllinen“ liberaalinen lehti, niin Neuvostohallitus ei tule asettamaan esteitä „Vorwärtsin“ kirjeenvaihtajan pääsylle Neuvostoliittoon“.

Luulen, että vastaus on täysin ymmärrettävä.

6:s KYSYMYS. Onko II ja III Internationalen yhtyminen mahdollista?

VASTAUS. Luulen, että se on mahdotonta.

Mahdotonta, koska II ja III Internationale edustavat kahta aivan erilaista kantaa ja katsovat eri suuntiin. Kun III Internationale katsoo kapitalismin kukistamisen ja proletariaatin diktatuurin pystyttä-

misen suuntaan, niin II Internationale päinvastoin katsoo kapitalismin säilyttämisen ja kaiken sen hävittämisen suuntaan, mikä on välttämätöntä proletariaatin diktatuurin pystyttämiseksi.

Taistelu kahden Internationalen välillä on kapitalismin kannattajain ja sosialismin kannattajain välisen taistelun aatteellista heijastusta. Tässä taistelussa täytyy voittaa joko II Internationalen tahi III Internationalen. Ei ole mitään syytä epäillä sitä, etteikö III Internationalen olisi päästävä voitolle työväenliikkeessä.

Pidän niiden yhtymistä tällä hetkellä mahdottomana.

7:s KYSYMYS. Miten arvioidaan tilanne Länsi-Euroopassa? Onko lähivuosina odotettavissa vallankumouksellisia tapahtumia?

VASTAUS. Olen sitä mieltä, että Euroopassa ovat kasvamassa ja tulevat kasvamaan kapitalismin mitä syvimmän kriisin ainekset. Kapitalismi voi osittain vakaantua, voi rationalisoida tuotantoaan, voi tilapäisesti lannistaa työväenluokan, — kaikkeen siihen kapitalismi vielä toistaiseksi pystyy, mutta se ei voi koskaan enää palata takaisin siihen „vankkuuteen“ ja siihen „tasapainoon“, mikä vallitsi ennen maailmansotaa ja Lokakuun vallankumousta. Siihen „vankkuuteen“ ja siihen „tasapainoon“ se ei palaa enää milloinkaan.

Jotta tämä pitää paikkansa, näkyy jo siitäkin, että Euroopan maissa, samoin kuin siirtomaissakin, joiden kustannuksella Euroopan kapitalismi elää, syttyy tämän tästä vallankumouksen liekkejä. Tänään

syttyy Itävallassa vallankumouksellisen palon leimahduksia, huomenna — Englannissa, ylihuomenna — jossakin Ranskassa tai Saksassa, sitten Kiinassa, Indonesiassa, Intiassa j.n.e.

Entä mitä ovat Eurooppa ja siirtomaat? Ne ovat kapitalismin keskus ja ulkopiiri. Euroopan kapitalismin keskuksissa on „levotonta". Vieläkin „levottomampaa" on sen ulkopiirissä. Uusien vallankumouksellisten tapahtumien ehdot kypsyvät. Mielestäni kaikkein räikein osoitus kapitalismin kasvavasta kriisistä, kaikkein räikein esimerkki työväenluokan tyytymättömyyden ja suuttumuksen kasaantumisesta ovat Saccon ja Vanzettin murhan yhteydessä sattuneet tapahtumat[59].

Mitä kahden työläisen murha merkitsee kapitalismin lihamyllyssä? Eikö heitä, työläisiä, ole tähän saakka tapettu kymmenittäin ja sadoittain joka viikko ja joka päivä? Kuitenkin kahden työläisen, Saccon ja Vanzettin murha oli riittävä syy saattamaan liikkeelle koko maailman työväenluokan. Mistä se puhuu? Siitä, että maaperä kapitalismin jalkain alla käy yhä kuumemmaksi. Siitä, että uusien vallankumouksellisten tapahtumien ehdot kasvavat.

Se tosiasia, että kapitalistien onnistuu ehkä torjua vallankumouksellisen purkauksen ensimmäinen hyökyaalto, — se tosiasia ei voi missään määrin olla lohdutuksena kapitalismille. Vallankumous kapitalismia vastaan ei voi nousta yhtenä kauttaaltaan kulkevana yleisenä aaltona. Se käy aina nousujen ja laskujen muodossa. Niin oli Venäjällä. Niin käy Euroopassakin. Me olemme uusien vallankumouksellisten tapahtumien edessä.

8:s KYSYMYS. Onko Venäjän puolueessa oleva oppositio voimakas? Mihin piireihin se nojautuu?

VASTAUS. Mielestäni se on varsin heikko. Enemmänkin, sen voimat puolueessamme ovat miltei mitättömät. Minulla on käsissäni tämänpäiväinen lehti. Siinä on julkaistu yhteenvedot väittelyn kulusta muutamien päivien ajalta. Numerot osoittavat, että puolueemme Keskuskomitean ja sen teesien puolesta on äänestänyt enemmän kuin 135 tuhatta puolueen jäsentä, opposition puolesta 1.200 puolueen jäsentä. Se ei ole edes yhtä prosenttia.

Luulen, että tulevat äänestykset antavat oppositiolle vieläkin häpeällisempiä tuloksia. Väittely tulee meillä jatkumaan aivan edustajakokoukseen asti. Me koetamme saada tänä aikana selville, mikäli mahdollista, koko puolueen mielipiteen.

En tiedä, miten teillä, sosialidemokraattisissa puolueissa, käydään väittelyjä. En tiedä, käydäänkö sosialidemokraattisissa puolueissa lainkaan väittelyjä. Me otamme väittelyn vakavasti. Me tiedustelemme koko puolueen mielipidettä, ja saatte nähdä, että opposition ominaispaino puolueessamme osoittautuu vieläkin mitättömämmäksi kuin mitä juuri julkaistut numerot näyttävät. On varsin mahdollista, että puolueemme XV edustajakokoukseen ei oppositio saa yhtään edustajaa, ei yhtään delegaattia.

Ottakaamme vaikkapa sellaiset suurtehtaat kuin „Treugolnik“ tai „Putilov“ Leningradissa. „Treugolnikin“ työläismäärä on noin 15.000. Puolueen jäseniä siellä on 2.122. Opposition puolesta äänesti 39. „Puti-

lovilla" on noin 11.000 työläistä. Puolueen jäseniä on 1.718. Opposition puolesta äänesti 29.

Mihin piireihin oppositio nojautuu? Mielestäni oppositio nojautuu pääasiassa ei-proletaarisiin piireihin. Jos kysytään ei-proletaarisilta väestökerroksilta, niiltä, jotka ovat tyytymättömiä proletariaatin diktatuurin järjestelmään, — ketä ne kannattavat, niin ne empimättä vastaavat kannattavansa oppositiota. Miksi? Siksi, että opposition taistelu on itse asiassa taistelua puoluetta vastaan, taistelua proletariaatin diktatuurin järjestelmää vastaan, johon tietyt ei-proletaariset kerrokset ovat pakostakin tyytymättömiä. Oppositio on ei-proletaaristen väestökerrosten tyytymättömyyden heijastusta, se on niiden harjoittaman painostuksen heijastusta proletariaatin diktatuuria vastaan.

9:s KYSYMYS. Pitääkö paikkansa se Ruth Fischerin ja Maslovin Saksassa levittämä väite, että Kominternin ja Venäjän puolueen nykyinen johto luovuttaa työläiset vastavallankumouksen kynsiin?

VASTAUS. Nähtävästi se pitää paikkansa. Nähtävästi Komintern ja NKP(b) kavaltavat Neuvostoliiton työväenluokan kaikkien maiden vastavallankumouksellisille.

Enemmänkin, voin ilmoittaa teille, että Komintern ja NKP(b) päättivät joku päivä sitten kutsua takaisin Neuvostoliittoon kaikki maastamme karkoitetut tilanherrat ja kapitalistit sekä antaa heille takaisin tehtaat.

Eikä siinäkään vielä kaikki. Komintern ja NKP(b) ovat menneet pitemmälle ja päättäneet, että bolshevikkien on aika siirtyä syömään ihmislihaa.

Ja lopuksi, meillä on päätös kansallistaa kaikki naiset ja ryhtyä raiskaamaan omia sisariamme. (Yleistä naurua. Huudahduksia: „Kuka on voinut tehdä tuollaisen kysymyksen?".)

Näen teidän nauravan. Mahdollisesti joku teistä luulee, että en suhtaudu kysymykseen vakavasti. Niin, toverit, eihän tällaisiin kysymyksiin voida vastata vakavasti. Mielestäni tällaisiin kysymyksiin voidaan vastata vain pilanteolla. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

10:s KYSYMYS. Mikä on Teidän suhteenne oppositioon sekä Ruth Fischerin ja Maslovin suuntaan Saksassa?

VASTAUS. Minun suhteeni oppositioon ja sen asioimistoon Saksassa on sama kuin tunnetun ranskalaisen romaanikirjailijan Alphonse Daudet'n suhde Tarasconin Tartariniin. (Vilkasta hilpeyttä edustajien keskuudessa.)

Olette varmaan lukeneet tämän Alphonse Daudet'n kuuluisan romaanin Tarasconin Tartarinista. Tämän romaanin sankari Tartarin oli oikeastaan tavallinen „kunnon" pikkuporvari. Mutta hänellä oli niin lennokas mielikuvitus ja niin pitkälle kehittynyt taito „valehdella hupaisasti", että hän joutui lopulta näiden epätavallisten kykyjensä uhriksi.

Tartarin kerskaili uskotellen kaikille tappaneensa Atlas-vuorilla lukemattoman paljon leijonia ja tiike-

reitä. Tartarinin herkkäuskoiset ystävät antoivat hänelle siitä maailman ensimmäisen leijonanmetsästäjän arvon. Kuitenkin Alphonse Daudet tiesi varmasti, samoin kuin Tartarin tiesi itsekin varmasti, että Tartarin ei ollut koskaan edes nähnyt enempää leijonia kuin tiikereitäkään.

Tartarin kerskaili uskotellen kaikille kiivenneensä Mont Blancin huipulle. Hänen herkkäuskoiset ystävänsä korottivat hänet siitä maailman ensimmäisen alppikiipeilijän arvoon. Kuitenkin Alphonse Daudet tiesi varmasti, ettei Tartarin ollut koskaan nähnyt mitään Mont Blancia, sillä hän oli kaiken kaikkiaan ollut vain Mont Blancin juurella.

Tartarin kerskaili ja uskotteli kaikille perustaneensa suuren siirtokunnan maassa, joka on kaukana Ranskasta. Herkkäuskoiset ystävät korottivat hänet sen vuoksi maailman ensimmäisen kolonisaattorin arvoon. Kuitenkin Alphonse Daudet tiesi varmasti, kuten itse Tartarininkin oli myönnettävä, etteivät Tartarinin mielikuvituksen keksinnöt voineet johtaa muuhun kuin kommellukseen.

Te tiedätte, mihin kommellukseen ja skandaaliin tartarinilaiset joutuivat Tartarinin mielikuvituksellisen kerskailun vuoksi.

Luulen, että samanlaiseen kommellukseen ja skandaaliin oppositiolle on päättyvä opposition johtajain kerskaileva hälinä, jonka he ovat nostaneet Moskovassa ja Berliinissä. (Yleistä naurua.)

Näin olemme käyneet läpi ensimmäisen kysymyslistan.

Siirtykäämme ranskalaisen edustajiston tekemiin kysymyksiin.

1:nen KYSYMYS. Millä tavalla Neuvostoliiton hallitus aikoo taistella ulkomaisia naftaliikkeitä vastaan?

VASTAUS. Mielestäni kysymys on väärin asetettu. Tällaisesta kysymyksen asettelusta voisi luulla, että Neuvostoliiton naftateollisuus on päättänyt lähteä rynnäkköön muiden maiden naftaliikkeitä vastaan ja pyrkiä kaatamaan ja hävittämään ne.

Onko asianlaita todellisuudessa niin? Ei, ei ole. Todellisuudessa kysymys on siitä, että tietyt kapitalistimaiden naftaliikkeet pyrkivät kuristamaan neuvostomaan naftateollisuuden, ja neuvostomaan naftateollisuuden on puolustauduttava, voidakseen elää ja kehittyä edelleen.

Asia on siten, että neuvostomaan naftateollisuus on heikompi kuin kapitalististen maiden naftateollisuus sekä tuotantomääriin nähden, — me tuotamme vähemmän kuin ne, — että markkinayhteyksiin nähden, — niillä on paljon enemmän yhteyksiä maailmanmarkkinoihin kuin meillä.

Millä tavoin neuvostomaan naftateollisuus puolustautuu? Se puolustautuu parantamalla tuotteiden laatua ja ennen kaikkea alentamalla naftan hintoja, myymällä markkinoilla huokeata naftaa, huokeampaa kuin kapitalististen liikkeiden nafta.

Voidaan kysyä: ovatko Neuvostot sitten niin rikkaita, että ne voivat myydä huokeammalla kuin upporikkaat kapitalistiset liikkeet? Neuvostomaan teollisuus ei tietenkään ole rikkaampi kuin kapitalistiset liikkeet. Enemmänkin, kapitalistiset liikkeet ovat monta vertaa rikkaammat kuin neuvostomaan teollisuus. Mutta tässä ei ole kysymys rikkaudesta.

Asia on siten, että neuvostomaan naftateollisuus ei ole kapitalistista teollisuutta, minkä vuoksi se ei tarvitsekaan hurjia ylivoittoja, kun taas kapitalistiset naftaliikkeet eivät tule toimeen ilman jättiläismäisiä ylivoittoja. Mutta juuri sen tähden, että neuvostomaan naftateollisuus ei tarvitse ylivoittoja, sillä on mahdollisuus myydä tuotteitaan halvemmalla kuin kapitalistiset liikkeet.

Samaa voidaan sanoa neuvostoviljasta, neuvostomaan puutavarasta j.n.e.

Yleensä on sanottava, että neuvostomaan tavarat, varsinkin neuvostonafta, esiintyvät kansainvälisillä markkinoilla hintoja alentavana tekijänä, joka siten helpottaa kuluttajajoukkojen asemaa. Siinä on neuvostomaan naftateollisuuden voima ja puolustuskeino niitä hyökkäilyjä vastaan, joita kapitalistiset naftaliikkeet tekevät. Siinä piilee myöskin sen salaisuus, miksi kaikkien maiden naftateollisuudenharjoittajat ja varsinkin Deterding huutavat täyttä kurkkua Neuvostoja vastaan ja neuvostomaan naftateollisuutta vastaan, verhoten harjoittamaansa korkeiden naftan hintojen politiikkaa ja kuluttajajoukkojen rosvoamista muotifraaseilla „kommunistisesta propagandasta“.

2:nen KYSYMYS. Millä tavalla te aiotte toteuttaa kollektiivisuuden talonpoikaiskysymyksessä?

VASTAUS. Aikomuksemme on toteuttaa kollektiivisuus maataloudessa vähitellen, laadultaan taloudellisilla ja finanssitoimenpiteillä sekä kulttuuri- ja poliittisilla toimenpiteillä.

Luulen, että mielenkiintoisin kysymys on kysymys taloudellista laatua olevista toimenpiteistä. Tällä alalla toimenpiteemme käyvät kolmeen suuntaan:

yksilöllisten talonpoikaistalouksien järjestämiseksi osuuskuntiin;

talonpoikaistalouksien, etupäässä köyhälistötyyppisten, järjestämiseksi tuotannollisiin yhdistyksiin, ja lopuksi,

talonpoikaistalouksien saamiseksi valtion suunnittelu- ja säännöstelyelimien toimipiiriin niin talonpoikain tuotteiden myynnin alalla kuin myöskin talonpoikaiston varustamisessa teollisuudeltamme saatavilla välttämättömillä tarvikkeilla.

Joku vuosi sitten asia oli niin, että teollisuuden ja talonpoikaistalouden välillä oli suuri joukko välittäjiä, yksityisyrittäjiä, jotka varustivat talonpoikia kaupunkituotteilla ja myivät työläisille talonpoikien viljaa. On ymmärrettävää, etteivät välittäjät „tehneet työtä“ ilmaiseksi, vaan puristivat kymmeniä miljoonia ruplia niin talonpoikais- kuin kaupunkilaisväestöstäkin. Se oli aikaa, jolloin ei oltu vielä saatu aikaan liittoyhteyttä kaupungin ja maaseudun välillä, sosialistisen teollisuuden ja yksilöllisten talonpoikaistalouksien välillä. Osuustoiminnan ja valtion jakeluelinten merkitys oli silloin vielä verrattain vähäinen.

Sen jälkeen on tilanne muuttunut perinpohjin. Osuuskuntien ja valtion kauppaelinten osuus tavaranvaihdossa kaupungin ja maaseudun välillä, teollisuuden ja talonpoikaistalouksien välillä voidaan nyt katsoa ei ainoastaan vallitsevaksi, vaan myös hallitsevaksi, ellei suorastaan monopoliasemaksi. Maaseudun varus-

tamisessa kankailla on osuuskuntien ja valtionelinten osuus enemmän kuin 70%. Maatalouskoneilla varustamisessa on osuuskuntien ja valtionelinten osuus lähes 100%. Viljan ostossa talonpojilta on osuuskuntien ja valtionelinten osuus enemmän kuin 80%. Ja raaka-aineiden, kuten puuvillan, sokerijuurikkaan y.m., ostossa teollisuutta varten on osuuskuntien ja valtionelinten osuus melkein 100%.

Ja mitä se merkitsee?

Se merkitsee ensinnäkin sitä, että kapitalisti tungetaan pois tavaranvaihdon piiristä, teollisuus asettuu välittömään yhteyteen talonpoikaistalouden kanssa, keinottelija-välittäjäin voitot jäävät teollisuuteen ja maatalouteen, talonpojat saavat mahdollisuuden ostaa kaupunkitavaroita huokeammalla, työläiset vuorostaan saavat mahdollisuuden ostaa huokeammalla maatalouden tuotteita.

Toiseksi se merkitsee sitä, että karkoittamalla välittäjä-kapitalistit tavaranvaihdosta teollisuus saa mahdollisuuden viedä talonpoikaistaloutta mukanaan, vaikuttaa siihen ja kohottaa sen kulttuuritasoa, järkiperäistää ja teollistaa sitä.

Kolmanneksi se merkitsee sitä, että liittäessään maatalouden yhteen teollisuuden kanssa valtio saa mahdollisuuden johtaa maatalouden kehityksen suunnitelmapohjalle, varustaa sitä parhailla siemenillä ja lannokkeilla, määritellä sen tuotannon laajuuden, vaikuttaa siihen hintapolitiikan kannalta j.n.e.

Ja lopuksi se merkitsee sitä, että maaseudulla muodostuvat suotuisat olosuhteet kapitalististen ainesten hävittämiseksi, kulakiston edelleen rajoittamiseksi ja syrjäyttämiseksi, työtätekevien talonpoikais-

talouksien järjestämiseksi tuotannollisiin yhtymiin ja näiden yhtymien mahdollista rahoittamista varten valtion varoista.

Ottakaamme esimerkiksi sokerijuurikkaan tuotanto sokeriteollisuutta varten ja puuvillan tuotanto kutomateollisuutta varten. Näiden raaka-ainelajien tuotantomäärät, samoin kuin niiden hinnat ja laatu, eivät enää määräydy luonnonvoimaisesti, ei voimain ottelulla järjestymättömillä markkinoilla, ei välittäjä-keinottelijain, pörssien eikä kaikenlaisten kapitalististen konttorien y.m. välityksellä, vaan ne määrätään suunnitelmanmukaisesti, visseillä ennakkosopimuksilla toisaalta sokeri- ja tekstiilisyndikaattien sekä toisaalta kymmenien tuhansien talonpoikaistalouksien välillä, joita sokerijuurikas- ja puuvillaosuuskunnat edustavat.

Tässä ei enää ole pörssejä, ei konttoreita, hintaottelua j.m.s. Meillä ei enää ole näitä kapitalistisen talouden välineitä tällä alalla. Tässä tulee näyttämölle vain kaksi sopimuspuolta ilman mitään pörssejä ja välittäjiä — toisaalta valtion syndikaatit ja toisaalta osuuskuntiin järjestyneet talonpojat. Valtion syndikaatit tekevät asianomaisten osuustoiminnallisten järjestöjen kanssa kontrahdin määrätynlaisen sokerijuurikas- tai puuvillamäärän tuottamisesta, talonpoikaiston varustamisesta siemenillä, lainoilla j.n.e. Talousvuoden päätyttyä koko tuotemäärä joutuu syndikaattien haltuun ja talonpojat saavat siitä asianomaiset maksut ennakolta tehtyjen kontrahtien mukaan. Tätä sanotaan meillä kontrahointijärjestelmäksi.

Tämä järjestelmä on siitä hyvä, että se antaa etuja kummallekin sopimuspuolelle ja liittää talon-

poikaistalouden teollisuuden kanssa välittömästi, ilman välittäjiä. Tämä järjestelmä on varmin tie talonpoikaistalouksien kollektivisoimiseen.

Ei voida sanoa, että maatalouden muut alat olisivat jo päässeet tälle kehitysasteelle. Mutta voidaan sanoa varmasti, että kaikki maatalouden alat, viljatuotantokin mukaanluettuna, siirtyvät vähitellen tälle kehitystielle, ja tämä tie on suoranaista lähestymistä maatalouden kollektivisoimiseen.

Kaikkikäsittävään kollektivisointiin tullaan silloin, kun talonpoikaistaloudet uusitaan uudella teknillisellä pohjalla koneistamisen ja sähköistämisen tietä, kun työtätekevän talonpoikaiston enemmistö saadaan mukaan osuuskuntajärjestöihin, kun enemmistöön kylistä syntyy kollektiivityyppiä olevia maatalousyhtymiä. Siihen ovat asiat menossa, mutta siihen ei vielä ole päästy eikä päästä vielä kohtakaan. Miksi? Siksi muun muassa, että siihen tarvitaan suunnattomia varoja, joita valtiollamme ei vielä ole, mutta jotka epäilemättä kasaantuvat ajan mittaan. Marx on sanonut, ettei yksikään uusi yhteiskuntajärjestelmä historiassa ole lujittunut ilman, ettei sitä ole tehokkaasti rahoitettu kuluttamalla siihen monia satoja miljoonia. Luulen, että olemme jo siirtymässä siihen maatalouden kehitysvaiheeseen, jolloin valtiolla alkaa olla mahdollisuus rahoittaa voimakkaasti uutta yhteiskunnallista, kollektiivista järjestelmää. Se tosiasia, että sosialistinen teollisuus on jo vallannut itselleen johtavan aineksen osuuden kansantaloudessa ja vie maataloutta mukanaan, — tämä tosiasia on varmimpana takeena siitä, että talonpoikaistalous tulee kulkemaan jatkuvan kollektivisoinnin suuntaan.

3:s KYSYMYS. Mitkä olivat perusvaikeudet sotakommunismin aikana, kun yritettiin poistaa raha?

VASTAUS. Vaikeuksia oli paljon sekä sisäisen kehityksen että ulkoisten suhteitten alalla.

Jos otetaan taloudellista laatua olevat sisäiset suhteet, niin voitaisiin todeta kolme perusvaikeutta.

Ensiksi. Vaikeutena oli se, että teollisuutemme oli rappiolla ja halpaantunut, ellei oteta lukuun sotatarviketeollisuutta, joka toimitti sotatarvikkeita kansalaissodan rintamillemme intervention aikana. Kaksi kolmasosaa tehtaistamme seisoi, liikennelaitos ontui, ei ollut tai ei ollut juuri lainkaan tavaroita.

Toiseksi. Maatalous ontui kaikin puolin, talonpoikaistalouksien työntekijät olivat joutuneet rintamille. Ei ollut riittävästi raaka-aineita, ei ollut riittävästi viljaa kaupunkiväestöä ja ennen kaikkea työläisiä varten. Me annoimme silloin työläisille puoli naulaa leipää ja väliin vain kahdeksasosan naulaa päivässä.

Kolmanneksi. Kaupungin ja maaseudun välillä ei ollut tai ei ollut juuri lainkaan kunnollista välitysverkostona toimivaa neuvostokaupan koneistoa, joka olisi kyennyt varustamaan maaseutua kaupunkituotteilla ja kaupunkia maatalouden tuotteilla. Osuustoiminta ja valtion kauppaelimet olivat vasta sikiöasteella.

Kansalaissodan päätyttyä ja „uuden talouspolitiikan" tultua käytäntöön maan taloudellinen asema muuttui kuitenkin perinpohjin.

Teollisuus kehittyi ja voimistui saavuttaen määräävän aseman koko kansantaloudessa. Kuvaavinta tässä suhteessa on se tosiasia, että kahden viime

vuoden aikana meidän on onnistunut sijoittaa teollisuuteen yli kaksi miljardia ruplaa omista kasautumisistamme, ilman ulkoapäin saatua apua, ilman minkäänlaisia ulkomaisia lainoja. Nyt ei enää voida sanoa, että talonpoikaistoa varten ei yleensä ole tavaroita.

Maatalous on noussut ja nostanut tuotantonsa sodanedellistä kautta vastaaviin mittoihin. Nyt ei enää voida sanoa, että työläisiä varten ei yleensä ole leipää ja muita maataloustuotteita.

Osuustoiminta ja valtion kauppaelimet ovat kehittyneet niin pitkälle, että ovat saaneet määräävän aseman maan kauppavaihdossa. Nyt ei enää voida sanoa, että meillä ei ole välittävää jakelukoneistoa kaupungin ja maaseudun välillä, teollisuuden ja talonpoikaistalouden välillä.

Kaikki tämä on tietenkin vielä vähän, jotta voitaisiin rakentaa sosialistinen talous nyt heti. Mutta se on jo täysin riittävää voidaksemme mennä eteenpäin menestyksellisen sosialistisen rakennustyön tietä.

Meidän on nyt uudistettava teollisuutemme konekalusto ja rakennettava uusia tehtaita uudella teknillisellä perustalla.

Meidän on kohotettava maatalouskulttuuria, annettava talonpoikaistolle enimmäismäärä maatalouskoneita, saatava osuuskuntiin työtätekevän talonpoikaiston enemmistö ja uudestijärjestettävä yksilölliset talonpoikaistaloudet kollektiivisten maatalousyhtymäin laajaan verkkoon.

Meidän on järjestettävä sellainen välittävä jakelukoneisto kaupungin ja maaseudun välille, joka

pystyisi ottamaan huomioon ja tyydyttämään kaupungin ja maaseudun tarpeet koko maan mitassa samoin kuin jokainen ihminen ottaa budjetissaan huomioon kaikki tulonsa ja menonsa.

Ja kun me saavutamme kaiken tämän, niin koittaa kaiketi aika, jolloin rahaa sellaisenaan ei enää tarvita.

Mutta se on vielä kaukana.

4:s KYSYMYS. Miten on kysymys „saksien" suhteen?

VASTAUS. Jos „saksilla" tarkoitetaan maataloustuotteiden ja teollisuustavarain hintojen epäsuhdetta tuotantokustannusten kannalta katsoen, niin „saksien" suhteen tilanne on seuraava.

Epäilemättä teollisuustavaroitamme myydään yhä vielä jonkin verran kalliimmalla kuin niitä voitaisiin myydä muissa oloissa. Se johtuu teollisuutemme nuoruudesta, siitä, että on välttämätöntä suojella sitä ulkomaiselta kilpailulta, että on välttämätöntä luoda sille sellaiset olot, jotka voivat jouduttaa sen kehitystä. Ja sen nopea kehitys on tarpeen sekä kaupungin että maaseudun kannalta. Muuten meillä ei olisi mahdollisuutta varustaa talonpoikaistaloutta aikanaan riittävästi kankailla ja maatalouskoneilla. Tämä seikka saa aikaan teollisuustavarain ja maataloustuotteiden hintojen epäsuhteen, mikä koituu jonkin verran vahingoksi talonpoikaistaloudelle.

Poistaakseen tämän talonpoikaistalouden vahingoksi koituvan puutteen, ovat hallitus ja puolue asettaneet päämääräksi harjoittaa teollisuustavarain hintojen

asteittaisen, mutta järkkymättömän alentamisen politiikkaa. Voidaanko tätä politiikkaa sanoa realiseksi? Luulen, että se on ehdottomasti realista. Tunnettua on esimerkiksi, että viime vuonna meidän onnistui alentaa teollisuustavarain vähittäishintoja suunnilleen 8—10 prosenttia. Edelleen on tunnettua, että teollisuusjärjestömme alentavat järjestelmällisesti teollisuustavarain tuotantokustannuksia ja tehtaanhintoja. Ei ole mitään syytä epäillä sitä, etteikö tämä politiikka tulisi jatkumaan edelleenkin. Enemmänkin. Minun on sanottava, että teollisuustavarain hintojen järkkymättömän alentamisen politiikka on se talouspolitiikkamme kulmakivi, jota ilman ei ole ajateltavissa teollisuustaloutemme parantaminen ja järkiperäistäminen enempää kuin työväenluokan ja talonpoikaiston liiton lujittaminenkaan.

Porvarillisissa valtioissa harjoitetaan tässä suhteessa toisenlaista politiikkaa. Siellä tavallisesti liikkeitä järjestetään trusteiksi ja syndikaateiksi sitä varten, että maassa saataisiin korotetuksi teollisuustavarain hintoja, että nämä hinnat saataisiin muutetuksi monopolihinnoiksi, kiskotuksi sillä tavalla entistä enemmän voittoja ja muodostetuksi rahasto tavaroiden viemiseksi ulkomaille, missä kapitalistit myyvät samoja tavaroita alhaisilla hinnoilla vallatakseen siten uusia markkinoita.

Samaa politiikkaa noudatettiin meillä, Venäjällä, porvarillisen järjestelmän aikana, jolloin esimerkiksi sokeria myytiin omassa maassa huimaavalla hinnalla, mutta ulkomailla, esimerkiksi Englannissa, samaa sokeria myytiin niin halvalla, että siellä sillä ruokittiin sikoja.

Neuvostohallitus harjoittaa aivan päinvastaista politiikkaa. Sen mielestä teollisuuden on palveltava väestöä eikä päinvastoin. Sen mielestä teollisuustavarain hintain järkkymätön alentaminen on se peruskeino, jota ilman teollisuuden normaali kasvu on mahdotonta. Minä en puhukaan siitä, että teollisuustavarain hintojen alentamisen politiikka edistää väestön tarpeiden lisääntymistä, lisää kotimaisten markkinain vastaanottokykyä niin kaupungissa kuin maaseudullakin ja luo siten herkeämättä kasvavan lähteen, joka on välttämätön teollisuuden jatkuvalle kehitykselle.

5:s KYSYMYS. **Minkälaiset ovat Neuvostohallituksen esitykset Ranskan pienille velanhaltijoille lainojen suhteen? Miten niitä voitaisiin saattaa ranskalaisten korollaeläjien tietoon?**

VASTAUS. Sodanedellisiä velkoja koskevat ehdotuksemme on saatettu julkisuuteen tunnetussa Rakovskin haastattelussa. Luulen, että niiden pitäisi olla teille tunnetut. Niiden ehtona on, että samanaikaisesti myönnetään Neuvostoliitolle luottoa. Me pidämme tässä kiinni tunnetusta periaatteesta: anna, niin minäkin annan. Jos annat luottoa — saat meiltä jonkin verran sodanedellisten velkojen osalta, ellet anna — et saa.

Merkitseekö se sitä, että olemme siten tunnustaneet periaatteessa sodanedelliset velat? Ei, ei merkitse. Se merkitsee vain sitä, että jättäen voimaan tunnetun dekreetin tsaarinaikaisten velkojen mitättömiksi julistamisesta[60] me suostumme samalla kui-

tenkin, käytännöllisen sopimuksen pohjalla, maksamaan jonkin verran sodanedellisistä veloista, jos vastineeksi siitä meille annetaan meille välttämätöntä ja Ranskan teollisuudelle hyödyllistä luottoa. Velkamaksuja me pidämme lisäkorkona siitä luotosta, jota me saamme teollisuutemme kehittämiseksi.

Puhutaan tsaarin Venäjän sotaveloista. Puhutaan kaikenlaisista vaatimuksista Neuvostoliitolle, jotka ovat yhteydessä Lokakuun vallankumouksen seurauksiin. Mutta unohdetaan, että meidän vallankumouksemme on imperialististen sotien ja niihin liittyvien tsaarin velkojen periaatteellista kieltämistä. Unohdetaan, että Neuvostoliitto ei voi maksaa eikä tule maksamaan sotavelkoja.

Unohdetaan sitä paitsi se, että Neuvostoliitto ei voi jättää laskuista pois niitä rosvouksia ja väkivaltaisuuksia, joiden alaiseksi maamme joutui useiden vuosien kuluessa ulkovaltain sotilaallisen intervention aikana ja joista johtuvat Neuvostoliiton tunnetut vastavaatimukset.

Kuka vastaa noista rosvouksista ja väkivaltaisuuksista? Kenen on vastattava niistä? Kenen on maksettava noista rosvouksista ja väkivaltaisuuksista? Imperialistiset valtaherrat ovat taipuvaisia unohtamaan nämä epämieluisat asiat. Mutta heidän on tiedettävä, ettei sellaisia asioita unohdeta.

6:s KYSYMYS. Miten viinamonopoli ja taistelu alkoholismia vastaan soveltuvat yhteen?

VASTAUS. Mielestäni niitä on yleensä vaikea sovittaa yhteen. Siinä on kieltämättä ristiriita. Puolue

tietää tämän ristiriidan ja on mennyt siihen tietoisesti, tietäen, että nykyhetkellä tällaisen ristiriidan salliminen on pienempi paha.

Saattaessamme voimaan viinamonopolin meillä oli edessämme kaksi vaihtoehtoa:

joko mentävä kapitalisteille velkaorjuuteen luovuttaen heille koko joukon tärkeimpiä tehtaita ja saatava siitä vissi määrä varoja, jotka ovat välttämättömiä selviytyäksemme tilanteesta;

tahi otettava käytäntöön viinamonopoli välttämättömien liikevarojen hankkimiseksi teollisuutemme kehittämiseen omin voimimme ja välttääksemme siten joutumista ulkomaiden velkaorjuuteen.

Keskuskomitean jäsenillä, minä heidän joukossaan, oli silloin keskustelu Leninin kanssa. Hän myönsi, että ellei ulkoapäin saada tarvittavia lainoja, niin täytyy turvautua avoimesti ja suoraan viinamonopoliin epätavallista laatua olevana väliaikaisena keinona.

Näin oli kysymys edessämme silloin, kun me otimme käytäntöön viinamonopolin.

Yleensä olisi tietysti parempi olla ilman viinaa, sillä viina on pahe. Mutta silloin pitäisi alistua väliaikaisesti kapitalistien velkaorjuuteen, mikä on vieläkin suurempi paha. Sen vuoksi me pidimme parempana pienempää pahaa. Viina tuottaa tuloja nyt yli 500 miljoonaa ruplaa. Luopuminen nyt viinasta merkitsisi luopumista tästä tulosta, eikä silti ole mitään perustetta väittää, että alkoholismi vähentyisi, koska talonpoika alkaisi valmistaa omatekoista viinaa ja myrkyttää itseään kotikeittoisella.

Tässä on ilmeisesti vissi osuus maaseudun kulttuurikehityksessä olevilla vakavilla puutteelli-

suuksilla. En edes puhukaan siitä, että luopuminen heti viinamonopolista riistäisi teollisuudeltamme yli $^1/_2$ miljardia ruplaa, joita ei voitaisi mistään muualta saada.

Merkitseekö se sitä, että viinamonopolin pitää pysyä meillä voimassa tulevaisuudessakin? Ei, ei merkitse. Viinamonopolin me saatoimme voimaan väliaikaisena toimenpiteenä. Sen vuoksi se on lakkautettava heti, kun kansantaloudessamme löytyy uusia tulolähteitä uusien tulojen saamiseksi teollisuutemme edelleenkehittämistä varten. Ja että sellaisia tulolähteitä löydetään, siitä ei voi olla mitään epäilystä.

Teimmekö me oikein antaessamme viinan valmistuksen valtion käsiin? Mielestäni teimme oikein. Jos viina olisi annettu yksityisten käsiin, niin se olisi johtanut:

ensiksikin, yksityispääoman voimistumiseen,

toiseksi, hallitus olisi menettänyt mahdollisuuden säännöstellä vastaavalla tavalla viinan valmistusta ja kulutusta, ja

kolmanneksi, hallitus olisi tehnyt itselleen vaikeammaksi viinan valmistuksen ja käytön lakkauttamisen tulevaisuudessa.

Nyt meidän politiikkanamme on supistaa vähitellen viinan tuotantoa. Arvelen, että tulevaisuudessa meidän onnistuu lakkauttaa viinamonopoli kokonaan, supistaa spriin tuotanto vähimmäismäärään, mikä on välttämätöntä teknillisiin tarkoituksiin, ja sitten lopettaa kokonaan viinan myynti.

Luulen, ettei meidän ehkä tarvitsisi olla tekemisissä viinan eikä monien muidenkaan epämieluisten asiain kanssa, jos Länsi-Euroopan proletaarit olisivat otta-

neet vallan käsiinsä ja antaneet meille tarvittavaa apua. Mutta minkäs teet? Länsieurooppalaiset veljemme eivät vielä toistaiseksi tahdo ottaa valtaa, ja meidän on pakko tulla toimeen omin varoin. Mutta eihän se ole meidän vikamme. Sellainen on kohtalomme.

Kuten näette, vissi osa vastuuta viinamonopolista lankeaa myöskin länsieurooppalaisille ystävillemme. (Naurua, suosionosoituksia.)

7:s KYSYMYS. GPU:n tuomitsemisoikeudet, asiain käsittely ilman todistajia ja puolustusasianajajia, salaiset vangitsemiset. Koska Ranskan yleisen mielipiteen on vaikea käsittää näitä toimenpiteitä, olisi kiintoisaa saada tietää niiden perustelut. Aiotaanko niitä muuttaa tai lakkauttaa?

VASTAUS. GPU eli Erikoiskomitea on Neuvostovallan rankaisuelin. Tämä elin on enemmän tai vähemmän verrattavissa Ranskan suuren vallankumouksen aikana perustettuun Yleisen turvallisuuden komiteaan. Se rankaisee etupäässä vakoilijoita, salaliittolaisia, terroristeja, bandiitteja, keinottelijoita, rahanväärentäjiä. Se on vissinlainen sota-poliittinen tribunaali, joka on perustettu vallankumouksen etujen varjelemiseksi vastavallankumouksellisten porvarien ja heidän kätyriensä hyökkäyksiltä.

Tämä elin perustettiin heti Lokakuun vallankumouksen jälkeen, kun paljastui kaikenlaisia salaliitto-, terrori- ja vakoilujärjestöjä, joita venäläiset ja ulkomaiset kapitalistit rahoittivat.

Tämä elin kehittyi ja lujittui Neuvostovallan toimihenkilöitä vastaan tehtyjen useiden terroriteko-

jen jälkeen, Pietarin Vallankumouskomitean jäsenen toveri Uritskin murhan jälkeen (hänet murhasi eserrä), Pietarin Vallankumouskomitean jäsenen toveri Volodarskin murhan jälkeen (hänet murhasi myös eserrä), murhayrityksen jälkeen Leniniä vastaan (häntä haavoitti myös eserräpuolueen jäsen).

On myönnettävä, että GPU antoi silloin vallankumouksen vihollisille iskuja taitavasti ja erehtymättä. Muuten, tämän ominaisuutensa se on säilyttänyt tähän päivään asti. Siitä saakka GPU on ollut porvariston kauhu, vallankumouksen valpas vahti, proletariaatin paljastettu kalpa.

Sen vuoksi ei olekaan ihme, että kaikkien maiden porvarit tuntevat eläimellistä vihaa GPU:ta kohtaan. GPU:sta on sepitetty jos jonkinlaisia satuja. GPU:sta on levitetty jos jonkinlaista parjausta. Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee, että GPU varjelee oikein vallankumouksen etuja. Kun leppymättömät vallankumouksen viholliset haukkuvat GPU:ta, niin GPU siis toimii oikein.

Kokonaan toisin suhtautuvat GPU:hun työläiset. Menkää työläiskortteleihin ja kysykää työläisten mielipidettä GPU:sta. Te saatte nähdä, että he suhtautuvat siihen kunnioituksella. Miksi? Siksi, että he näkevät siinä vallankumouksen varman suojelijan.

Minä ymmärrän porvarien vihan ja epäilykset GPU:ta kohtaan. Ymmärrän kaikenlaisia porvarillisia matkailijoita, jotka Neuvostoliittoon tultuaan ensi työkseen tiedustelevat, vieläkö GPU on elossa ja eikö jo olisi aika hävittää GPU. Kaikki se on ymmärrettävää eikä se ole ihmeteltävää.

Mutta minä en jaksa käsittää eräitä työläisedustajia, jotka Neuvostoliittoon saavuttuaan kysyvät huolissaan: onko GPU rangaissut paljonkin vastavallankumouksellisia, tullaanko vieläkin rankaisemaan kaikenlaisia proletaarista valtaa vastaan vehkeileviä terroristeja ja salaliittolaisia, eikö jo olisi aika lakkauttaa GPU?

Mistä johtuneekaan tämä eräiden työläisedustajien huolenpito proletaarisen vallankumouksen vihollisista? Miten se on selitettävissä? Miten se voidaan perustella?

Saarnataan mahdollisimman suurta pehmeyttä, neuvotaan hävittämään GPU... Mutta voidaanko taata, että GPU:n lakkauttamisen jälkeen kaikkien maiden kapitalistit luopuvat salaliittolaisten, terroristien, tuholaisten, murhapolttajain ja räjäyttäjäin vastavallankumouksellisten ryhmien järjestämisestä ja rahoittamisesta? Riisua vallankumous aseista ilman mitään takeita siitä, että vallankumouksen viholliset tulevat aseistariisutuiksi, — eikö se ole typerää, eikö se ole rikos työväenluokkaa kohtaan!

Ei, toverit, me emme halua toistaa Pariisin kommunaardien virheitä. Pariisin kommunaardit olivat liian leppeitä versaillesilaisia kohtaan, josta Marx aikoinaan moitti heitä täydellä syyllä. Ja leppeydestään he saivat maksaa siten, että kun Thiers tuli Pariisiin, niin versaillesilaiset ampuivat kymmeniä tuhansia työläisiä.

Vai luulevatko toverit, että venäläiset porvarit ja tilanherrat ovat vähemmän verenhimoisia kuin versaillesilaiset Ranskassa? Joka tapauksessa me tiedämme, kuinka verisesti he kostivat työläisille val-

lattuaan Siperian, Ukrainan ja Pohjois-Kaukaasian liitossa ranskalaisten ja englantilaisten, japanilaisten ja amerikkalaisten interventtien kanssa.

Tällä en lainkaan tahdo sanoa, että maan sisäinen tilanne pakottaisi meitä pitämään vallankumouksen rankaisuelimiä. Sisäisen tilansa kannalta vallankumouksen asema on siinä määrin luja ja horjumaton, että voitaisiin tulla toimeen ilman GPU:takin. Mutta asia on niin, etteivät sisäiset viholliset ole meillä eristettyjä yksilöitä. Asia on niin, että ne ovat tuhansin sitein yhteydessä kaikkien maiden kapitalisteihin, jotka tukevat niitä kaikin voimin ja kaikin keinoin. Me olemme kapitalististen valtioiden ympäröimä maa. Vallankumouksemme sisäiset viholliset ovat kaikkien maiden kapitalistien asiamiehiä. Kapitalistiset valtiot ovat tukikohtana ja selustana vallankumouksemme sisäisille vihollisille. Taistellessamme sisäisiä vihollisia vastaan me käymme siis taistelua kaikkien maiden vastavallankumouksellisia aineksia vastaan. Päätelkää nyt itse, voidaanko näissä oloissa tulla toimeen ilman sellaisia rankaisuelimiä kuin on GPU.

Ei, toverit, me emme halua toistaa Pariisin kommunaardien tekemiä virheitä. GPU on tarpeellinen vallankumoukselle, ja GPU tulee säilymään meillä proletariaatin vihollisten kauhuksi. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Eräs edustajista. Sallikaa läsnäolevien edustajien puolesta lausua teille, toveri Stalin, kiitokset antamistanne selityksistä ja siitä, että hälvensitte niitä valheita, joita rajan takana levitetään Neuvostoliitosta. Voitte olla varma siitä, että me osaamme koti-

maassamme kertoa työläisille totuuden Neuvostoliitosta.

Stalin. Ei mitään kiittämistä, toverit. Pidän velvollisuutenani vastata kysymyksiin ja tehdä teille selkoa asioista. Me, neuvostomaan työntekijät, pidämme velvollisuutenamme tehdä tiliä luokkaveljillemme kaikista kysymyksistä, joista he haluavat saada selonteon. Meidän valtiomme on maailman proletariaatin luomus. Valtiomme toimihenkilöt täyttävät vain velvollisuutensa maailman proletariaattia kohtaan, kun he tekevät sen edustajille selkoa toiminnastaan. (Suosionosoituksia.)

„Pravda“ № 260 ja 261,
marraskuun 13 ja 15 pnä 1927

LOKAKUUN VALLANKUMOUKSEN KANSAINVÄLINEN LUONNE

Lokakuun kymmenvuotispäiväksi

Lokakuun vallankumousta ei voida pitää ainoastaan vallankumouksena „kansallisissa puitteissa". Se on ennen kaikkea kansainvälistä, yleismaailmallista luonnetta oleva vallankumous, sillä se merkitsee perinpohjaista käännettä ihmiskunnan maailmanhistoriassa vanhasta, kapitalistisesta maailmasta uuteen, sosialistiseen maailmaan.

Menneisyydessä vallankumoukset päättyivät tavallisesti siihen, että vallan peräsimeen tuli jonkun riistäjäryhmän tilalle toinen riistäjäryhmä. Riistäjät vaihtuivat, riisto jäi. Niin oli orjien vapausliikkeiden aikana. Niin oli maaorjien kapinain aikana. Niin oli tunnettujen „suurten" vallankumousten aikana Englannissa, Ranskassa ja Saksassa. En puhu Pariisin Kommuunista, joka oli proletariaatin ensimmäinen, mainehikas, sankarillinen, mutta sittenkin menestyksettä päättynyt yritys kääntää historia kapitalismia vastaan.

Lokakuun vallankumous eroaa noista vallankumouksista **periaatteellisesti**. Se ei aseta päämääräkseen

yhden riistomuodon asettamista toisen riistomuodon tilalle, yhden riistäjäryhmän asettamista toisen riistäjäryhmän tilalle, vaan ihmisen harjoittaman toisen ihmisen kaikenlaisen riiston hävittämisen, kaikkien ja kaikenlaisten riistäjäryhmien hävittämisen, proletariaatin diktatuurin pystyttämisen, tähän saakka olemassaolleista sorretuista luokista kaikkein vallankumouksellisimman luokan vallan pystyttämisen, uuden, luokattoman sosialistisen yhteiskunnan järjestämisen.

Juuri sen vuoksi Lokakuun vallankumouksen voitto merkitsee perinpohjaista murrosta ihmiskunnan historiassa, perinpohjaista murrosta maailman kapitalismin historiallisissa kohtaloissa, perinpohjaista murrosta maailman proletariaatin vapausliikkeessä, perinpohjaista murrosta koko maailman riistettyjen joukkojen taistelutavoissa ja organisatiomuodoissa, elintavoissa ja perinteissä, kulttuurissa ja ideologiassa.

Tähän perustuu se, että Lokakuun vallankumous on kansainvälistä, yleismaailmallista luonnetta oleva vallankumous.

Tässä ovat myöskin sen syvän myötätunnon juuret, jota kaikkien maiden sorretut luokat tuntevat Lokakuun vallankumousta kohtaan nähden siinä vapautuksensa takeen.

Voitaisiin mainita useita peruskysymyksiä, joiden alalla käy Lokakuun vallankumouksen vaikutus vallankumouksellisen liikkeen kehitykseen koko maailmassa.

1. Lokakuun vallankumous on merkillepantava ennen kaikkea sen vuoksi, että se mursi maailman

imperialismin rintaman, kukisti imperialistisen porvariston eräässä kaikkein suurimmassa kapitalistisessa maassa ja asetti valtaan sosialistisen proletariaatin. Palkkalaisten luokka, ahdistettujen luokka, sorrettujen ja riistettyjen luokka nousi **ensi** kerran ihmiskunnan historiassa **hallitsevan** luokan asemaan tartuttaen esimerkillään kaikkien maiden proletaarit.

Se merkitsee, että Lokakuun vallankumous **aloitti** uuden aikakauden, **proletaaristen** vallankumousten aikakauden **imperialismin** maissa.

Se otti työ- ja tuotantovälineet pois tilanherroilta ja kapitalisteilta ja muutti ne yhteiskunnalliseksi omaisuudeksi asettaen siten porvarillista omistusta vastaan sosialistisen omistuksen. Siten se paljasti sen kapitalistien valheen, että porvarillinen omistus on koskematonta, pyhää, ikuista.

Se tempasi porvaristolta vallan, riisti porvaristolta poliittiset oikeudet, hävitti porvarillisen valtiokoneiston ja antoi vallan Neuvostoille asettaen siten porvarillista parlamentarismia vastaan, joka on **kapitalistista** demokratiaa, Neuvostojen sosialistisen vallan, joka on **proletaarista** demokratiaa. Lafargue oli oikeassa sanoessaan jo vuonna 1887, että vallankumouksen jälkeisenä päivänä „kaikilta entisiltä kapitalisteilta riistetään äänioikeus“ [61].

Siten Lokakuun vallankumous paljasti sen sosialidemokraattien valheen, että nyt on mahdollista rauhallinen siirtyminen sosialismiin, porvarillisen parlamentarismin kautta.

Mutta Lokakuun vallankumous ei pysähtynyt eikä voinut pysähtyä siihen. Hävitettyään sen, mikä oli

vanhaa, porvarillista, se ryhtyi rakentamaan uutta, sosialistista. Kymmenen vuotta Lokakuun vallankumousta on kymmenen vuotta puolueen, ammattiliittojen, Neuvostojen, osuustoiminnan, valistusjärjestöjen, liikenteen, teollisuuden ja Punaisen Armeijan rakennustyötä. Sosialismin ilmeiset menestykset Neuvostoliitossa rakennustyön rintamalla ovat osoittaneet havainnollisesti, että proletariaatti **voi** menestyksellisesti hallita maata **ilman** porvaristoa ja porvaristoa **vastaan**, että se **voi** menestyksellisesti rakentaa teollisuutta **ilman** porvaristoa ja porvaristoa **vastaan**, että se **voi** menestyksellisesti johtaa koko kansantaloutta **ilman** porvaristoa ja porvaristoa **vastaan**, että se **voi** menestyksellisesti rakentaa sosialismia huolimatta kapitalistisesta ympäristöstä.

Vanha „teoria“ siitä, että riistettävät eivät voi tulla toimeen ilman riistäjiä, samoin kuin pää ja muut ruumiinjäsenet eivät voi tulla toimeen ilman vatsaa, — ei kuulu yksinomaan muinaisajan historian tunnetulle roomalaiselle senaattorille, Menenius Agrippalle. Tuo „teoria“ on nyt kulmakivenä sosialidemokratian poliittisessa „filosofiassa“ yleensä, sosialidemokraattisessa liittopolitiikassa imperialistisen porvariston kanssa erikoisesti. Tämä „teoria“, joka on saanut ennakkoluulon luonteen, on nyt yksi kaikkein pahimpia esteitä kapitalististen maiden proletariaatin vallankumouksellistumisen tiellä. Eräs Lokakuun vallankumouksen tärkeimpiä tuloksia on se tosiasia, että se antoi kuoliniskun tuolle valheelliselle „teorialle“.

Tarvitseeko vielä todistella, että nämä ja muut samantapaiset Lokakuun vallankumouksen tulokset

eivät voineet eivätkä voi olla tekemättä suurta vaikutusta työväenluokan vallankumoukselliseen liikkeeseen kapitalistisissa maissa?

Sellaiset yleisesti tunnetut tosiasiat kuin kommunismin jatkuva kasvu kapitalistisissa maissa, kaikkien maiden proletaarien myötätunnon lisääntyminen Neuvostoliiton työväenluokkaa kohtaan ja vihdoin työläisedustajistojen tulva Neuvostojen Maahan ovat ilmeisenä todistuksena siitä, että Lokakuun vallankumouksen kylvämät siemenet alkavat jo tuottaa hedelmiä.

2. Lokakuun vallankumous ei horjuttanut imperialismia ainoastaan sen herruuden keskuksissa, ei ainoastaan „emämaissa". Se antoi iskun imperialismin selustoihinkin, sen ulkopiiriin, horjuttaen imperialismin herruutta siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa.

Kukistettuaan tilanherrat ja kapitalistit Lokakuun vallankumous mursi kansallisuus- ja siirtomaasorron kahleet ja vapautti tästä sorrosta poikkeuksetta kaikki laajan valtakunnan sorretut kansat. Proletariaatti ei voi vapauttaa itseään vapauttamatta sorrettuja kansoja. Lokakuun vallankumouksen luonteenomainen piirre on se seikka, että näitä kansallisia siirtomaavallankumouksia Neuvostoliitossa se ei toteuttanut kansallisuusvihan eikä kansallisuuksien välisten yhteentörmäysten lipun alla, vaan Neuvostoliiton kansojen työläisten ja talonpoikien keskinäisen luottamuksen ja veljellisen lähentymisen lipun alla, ei **natsionalismin**, vaan **internationalismin** nimessä.

Juuri sen vuoksi, että kansalliset siirtomaavallankumoukset tapahtuivat meillä proletariaatin johdolla

ja internationalismin lipun alla, juuri sen vuoksi pariakansat, orjakansat ensi **kerran** ihmiskunnan historiassa kohosivat **todella** vapaiden ja **todella** tasa-arvoisten kansojen asemaan, tartuttaen esimerkillään koko maailman sorretut kansat.

Se merkitsee, että Lokakuun vallankumous **aloitti** uuden aikakauden, **siirtomaa**vallankumousten aikakauden, jotka vallankumoukset tapahtuvat maailman **sorretuissa maissa liitossa** proletariaatin kanssa, proletariaatin **johdolla.**

Aikaisemmin „oli tapana" ajatella, että maailma on ammoisista ajoista ollut jaettu alempiin ja ylempiin rotuihin, musta- ja valkoihoisiin, joista ensinmainitut eivät kykene sivistykseen ja ovat tuomitut olemaan riiston kohteena, mutta viimeksimainitut ovat ainoita sivistyksen edustajia, joiden kutsumuksena on ensinmainittujen riistäminen.

Nyt tämä legenda on katsottava murskatuksi ja hyljätyksi. Eräs Lokakuun vallankumouksen tärkeimpiä tuloksia on se tosiasia, että se antoi tälle legendalle kuoliniskun osoittaen teossa, että vapautetut ei-eurooppalaiset kansat, tultuaan vedetyiksi neuvostokehityksen uomaan, kykenevät viemään eteenpäin **todella** edistynyttä kulttuuria ja **todella** edistynyttä sivilisatiota, eikä suinkaan vähemmän kuin eurooppalaiset kansat.

Aikaisemmin „oli tapana" ajatella, että sorrettujen kansojen vapauttamisen ainoa menetelmä on **porvarillisen natsionalismin** menetelmä, kansakuntien toisistaan irroittautumisen menetelmä, niiden eristämisen menetelmä, kansallisuusvihan lietsomisen menetelmä eri kansakuntien työtätekevien joukkojen kesken.

Nyt tämä legenda on katsottava kumotuksi. Eräs Lokakuun vallankumouksen tärkeimpiä tuloksia on se tosiasia, että se antoi tälle legendalle kuoliniskun osoittaen teossa, että **proletaarinen, internationalinen** sorrettujen kansojen vapauttamisen menetelmä, ainoa oikea menetelmä, on mahdollinen ja tarkoituksenmukainen, osoittaen teossa, että **veljesliitto** mitä erilaisimpien kansojen työläisten ja talonpoikien välillä **vapaaehtoisuuden** ja **internationalismin** pohjalla on mahdollinen ja tarkoituksenmukainen. Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton olemassaolo, joka on esikuvana kaikkien maiden työtätekevien tulevalle yhtymiselle yhdeksi maailmantaloudeksi, on aivan ilmeinen todistus siitä.

On sanomattakin selvää, että nämä ja näiden tapaiset Lokakuun vallankumouksen tulokset eivät voineet eivätkä voi olla tekemättä suurta vaikutusta vallankumoukselliseen liikkeeseen siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa. Sellaiset tosiasiat kuin sorrettujen kansojen vallankumouksellisen liikkeen kasvu Kiinassa, Indonesiassa, Intiassa j.n.e. ja näiden kansojen myötätunnon kasvaminen Neuvostoliittoa kohtaan ovat epäilemättömänä todistuksena siitä.

Siirtomaiden ja riippuvaisten maiden rauhallisen riistämisen ja sortamisen aikakausi **on mennyt.**

On tullut vapautusvallankumousten aikakausi siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa, näiden maiden **proletariaatin** heräämisen aikakausi, sen **hegemonian** aikakausi vallankumouksessa.

3. Kylvämällä vallankumouksen siemeniä sekä imperialismin keskuksiin että sen selustoihin, heikentämällä imperialismin mahtia „emämaissa“ ja horjut-

tamalla sen herruutta siirtomaissa Lokakuun vallankumous asetti siten kyseenalaiseksi itse maailman kapitalismin olemassaolon **kokonaisuudessaan.**

Kun kapitalismin vaistovarainen kehitys imperialismin olosuhteissa on muuttunut, — tämän kehityksen epätasaisuuden vuoksi, konfliktien ja sotilaallisten yhteentörmäysten väistämättömyyden vuoksi ja vihdoin ennenkuulumattoman imperialistisen teurastuksen vuoksi, — kapitalismin mätänemisen ja kuolemisen prosessiksi, niin Lokakuun vallankumous ja siitä johtunut suunnattoman suuren maan lohkeaminen pois kapitalismin maailmanjärjestelmästä eivät voineet olla jouduttamatta tätä prosessia, jäytäen askel askeleelta itse maailman imperialismin perustuksia.

Enemmänkin. Horjuttaessaan imperialismia Lokakuun vallankumous loi samalla ensimmäisen proletaarisen diktatuurin muodossa maailman vallankumouksellisen liikkeen voimakkaan ja julkisen **tukikohdan,** jollaista sillä **ei ollut milloinkaan** aikaisemmin ollut ja johon se voi nyt nojata. Se loi sen maailman vallankumouksellisen liikkeen voimakkaan ja julkisen **keskuksen,** jollaista sillä **ei ollut milloinkaan** aikaisemmin ollut ja jonka ympärille se voi nyt liittyä järjestäen **kaikkien maiden proletaarien ja sorrettujen kansojen vallankumouksellisen yhteisrintaman imperialismia vastaan.**

Se merkitsee ennen kaikkea sitä, että Lokakuun vallankumous on iskenyt maailman kapitalismiin kuolettavan haavan, josta se ei enää koskaan toivu. Juuri sen vuoksi kapitalismi ei enää milloinkaan saa itselleen takaisin sitä „tasapainoa“ eikä sitä „kestävyyttä“, joka sillä oli ennen Lokakuuta.

Kapitalismi voi osittain vakaantua, se voi rationalisoida tuotantoaan, luovuttaa maan hallitsemisen fasismille, panna työväenluokan tilapäisesti puristukseen, mutta se ei voi milloinkaan saada itselleen takaisin sitä „levollisuutta" eikä sitä „varmuutta", sitä „tasapainoa" eikä sitä „vankkuutta", joilla se aikaisemmin koreili, sillä maailmankapitalismin pula on saavuttanut sellaisen kehitysasteen, jolloin vallankumouksen liekit pakostakin purkautuvat esiin milloin imperialismin keskuksissa, milloin ulkopiirissä, tehden turhiksi kapitalistiset paikkailutyöt ja lähentäen päivä päivältä kapitalismin kukistumista. Tässä on kirjaimellisesti sama juttu kuin tunnetussa sadussa: „pyrstö pääsi irti, nokka tarttui kiinni, nokka pääsi irti, pyrstö tarttui kiinni".

Se merkitsee toiseksi, että Lokakuun vallankumous on kohottanut määrättyyn asteeseen koko maailman sorrettujen luokkien voiman ja ominaispainon, miehuullisuuden ja taisteluvalmeuden pakottaen hallitsevat luokat ottamaan ne huomioon **uutena**, vakavana tekijänä. Nyt ei maailman työtätekeviä joukkoja voida enää pitää „sokeana laumana", joka harhailee pimeydessä vailla tulevaisuuden näköaloja, sillä Lokakuun vallankumous on luonut niille majakan, joka valaisee niille tietä ja avaa niille näköaloja. Kun ennen ei ollut olemassa **yleismaailmallista** julkista foorumia, mistä olisi voitu julistaa ja muotoilla sorrettujen luokkien toiveita ja pyrkimyksiä, niin nyt sellainen foorumi on olemassa ensimmäisen proletaarisen diktatuurin ominaisuudessa.

Tuskinpa voidaan epäillä sitä, etteikö tämän foorumin hävittäminen peittäisi pitkäksi aikaa „edisty-

neimpien maiden" yhteiskunnallista ja poliittista elämää hillittömän mustan taantumuksen pimeyteen. Ei voida kieltää sitä, että yksinpä „bolshevistisen valtion" pelkkä olemassaolokin panee taantumuksen mustille voimille suitset suuhun, helpottaen sorrettujen luokkien taistelua vapautuksensa puolesta. Tämä oikeastaan selittääkin sen eläimellisen vihan, jota kaikkien maiden riistäjät tuntevat bolshevikkeja kohtaan.

Historia toistuu, vaikkakin uudella perustalla. Samoin kuin ennen, **feodalismin** kukistumisen kaudella, sana „jakobiini" herätti kaikkien maiden ylimyksissä kauhua ja inhoa, niin nytkin, **kapitalismin** kukistumisen kaudella, sana „bolshevikki" herättää kaikkien maiden porvaristossa kauhua ja inhoa. Ja päinvastoin, kun Pariisi oli ennen turvapaikkana ja kouluna nousevan **porvariston** vallankumouksellisille edustajille, niin nyt Moskova on turvapaikkana ja kouluna nousevan **proletariaatin** vallankumouksellisille edustajille. Viha jakobiineja kohtaan ei pelastanut feodalismia luhistumiselta. Eikö ole epäilemätöntä, että viha bolshevikkeja kohtaan ei pelasta kapitalismia sen väistämättömältä kukistumiselta?

Kapitalismin „vankkuuden" aikakausi **on mennyt** vieden mukanaan legendan porvarillisen järjestelmän järkkymättömyydestä.

On tullut kapitalismin luhistumisen aikakausi.

4. Lokakuun vallankumousta ei voida pitää ainoastaan vallankumouksena taloudellisten ja yhteiskunnallis-poliittisten suhteiden alalla. Se on samalla vallankumousta ihmismielissä, vallankumousta työväenluokan ideologiassa. Lokakuun vallankumous syntyi ja lujittui marxilaisuuden lipun alla, proletariaatin

diktatuurin aatteen lipun alla, leninismin lipun alla, joka on imperialismin ja proletaaristen vallankumousten aikakauden marxilaisuutta. Se merkitsee sen vuoksi marxilaisuuden voittoa reformismista, leninismin voittoa sosialidemokratismista, III Internationalen voittoa II Internationalesta.

Lokakuun vallankumous on vetänyt ylipääsemättömän juovan marxilaisuuden ja sosialidemokratismin välille, leninismin politiikan ja sosialidemokratismin politiikan välille.

Aikaisemmin, **ennen proletariaatin diktatuurin voittoa**, sosialidemokratia saattoi koreilla marxilaisuuden lipulla kieltämättä avoimesti proletariaatin diktatuurin aatetta, mutta tekemättä myöskään mitään, kerrassaan mitään, jouduttaakseen tämän aatteen toteutumista, ja on käsitettävää, että sosialidemokratian sellainen menettely ei millään tavalla uhannut kapitalismia. Silloin, siihen aikaan, sosialidemokratia muodollisesti kävi yhteen tahi kävi melkein yhteen marxilaisuuden kanssa.

Nyt, **proletariaatin diktatuurin voiton jälkeen**, jolloin kaikki ovat omin silmin nähneet, **mihin** marxilaisuus vie ja **mitä** sen voitto voi merkitä, ei sosialidemokratia enää voi koreilla marxilaisuuden lipulla, ei voi koketeerata proletariaatin diktatuurin aatteella vaarantamatta jossain määrin kapitalismia. Luovuttuaan jo aikoja sitten marxilaisuuden hengestä sen on täytynyt luopua myöskin marxilaisuuden lipusta, se on lähtenyt avoimesti ja selvästi marxilaisuuden luomusta vastaan, Lokakuun vallankumousta vastaan, maailman ensimmäistä proletariaatin diktatuuria vastaan.

Nyt sen on pitänyt sanoutua irti marxilaisuudesta ja se on todellakin sanoutunut siitä irti, sillä nykyisissä oloissa ei voi sanoa olevansa marxilainen, jos ei avoimesti ja ehdottomasti kannata maailman ensimmäistä proletaarista diktatuuria, jos ei käy vallankumouksellista taistelua omaa porvaristoaan vastaan, jos ei luo edellytyksiä proletariaatin diktatuurin voitolle omassa maassaan.

Sosialidemokratian ja marxilaisuuden välille on muodostunut kuilu. Tästä lähtien marxilaisuuden **ainoa** edustaja ja suojamuuri on leninismi, kommunismi.

Mutta asia ei ole rajoittunut tähän. Vedettyään rajan sosialidemokratian ja marxilaisuuden välille Lokakuun vallankumous meni pitemmälle heittäen sosialidemokratian suoranaisten kapitalismin puolustajien leiriin maailman ensimmäistä proletaarista diktatuuria vastaan. Kun herrat Adlerit ja Bauerit, Welsit ja Levit, Longuetit ja Blumit sättivät „neuvostokomentoa", ylistellen parlamentaarista „demokratiaa", niin sillä he tahtovat sanoa, että he taistelevat ja tulevat taistelemaan sen **puolesta**, että Neuvostoliittoon palautettaisiin kapitalistiset olot, sen **puolesta**, että „sivistys"-valtioissa säilytettäisiin kapitalistinen orjuus.

Nykyinen sosialidemokratismi on kapitalismin **aatteellinen tuki.** Lenin oli tuhat kertaa oikeassa sanoessaan, että nykyiset sosialidemokraattiset poliitikot ovat „**porvariston** todellisia **asiamiehiä työväenliikkeessä**, kapitalistiluokan työläiskäskyläisiä", että „kansalaissodassa proletariaatin ja porvariston välillä" he menevät välttämättä „„versaillesilaisten" puolelle „kommunaardeja" vastaan" [62].

Kapitalismista ei voida tehdä loppua, jos ei tehdä loppua sosialidemokratismista työväenliikkeessä. Sen vuoksi kapitalismin kuolemisen aikakausi on samalla sosialidemokratismin kuolemisen aikakautta työväenliikkeessä.

Lokakuun vallankumouksen valtava merkitys on muun muassa siinä, että se merkitsee leninismin kiertämätöntä voittoa sosialidemokratismista maailman työväenliikkeessä.

II Internationalen ja sosialidemokratismin herruuden aikakausi työväenliikkeessä **on päättynyt.**

On tullut leninismin ja III Internationalen herruuden aikakausi.

„Pravda" № 255,
marraskuun 6—7 pnä 1927
Allekirjoitus: J. Stalin

MOSKOVAN SOTILASPIIRIN PUOLUEKONFERENSSILLE[63]

Veljellinen tervehdys teille, toverit! Toivotan teille kaikkea menestystä työssänne. Eläköön mainehikas Punainen Armeijamme!

J. Stalin

Sanomalehti „Krasnaja Zvezda"
№ 263, marraskuun 18 pnä 1927

PUOLUE JA OPPOSITIO

Puhe Moskovan läänin XVI puoluekonferenssissa[64]

marraskuun 23 pnä 1927

Toverit! Sallikaa tehdä lyhyt yhteenveto siitä taistelusta puolueen ja opposition välillä, siitä väittelystä, jota on viimeisten kolmen — neljän viikon aikana käyty niin puolueen sisällä kuin — ja se on suoraan sanottava — puolueen ulkopuolellakin.

I

LYHYET YHTEENVEDOT VÄITTELYSTÄ

On olemassa tällaiset numerolliset tulokset: puolueen puolesta, sen Keskuskomitean puolesta, on tähän päivään mennessä äänestänyt enemmän kuin 572 tuhatta toveria; opposition puolesta — yli 3 tuhatta. Oppositio koreilee mielellään numeroilla, prosenttiluvuilla, että muka meitä kannattaa 99 prosenttia ja muuta sellaista. Nyt kaikki näkevät, että yli 99 prosenttia äänesti oppositiota vastaan, puolueen Keskuskomitean puolesta.

Mutta kuka siihen on „syyssä"? Oppositio itse! Oppositio on tämän tästä kiskonut meitä väittelyyn. Jo

kahden vuoden ajan se on joka päivä yhä uudelleen ja uudelleen vaatinut väittelyä. Me pidättelimme tätä painostusta, me, Keskuskomitean jäsenet, pidättelimme tätä painostusta, tietäen, ettei puolueemme ole väittelyklubi, kuten Lenin aivan oikein sanoi, tietäen, että puolueemme on sosialismia rakentava proletariaatin taistelupuolue, jota viholliset ympäröivät, jolla on suunnattoman paljon käytännöllisiä tehtäviä luovan toiminnan aloilla ja joka ei sen vuoksi voi joka kerta keskittää koko huomiotaan erimielisyyksiin puolueen sisällä.

Mutta sitten tuli kuitenkin väittelyn aika, ja kuukautta, enemmän kuin kuukautta ennen XV edustajakokousta, puolueen sääntöjen mukaisesti, puolue sanoi: hyvä, te haluatte väittelyä, te vaaditte taistelua — tulkoon sitten taistelu! Ja siinä nyt on tulos: yli 99 prosenttia on puolueen kannalla, sen Keskuskomitean kannalla, vähemmän kuin 1 prosentti opposition kannalla.

Opposition kerskailu on siis paljastettu, niin sanoaksemme, 100-prosenttisesti.

Voidaan sanoa, ettei tätä yhteenvetoa voida pitää ratkaisevana. Voidaan sanoa, että puolueen lisäksi on vielä olemassa työväenluokka ja talonpoikaiston työtätekevät joukot. Voidaan sanoa, että siellä, näillä aloilla, ei vielä ole tehty yhteenvetoa. Se ei ole totta, toverit! Silläkin alalla on jo tehty yhteenveto.

Mitä olivat marraskuun 7 päivän juhlakulkueet äärettömän maamme kaikissa kaupungeissa ja paikkakunnilla? Eivätkö ne olleet työväenluokan, talonpoikaiston työtätekevien kerrosten, Punaisen Armeijan

ja Punaisen Laivaston mitä suurenmoisin mielenosoitus puolueemme puolesta, hallituksen puolesta, oppositiota vastaan, trotskilaisuutta vastaan?

Vai eikö se skandaali, minkä oppositio järjesti omaksi onnettomuudekseen Lokakuun kymmenvuotispäivänä, eikö se yksimielisyys, millä miljoonat työtätekevät tuona päivänä tervehtivät puoluetta ja hallitusta, eikö se kaikki todista sitä, ettei ainoastaan puolue, vaan myöskin työväenluokka, ei ainoastaan työväenluokka, vaan myöskin talonpoikaiston työtätekevät kerrokset, eivät ainoastaan talonpoikaiston työtätekevät kerrokset, vaan myöskin koko armeija, koko laivasto ovat vuoren vankasti puolueen ja hallituksen puolesta, oppositiota vastaan, hajoittajia vastaan. (*Kauankestäviä suosionosoituksia.*)

Mitä yhteenvetoja te vielä kaipaatte?

Siinä teille, toverit, on lyhyt yhteenveto siitä puolueen ja opposition välillä, bolshevikkien ja opposition välillä käydystä taistelusta, joka alkoi puolueen sisällä ja joka sitten opposition omasta syystä laajeni puolueen ulkopuolellekin.

Miten tämä opposition skandaalimainen tappio on selitettävissä? Eihän mikään oppositio puolueemme historiassa siitä saakka, kun bolshevikit ottivat vallan, ole koskaan vielä kärsinyt näin skandaalimaista tappiota.

Me tunnemme trotskilaisten opposition Brestin rauhan kaudella. Sen takana oli silloin melkein neljäsosa puolueesta.

Me tunnemme trotskilaisten opposition vuonna 1921, ammattiliittoväittelyn aikana. Sen takana oli silloin noin kahdeksasosa puolueesta.

Me tunnemme niin sanotun „uuden opposition“, zinovjevilais-kamenevilaisen opposition XIV edustajakokouksessa. Sen takana oli silloin koko Leningradin edustajisto.

Entä nyt? Nyt oppositio on eristetty täydellisemmin kuin koskaan ennen. Nyt se tuskin saa edes yhtään edustajaa puolueen XV edustajakokoukseen. (Kauankestäviä suosionosoituksia.)

Opposition tappio on selitettävissä siten, että se on irtautunut kokonaan puolueesta, työväenluokasta, vallankumouksesta. Oppositio on osoittautunut pieneksi intelligenttijoukoksi, joka on irtautunut elämästä, joka on irtautunut vallankumouksesta, — siinä on opposition skandaalimaisen romahduksen perimmäinen syy.

Ottakaamme tarkasteltavaksi pari kolme niistä kysymyksistä, jotka erottavat opposition puolueesta.

II

TYÖVÄENLUOKKA JA TALONPOIKAISTO

Kysymys suhteista työväenluokan ja talonpoikaiston välillä.

Lenin sanoi, että kysymys työväenluokan ja talonpoikaiston välisistä keskinäissuhteista maassamme on proletariaatin diktatuurin peruskysymys, vallankumouksemme peruskysymys. Hän sanoi:

„10—20 vuotta oikeita suhteita talonpoikaistoon ja voitto koko maailman mitassa on taattu (siinäkin tapauksessa, vaikka proletaariset vallankumoukset, jotka kasvavat, viivästyisivätkin)“ [65].

Entä mitä ovat oikeat suhteet talonpoikaistoon? Lenin ymmärsi oikeilla suhteilla talonpoikaistoon

„lujan liiton“ aikaansaamista keskitalonpojan kanssa nojautuen köyhälistöön.

Entä miten oppositio suhtautuu tähän kysymykseen? Se ei ainoastaan ole pitämättä arvossa työväenluokan liittoa talonpoikaiston kanssa, se ei ainoastaan ole ymmärtämättä tämän liiton tärkeää merkitystä vallankumouksemme kehitykselle, vaan se menee „pitemmälle“, esittäen sellaista politiikkaa, joka ei voi olla viemättä työväenluokan ja talonpoikaiston välisen liiton murtumiseen, liittoyhteyden katkeamiseen työväenluokan ja talonpoikaiston välillä.

Ettei tarvitsisi pitkälle mennä, voisin viitata Preobrazhenskiin, opposition tärkeimpään taloustieteilijään, joka pitää talonpoikaistoa teollisuutemme „alusmaana“, vain riiston kohteena, jota on kaikin keinoin riistettävä.

Voisin edelleen vedota useihin opposition asiakirjoihin, joissa vaaditaan teollisuustavaroiden hintojen korottamista, mikä hintain korotus ei voisi olla johtamatta teollisuutemme kuihtumiseen, kulakin voimistumiseen, keskitalonpojan köyhtymiseen ja siihen, että köyhälistö joutuisi kulakkien orjuuttamaksi.

Kaikki nämä ja näidenkaltaiset opposition asiakirjat kuuluvat elimellisenä osana opposition politiikkaan, jonka tarkoituksena on suhteiden katkaiseminen talonpoikaistoon, suhteiden katkaiseminen keskitalonpoikaiston suuriin joukkoihin.

Sanotaanko opposition „ohjelmassa“ tahi vastateeseissä suoraan ja avoimesti jotakin tällaista? Ei, ei sanota. Opposition „ohjelmassa“ ja vastateeseissä on kaikki nämä seikat tarkoin salattu ja hämätty. Päinvastoin, opposition „ohjelmasta“ ja vastateeseistä te

voitte löytää kymmeniä kohteliaisuuksia sekä keskitalonpojalle että köyhälle talonpojalle. Sitä paitsi niissä esiintyy hyökkäilyjä puoluetta vastaan muka kulakkipoikkeaman takia. Mutta niissä ei ole sanottu suoraan ja avoimesti mitään, ei kerrassaan mitään siitä opposition turmiollisesta linjasta, joka vie eikä voi olla viemättä työväenluokan ja talonpoikaiston välisten suhteiden katkeamiseen.

Mutta minä koetan nyt vetää päivänvaloon ja panna pöydälle sen, mitä opposition johtajat niin visusti salaavat työläisiltä ja talonpojilta, jotta opposition ei vast'edes tekisi mieli pettää puoluetta. Tarkoitan Smirnovin, Ivan Nikititshin, äskeistä puhetta, jonka hän piti Rogozhsko-Simonovskin puoluekonferenssissa. Smirnov, eräs opposition johtajista, osoittautui erääksi niistä harvoista rehellisistä oppositiolaisista, joilla on riittänyt rohkeutta sanoa julki totuus opposition linjasta. Haluatteko siis tietää, mikä on opposition todellinen „ohjelma“ kysymyksessä proletariaatin ja talonpoikaiston välisistä suhteista? Lukekaa Smirnovin puhe ja tutkikaa sitä, sillä Smirnovin puhe on yksi niitä harvoja opposition asiakirjoja, joissa sanotaan koko totuus oppositiolaistemme todellisesta kannasta.

Kuulkaa, mitä Smirnov sanoi puheessaan:

„Me sanomme, että valtionbudjettimme on tarkistettava siten, että suurin osa viisi miljardia käsittävästä budjetistamme käytettäisiin teollisuuden alalla, sillä meidän on parempi kestää epäsopua keskitalonpojan kanssa kuin mennä väistämätöntä tuhoa kohti“.

Juuri tässä on se pääajatus kaikesta siitä, mitä opposition johtajat ovat salanneet „ohjelmassaan“ ja vastateeseissään ja minkä Smirnov, niin ikään eräs

opposition johtajista, on tunnontarkasti tuonut päivänvaloon.

Siis ei luja **liitto** keskitalonpojan kanssa, vaan **epäsopu** keskitalonpojan kanssa, — se, kuulemma, on keino vallankumouksen „pelastamiseksi".

Lenin sanoi, että „diktatuurin korkein periaate on proletariaatin liiton ylläpitäminen talonpoikaiston kanssa niin, että proletariaatti voisi säilyttää johtoaseman ja valtiovallan" [66].

Mutta oppositio ei ole samaa mieltä, vaan väittää, ettei proletariaatin diktatuurille ole tärkeää liitto talonpoikaiston kanssa, talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa, vaan epäsopu niiden kanssa.

Lenin sanoi — eikä ainoastaan sanonut, vaan toisti alituisesti, puolueen VIII edustajakokouksesta lähtien, — että menestyksellinen sosialismin rakentaminen maassamme ei ole mahdollista ilman „lujaa liittoa keskitalonpojan kanssa" [67].

Mutta oppositio ei ole samaa mieltä, vaan väittää, että lujan liiton politiikka keskitalonpoikaiston suhteen voidaan vaihtaa epäsovun politiikkaan sen suhteen.

Lenin sanoi, että sosialismia rakentaessamme meidän on kuljettava yhdessä talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa.

Mutta oppositio ei ole samaa mieltä, vaan väittää, ettei meidän ole kuljettava eteenpäin yhdessä talonpoikaiston kanssa, vaan epäsovussa sen kanssa.

Siinä juuri onkin suurin erimielisyys puolueen ja opposition välillä pääkysymyksessä, nimittäin kysymyksessä suhteista työväenluokan ja talonpoikaiston välillä.

Oppositio yritti peittää todellisen naamansa „ohjelmaansa“ lavertelemalla kohteliaisuuksia talonpoikaistolle ja hyökkäilemällä tekopyhästi puoluetta vastaan muka kulakkipoikkeaman takia. Mutta Smirnov tekee perinpohjaisen korjauksen opposition „ohjelmaan“ repien naamarit opposition johtajien kasvoilta ja sanoen puolueelle totuuden oppositiosta, totuuden opposition **todellisesta** ohjelmasta.

Entä mitä siitä on seurauksena? Siitä on seurauksena se, että opposition „ohjelma“ ja vastateesit ovat tyhjä paperipala, jonka tarkoituksena on puolueen ja työväenluokan pettäminen.

Entä mitä merkitsee epäsovun politiikka keskitalonpojan suhteen? Epäsovun politiikka keskitalonpojan suhteen on epäsovun politiikkaa talonpoikaiston enemmistöä kohtaan, sillä keskitalonpojat käsittävät vähintään 60 prosenttia koko talonpoikaistosta. Juuri sen tähden epäsovun politiikka keskitalonpojan suhteen johtaa siihen, että talonpoikaiston enemmistö sysätään kulakkien syliin. Sellainen politiikka taas, joka johtaa talonpoikaiston enemmistön sysäämiseen kulakkien syliin, merkitsee kulakiston voimistumista, talonpoikaisköyhälistön eristämistä, Neuvostovallan heikentymistä maaseudulla ja tekee kulakistolle helpommaksi kuristaa köyhälistöä.

Mutta asia ei pääty vielä siihen. Jos harjoitetaan epäsovun politiikkaa talonpoikaiston enemmistön suhteen, niin se merkitsee, että aloitetaan kansalaissota maaseudulla, vaikeutetaan teollisuutemme varustamista maataloudesta saatavilla raaka-aineilla (puuvilla, sokerijuurikas, pellava, nahka, villa j.n.e.), sotketaan sekaisin työväenluokan varustaminen maatalouden

tuotteilla, horjutetaan kevyen teollisuutemme syvimpiä perustoja, viedään hunningolle koko rakennustyömme, rikotaan koko maan teollistamiseen tähtäävä suunnitelmamme.

Juuri siten on asia, toverit, kun ei pidetä kiinni opposition tyhjistä julistuksista, joita sen „ohjelma" ja vastateesit sisältävät, vaan opposition todellisesta politiikasta, jonka Smirnov on meille arvovaltaisesti selittänyt.

Olen kaukana siitä, että syyttäisin oppositiota tahallisesta pyrkimisestä kaikkiin noihin onnettomuuksiin. Mutta tässä ei ole kysymys opposition haluista eikä pyrkimyksistä. Kysymys on niistä seurauksista, joihin opposition ehdottama epäsovun politiikka keskitalonpoikaiston suhteen on kiertämättä johtava.

Oppositiolle käy tässä samaten kuin karhulle Krylovin tarinassa „Erakko ja karhu". (Naurua.) On itsestään selvää, että murskatessaan kivenmukulalla ystävänsä erakon pään karhu halusi vain vapauttaa hänet kiusallisesta kärpäsestä. Sen aikeet olivat mitä ystävällisimmät. Siitä huolimatta karhun ystävälliset aikeet johtivat tekoon, joka oli kaukana ystävyydestä ja jonka seurauksena erakko heitti henkensä. Oppositio haluaa tietysti vallankumoukselle kaikkea hyvää. Mutta se esittää sitä varten keinoja, jotka johtaisivat vallankumouksen varmaan tappioon, työväenluokan ja talonpoikaiston tappioon, koko rakennustyömme murtamiseen.

Opposition „ohjelma" on työväenluokan ja talonpoikaiston välisen liiton murtamisen ohjelma, koko rakennustyömme murtamisen ohjelma, teollistamisasian murtamisen ohjelma.

III

PUOLUE JA PROLETARIAATIN DIKTATUURI

Kysymys puolueesta.

Lenin sanoo, että puolueen yhtenäisyys ja rautainen kuri on proletariaatin diktatuurin perusta. Oppositio on todellisuudessa aivan päinvastaisella kannalla. Se luulee, ettei proletariaatin diktatuuria varten tarvita yhtenäisyyttä eikä rautaista kuria puolueessa, vaan puolueen yhtenäisyyden ja kurin hävittämistä, puolueen kahtiajakamista, toisen puolueen muodostamista. Tosin oppositio puhuu ja kirjoittaa, kirjoittaa ja puhuu, eikä vain puhu, vaan kirkuu puolueen yhtenäisyydestä. Mutta opposition puheet puolueen yhtenäisyydestä ovat tekopyhää jaarittelua, jonka tarkoituksena on pettää puoluetta. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Sillä kun oppositio puhuu ja kirkuu yhtenäisyydestä, niin samalla se rakentaa uutta, leniniläisvastaista puoluetta. Eikä ainoastaan rakenna. Se on jo rakentanut sen, kuten alkuperäiset asiakirjat, entisten oppositiolaisten Kuzovnikovin, Zofin ja Renon puheet osoittavat.

Nyt meillä on tyhjentävän tarkkoja asiakirjoja, jotka todistavat sen, että oppositiolla on jo toista vuotta ollut olemassa oma leniniläisvastainen puolueensa omine keskuskomiteoineen, aluebyroineen, läänibyroineen j.n.e. Mitä muuta oppositio voisi esittää näitä tosiasioita vastaan kuin valheellista jaarittelua yhtenäisyydestä?

Oppositio kirkuu, ettei puolueen Keskuskomitean onnistu syöstä sitä toisen puolueen kannalle. Merkilli-

nen juttu! Mutta onko Keskuskomitea sitten joskus sysännyt oppositiota sille kannalle? Eikö tosiasia ole se, että Keskuskomitea on koko ajan pidätellyt oppositiota luisumasta toisen puolueen perustamisen tielle? Koko erimielisyyksiemme historia näiden kahden vuoden ajalta on ollut sitä, että puolueemme Keskuskomitea on koettanut pidätellä oppositiota ottamasta hajoittavia askeleita ja säilyttämään oppositioon kuuluvia henkilöitä puolueelle.

Ottakaa opposition tunnettua „ilmoitusta“ lokakuun 16 päivältä 1926 koskeva tapaus. Eikö se ollut Keskuskomitean taholta yritys pidättää oppositiota puolueen puitteissa?

Ottakaa opposition toinen „ilmoitus“ elokuun 8 päivältä 1927. Mitä muuta se todistaa, ellei sitä, että puolueen Keskuskomitea on koko ajan ollut huolissaan siitä, että saisi opposition pysymään yhtenäisen puolueen puitteissa?

Mutta kuinka kävi? Oppositio antoi julkilausumia yhtenäisyydestä, lupauksia yhtenäisyydestä, vakuutuksia ryhmätoiminnan lakkauttamisesta, mutta todellisuudessa se jatkoi toisen puolueen rakentamista.

Mitä tämä kaikki osoittaa? Sitä, ettei opposition sanoihin ole uskomista. Sitä, ettei oppositiota ole tarkastettava sen „ohjelmien“ eikä vastateesien mukaan, vaan sen tekojen mukaan.

Lenin sanoi: oppikaa tarkastamaan ryhmiä, virtauksia ja puolueita ei niiden lupauksien ja „ohjelmien“, vaan niiden tekojen mukaan. Me pidämme velvollisuutenamme seurata Leninin jälkiä ja tarkastaa oppositiota sen tekojen mukaan eikä niiden paperien ja „ohjelmien“ mukaan, joita se kyhäilee.

Kun oppositio kirjoittaa „ohjelmia“ ja vastateesejä pitäen hirmuista meteliä puolueen yhtenäisyydestä, niin se on puolueen pettämistä, se on farisealaisuutta, ne ovat pelkkiä **sanoja.** Mutta kun oppositio rakentaa uutta puoluetta, kun se luo omaa keskuskomiteaansa, järjestelee aluebyroja j.n.e., horjuttaen siten puolueemme yhtenäisyyttä ja sen proletaarista kuria, niin ne ovat opposition **tekoja,** sen mustia **tekoja.**

Se ei tietenkään merkitse, että opposition olisi jo onnistunut luoda jokin todellisen puolueen tapainen. Ei, se ei ole sille onnistunut eikä koskaan onnistu. Ei onnistu, sillä työväenluokka on oppositiota vastaan. Yrittäessään luoda uutta puoluetta, toista puoluetta, oppositio itse asiassa leikkii lapsellisesti puoluetta, leikkii lapsellisesti keskuskomiteaa, aluebyroja j.n.e. Lyötyinä ja häpeään joutuneina he lohduttelevat itseään huvittelemalla ja leikkimällä puoluetta, leikkimällä keskuskomiteaa, leikkimällä aluebyroja j.n.e. (Naurua. Suosionosoituksia.)

Mutta, toverit, leikillä ja leikillä on ero. Kun oppositio leikkii puoluetta, niin se voi herättää vain naurua, sillä puolueelle se ei merkitse mitään muuta kuin naurettavaa päähänpistoa.

Mutta me emme ole tekemisissä yksistään puolueen kanssa. Meillä on vielä olemassa luokat, meillä on olemassa neuvostovastaisia aineksia. Ja nämä neuvostovastaiset ainekset seuraavat opposition peliä, oppivat siltä taistelemaan puoluetta vastaan, taistelemaan Neuvostovaltaa vastaan, taistelemaan vallankumoustamme vastaan. Opposition leikkiminen puoluetta, opposition hyökkäilyt puoluetta vastaan, opposition neuvostovastaiset teot ovat näille ainek-

sille eräänlainen koulu, eräänlainen valmistava koulu Neuvostovaltaa vastaan käytävää taistelua varten, vastavallankumouksen voimien valloilleen päästämistä varten.

Eiväthän kaikenlaiset neuvostovastaiset ainekset suotta takerru opposition ympärille. Juuri se on vaarallista opposition puolueleikissä. Ja juuri sen tähden, kun siinä piilee vakava vaara, —juuri sen takia puolue ei voi seurata välinpitämättömänä opposition neuvostovastaisia puuhailuja ja juuri siksi sen on raivattava ne pois juurineen.

Työväenluokka ei voi olla näkemättä tämän opposition puoluevastaisen pelin koko vaarallisuutta. Puolue on oppositiolle shakkilauta. Taistellessaan puoluetta vastaan se tekee yksiä tai toisia shakkipelin liikkeitä. Tänään se jättää ilmoituksen ryhmätoiminnan lopettamisesta. Huomenna se sylkee tälle omalle ilmoitukselleen. Päivän kuluttua se antaa uuden ilmoituksen sylkeäkseen taas muutaman päivän kuluttua tälle omalle ilmoitukselleen. Oppositio pitää niitä shakkiliikkeinä. He ovat vain pelureita eikä muuta.

Toisin suhtautuu työväenluokka omaan puolueeseensa. Työväenluokalle puolue ei ole shakkilauta, vaan vapautuksensa väline. Työväenluokalle puolue ei ole shakkilauta, vaan elintärkeä ase vihollisten voittamiseksi, uusien voittojen järjestämiseksi, sosialismin viemiseksi lopulliseen voittoon. Siksi työväenluokka ei voi olla halveksimatta niitä, jotka yrittävät muuttaa sen puoluetta, sen pyhintä pyhättöä, shakkilaudaksi oppositiolaisten pelurien veijarimaisia puuhia varten. Sillä työväenluokka ei voi olla tietämättä sitä, että opposition toiminta puolueemme rautaisen

kurin murtamiseksi, opposition toiminta puolueemme kahtiajakamiseksi on itse asiassa toimintaa proletariaatin diktatuurin murtamiseksi maassamme.

Opposition „ohjelma“ on puolueemme hajottamisen ohjelma, työväenluokan aseistariisumisen ohjelma, neuvostovastaisten voimien valloilleen päästämisen ohjelma, proletariaatin diktatuurin murtamisen ohjelma.

IV

VALLANKUMOUKSEMME PERSPEKTIIVIT

Siirtykäämme kolmanteen kysymykseen, vallankumouksemme perspektiivejä koskevaan kysymykseen.

Opposition koko katsantokannalle kuvaavana piirteenä on sen epäusko vallankumouksemme voimiin, epäluottamus proletariaatin voimiin ja kykyihin viedä talonpoikaisto mukaansa, epäusko työväenluokan voimiin ja kykyihin rakentaa sosialismi.

Siteerasin jo tunnetun kohdan Smirnovin puheesta, jossa hän puhuu vallankumouksemme kiertämättömästä „perikadosta“, ellemme saa aikaan epäsopua keskitalonpoikaiston kanssa. Tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun me kuulemme oppositiolaisten laulavan vallankumouksen „perikadosta“. Tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun me tapaamme oppositiolaisten ilmoituksissa ainaista voivotusta ja hämminkiä vaikeuksien edessä, ennustuksia vallankumouksemme ehtoon hämärtymisestä ja sen häviöstä. Siitä saakka, kun opposition ryhmäkuntapolitiikka on alkanut kärsiä tappion toisensa jälkeen, ei oppositio ole lakannut kirkumasta vallankumouksemme „tuhosta“,

pitäen oman ryhmänsä tuhoa muka vallankumouksen „tuhona". Opposition tarvitsee vain jäädä vähemmistöön, sen tarvitsee vain saada selkäänsä puolueelta, kun se menee kaduille ja alkaa kirkua vallankumouksen „perikadosta" käyttäen kaikkia ja kaikenlaisia vaikeuksia hyväkseen puoluetta vastaan.

Jo Brestin rauhan kaudella, vuonna 1918, jolloin vallankumouksella oli vissejä vaikeuksia, Trotski alkoi kirkua vallankumouksemme „perikadosta", kun puolue oli lyönyt hänet VII edustajakokouksessa. Vallankumous ei kuitenkaan tuhoutunut, ja Trotskin ennustelut jäivät tyhjiksi ennusteluiksi.

Vuonna 1921, ammattiliittoväittelyn kaudella, kun me olimme uusien vaikeuksien edessä elintarvikkeiden luovutusvelvollisuuden lopettamisen yhteydessä ja kun Trotski oli kärsinyt vielä yhden tappion puolueen X edustajakokouksessa, Trotski alkoi kirkua uudelleen vallankumouksen „perikadosta". Muistan hyvin, miten Trotski Politbyroossa väitti toveri Leninin läsnäollessa, että „käki on jo kukkunut" Neuvostovallan olemassaolon päivät ja tunnit. (Naurua.) Vallankumous ei kuitenkaan tuhoutunut, vaikeudet voitettiin ja hysteerinen hälinä vallankumouksen „perikadosta" jäi vain hälinäksi.

En tiedä, oliko käki silloin kukkunut vai ei. (Naurua.) Mutta jos se oli kukkunut, niin silloin on sanottava, että se oli kukkunut väärin. (Suosionosoituksia, naurua.)

Vuonna 1923, uusien vaikeuksien kaudella, nyt jo uuden talouspolitiikan pohjalla, menekkipulan kaudella, Trotski alkoi jälleen kukkua vallankumouk-

sen „perikadosta“, selittäen oman ryhmänsä tappiota, jonka se kärsi puolueemme XIII konferenssissa, vallankumouksen tappioksi. Vallankumous kuitenkin kävi tietään noista kukkumisista välittämättä ja voittaen sen edessä silloin olleet vaikeudet.

Vuosina 1925—1926, uusien vaikeuksien kaudella, teollisuutemme nousun yhteydessä, Trotski alkoi taaskin, tällä kertaa jo yhdessä Kamenevin ja Zinovjevin kanssa, kukkua vallankumouksen „perikadosta“ selittäen oman ryhmänsä kärsimää tappiota XIV edustajakokouksessa ja XIV edustajakokouksen jälkeen vallankumouksen tappioksi. Vallankumous ei kuitenkaan edes aikonutkaan joutua perikatoon, ennustajiksi tekeytyneet tungettiin taka-alalle, ja kuten aina, kuten ennenkin, vaikeudet voitettiin, sillä bolshevikeilla ei ole vaikeuksia sitä varten, että niiden edessä voivotellaan ja itkeskellään, vaan sitä varten, että ne voitetaan. (Äänekkäitä suosionosoituksia.)

Nyt, vuoden 1927 lopulla, uusien vaikeuksien yhteydessä, kaudella, jolloin koko talouttamme uudestijärjestetään uuden tekniikan perustalla, he ovat alkaneet jälleen kukkua vallankumouksen „perikadosta“ verhoten sillä oman ryhmänsä todellista perikatoa. Mutta kaikki te näette, toverit, että vallankumous elää ja menestyy, mutta eräät toiset joutuvat perikatoon.

Niin he kukkuivat ja kukkuivat, kunnes lopulta kukkuivat itsensä nurin. (Naurua.)

Opposition „ohjelma“ on vallankumouksemme „perikadon“ ohjelma.

V

ENTÄ KUINKA EDELLEEN?

Sellainen on opposition todellinen ohjelma erimielisyyksiemme kolmessa peruskysymyksessä: kysymyksessä työväenluokasta ja talonpoikaistosta, kysymyksessä puolueesta ja proletariaatin diktatuurista ja vihdoin kysymyksessä vallankumouksemme perspektiiveistä.

Te näette, että tämä kummallinen ohjelma on todistuksena opposition täydellisestä irtautumisesta puolueesta, työväenluokasta ja vallankumouksestamme. Se on sellaisten intelligenttien ohjelma, jotka ovat sanoutuneet irti leninismistä ja irtautuneet elämästä.

Voidaanko kaiken tämän jälkeen ihmetellä sitä, että puolue ja työväenluokka ovat lopullisesti kääntäneet selkänsä oppositiolle.

Juuri sen tähden oppositio kärsikin skandaalimaisen vararikon taistelussaan puoluetta vastaan viime väittelyn aikana.

Entä kuinka edelleen? — kysytään meiltä.

Oppositio valittaa, että se on joku päivä sitten jättänyt 31 trotskilaisen allekirjoittaman ilmoituksen yhtenäisyydestä, mutta ei ole saanut vielä tyydyttävää vastausta. Mutta mitä oikeastaan voitaisiin vastata 31 trotskilaisen tekopyhään ilmoitukseen, kun oppositio hajoitusteoillaan yhä uudelleen ja uudelleen lyö nurin valheelliset ilmoituksensa? Puolueemme historiassa tunnetaan samantapainen 31 menshevikin ilmoitus, jonka nämä antoivat muistaakseni vuonna 1907. (*Ääniä salista:* „Oikein!".) Lenin nimitti tuota ilmoitusta silloin „31 menshevikin tekopyhyydeksi" [68].

(Naurua.) Mielestäni 31 trotskilaisen tekopyhyys on aivan samanlaista kuin 31 menshevikinkin tekopyhyys. (Ääniä salista: „Aivan oikein!".) Oppositio on kahdesti pettänyt puoluetta. Nyt se aikoo pettää sitä kolmannen kerran. Ei, toverit, meille riittää jo petoksia, riittää jo peliä. (Suosionosoituksia.)

Entä kuinka edelleen?

Pitemmälle ei enää voida mennä, toverit, sillä nyt on menty kaiken sen rajojen yli, mikä puolueessa voidaan sallia. Ei saa enää heilua samaan aikaan kahdessa puolueessa, sekä vanhassa, leniniläisessä puolueessa, joka on ainoa ja yhtenäinen puolue, että uudessa, trotskilaisessa puolueessa. On tehtävä valinta näiden kahden puolueen välillä.

Joko oppositio itse hävittää pois tämän toisen, trotskilaisen puolueen luopuen leniniläisvastaisista katsomuksistaan ja tuomiten omat virheensä avoimesti koko puolueen edessä;

tahi oppositio ei tee sitä, — ja silloin me itse hävitämme trotskilaisen puolueen jättämättä siitä jälkeäkään. (Suosionosoituksia.)

Joko niin taikka näin.

Joko oppositiolaiset ottavat tämän välttämättömän askeleen, tahi he eivät sitä tee, ja silloin he lentävät puolueesta ulos. (Jatkuvia, myrskyisiä suosionosoituksia. Kaikki salissa osoittavat kunniaa. Lauletaan „Internationale".)

„Pravda" № 269,
marraskuun 24 pnä 1927

NKP(b):n XV EDUSTAJAKOKOUS[69]

joulukuun 2—19 pnä 1927

„Pravda" № 279 ja 282;
joulukuun 6 ja 9 pnä 1927

KESKUSKOMITEAN POLIITTINEN TOIMINTASELOSTUS

joulukuun 3 pnä

I

MAAILMAN KAPITALISMIN KASVAVA PULA JA NEUVOSTOLIITON ULKOINEN ASEMA

Meidän maamme, toverit, elää ja kehittyy kapitalististen maiden ympäröimänä. Sen ulkoinen asema ei riipu ainoastaan sen sisäisistä voimista, vaan myöskin tämän kapitalistisen ympäristön tilasta, maatamme ympäröivien kapitalististen maiden asemasta, niiden voimasta ja heikkoudesta, koko maailman sorrettujen luokkien voimasta ja heikkoudesta, näiden luokkien vallankumousliikkeen voimasta ja heikkoudesta. Minä en edes puhukaan siitä, että meidän vallankumouksemme on sorrettujen luokkien kansainvälisen vallankumousliikkeen osa.

Senpä tähden arvelen, että Keskuskomitean toimintaselostus on aloitettava luonnehtimalla maamme kansainvälistä asemaa, luonnehtimalla tilannetta kapitalistisissa maissa ja vallankumousliikkeen tilaa kaikissa maissa.

1. Maailman kapitalismin talous ja taistelun kärjistyminen ulkoisista markkinoista

a) Ensimmäinen kysymys on tuotannon ja kaupan tila suurimmissa kapitalistisissa maissa.

Tärkeimpänä tosiasiana tällä alalla, toverit, on se, että kapitalististen maiden **tuotanto** on näiden kahden vuoden aikana, selostuskaudella, ylittänyt sodanedellisen tason, mennyt sodanedellisen tason ohi.

Tässä eräitä tietoja siitä.

Maailman **valurautatuotannon** indeksi: vuonna 1925 — 97,6 prosenttia sodanedelliseen verraten, vuonna 1926 — jo 100,5 prosenttia sodanedelliseen verraten, vuodelta 1927 ei ole täydellisiä tietoja, on olemassa tiedot vuoden alkupuoliskolta ja ne osoittavat valuraudan tuotannon nousseen edelleen.

Maailman **terästuotannon** indeksi: vuonna 1925 — 118,5 prosenttia ja vuonna 1926 — 122,6 prosenttia sodanedelliseen verraten.

Maailman **kivihiilituotannon** indeksi: vuonna 1925 — 97,9 prosenttia, vuonna 1926 oli jonkin verran laskua — 96,8 prosenttia. Tässä on nähtävästi vaikuttanut Englannin lakko.

Puuvillan kulutus maailmassa: vuonna 1925/26 — 108,3 prosenttia sodanedelliseen verraten, vuonna 1926/27 — 112,5 prosenttia sodanedelliseen verraten.

Viidenlaisen **viljan**[70] yleinen sato maailmassa: vuonna 1925 — 107,2 prosenttia sodanedelliseen verraten, vuonna 1926 — 110,5 prosenttia ja vuonna 1927 — 112,3 prosenttia.

Näin hitaasti, lyhyin askelin menee maailman tuotannon yleinen indeksi eteenpäin ylittäen sodanedellisen tason.

Mutta sen sijaan on eräitä kapitalistisia maita, jotka eivät astele, vaan harppivat eteenpäin, jättäen sodanedellisen tason taakseen, esimerkiksi Pohjois-Amerikan Yhdysvallat ja osittain Japani. Pohjois-

Amerikan Yhdysvaltoja koskevat tiedot ovat seuraavat: jalostavan teollisuuden nousu oli vuonna 1925 — 148 prosenttia sodanedelliseen tasoon verraten, vuonna 1926 — 152 prosenttia sodanedelliseen verraten; raaka-ainetta tuottavan teollisuuden nousu vuonna 1925 — 143 prosenttia sodanedelliseen tasoon verraten ja vuonna 1926 — 154 prosenttia.

Maailman **kaupan** kasvu. Maailman kauppa ei kehity niin nopeasti kuin tuotanto, se jää tavallisesti jälkeen tuotannosta, mutta se on kuitenkin pääsemässä sodanedelliselle tasolle. Ulkoisen tavaranvaihdon indeksi koko maailmassa ja tärkeimmissä maissa vuonna 1925 oli 98,1 prosenttia sodanedelliseen verraten, vuonna 1926 — 97,1 prosenttia. Eri maittain: Pohjois-Amerikan Yhdysvallat vuonna 1925 — 134,3 prosenttia sodanedelliseen verraten ja vuonna 1926 — 143 prosenttia; Ranska — 98,2 prosenttia ja 99,2 prosenttia; Saksa — 74,8 prosenttia ja 73,6 prosenttia; Japani — 176,9 ja 170,1 prosenttia.

Yleensä ja kokonaan ottaen maailman kauppa on jo pääsemässä sodanedelliselle tasolleen, ja eräissä maissa, esimerkiksi Pohjois-Amerikassa ja Japanissa, se on jo ylittänyt sodanedellisen tasonsa.

Vihdoin, kolmas ryhmä tosiasioita, jotka osoittavat teknillistä edistystä, kapitalistisen teollisuuden järkiperäistämistä, uusien teollisuusalojen luomista, trustiutumisen voimistumista, teollisuuden kartellisoitumisen voimistumista kansainvälisessä mitassa. Nämä seikat ovat luullakseni kaikille tunnettuja. Siksi en ryhdy laajemmin puhumaan tästä. Mainitsen vain, että pääoma ei ole menestynyt ainoastaan tuotannon kasvun alalla, samoin kuin kaupankin

alalla, vaan myöskin tuotantotekniikan parantamisen alalla, teknillisen edistyksen alalla, tuotannon järkiperäistämisen alalla, ja kaikki tämä on johtanut suurimpien trustien jatkuvaan voimistumiseen sekä uusien mahtavien monopolististen kartellien muodostamiseen.

Nämä ovat tosiasioita, toverit, jotka on pantava merkille ja joita on pidettävä lähtökohtana.

Merkitseekö kaikki tämä sitä, että kapitalismin vakaantuminen on siten käynyt vankaksi ja kestäväksi? Ei tietenkään! Jo XIV edustajakokouksessa sanottiin selostuksessa[71], että kapitalismi voi päästä ennen sotaa olleelle tasolle, se voi ylittääkin tämän sodanedellisen tasonsa, se voi järkiperäistää tuotantoaan, mutta että tämä ei vielä merkitse sitä, — ei vielä läheskään sitä, — että kapitalismin vakaantuminen voisi siitä tulla vankaksi, että kapitalismi voisi saada takaisin entisen, sodanedellisen kestävyytensä. Päinvastoin, itse tästä vakaantumisesta, siitä, että tuotanto nousee, siitä, että kauppa kasvaa, siitä, että teknillinen edistys ja tuotannon mahdollisuudet lisääntyvät, samaan aikaan kun maailman markkinat, näiden markkinain rajat ja eri imperialistiryhmien vaikutusalueet pysyvät enemmän tai vähemmän muuttumattomina, — siitä juuri syntyykin mitä syvin ja mitä kärkevin maailman kapitalismin pula, joka kantaa kohdussaan uusia sotia ja uhkaa vähäisimmänkin vakaantumisen olemassaoloa.

Osittaisesta vakaantumisesta kasvaa esiin kapitalismin pulan voimistuminen ja paisuva pula luhistaa vakaantumista — sellaista on kapitalismin kehityksen dialektiikka historian nykyisellä ajankohdalla.

b) Kuvaavinta tässä maailman kapitalismin tuotannon ja kaupan kasvussa on se tosiasia, että kehitys käy epätasaisesti. Kehitys ei tapahdu siten, että kapitalistiset maat etenisivät toinen toisensa jäljessä tasaisesti ja yhtäläisesti, häiritsemättä toisiaan ja lyömättä nurin toisiaan, vaan päinvastoin — se käy siten, että yhdet maat tungetaan syrjään ja ne lamaantuvat, toiset maat työntyvät eteen ja kohoavat, mantereiden ja maiden käydessä vimmattua taistelua etusijasta markkinoilla.

Talouselämän keskus siirtyy Euroopasta Amerikkaan, Atlantin valtamereltä Isolle valtamerelle. Siten Amerikan ja Aasian ominaispaino maailman tavaranvaihdossa kohoaa Euroopan kustannuksella.

Eräitä numeroita: kun Euroopan osuus maailman ulkomaankaupassa vuonna 1913 oli 58,5 prosenttia, Amerikan osuus — 21,2 prosenttia ja Aasian osuus — 12,3 prosenttia, niin vuonna 1925 oli Euroopan osuus laskenut 50 prosenttiin, Amerikan osuus oli noussut 26,6 prosenttiin ja Aasian osuus oli noussut 16 prosenttiin. Eteenpäin rynnistävän kapitalismin maiden (Amerikan Yhdysvallat ja osittain Japani) ohella on olemassa maita, joissa on taloudellista laskua (Englanti). Varttuvan kapitalistisen Saksan ja viime aikojen kasvavien nousukasmaiden (Kanada, Austraalia, Argentiina, Kiina, Intia) ohella on olemassa vakaantuvan kapitalismin maita (Ranska ja Italia). Menekkimarkkinoita tavoittelevien luku kasvaa, tuotantomahdollisuudet kasvavat, tarjonta kasvaa, mutta markkinain tilavuus ja vaikutusalueiden rajat pysyvät enemmän tai vähemmän vakiintuneina.

Sellainen on nykyaikaisen kapitalismin yhä kasvavien sovittamattomien ristiriitojen perusta.

c) Tämä ristiriita tuotantomahdollisuuksien lisääntymisen ja markkinain suhteellisen muuttumattomuuden välillä on muodostanut pohjan sille tosiasialle, että markkinaprobleemi on nyt kapitalismin perusprobleemi. Yleensä menekkimarkkinoita koskevan probleemin kärjistyminen, erikoisesti ulkoisia markkinoita koskevan probleemin kärjistyminen ja muun muassa pääomien vientimarkkinain probleemin kärjistyminen — sellainen on kapitalismin nykyinen tila.

Siten oikeastaan onkin selitettävissä, miksi tehtaiden alikuormitus muodostuu aivan tavalliseksi ilmiöksi. Tulliesteiden voimistaminen vain lisää öljyä tuleen. Markkinat ja vaikutusalueet nykyisissä puitteissaan käyvät kapitalismille ahtaiksi. Yritykset markkinaprobleemin ratkaisemiseksi rauhallista tietä eivät ole antaneet eivätkä ole voineetkaan antaa tuloksia. Pankkiirien vuonna 1926 julkaisema tunnettu julistus kauppavapaudesta, kuten tunnettua, meni myttyyn[72]. Kansainliiton talouskonferenssi vuonna 1927, jonka tarkoituksena oli kapitalistimaiden „taloudellisten etujen yhdistäminen“, meni niinikään myttyyn. Markkinaprobleemin rauhallisen ratkaisemisen tie pysyy kapitalismille suljettuna. Jää jäljelle kapitalismille ainoa „ulospääsy“: siirtomaiden ja vaikutusalueiden uusi uudelleenjakaminen voimalla, sotilaallisten yhteentörmäysten ja uusien imperialististen sotien tietä.

Vakaantumisesta syntyy kapitalismin pulan voimistuminen.

2. Kapitalismin kansainvälinen politiikka ja uusien imperialististen sotien valmistelu

a) Tämän yhteydessä kysymys maailman ja vaikutusalueiden uudelleenjakamisesta, mitkä vaikutusalueet ovat ulkoisten markkinain pohjana, on nyt peruskysymys maailman kapitalismin politiikassa. Sanoin jo, että siirtomaiden ja vaikutusalueiden nykyinen jako, mikä on syntynyt viimeksikäydyn imperialistisen sodan tuloksena, on jo ehtinyt vanhentua. Se ei enää tyydytä Pohjois-Amerikkaa, joka tyytymättä Etelä-Amerikkaan pyrkii pesiytymään Aasiaan (ennen kaikkea Kiinaan), ei Englantia, jonka käsistä luisuu pois dominiooneja ja useita Idän tärkeimpiä markkina-alueita, ei Japania, jota Englanti ja Amerikka tämän tästä „häiritsevät" Kiinassa, ei Italiaa eikä Ranskaa, joilla on lukematon määrä „riidan aiheita" niin Tonavanvarren maissa kuin Välimerelläkin, eikä semminkään Saksaa, joka on yhä vieläkin vailla siirtomaita.

Siitä johtuu „yleinen" pyrkimys markkinain ja raaka-ainelähteiden uudelleenjakamiseen. Se, että Aasian markkinat ja kulkutiet sinne ovat tärkeimpänä taistelukenttänä, ei kaipaa todisteluja. Siitä johtuu joukko solmuprobleemeja, jotka ovat kokonaisia uusien yhteentörmäysten pesäkkeitä. Siitä johtuu niin sanottu Tyynenmeren probleemi (antagonismi Amerikan, Japanin ja Englannin välillä), joka aiheuttaa taistelua etusijasta Aasiassa ja sinne johtavilla teillä. Siitä johtuu Välimeren probleemi (antagonismi Englannin, Ranskan ja Italian välillä), joka aiheuttaa taistelua valta-asemasta Välimeren ran-

noilla, taistelua Itään johtavien lyhimpien teiden hallitsemisesta. Siitä johtuu naftaprobleemin kärjistyminen (antagonismi Englannin ja Amerikan välillä), sillä ilman naftaa ei voida sotia, ja kenellä on etusija naftan alalla, sillä on voiton mahdollisuudet tulevassa sodassa.

Englannin lehdistössä julkaistiin äskettäin Chamberlainin „viimeisin“ suunnitelma Välimeren probleemin „järjestämiseksi“. En voi mennä takuuseen tämän suunnitelman paikkansapitävyydestä. Mutta siitä, etteikö Chamberlainin suunnitelman ilmestyminen lehdistössä olisi enteellinen ilmiö, ei voi olla epäilystäkään. Tämä suunnitelma tarkoittaa Syyrian-„mandaatin“ siirtämistä Ranskalta Italialle, Tanger luovutetaan Ranskalle rahakorvausta vastaan, joka Ranskan on suoritettava Espanjalle, Kamerun palautetaan Saksalle, Italia velvoitetaan lopettamaan „puuhailunsa“ Balkanin maissa j.n.e.

Kaikki tämä tehdään Neuvostoja vastaan taistelemisen varjolla. Tunnettua on, ettei nykyisin tehdä yleensä mitään konnantyötä ilman, ettei Neuvostoja sotkettaisi likaisiin juttuihin.

Mikä kuitenkin on tämän suunnitelman todellinen tarkoitus? Suunnitelman tarkoituksena on ahdistaa ranskalainen porvaristo pois Syyriasta. Syyria on ammoisista ajoista ollut porttina Itään, Mesopotamiaan, Egyptiin j.n.e. Syyriasta käsin voidaan aiheuttaa vahinkoa Englannille sekä Suezin kanavan että Mesopotamian seudulla. Ja Chamberlain haluaa nyt nähtävästi tehdä lopun tuosta kiusallisesta asiaintilasta. Sanomattakin on selvää, ettei tuon suunnitelman ilmestymistä lehdistöön voida pitää sattumana.

Tämän tosiasian arvo on siinä, että se luonnehtii selvästi sitä kahakoimista, niitä selkkauksia ja sotilaallisia yhteentörmäyksiä, joita nykyiset suhteet niin sanottujen „suurvaltojen“ välillä kantavat kohdussaan.

Mitä tulee naftaprobleemin nykyiseen tilaan ja sen ympärillä käytävään taisteluun, niin tunnettu amerikkalainen julkaisu „World's Work“ [73] lokakuun numerossaan sanoo siitä melko kaunopuheisesti seuraavaa:

„On olemassa varsin realinen vaara uhkaamassa rauhaa ja yhteisymmärrystä anglosaksilaisten kansojen välillä... Ministeriön antama tuki amerikkalaisille liikemiehille on kiertämättä voimistuva sitä mukaa, kun sen tarve tulee lisääntymään. Jos Britannian hallitus tulee samaistamaan itsensä Britannian naftateollisuuden kanssa, niin ennemmin tai myöhemmin Amerikan hallitus tulee samaistamaan itsensä Amerikan naftateollisuuden kanssa. Taistelu ei voi siirtyä hallitusten piiriin ilman, ettei se lisäisi tavattomasti sodan vaaraa“.

Epäilyille ei ole sijaa: kysymys on suurvaltain uusien liittoutumien muodostamisesta uusien sotien valmistelemiseksi ulkoisista markkinoista, raaka-ainelähteistä ja niille johtavista kulkuteistä.

b) Onko näitä läheneviä sotilaallisia selkkauksia yritetty selostuskaudella „järjestää rauhallista tietä“? Kyllä, yrityksiä on ollut. Niitä on ollut enemmän kuin olisi voitu odottaa. Mutta ne eivät ole antaneet mitään tuloksia, ei kerrassaan mitään. Enemmänkin, nämä yritykset ovat olleet vain verhona, jolla „suurvallat“ ovat peitelleet uusien sotien valmistelutyötä, verhona, jonka tarkoituksena on kansan pettäminen, „yleisen mielipiteen“ pettäminen.

Ottakaamme Kansainliitto, joka valheellisen porvarillisen sanomalehdistön ja yhtä valheellisen sosialidemokraattisen lehdistön mielestä on rauhan väline. Mihin on johtanut Kansainliiton jaarittelu rauhan kysymyksestä, aseistariisumisesta, aseistuksen supistamisesta? Ei mihinkään hyvään, ei muuhun kuin joukkojen pettämiseen, uusiin aseistautumisintoiluihin, lähestyvien selkkausten uuteen kärjistymiseen. Voidaanko pitää sattumana sitä tosiasiaa, että Kansainliitto on jo kolme vuotta jaaritellut rauhasta ja aseistariisumisesta, kolme vuotta on niin sanottu II Internationale kannattanut tuota petollista jaarittelua, mutta „kansakunnat" yhä vain aseistautuvat ja aseistautuvat paisuttaen entisiä selkkauksia „suurvaltojen" välillä, kasaten yhä uusia selkkauksia ja horjuttaen siten rauhan asiaa?

Mitä muuta kolmen vallan (Englannin, Amerikan ja Japanin) välillä pidetyn meriaseistuksen supistamiskonferenssin [74] epäonnistuminen osoittaa, ellei sitä, että Tyynen valtameren probleemi on uusien imperialististen sotien aiheuttaja, että „suurvallat" eivät halua aseistariisumista eikä aseistuksen supistamista? Mitä Kansainliitto on tehnyt tämän vaaran välttämiseksi?

Tahi ottakaamme esimerkiksi neuvostovaltuuskunnan äskeiset esiintymiset Genevessä todellisen (eikä dekoratiivisen) aseistariisumisen kysymyksestä [75]. Miten on selitettävissä se seikka, että toveri Litvinovin suorasukainen ja vilpitön julkilausuma täydellisestä aseistariisumisesta halpaannutti Kansainliiton ja osoittautui sille „täydelliseksi yllätykseksi"? Eikö tämä tosiasia puhu siitä, ettei Kansainliitto ole rauhan ja

aseistariisumisen välikappale, vaan uusien asevarustelujen salaamisen ja uusien sotien valmistelemisen välikappale?

Lahjottu porvarillinen lehdistö kaikissa maissa, Japanista Englantiin ja Ranskasta Amerikkaan saakka, huutaa täyttä kurkkua Neuvostoliiton aseistariisumisehdotusten „vilpillisyydestä". Miksei siinä tapauksessa sitten oteta ja tarkasteta Neuvostoliiton ehdotusten vilpittömyyttä ja miksei ryhdytä heti käytännössä toteuttamaan aseistariisumista tai edes vakavasti supistamaan aseistusta? Mikä siinä on esteenä?

Tai esimerkiksi nykyinen „ystävyyssopimusten" järjestelmä kapitalististen valtioiden välillä, Ranskan ja Jugoslavian sopimus, Italian ja Albanian sopimus, Pilsudskin valmistelema „ystävyyssopimus" Puolan ja Liettuan välillä, „Locarnon järjestelmä"[76], „Locarnon henki" j.n.e. — mitä muuta se on, ellei uusien sotien valmistelun ja voimien sijoituksen järjestelmä tulevia sotilaallisia yhteentörmäyksiä varten?

Tai ottakaamme esimerkiksi seuraavat tosiasiat: Ranskan, Englannin, Italian, Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen ja Japanin **armeijain miesvahvuus** on vuodesta 1913 vuoteen 1927 kasvanut 1.888 tuhannesta 2.262 tuhanteen henkilöön; samana aikajaksona ovat näiden maiden **sotabudjetit** lisääntyneet 2.345 miljoonasta kultaruplasta 3.948 miljoonaan; **käytössä olevien lentokoneiden** lukumäärä näissä viidessä maassa on kasvanut vuodesta 1923 vuoteen 1927 — 2.655:stä 4.340:een; näiden viiden vallan **risteilijäin** tonnikantavuus on lisääntynyt 724 tuhannesta tonnista vuonna 1922 — 864 tuhanteen tonniin vuonna 1926; **sotakemian** alalla on tilanne Yhdysvaltojen sotakemial-

lisen palvelun päällikön kenraali Friesin tunnetun lausunnon kuvaamana seuraava: „Yksi 450 kilon painoinen luisiittipanoksella täytetty kemiallinen ilmapommi voi autioittaa kymmenen New Yorkin asuinkorttelia, ja jos 50 lentokoneesta pudotetaan 100 tonnia luisiittia, niin se voi autioittaa koko New Yorkin ainakin viikoksi".

Mitä muuta nämä tosiasiat todistavat, ellei sitä, että uuden sodan valmistelu on käynnissä täydellä höyryllä?

Sellaiset ovat tulokset yleensä porvarillisten valtioiden ja erikoisesti Kansainliiton „rauhanpolitiikasta" sekä „aseistariisumis"-politiikasta ja muun muassa sosialidemokratian renginpalveluksista pääomalle.

Ennen aseistuksen lisäämistä perusteltiin sillä, että oli olemassa päästä kantapäihin saakka aseistautunut Saksa. Nyt tämä „perustelu" on poissa, koska Saksa on riisuttu aseista.

Eikö ole selvää, että aseistuksen kasvu johtuu uusien imperialististen sotien kiertämättömyydestä „suurvaltojen" välillä, että „sotahenki" on „Locarnon hengen" pääsisältönä.

Mielestäni nykyisiä „rauhallisia suhteita" voitaisiin verrata vanhaan kuluneeseen paitaan, joka on täynnä ohuella langalla yhteen harsittuja paikkoja. Ei tarvitse muuta kuin nykäistä tuota lankaa enemmän tai vähemmän rivakasti, katkaista se jostakin kohdasta, kun koko paita hajoaa niin, ettei siitä jää jäljelle muuta kuin paikat. Ei tarvita muuta kuin ravistella nykyisiä „rauhallisia suhteita" jossakin Albaniassa tai Liettuassa, Kiinassa tai Pohjois-Afrikassa, kun koko tämä „rauhallisten suhteiden rakennus" hajoaa.

Näin olivat asiat menneen imperialistisen sodan edellä, jolloin Sarajevossa tapahtunut murha[77] johti sotaan.

Näin ovat asiat nykyään.

Vakaantumisesta kasvaa esiin uusien imperialististen sotien kiertämättömyys.

3. Maailman vallankumouksellisen liikkeen tila ja uuden vallankumouksellisen nousun enteet

a) Sodan käymiseen ei riitä vain aseistuksen lisääminen, ei riitä uusien liittoutumien järjestäminen. Sitä varten on välttämättä vielä lujitettava selusta kapitalismin maissa. Yksikään kapitalistinen maa ei voi käydä vakavaa sotaa, ellei se ole ennakolta lujittanut omaa selustaansa, ellei se ole taltuttanut „omia“ työläisiään, taltuttanut „omia“ siirtomaitaan. Siitä johtuu porvarillisten hallitusten politiikan asteittainen fasistisoiminen.

Ei voida pitää sattumana sitä seikkaa, että Ranskassa pitää nyt valtaa oikeistoblokki, että Englannissa on vallassa Hiksin—Deterdingin—Urquhartin blokki, Saksassa porvaristoblokki, Japanissa sotilaspuolue, Italiassa ja Puolassa fasistiset hallitukset.

Siitä johtuu työväenluokan painostus, ammattiliittolaki Englannissa[78], laki „kansakunnan aseistamisesta“ Ranskassa[79], 8-tuntisen työpäivän lakkauttaminen useissa maissa, kaikkialla käynnissä oleva porvariston hyökkäys proletariaatin kimppuun.

Siitä johtuu siirtomaiden ja riippuvaisten maiden tehostettu painostus, imperialististen sotajoukkojen lisääminen näissä maissa niin, että niiden miesvah-

vuus nousee miljoonaan, ja niistä on yli 700 tuhatta sotilasta majoitettu Britannian „vaikutusalueille" ja sen „valta-alueille".

b) On helppo ymmärtää, että tämä fasistisoitujen hallitusten julma painostus ei ole voinut olla nostamatta sorrettujen kansojen vastaliikettä siirtomaissa ja työväenluokan vastaliikettä emämaissa. Sellaisilla seikoilla kuin vallankumousliikkeen voimistumisella Kiinassa, Indonesiassa, Intiassa y.m. ei voi olla olematta ratkaisevaa merkitystä maailman imperialismin kohtaloille.

Päätelkää itse. **Koko maapallon** väkiluvusta, joka on 1.905 miljoonaa, 1.134 miljoonaa asuu siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa, 143 miljoonaa asuu Neuvostoliitossa, 264 miljoonaa väliasteena olevissa maissa ja vain 363 miljoonaa asuu imperialistisissa suurmaissa, jotka sortavat siirtomaita ja riippuvaisia maita.

On selvää, että siirtomaiden ja riippuvaisten maiden vallankumouksellinen herääminen ennustaa maailman imperialismin loppua. Sillä seikalla, että Kiinan vallankumous ei ole vielä johtanut suoranaiseen voittoon imperialismista, sillä seikalla ei voi olla ratkaisevaa merkitystä vallankumouksen perspektiivien kannalta. Suuret kansanvallankumoukset eivät ylipäänsä voita koskaan lopullisesti heti nousujensa ensi vaiheessa. Ne kasvavat ja lujittuvat nousujen ja laskujen vuorotellessa. Niin on käynyt kaikkialla, myöskin Venäjällä. Niin käy Kiinassakin.

Kiinan vallankumouksen kaikkein tärkeimpänä tuloksena on se tosiasia, että se on herättänyt vuosisataisesta horroksesta ja pannut liikkeelle satoja mil-

joonia riistettyjä ja sorrettuja, paljastanut lopullisesti kenraalikoplien vastavallankumouksellisuuden, repinyt naamiot vastavallankumouksen kuomintangilaisilta apureilta, lujittanut kommunistisen puolueen arvovaltaa kansan pohjakerrosten keskuudessa, nostanut koko liikkeen korkeammalle tasolle ja herättänyt uusia toiveita Intian, Indonesian y.m. maiden sorrettujen luokkien miljoonien ihmisten keskuudessa. Vain sokeat ja pelkurit voivat epäillä sitä, etteivätkö Kiinan työläiset ja talonpojat kulkisi kohti vallankumousliikkeen uutta nousua.

Mitä tulee Euroopan työväenluokan vallankumoukselliseen liikkeeseen, niin siinäkin, tälläkin alalla, meillä on ilmeisiä merkkejä työväen pohjakerrosten vasemmistumisesta ja vallankumouksellisesta elpymisestä. Sellaiset tosiasiat kuin Englannin yleislakko ja kaivosmiesten lakko, työläisten vallankumouksellinen nousu Wienissä, vallankumoukselliset mielenosoitukset Ranskassa ja Saksassa Saccon ja Vanzettin murhan johdosta, Saksan ja Puolan kommunististen puolueiden menestykset vaaleissa, työväenliikkeen ilmeinen jakautuminen Englannissa, mikä vie työläisiä vasemmalle, mutta johtajia oikealle, selvän sosiali-imperialismin helmaan, II Internationalen rappeutuminen imperialistisen Kansainliiton suoranaiseksi lisäkkeeksi, sosialidemokraattisten puolueiden arvovallan aleneminen työväenluokan suurissa joukoissa, Kominternin ja sen jaostojen vaikutuksen ja arvovallan kasvu kaikkialla, kaikkien maiden proletaarien keskuudessa, Neuvostoliiton arvovallan kasvu koko maailman sorrettujen luokkien keskuudessa, „Neuvostoliiton ystävien kongressi“ [80] j.n.e. — kaikki nämä tosiasiat

osoittavat epäilemättä sitä, että Eurooppa on astumassa vallankumouksen uuteen nousuvaiheeseen.

Kun sellainen seikka kuin Saccon ja Vanzettin murha saattoi aiheuttaa työväenluokan mielenosoituksia, niin se puhuu epäilemättä siitä, että työväenluokan uumeniin on patoutunut vallankumouksellista toimitarmoa, joka etsii ja tulee etsimään aihetta, syytä, toisinaan näennäisesti aivan vähäpätöistä tapausta purkautuakseen esiin ja vyöryäkseen kapitalistisen järjestelmän päälle.

Me elämme uuden vallankumouksellisen nousun aattoa niin siirtomaissa kuin emämaissakin.

Vakaantumisesta kasvaa esiin uusi vallankumouksellinen nousu.

4. Kapitalistinen maailma ja Neuvostoliitto

a) Näin ollen tässä on olemassa kaikki maailman kapitalismin mitä syvimmän pulan ja lisääntyvän epävakaisuuden tunnusmerkit.

Kun sodanjälkeinen, vuosien 1920—1921 **väliaikainen** talouspula kaaoksineen, jonka se toi kapitalistimaiden sisäisiin oloihin, ja näiden maiden ulkoisten yhteyksien heikkenemisineen voidaan katsoa voitetuksi, minkä tuloksena onkin tullut osittaisen vakaantumisen kausi, niin siitä kapitalismin yleisestä ja **perus**pulasta, joka ilmaantui Lokakuun vallankumouksen voiton ja sen tuloksena, kun Neuvostoliitto lohkesi pois kapitalistisesta maailmanjärjestelmästä, ei ole päästy pois, vaan se päinvastoin syvenee yhä enemmän, horjuttaen itse maailman kapitalismin olemassaolon perustuksia.

Vakaantuminen ei ole suinkaan estänyt tämän yleisen ja peruspulan kehittymistä, vaan se on päinvastoin luonut maaperää ja aihetta sen edelleen kehittymiselle. Kiihtyvä taistelu markkinoista, maailman ja vaikutusalueiden uudelleenjakamisen välttämättömyys, porvarillisen pasifismin ja Kansainliiton romahdus, kuumeinen toiminta uusien liittoutumien luomiseksi ja voimien sijoittamiseksi mahdollisen uuden sodan varalta, hillitön aseistuksen kasvu, villi painostus työväenluokkaa ja siirtomaita kohtaan, vallankumousliikkeen voimistuminen siirtomaissa ja Euroopassa, Kominternin arvovallan kasvu kaikkialla maailmassa ja vihdoin Neuvostoliiton mahdin lujittuminen ja sen arvovallan kasvu Euroopan työläisten ja siirtomaiden työtätekevien joukkojen keskuudessa,— kaikki nämä ovat tosiasioita, jotka eivät voi olla horjuttamatta itse maailman kapitalismin perustuksia.

Kapitalismin vakaantuminen käy yhä lahommaksi ja kestämättömämmäksi.

Kun parisen vuotta sitten voitiin ja pitikin puhua vallankumouksellisten hyökyaaltojen laskukaudesta Euroopassa, niin nyt meillä on täysi syy väittää, että **Eurooppa on ilmeisesti astumassa uuden vallankumouksellisen nousun kauteen.** En edes puhukaan siirtomaista ja riippuvaisista maista, joissa imperialistien asema käy yhä katastrofimaisemmaksi.

b) Kapitalistien toiveet siitä, että Neuvostoliitosta tulisi kuuliainen, että se rappeutuisi takaisin kapitalistiseksi, että sen arvovalta Euroopan työläisten ja siirtomaiden työtätekevien joukkojen keskuudessa laskisi, ovat romahtaneet. Neuvostoliitto kasvaa ja kehit-

tyy nimenomaan sosialismia rakentavana maana. Sen vaikutus koko maailman työläisten ja talonpoikain keskuudessa kasvaa ja voimistuu. Itse Neuvostoliiton olemassaolo sosialismia rakentavana maana on yksi suurimpia tekijöitä, joka hajottaa maailman imperialismia ja järkyttää sen kestävyyttä niin Euroopassa kuin siirtomaissakin. Neuvostoliitto muodostuu ilmeisesti Euroopan työväenluokan ja siirtomaiden sorrettujen kansojen lipuksi.

Sen tähden, raivatakseen maaperää uusia imperialistisia sotia varten, kiristääkseen perusteellisemmin „omaa" työväenluokkaansa ja taltuttaakseen „omia" siirtomaitaan kapitalistisen selustan lujittamiseksi on porvarillisten mahtimiesten mielestä ennen kaikkea taltutettava Neuvostoliitto, tuo vallankumouksen ahjo ja tyyssija, joka sitä paitsi on eräs suurimpia menekkimarkkinoita kapitalistisille maille. Siitä johtuukin interventiopyrkimysten vilkastuminen imperialistien keskuudessa, Neuvostoliiton eristämisen politiikka, Neuvostoliiton saartamisen politiikka, politiikka, jolla luodaan edellytyksiä Neuvostoliittoa vastaan valmistettavalle sodalle.

Interventiopyrkimysten voimistuminen imperialistien leirissä ja sodan uhka (Neuvostoliiton suhteen) on eräs nykyisen tilanteen tärkeimpiä tekijöitä.

Englannin porvaristoa pidetään kaikkein „uhatuimpana" ja pahimmin „kärsineenä" puolena kapitalismin kehittyvän pulan oloissa. Se onkin ottanut osakseen aloitteenteon interventiopyrkimysten voimistamiseksi. On selvää, että Neuvostomaan työläisten antama apu Englannin hiilenkaivajille ja se myötätunto, jota Neuvostoliiton työväenluokka osoittaa Kiinan vallan-

kumousliikkeelle, eivät voineet olla lisäämättä öljyä tuleen. Kaikki nämä seikat ovat johtaneet suhteiden katkeamiseen Englannin ja Neuvostoliiton välillä sekä suhteiden huonontumiseen useiden muiden valtioiden kanssa.

c) Taistelu kahden tendenssin välillä kapitalistisen maailman ja Neuvostoliiton suhteissa, sotilaallisen agressiopyrkimyksen (ennen kaikkea Englannin taholta) sekä rauhallisten suhteiden säilyttämispyrkimyksen välillä (useiden muiden kapitalistimaiden taholta), onkin tämän vuoksi perusseikkana ulkoisten suhteittemme järjestelmässä nykyisellä ajankohdalla.

Tosiasiat, jotka osoittavat rauhallisten suhteiden tendenssiä selostuskautena, ovat seuraavat: hyökkäämättömyyssopimus Turkin kanssa; takuusopimus Saksan kanssa; tullisopimus Kreikan kanssa; luottosopimus Saksan kanssa; takuusopimus Afganistanin kanssa; takuusopimus Liettuan kanssa; Latvian kanssa tehdyn takuusopimuksen parafoiminen; kauppasopimus Turkin kanssa; Sveitsin kanssa syntyneen selkkauksen säännöstely; puolueettomuussopimus Persian kanssa; suhteiden parantuminen Japaniin; taloudellisten suhteittemme laajeneminen Amerikan ja Italian kanssa.

Tosiasiat, jotka osoittavat sotilaallisen agression tendenssiä selostuskautena, ovat seuraavat: Englannin nootti hiilenkaivajalakkolaisille lähetetyn raha-avun johdosta; hyökkäykset Neuvostoliiton diplomaattiedustajain kimppuun Pekingissä, Tientsinissä ja Shanghaissa; päällekarkaus Arkosiin; suhteiden katkaiseminen Englannin ja Neuvostoliiton välillä; Voikovin

murha; englantilaisten palkkakätyrien terroriteot Neuvostoliitossa; suhteiden kärjistyminen Ranskan kanssa Rakovskin poiskutsumista koskevan kysymyksen johdosta.

Kun parisen vuotta sitten voitiin ja pitikin puhua eräänlaisen tasapainotilan ja „rauhallisen yhteiselämän“ kaudesta Neuvostoliiton ja kapitalististen maiden välillä, niin nyt meillä on täysi syy sanoa, että **„rauhallisen yhteiselämän“ kausi alkaa olla ohi** ja luovuttaa paikkansa Neuvostoliittoa vastaan suunnattujen imperialististen hyökkäilyjen ja intervention valmistelun kaudelle.

Tosin Englannin yritykset luoda yhteisrintama Neuvostoliittoa vastaan eivät toistaiseksi ole onnistuneet. Tämän epäonnistumisen syyt: eturistiriidat imperialistien leirissä, se, että eräät maat ovat kiinnostettuja taloudellisten suhteiden säilymisestä Neuvostoliittoon, Neuvostoliiton rauhanpolitiikka, Euroopan työväenluokan vastarinta, imperialistien pelko, että vallankumous voi päästä valloilleen heidän omissa maissaan, jos syttyy sota Neuvostoliittoa vastaan. Mutta se ei vielä merkitse, että Englanti luopuisi työstään yhteisrintaman luomiseksi Neuvostoliittoa vastaan ja ettei sen onnistu järjestää sellaista rintamaa. Sodan uhka jää voimaan Englannin tilapäisistä vastoinkäymisistä huolimatta.

Tästä johtuu tehtäväksi ottaa huomioon ristiriidat imperialistien leirissä, saada sota lykkääntymään „maksamalla lunnaita“ kapitalisteille ja ryhtyä kaikkiin toimenpiteisiin rauhallisten suhteiden säilyttämiseksi.

Me emme saa unohtaa niitä Leninin sanoja, että rakennustyömme riippuu hyvin paljon siitä, onnistuuko meidän lykätä sotaa kapitalistisen maailman kanssa, joka on kiertämätön, mutta jota voidaan lykätä joko siihen hetkeen saakka, kunnes Euroopassa kypsyy proletaarinen vallankumous, tahi siihen hetkeen saakka, kunnes siirtomaavallankumoukset kypsyvät täydellisesti, tahi vihdoin siihen saakka, kunnes kapitalistit riitaantuvat tappelemaan keskenään siirtomaiden jakamisesta.

Siksi meidän ehdottomana tehtävänämme on rauhallisten suhteiden säilyttäminen kapitalistisiin maihin.

Meidän suhteemme kapitalistisiin maihin perustuvat siihen, että me pidämme mahdollisena kahden vastakkaisen järjestelmän rinnakkaisen olemassaolon. Käytäntö on osoittanut sen täysin mahdolliseksi. Kysymys veloista ja luotosta on siinä toisinaan kompastuskivenä. Meidän politiikkamme tässä asiassa on selvää. Se perustuu määritelmään: „jos annat, niin minäkin annan“. Jos myönnät meille luottoa teollisuutemme hedelmöittämiseen, niin saat vissin erän sodanedellisistä veloista, jota me pidämme lisäkorkona saamastamme luotosta. Jos et anna, niin et saa. Tosiasiat osoittavat, että meillä on erinäisiä saavutuksia luoton saamisessa teollisuustarkoituksiin. En tarkoita tässä tapauksessa yksistään Saksaa, vaan myöskin Amerikkaa ja myöskin Englantia. Mikä salaisuus siinä piilee? Se, että maamme on mitä laajin markkinapaikka konekaluston tuontia varten ja kapitalistiset maat tarvitsevat menekkimarkkinoita juuri tämän lajin tuotteille.

5. Johtopäätökset

Tuloksena meillä on:

Ensiksikin, ristiriitojen voimistuminen meitä ympäröivän kapitalistisen maailman sisällä; maailman uudelleenjakamisen välttämättömyys kapitalismille sodan avulla; kapitalistisen maailman erään osan, jonka johdossa on Englanti, interventiotendenssit; kapitalistisen maailman toisen osan haluttomuus sekaantua sotaan Neuvostoliittoa vastaan tämän osan pitäessä parempana taloudellisten yhteyksien aikaansaamista Neuvostoliittoon; taistelu näiden kahden tendenssin välillä ja siitä johtuva tietty mahdollisuus Neuvostoliitolle huomioida nämä ristiriidat rauhan säilyttämiseksi.

Toiseksi, vakaantumisen luhistuminen; siirtomaiden vallankumouksellisen liikkeen kasvu; uuden vallankumouksellisen nousun merkkejä Euroopassa; Kominternin ja sen jaostojen arvovallan kasvu kaikkialla maailmassa; Neuvostoliiton nauttiman suosion ilmeinen kasvu Euroopan työväenluokan keskuudessa; Neuvostoliiton mahdin jatkuva kasvu ja maamme työväenluokan yhä voimistuva arvovalta koko maailman sorrettujen luokkien keskuudessa.

Tästä johtuen puolueen tehtävinä on:

1) Kansainvälisen vallankumousliikkeen alalla:

a) **taistelu kommunististen puolueiden kehittämiseksi kaikkialla maailmassa;**

b) **taistelu vallankumouksellisten ammattiliittojen ja työväen yhteisrintaman lujittamiseksi pääoman hyökkäystä vastaan;**

c) taistelu ystävyyden lujittamiseksi Neuvostoliiton työväenluokan ja kapitalistimaiden työväenluokan välillä;

d) taistelu liittoyhteyden voimistamiseksi Neuvostoliiton työväenluokan sekä siirtomaiden ja riippuvaisten maiden vapausliikkeen välillä.

2) Neuvostoliiton ulkopolitiikan alalla:

a) taistelu uusien imperialististen sotien valmistelua vastaan;

b) taistelu Englannin interventiopyrkimyksiä vastaan ja Neuvostoliiton puolustuskuntoisuuden voimistaminen;

c) rauhanpolitiikka ja rauhallisten suhteiden säilyttäminen kapitalistisiin maihin;

d) tavaranvaihtomme laajentaminen ulkomaailman kanssa ulkomaankaupan monopolin lujittamisen perustalla;

e) lähentyminen niin sanottuihin „heikkoihin“ ja „vajaaoikeudellisiin“ valtioihin, jotka ovat hallitsevien imperialististen suurvaltojen sorron ja riiston alaisina.

II

SOSIALISTISEN RAKENNUSTYÖN MENESTYKSET JA NEUVOSTOLIITON SISÄINEN TILANNE

Sallikaa, toverit, siirtyä selostamaan maamme sisäistä tilannetta, sosialistisen rakennustyömme menestyksiä, kysymystä proletariaatin diktatuurin kohtalosta, sen kehityksestä, sen lujittamisesta.

Puolueemme XIV edustajakokous velvoitti Keskuskomiteaa hoitamaan kansantaloutemme kehittämisen asiaa seuraavien perustehtävien näkökannalta:

ensiksi, että politiikkamme edistäisi tuotannon voimistuvaa kasvua kansantaloudessa kokonaisuudessaan;

toiseksi, että puolueen politiikka edistäisi teollisuuden kehitysvauhdin jouduttamista ja teollisuuden johtavan merkityksen turvaamista koko kansantaloudessa;

kolmanneksi, että kansantalouden kehityksen kulussa tulisi turvatuksi jatkuvasti kasvava ominaispaino kansantalouden sosialistiselle sektorille, sosialistisille talousmuodoille, yksityistä tavaratuotantoa harjoittavan ja kapitalistisen sektorin kustannuksella;

neljänneksi, että koko taloudellista kehitystämme kokonaisuudessaan, uusien teollisuusalojen perustamista, raaka-ainetuotannon määrättyjen alojen kehittämistä j.n.e. johdettaisiin siihen suuntaan, että yleinen kehitys turvaisi maallemme taloudellisen riippumattomuuden, ettei maamme muuttuisi maailman kapitalistisen talousjärjestelmän lisäkkeeksi;

viidenneksi, että proletariaatin diktatuuri, työväenluokan ja talonpoikaisjoukkojen blokki sekä työväenluokan johto-osa tässä blokissa lujittuisivat, ja

kuudenneksi, että työväenluokan ja maaseutuköyhälistön taloudellinen asema ja kulttuuritaso kohoaisivat herkeämättä.

Mitä puolueemme ja puolueemme Keskuskomitea ovat selostuskaudella tehneet näiden tehtävien täyttämiseksi?

1. Kansantalous kokonaisuudessaan

Ensimmäinen kysymys on kansantalouden kehitys kokonaisuudessaan. Esitän tässä eräitä tärkeimpiä

numeroita koko kansantalouden kasvusta sekä erikseen teollisuuden ja maatalouden kasvusta selostuskaudella. Otan nämä numerot tunnetuista Valtion suunnittelukomission laskelmista. Tarkoitan Valtion suunnittelukomission kontrollilukuja vuodeksi 1927/28 ja viisivuotissuunnitelman alustavia hahmotelmia.

a) Neuvostoliiton koko kansantalouden tuotannon nousu kahden vuoden aikana. Kun maatalouden kokonaistuotanto Valtion suunnittelukomission uusien laskelmien mukaan vuonna 1924/25 oli 87,3 prosenttia sodanedellisestä tasosta ja kun koko teollisuuden tuotanto oli 63,7 prosenttia sodanedellisestä, niin nyt, kahden vuoden kuluttua, vuonna 1926/27, maatalouden tuotanto on jo 108,3 prosenttia ja teollisuuden tuotanto —100,9 prosenttia. Valtion suunnittelukomission kontrollilukujen mukaan vuodeksi 1927/28 suunnitellaan tuotannon jatkuvaa lisäystä maatalouden alalla 111,8 prosenttiin sodanedelliseen verraten ja teollisuuden alalla — 114,4 prosenttiin.

Välitys- ja kauppavaihdon kasvu maassa kahden vuoden aikana. Jos vuoden 1924/25 liikevaihdon yleismäärä (14.613 miljoonaa tshervonets-ruplaa) otetaan 100:ksi, niin vuonna 1926/27 meillä oli 97 prosentin nousu (28.775 miljoonaa ruplaa) ja vuonna 1927/28 lasketaan nousun kasvavan edelleen 116 prosenttiin (33.440 miljoonaa ruplaa).

Luottojärjestelmämme kehitys kahden vuoden aikana. Jos kaikkien luottoliikkeidemme yhdistetyt tilitaseet lokakuun 1 pnä 1925 (5.343 miljoonaa tshervonets-ruplaa) otetaan 100:ksi, niin heinäkuun 1 päivään 1927 ne olivat lisääntyneet 53 prosenttia

(8.175 miljoonaan ruplaan). Ei ole syytä epäillä sitä, etteikö meidän kansallistettu luottojärjestelmämme vuonna 1927/28 tulisi edelleen kasvamaan.

Rautatieliikenteen kehitys kahden vuoden aikana. Kun koko rautatieverkostomme tavarankuljetukset vuonna 1924/25 tekivät 63,1 prosenttia sodanedelliseen verraten, niin nyt, vuonna 1926/27, ne ovat meillä 99,1 prosenttia ja vuonna 1927/28 tulevat olemaan 111,6 prosenttia. En edes puhukaan siitä, että rautatieverkostomme on näiden kahden vuoden aikana laajentunut 74,4 tuhannesta kilometristä 76,2 tuhanteen kilometriin, mikä merkitsee 30,3 prosentin kasvua sodanedelliseen verkostoon verraten ja 8,9 prosentin kasvua vuoteen 1917 verraten.

Valtionbudjetin kasvu kahden vuoden aikana. Kun koko yhteenlaskettu budjettimme (yhtenäinen valtionbudjetti ja paikalliset budjetit) vuonna 1925/26 oli 72,4 prosenttia sodanedellisestä (5.024 miljoonaa ruplaa), niin nyt, s.o. vuonna 1927/28, yleinen budjetti on oleva 110—112 prosenttia sodanedelliseen verraten (yli 7 miljardia ruplaa). Kasvu kahden vuoden aikana tekee 41,5 prosenttia.

Ulkomaankaupan kasvu kahden vuoden aikana. Kun ulkomaankauppamme yleinen liikevaihto vuonna 1924/25 oli 1.282 miljoonaa ruplaa, s.o. noin 27 prosenttia sodanedellisestä, niin nyt, vuonna 1926/27, meidän liikevaihtomme tekee 1.483 miljoonaa ruplaa, s.o. 35,6 prosenttia sodanedellisestä, ja vuonna 1927/28 sen suunnitellaan nousevan 1.626 miljoonaan ruplaan, s.o. 37,9 prosenttiin sodanedellisestä.

Ulkomaankaupan hidastuneen kehitysvauhdin syinä ovat:

ensinnäkin se seikka, että porvarilliset valtiot asettavat usein esteitä meidän ulkomaankaupallemme, mikä muuttuu toisinaan peitetyksi saarroksi;

toiseksi se seikka, että me emme voi käydä kauppaa porvarillisen kaavan mukaan: „ollaan itse vaikka puolinälässä, mutta viedä pitää".

Myönteisenä seikkana tässä on Ulkomaankaupan kansankomissariaatin aktiivisaldo vuodelta 1926/27 — 57 miljoonaa ruplaa. Tämä oli vuoden 1923/24 jälkeen ensimmäinen vuosi, jolloin ulkomaankaupan tase päättyi aktiivisaldoon.

Yhteenvetona meillä on seuraava yleiskuva koko kansallistulojen yleisestä kasvusta kahden vuoden aikana: jos laskemme Neuvostoliiton kansallistulojen vuonna 1924/25 tehneen 15.589 miljoonaa tshervonetsruplaa, niin vuonna 1925/26 se oli 20.252 miljoonaa ruplaa, s.o. kasvu vuoden ajalta oli 29,9 prosenttia, ja vuonna 1926/27 se oli 22.560 miljoonaa ruplaa, s.o. kasvu vuoden ajalta oli 11,4 prosenttia. Valtion suunnittelukomission kontrollilukujen mukaan vuonna 1927/28 se tulee olemaan meillä 24.208 miljoonaa ruplaa, s.o. kasvu on 7,3 prosenttia.

Kun ottaa huomioon sen, että Yhdysvaltojen kansallistulojen keskimääräinen kasvu vuosittain on ollut korkeintaan 3—4 prosenttia (vain yhden kerran viime vuosisadan 80-luvulla Yhdysvaltojen kansallistulojen vuotuinen kasvu oli 7 prosentin paikkeilla) ja että muiden maiden, esimerkiksi Englannin ja Saksan, kansallistulojen vuotuinen kasvu on korkeintaan 1—3 prosenttia, niin on myönnettävä, että **Neuvostoliiton kansallistulojen kasvun vauhti viime vuosien aikana**

on ollut ennätysmäinen Euroopan ja Amerikan kapitalistisiin suurmaihin verraten.

Johtopäätös: maamme kansantalous kasvaa nopeassa tahdissa.

Puolueen tehtävä: on vietävä edelleenkin maamme kansantalouden kehitystä eteenpäin tuotannon kaikilla aloilla.

b) Kansantalouden kasvu ei meillä käy sokeasti, ei vain tuotemäärän yksinkertaisena määrällisenä kasvuna, vaan se käy tiettyyn, tarkasti määrättyyn suuntaan. Ratkaisevina tekijöinä kansantalouden kehittämisessä viimeisten kahden vuoden aikana ovat olleet seuraavat kaksi perusseikkaa.

Ensinnäkin, kansantaloutemme kehitys käy maan **teollistamisen merkeissä**, teollisuuden osuuden kasvaessa maatalouteen verraten.

Toiseksi, kansantalouden kehitys, maan teollistaminen käy sosialististen **talousmuotojen ominaispainon ja niiden hallitsevan osuuden lisäämisen suuntaan** sekä tuotannossa että tavaranvaihdon alalla yksityisen tavaratuotannon ja kapitalistisen sektorin kustannuksella.

Numerotietoja teollisuuden ominaispainon kasvusta kansantalouden järjestelmässä (ilman kulkulaitosta ja sähköistämistä). Kun teollisuuden kokonaistuotannon osa kansantalouden koko tuotemäärästä oli vuonna 1924/25, sodanedellisissä hinnoissa laskettuna, 32,4 prosenttia ja maatalouden osa 67,6 prosenttia, niin vuonna 1926/27 teollisuuden osa kasvoi 38 prosenttiin maatalouden osan laskiessa 62 prosenttiin. Vuonna 1927/28 teollisuuden osan pitää kasvaa 40,2 prosenttiin ja maatalouden osan laskea 59,8 prosenttiin.

Numerotietoja teollisuuden perusrunkona olevan **työ- ja tuotantovälineiden tuotannon** ominaispainon kasvusta suhteessa koko teollisuuteen kahden vuoden aikana: vuonna 1924/25 tuotantovälineiden tuotannon osa oli 34,1 prosenttia koko teollisuustuotannosta, vuonna 1926/27 — 37,6 prosenttia ja vuonna 1927/28 se aiotaan saattaa 38,6 prosenttiin.

Numerotietoja tuotantovälineiden tuotannon ominaispainon lisääntymisestä **valtion** suurteollisuudessa kahden vuoden aikana: vuonna 1924/25 se oli 42,0 prosenttia, vuonna 1926/27 — 44,0 prosenttia ja vuonna 1927/28 se aiotaan saattaa 44,9 prosenttiin.

Mitä tulee teollisuuden **tavaratuotantoon** ja sen ominaispainoon tavarain kokonaismäärässä, niin teollisuuden osa on siinä noussut kahden vuoden aikana 53,1 prosentista vuonna 1924/25 — 59,5 prosenttiin vuonna 1926/27 ja vuonna 1927/28 sen on noustava 60,7 prosenttiin, samalla kun maatalouden tavaratuotannon osa vuonna 1924/25 oli 46,9 prosenttia, vuonna 1926/27 se aleni 40,5 prosenttiin ja vuonna 1927/28 se on aleneva 39,3 prosenttiin.

Johtopäätös: maamme muuttuu teollisuusmaaksi.

Puolueen tehtävä: on vietävä edelleenkin kaikin keinoin eteenpäin maamme teollistamista.

Numerotietoja sosialististen talousmuotojen ominaispainon ja niiden hallitsevan osuuden kasvusta yksityisen tavaratuotannon ja kapitalistisen sektorin kustannuksella kahden vuoden aikana. Samaan aikaan kun kansantalouden yhteiskunnallistetun sektorin (valtion ja osuuskuntien teollisuus, kulkulaitos, sähköistäminen j.n.e.) **pääomasijoitukset** nousivat 1.231 miljoonasta ruplasta vuonna 1924/25 — 2.683 miljoo-

naan vuonna 1926/27 ja kun näiden sijoitusten pitää vuonna 1927/28 nousta 3.456 miljoonaan, mikä merkitsee sijoitusten kasvua 43,8 prosentista vuonna 1924/25 — 65,3 prosenttiin vuonna 1927/28, niin kansantalouden ei-yhteiskunnallistetun sektorin sijoitukset ovat koko ajan pienentyneet suhteellisesti ja ovat vain mitättömän vähän kasvaneet absoluuttisissa luvuissa —1.577 miljoonasta ruplasta vuonna 1924/25 — 1.717 miljoonaan vuonna 1926/27, ja vuonna 1927/28 niiden pitää nousta 1.836 miljoonaan, mikä merkitsee ei-yhteiskunnallistetun sektorin sijoitusten ominaispainon **laskua** 56,2 prosentista vuonna 1924/25 — 34,7 prosenttiin vuonna 1927/28.

Samaan aikaan kun **teollisuuden** yhteiskunnallistetun sektorin **kokonaistuotanto** on noussut 81 prosentista, mikä osa sillä oli koko teollisuudessa vuonna 1924/25, 86 prosenttiin vuonna 1926/27 ja kun sen pitää nousta 86,9 prosenttiin vuonna 1927/28, on teollisuuden ei-yhteiskunnallistetun sektorin osa laskenut vuosi vuodelta: 19 prosentista, mikä osa sillä oli vuonna 1924/25 koko teollisuuden tuotannossa, 14 prosenttiin vuonna 1926/27, ja vuonna 1927/28 se on laskeva 13,1 prosenttiin.

Mitä tulee yksityispääoman osuuteen **suur**teollisuudessa (sensusteollisuudessa), niin se ei laske ainoastaan suhteellisesti (3,9 prosenttia vuonna 1924/25 ja 2,4 prosenttia vuonna 1926/27), vaan myöskin absoluuttisesti (169 miljoonaa sodanedellistä ruplaa vuonna 1924/25 ja 165 miljoonaa sodanedellistä ruplaa vuonna 1926/27).

Samanlainen yksityiskapitalististen ainesten syrjäyttäminen on maassa käynnissä myöskin **tavaranvaihdon** alalla. Samaan aikaan kun yhteiskunnalliste-

tun sektorin osa koko välitys- ja kauppavaihdossa vuonna 1924/25 oli 72,6 prosenttia, tukkukaupassa 90,6 prosenttia ja vähittäiskaupassa 57,3 prosenttia ja vuonna 1926/27 yhteiskunnallistetun sektorin ominaispaino koko liikevaihdossa nousi 81,9 prosenttiin, tukkukaupassa 94,9 prosenttiin ja vähittäiskaupassa 67,4 prosenttiin, niin yksityissektorin osa laski samana aikana koko välitys- ja kauppavaihdossa 27,4 prosentista 18,1 prosenttiin, tukkukaupassa 9,4 prosentista 5,1 prosenttiin ja vähittäiskaupassa 42,7 prosentista 32,6 prosenttiin, ja vuonna 1927/28 yksityissektorin ominaispainon oletetaan edelleen alenevan kauppatoimen kaikilla aloilla.

Johtopäätös: maamme kulkee varmasti ja nopeasti sosialismia kohti työntäen kapitalistisia aineksia taka-alalle ja syrjäyttäen niitä askel askeleelta kansantaloudessa.

Tämä seikka valaisee meille „kumpi voittaa" kysymyksen pääajatuksen. Tämän kysymyksen asetti Lenin vuonna 1921, uuden talouspolitiikan käytäntöönottamisen jälkeen. Onnistuuko meidän sitoa sosialisoitu teollisuutemme yhteen talonpoikaistalouden kanssa syrjäyttäen pois yksityiskauppiaan sekä yksityiskapitalistin ja oppien käymään kauppaa, vai saako yksityispääoma voiton meistä saaden aikaan hajaannuksen proletariaatin ja talonpoikaiston välillä,— siitä oli silloin kysymys. Nyt me voimme sanoa, että tällä alalla yleensä me olemme jo saaneet ratkaisevia tuloksia. Vain sokeat ja mielipuolet voivat kieltää sen.

Mutta kysymys „kumpi voittaa" saa nyt jo toisen luonteen. Nyt tämä kysymys siirtyy kaupankäynnin

alalta tuotannon alalle, käsityötuotannon alalle, maataloustuotannon alalle, missä yksityispääomalla on vissi ominaispainonsa ja mistä se on järjestelmällisesti tungettava pois.

Puolueen tehtävä: on laajennettava ja lujitettava sosialistisia hallitsevia kukkuloitamme kansantalouden kaikilla aloilla niin kaupungissa kuin maaseudullakin, pitäen suuntana kapitalististen ainesten hävittämistä kansantaloudessa.

2. Sosialistisen suurteollisuutemme kehitysvauhti

a) Tuotannon kasvu kansallistetussa suurteollisuudessa, joka käsittää yli 77 prosenttia maan **koko** teollisuudesta. Kun kansallistetun suurteollisuuden tuotannon kasvu vuonna 1925/26 oli 42,2 prosenttia edelliseen vuoteen verraten (sodanedellisissä ruplissa), kun se vuonna 1926/27 oli 18,2 prosenttia ja vuonna 1927/28 tekee 15,8 prosenttia, niin Valtion suunnittelukomission tuntuvasti liian alhaisten viisivuotiskauden ennakkolaskelmien mukaan tulee tuotannon kasvu viiden vuoden aikana tekemään 76,7 prosenttia tuotannon kasvaessa keskimääräisten aritmeettisten laskelmien mukaan vuosittain 15 prosenttia ja teollisuustuotannon lisääntyessä vuonna 1931/32 **kaksinkertaiseksi** sodanedelliseen tuotantoon verraten.

Jos otetaan maan koko teollisuuden, sekä suurteollisuuden (valtion ja yksityisen) että pienteollisuuden kokonaistuotanto, niin tuotannon nousu keskimääräisissä aritmeettisissa luvuissa laskettuna tulee Valtion suunnittelukomission viisivuotiskauden laskelmien mukaan tekemään vuosittain noin 12 prosenttia, mikä

merkitsee melkein 70 prosentin kasvua koko teollisuustuotannossa vuonna 1931/32 sodanedelliseen tasoon verraten.

Amerikassa koko teollisuustuotannon kasvu viisivuotiskautena 1890—1895 oli vuosittain keskimäärin 8,2 prosenttia, viisivuotiskautena 1895—1900 se oli 5,2 prosenttia, viisivuotiskautena 1900—1905 2,6 prosenttia ja viisivuotiskautena 1905—1910 — 3,6 prosenttia. Venäjällä oli kymmenvuotiskautena 1895—1905 keskimääräinen vuotuinen kasvu 10,7 prosenttia ja kahdeksanvuotiskautena 1905—1913 — 8,1 prosenttia. **Meidän sosialistisen teollisuutemme tuotannon sekä koko teollisuuden tuotannon vuosittainen kasvuprosentti on ennätysprosentti, jollaista ei ole ollut yhdelläkään kapitalistisella suurmaalla maailmassa.** Ja näin on siitä huolimatta, vaikka sekä Amerikan teollisuutta että varsinkin Venäjän teollisuutta ennen sotaa hedelmöitettiin runsaasti ulkolaisen pääoman voimakkaalla virtaamisella maahan, kun meidän kansallistetun teollisuutemme sitävastoin on pakko nojautua omiin kasaantumisiinsa.

Ja näin on siitä huolimatta, vaikka kansallistettu teollisuutemme on jo astunut uudestirakentamiskauteen, jolloin entisten tehtaiden uudestikalustamisella ja uusien tehtaiden rakentamisella tulee olemaan ratkaiseva merkitys teollisuuden tuotannon kasvulle. **Kehityksensä vauhdissa koko meidän teollisuutemme, erittäinkin sosialistinen teollisuutemme, saavuttaa ja sivuuttaa kapitalististen maiden teollisuuden kehityksen.**

b) Miten tämä suurteollisuutemme kehityksen ennenkuulumaton vauhti on selitettävissä?

Ensinnäkin siten, että se on kansallistettua teollisuutta, jonka vuoksi se on vapaa yksityiskapitalististen ryhmien omanvoiton tavoittelusta ja yhteiskuntavastaisista etupyyteistä ja sillä on mahdollisuus kehittyä koko yhteiskunnan etuja silmällä pitäen.

Toiseksi siten, että se on kaikkein suurinta ja parhaiten keskitettyä teollisuutta mitä maailmassa on olemassa, jonka vuoksi sillä on kaikki mahdollisuudet lyödä laudalta yksityiskapitalistinen teollisuus.

Kolmanneksi siten, että valtiolla, jonka hallussa ovat kansallistettu kulkulaitos, kansallistettu luotto, kansallistettu ulkomaankauppa ja yleinen valtionbudjetti, on kaikki mahdollisuudet johtaa kansallistettua teollisuutta suunnitelmallisesti yhtenäisenä teollisuustaloutena, mikä on tavattoman suuri etu verrattuna mihin muuhun teollisuuteen tahansa ja mikä jouduttaa moninkertaisesti sen kehityksen vauhtia.

Neljänneksi siten, että kansallistetulla teollisuudella, kaikkein suurimpana ja voimallisimpana teollisuutena, on kaikki mahdollisuudet toteuttaa tuotantokustannusten jatkuvan alentamisen, teollisuuden tukkuhintojen alentamisen ja tuotteidensa halventamisen politiikkaa laajentaen siten menekkimarkkinoita omille tuotteilleen, kohottaen sisäisten markkinain vastaanottokykyä ja luoden itselleen herkeämättä laajenevan perustan tuotannon edelleen laajentamista varten.

Viidenneksi siten, että päinvastoin kuin kapitalistinen teollisuus, joka kehittyy lisääntyvän vihamielisyyden oloissa elinnesteitä talonpoikaistosta imevän porvarillisen kaupungin ja köyhtyvän maaseudun

välillä, kansallistettu teollisuus voi monista syistä ja muun muassa senkin vuoksi, että se harjoittaa hintojen alentamispolitiikkaa, kehittyä oloissa, jolloin kaupungin ja maaseudun, proletariaatin ja talonpoikaiston välillä on käynnissä asteittainen lähentyminen. Ja vihdoin siten, että kansallistettu teollisuus nojautuu työväenluokkaan, joka on koko kehityksemme hegemoni, minkä vuoksi sillä on mahdollisuus helpommin kehittää tekniikkaa yleensä ja työn tuottavaisuutta erikoisesti sekä harjoittaa tuotannon ja hallintotoimen järkiperäistämistä, saaden työväenluokan suurten joukkojen kannatuksen, jota ei ole eikä voi olla kapitalistisen teollisuusjärjestelmän vallitessa.

Kaikesta tästä puhuu selvää kieltä teknillisen tasomme nopea nousu viimeisten kahden vuoden aikana ja uusien teollisuusalojen nopea kehitys (konerakennusteollisuus, työkonerakennusteollisuus, turbiiniteollisuus, auto- ja lentokoneteollisuus, kemiallinen teollisuus j.n.e.).

Siitä puhuu myöskin tuotannon järkiperäistäminen, jota meillä harjoitetaan **samalla kun** työpäivää supistetaan (7-tuntinen työpäivä) ja **samalla kun** työväenluokan taloudellinen asema ja kulttuuritaso kohoavat jatkuvasti, mitä ei ole eikä voi olla kapitalistisen talousjärjestelmän oloissa.

Sosialistisen teollisuutemme kehityksen ennenkuulumattoman nopea vauhti on suoranainen ja varma todistus neuvostollisen tuotantojärjestelmän etevämmyydestä kapitalistiseen järjestelmään verraten.

Lenin oli oikeassa, kun hän jo syyskuussa 1917, ennen bolshevikkien valtaantuloa, sanoi, että pysty-

tettyämme proletariaatin diktatuurin me voimme ja meidän pitää „saavuttaa edistyneimmät maat ja sivuuttaa ne **myöskin taloudellisesti**" (XXI osa, s. 191).

Puolueen tehtävä: on varmistettava sosialistisessa teollisuudessa saavutettu kehitysvauhti sekä voimistettava sitä lähitulevaisuudessa välttämättömien suotuisten edellytysten luomiseksi sitä varten, jotta voitaisiin saavuttaa ja sivuuttaa edistyneimmät kapitalistiset maat.

3. Maataloutemme kehitysvauhti

a) Maaseudulla sitävastoin tuotanto meillä kasvaa verrattain hitaasti. Kun kokonaistuotannon kasvu (sodanedellisissä ruplissa) vuonna 1925/26 oli edelliseen vuoteen verraten 19,2 prosenttia, vuonna 1926/27 — 4,1 prosenttia ja vuonna 1927/28 se on oleva 3,2 prosenttia, niin Valtion suunnittelukomission tuntuvasti liian alhaisten viisivuotiskauden ennakkolaskelmien mukaan tulee tuotannon kasvu viiden vuoden aikana tekemään 24 prosenttia tuotannon noustessa keskimääräisten aritmeettisten laskelmien mukaan vuosittain 4,8 prosenttia ja maatalouden tuotannon vuonna 1931/32 kohotessa 28—30 prosenttia suuremmaksi kuin mitä se oli ennen sotaa.

Se on enemmän tai vähemmän siedettävä maataloustuotannon vuotuinen kasvu. Mutta sitä ei voida missään tapauksessa sanoa ennätystulokseksi kapitalistisiin maihin verrattuna eikä riittäväksi tulokseksi, jotta tulevaisuudessa voitaisiin säilyttää välttämätön tasapaino maatalouden ja meidän kansallistetun teollisuutemme välillä.

Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa maatalouden kokonaistuotannon vuotuinen kasvu kymmenvuotiskautena 1890—1900 oli 9,3 prosenttia, kymmenvuotiskautena 1900—1910 — 3,1 prosenttia ja kymmenvuotiskautena 1910—1920 — 1,4 prosenttia. Ennen sotaa Venäjällä maataloustuotannon vuotuinen kasvu kymmenvuotiskautena 1900—1911 oli 3,2 prosenttia — 3,5 prosenttia.

Tosin maataloustuotantomme kasvu viisivuotiskautena 1926/27—1931/32 on oleva 4,8 prosenttia vuodessa ja, kuten näemme, on maataloustuotannon kasvun prosentti neuvosto-oloissa noussut siihen verraten, mitä se oli kapitalistisen Venäjän oloissa. Mutta ei pidä unohtaa sitä, että samaan aikaan, kun kansallistetun teollisuuden kokonaistuotanto nousee vuonna 1931/32 **kaksinkertaiseksi** sodanedelliseen teollisuustuotantoon verrattuna ja kun koko teollisuuden tuotanto vuonna 1931/32 ylittää sodanedellisen tason noin 70 prosentilla, niin maatalouden tuotanto ylittää siihen mennessä maataloustuotannon sodanedellisen tason vain 28—30 prosentilla, s.o. **vähemmän kuin yhdellä kolmanneksella.**

Tämän vuoksi maataloutemme kehityksen vauhtia ei voida pitää kyllin tyydyttävänä.

b) Mistä johtuu tämä maatalouden suhteellisen hidas kehitysvauhti kansallistetun teollisuutemme kehitysvauhtiin verraten?

Se johtuu maatalousteknikkamme tavattomasta takapajuisuudesta ja maaseudun liian alhaisesta kulttuuritasosta ja varsinkin siitä, että meidän hajanaisella maataloustuotannollamme ei ole käytettävissään niitä etuisuuksia, mitä on meidän suurella, yhteen-

liitetyllä kansallistetulla teollisuudellamme. Ennen kaikkea maataloustuotanto ei ole kansallistettua eikä yhdistettyä, vaan hajanaista ja pieniksi paloiksi pirstoutunutta. Sitä ei harjoiteta suunnitelmallisesti, ja toistaiseksi se on valtavalta osaltaan pientuotannon vaistovaraisuuden alaisena. Sitä ei ole liitetty yhteen ja tehty suurtaloudeksi kollektivisoinnin tietä, minkä vuoksi se on vielä kulakkiaineksille edullinen toimikenttä riistoa varten. Nämä seikat aiheuttavatkin sen, ettei pirstoutuneella maataloudella ole niitä suuren, yhteenliitetyn ja suunnitelman mukaan harjoitetun tuotannon suunnattomia etuja, jotka on meidän kansallistetulla teollisuudellamme.

Missä on ulospääsy maataloudelle? Mahdollisesti siinä, että heikennetään koko teollisuutemme kehitysvauhtia, muun muassa kansallistetun teollisuutemme kehitysvauhtia? Ei missään tapauksessa! Se olisi mitä taantumuksellisinta, epäproletaarista utopiaa. (Ääniä: „Oikein!".) Kansallistetun teollisuuden pitää kehittyä ja se tulee kehittymään joudutetulla vauhdilla. Se juuri takaa kulkumme kohti sosialismia. Se on takeena siitä, että itse maatalouskin tulee vihdoin teollisoiduksi.

Missä sitten on ulospääsy? Ulospääsy on siinä, että pienet ja hajallaan olevat talonpoikaistaloudet muutetaan suuriksi ja yhdistetyiksi talouksiksi maiden yhteismuokkauksen perustalla, että siirrytään kollektiiviseen maiden muokkaukseen uuden, korkeamman tekniikan perustalla.

Ulospääsy on siinä, että pienet ja pienimmät talonpoikaistaloudet liitetään vähitellen, mutta varmasti, ei painostuksen, vaan esimerkin ja

vakuuttamisen avulla, suurtalouksiksi yhteiskunnallisen, yhteisen, kollektiivisen maanmuokkauksen pohjalla, käyttäen maatalouskoneita ja traktoreita, käyttäen maanviljelyksen voimaperäistämisen tieteellisiä keinoja.

Muita ulospääsyjä ei ole.

Ilman sitä maataloutemme ei kykene saavuttamaan eikä sivuuttamaan maataloudellisesti edistyneimpiä kapitalistisia maita (Kanada y.m.).

Kaikki meidän toimenpiteemme maatalouden kapitalististen ainesten rajoittamiseksi, sosialististen ainesten kehittämiseksi maaseudulla, talonpoikaistalouksien saamiseksi mukaan osuustoiminnallisen kehityksen uomaan, valtion suunnitelmallisen vaikutuksen alalla maaseutuun sekä talonpoikaistalouksien varustamisen ja niiden tuotteiden myynnin että myöskin tuotannon kannalta, — kaikki nämä toimenpiteet ovat tosin ratkaisevaa laatua, mutta kuitenkin vain valmistavia toimenpiteitä maatalouden siirtämiseksi kollektivismin raiteille.

c) Mitä puolue on tehnyt tähän suuntaan kahden vuoden aikana? On tehty melkoisesti. Mutta ei vielä läheskään kaikkea, mitä olisi voitu tehdä.

Mitä tulee maatalouden mukaansaamiseen niin sanoaksemme **ulkoakäsin**, maatalouden välttämättömillä tarvikkeilla varustamisen ja maataloustuotteiden myynnin alalla, niin siinä meillä on seuraavat saavutukset: maatalousosuustoiminta yhdistää nykyisin noin kolmannen osan kaikista talonpoikaistalouksista; kulutusosuuskuntien osuus maaseudun varustelussa on lisääntynyt 25,6 prosentista vuonna 1924/25 — 50,8 prosenttiin vuonna 1926/27; osuuskuntien ja valtion

elinten osuus maataloustuotteiden myynnissä, mikä oli 55,7 prosenttia vuonna 1924/25, on noussut 63 prosenttiin vuonna 1926/27.

Mitä taas tulee maatalouden mukaansaamiseen niin sanoaksemme sisältäkäsin, maataloustuotannon alalla, niin siinä suhteessa meillä on tehty hirveän vähän. Riittää, kun sanomme, että kolhoosit ja neuvostotilat antavat nykyään kaiken kaikkiaan vain vähän yli 2 prosenttia maatalouden koko tuotannosta ja vähän yli 7 prosenttia sen tavaratuotannosta.

Siihen on tietysti paljonkin syitä, sekä objektiivisia että subjektiivisia. Taitamaton suhtautuminen asiaan, riittämätön huomio siihen toimitsijaimme taholta, talonpoikain vanhoillisuus ja takapajuisuus sekä varojen puute voidaksemme rahoittaa talonpoikain siirtämistä yhteistettyyn maiden muokkaukseen j.n.e. Ja se vaatii suuria varoja.

Lenin sanoi X edustajakokouksessa, että meillä ei ole vielä rahastoja, jotka tarvitaan maatalouden alistamiseksi valtiolliselle tai kollektiiviselle periaatteelle. Mielestäni nyt me saamme nämä rahastot ja aikaa voittaen ne tulevat kasvamaan. Ja kuitenkin asia saa nyt sellaisen käänteen, että liittämättä yhteen hajallaan olevia talonpoikaistalouksia, siirtämättä niitä yhteistettyyn maiden muokkaukseen ei ole mahdollisuutta viedä vakavasti eteenpäin enempää maatalouden voimaperäistämistä kuin sen koneistamistakaan, asiaa ei voida saada sille tolalle, että meidän maataloutemme voisi kehitysvauhtinsa puolesta saavuttaa kapitalististen maiden, esimerkiksi Kanadan, kehitysvauhdin.

Sen tähden tehtävänä onkin keskittää maaseututyöntekijöittemme huomio tähän tärkeään kysymykseen.

Mielestäni maanviljelyksen kansankomissariaattien elinten ja maatalousosuuskuntien yhteydessä toimivilla vuokrausasemilla tulee siinä olla mitä tärkein merkitys.

Tässä eräs esimerkki siitä, miten neuvostotilat auttavat toisinaan talonpoikia siirtymään maiden yhteismuokkaukseen suureksi eduksi talonpojille. Tarkoitan Ukrainan Neuvostotilayhtymän antamaa traktoriapua Odessan piirin talonpojille ja näiden talonpoikain tästä avusta lähettämää kiitoskirjelmää, joka julkaistiin äskettäin „Izvestijassa". Sallinette lukea tämän kirjeen tekstin. (Ääniä: „Pyydämme!".)

„Me, **Shevtshenkolle, Krasinille ja Kalininille nimettyjen huuttorien sekä „Tshervona zirka" ja „Voshodjashtsheje solntse" huuttorien siirtolaiset lausumme täten syvimmän kiitollisuutemme Neuvostovallalle siitä tavattoman suuresta avusta, jota meille on annettu taloutemme kuntoonsaattamisessa.** Suurin osa meistä on köyhiä talonpoikia, ilman hevosta ja kalustoa, emmekä niin ollen voineet muokata meille annettua maata, joten meidän **oli pakko antaa se vuokralle paikallisille kulakeille saaden maksuksi osan sadosta.** Sato tuli huono, sillä onhan selvää, ettei vuokralleottaja ryhdy muokkaamaan hyvin vierasta maata. Se vähäinen luotto, jota me saimme valtiolta, tuli syödyksi, ja me köyhdyimme vuosi vuodelta yhä enemmän.

Tänä vuonna meille tuli Ukrainan Neuvostotilayhtymän edustaja ja ehdotti, että rahalnoton asemesta meidän maamme muokattaisiin traktoreilla. Kaikki siirtolaiset, muutamia pikku kulakkeja lukuunottamatta, suostuivat siihen, vaikka eivät juuri uskoneet, että työ tulee tehdyksi kunnollisesti. Suureksi iloksemme ja kulakkien kiukuksi traktorit kyntivät koko uutismaamme ja kaikki kesannot, kyntivät ja äestivät ne 5—6 kertaan rikkaruohojen hävittämiseksi ja lopuksi kylvivät koko pellon

puhtaalla lajivehnällä. Nyt eivät kulakit enää naureskele traktoriryhmän työlle. Tänä vuonna talonpojat meidän piirissämme eivät sateiden puutteen takia juuri lainkaan tehneet syyskylvöjä ja niilläkään pelloilla, jotka on kylvetty, eivät oraat ole vielä nousseet. **Mutta meidän, siirtolaisten, pelloilla vihannoi jo satoja desjatiinoja mainiota vehnää kesantopelloilla, jollaista ei ole edes kaikkein rikkaimmissakaan saksalaisten siirtoloissa.**

Syysvehnän kylvöjen lisäksi traktorit kyntivät syksyllä kaikki kevätviljapellot. **Nyt meillä ei ole yhtään desjatiinaa peltoa, jota ei olisi kynnetty tahi joka olisi annettu vuokralle. Meillä ei ole yhtään köyhää talonpoikaa, jolla ei olisi muutamia desjatiinoja kesannolle kylvettyä syysvehnää.**

Nyt, sen jälkeen, kun olemme nähneet, miten traktorit tekevät työtä, me emme halua enää harjoittaa köyhän talonpojan pikkutaloutta, vaan **olemme päättäneet perustaa yhteistetyn traktoritalouden, missä ei tule olemaan talonpoikien yksityisiä kylvötilkkuja.** Traktoritalouden järjestämisen meitä varten on jo ottanut tehtäväkseen Taras Shevtshenkolle nimetty neuvostotila, jonka kanssa me olemme tehneet sopimuksen" („Izvestija" № 267, marraskuun 22 pnä 1927).

Näin kirjoittavat talonpojat.

Olisipa enemmän tällaisia esimerkkejä, toverit, niin silloin voitaisiin maaseudun kollektivisoimista viedä pitkälle eteenpäin.

Puolueen tehtävä: on laajennettava talonpoikaistalouksien saamista mukaan osuustoimintaan ja valtioelinten vaikutuspiiriin tuotteiden myynnin ja varustelun alalla sekä asetettava rakennustyömme lähimmäksi käytännön kysymykseksi maaseudulla hajanaisten talonpoikaistalouksien asteittainen siirtäminen yhdistettyjen suurtalouksien raiteille, yhteistettyyn, kollektiiviseen maiden muokkaukseen maanviljelyksen voimaperäistämisen ja koneistamisen perustalla pitäen silmällä sitä, että tällainen kehi-

tystie on mitä tärkein keino maatalouden kehitysvauhdin jouduttamiseksi ja kapitalististen ainesten voittamiseksi maaseudulla.

* * *

Tällaiset ovat kokonaisuutena ottaen tulokset ja saavutukset taloudellisen rakennustyön alalla.

Tämä ei merkitse sitä, että meillä olisi tällä alalla kaikki hyvin. Ei, toverit, meillä ei ole läheskään kaikki hyvin.

Meillä on esimerkiksi tavaranälän ilmiöitä. Se on kielteinen seikka taloudessamme. Mutta valitettavasti se on toistaiseksi vielä kiertämätöntä. Sillä se seikka, että me kehitämme työ- ja tuotantovälineiden tuotantoa nopeampaa vauhtia kuin kevyttä teollisuutta,—se seikka jo sellaisenaan määrää ennakolta sen, että meillä tulee vielä olemaan tavaranälän ilmiöitä lähimpien vuosien aikana. Mutta me emme voi muuten menetellä, jos me haluamme viedä kaikin voimin eteenpäin maan teollistamista.

On väkeä, esimerkiksi meidän oppositiomme, joka ammentaa ideologiaansa varten aineistoa keinottelijain jonoista ja kirkuu tavaranälästä, vaatien samalla toteuttamaan „yliteollistamisen“ politiikkaa. Mutta se, toverit, on tietysti typerää. Niin voivat puhua vain tomppelit. Me emme voi emmekä saa supistaa raskasta teollisuutta kehittääksemme kaikin voimin kevyttä teollisuutta. Eikä kevyttäkään teollisuutta voida kehittää riittävän voimakkaasti kehittämättä raskasta teollisuutta joudutetulla vauhdilla.

Voitaisiin tietysti lisätä valmiiden tavarain tuontia ja lieventää sillä tavalla tavaranälkää. Oppositio

vaati yhteen aikaan juuri sitä. Mutta se on niin järjetöntä, että opposition oli pakko luopua siitä. Eri kysymys on, kuinka taitavasti meillä tehdään työtä tavaranälän ilmiöiden lieventämiseksi, mikä meidän oloissamme on täysin mahdollista ja mitä puolue on aina vaatimalla vaatinut. Mielestäni juuri tällä alalla ei meillä ole kaikki kunnossa.

Edelleen, tosiasia on, ettei kapitalistien lukumäärä niin teollisuuden kuin kaupankaan alalla ole niinkään vähäinen. Näiden ainesten ominaispaino ei ole niinkään pieni kuin eräät toverit meillä toisinaan luulottelevat. Se myöskin on kielteinen seikka taloutemme taseessa.

Luin äskettäin tov. Larinin kirjoittaman kirjan „Yksityispääoma Neuvostoliitossa“, joka on mielenkiintoinen kaikissa suhteissa. Kehoittaisin tovereita lukemaan tuon kirjasen. Tästä kirjasesta te näette, miten ovelasti ja taitavasti kapitalisti verhoutuu käsityöosuuskuntien kyltin suojaan, maatalousosuuskuntien kyltin suojaan, niiden tai näiden valtion kauppaelinten kyltin suojaan. Tehdäänkö meillä kaikki, mikä on mahdollista, kapitalististen ainesten rajoittamiseksi, supistamiseksi ja vihdoin niiden tunkemiseksi kokonaan pois kansantalouden piiristä? Mielestäni ei tehdä kaikkea. Tiedossani on esimerkiksi, että käsityöteollisuuden alalla yleensä, muun muassa nahka- ja tekstiiliteollisuuden alalla, on melkoinen määrä uusia miljonäärejä, jotka orjuuttavat käsityöläisiä ja yleensä pientuottajia. Tehdäänkö meillä kaikki, mikä on mahdollista, näiden riistäjäainesten saartamiseksi ja ahdistamiseksi taloudellisesti, yhdistäen käsityöläiset osuustoimintaan tahi valtion elinten kanssa?

Tuskin voitanee epäillä sitä, että tällä alalla ei tehdä vielä läheskään kaikkea. Ja kuitenkin tällä kysymyksellä on meille mitä vakavin merkitys.

Edelleen meillä on vissiä kulakiston kasvua maaseudulla. Se on kielteinen seikka taloutemme taseessa. Tehdäänkö meillä kaikki, mikä on mahdollista, kulakiston rajoittamiseksi ja sen eristämiseksi taloudellisesti? Mielestäni ei tehdä kaikkea. Ne toverit ovat väärässä, jotka luulevat, että kulakeista voidaan ja pitääkin tehdä loppu hallinnollisilla toimenpiteillä, GPU:n avulla: annoit käskyn, löit leiman alle ja piste perään. Tämä keino on helppo, mutta ei läheskään kelvollinen. Kulakki on voitettava taloudellista laatua olevilla toimenpiteillä ja neuvostolakien nojalla. Ja neuvostolait eivät ole tyhjä fraasi. Se ei tietenkään sulje pois sitä, etteikö kulakkia vastaan pitäisi käyttää erinäisiä tarpeellisia hallintotoimenpiteitäkin. Mutta taloudellisia toimenpiteitä ei saa vaihtaa hallinnollista laatua oleviin toimenpiteisiin. On kiinnitettävä vakava huomio puolueen linjan vääristelyihin kulakkeja vastaan käytävän taistelun alalla osuustoimintaelintemme käytännöllisessä työssä, varsinkin maatalousluoton alalla.

Edelleen, tosiasia on, että tuotantokustannukset teollisuudessa, teollisuustavarain tukkuhinnat ja erikoisesti kaupunkilaistavarain vähittäishinnat alenevat tavattoman hitaasti. Se on niinikään kielteinen seikka taloudellisen rakennustyömme taseessa. Ei voida olla toteamatta, että tässä meillä ilmenee kovaa vastarintaa koneiston taholta, sekä valtio-, osuustoimintaettä puoluekoneiston taholta. Toverimme eivät näköjään ymmärrä sitä, että teollisuustuotteiden hintojen

alentamispolitiikka on eräs tärkeimpiä vipuja teollisuutemme parantamiseksi, markkinain laajentamiseksi ja niiden lähteiden voimistamiseksi, joiden perustalla teollisuutemme kehitys vain on mahdollista. Tuskin voitanee epäillä sitä, että tämä kielteinen seikka on poistettavissa vain käymällä armotonta taistelua tätä koneiston kankeutta, tätä koneiston vastaanhangottelua vastaan hintojen alentamispolitiikan toteuttamisessa.

Ja vihdoin meillä on sellaisia kielteisiä seikkoja kuin viina budjetissa, ulkomaankaupan kehityksen äärimmäinen hitaus ja reservien puute. Mielestäni voitaisiin ryhtyä vähitellen supistamaan viinan valmistusta, ottaen viinan asemesta käytäntöön sellaisia tulolähteitä kuin radio ja elokuvat. Tosiaan, miksei voitaisi ottaa käsiin näitä mitä tärkeimpiä välikappaleita ja panna tälle alalle toimeliaita miehiä kunnon bolshevikeista, jotka pystyisivät kehittämään menestyksellisesti näitä aloja ja antaisivat lopultakin mahdollisuuden vähentää viinan valmistusta?

Mitä ulkomaankauppaan tulee, niin minusta tuntuu, että koko joukko vaikeuksia, joita meillä on talouden alalla, johtuu viennin vähäisyydestä. Voimmeko me voimistaa vientiä? Mielestäni voimme. Tehdäänkö meillä kaikki mahdollinen viennin laajentamiseksi täyteen laajuuteensa? Mielestäni ei tehdä.

Samaa on sanottava myöskin reserveistä. Ne tovereista eivät ole oikeassa, jotka sanovat toisinaan kevytmielisyydessään ja toisinaan taas asiantuntemattomuudessaan, ettei meillä ole reservejä. Ei, toverit, kyllä meillä on jonkin verran pikkureservejä. Kaikki valtiomme elimet, kihlakunta- ja läänielimistä

aina alue- ja keskuselimiin saakka, pyrkivät varaamaan yhtä ja toista vaikeiden päivien varalle. Mutta näitä reservejä on vähän. Se on myönnettävä. Sen tähden tehtävänä on kartuttaa reservejä niin paljon kuin suinkin on mahdollista, toisinaan jopa supistamalla eräitä juoksevia päiväntarpeita.

Sellaisia, toverit, ovat taloudellisen rakennustyömme varjopuolet, joihin on kiinnitettävä huomiota ja jotka on likvidoitava hinnalla millä hyvänsä päästäksemme eteenpäin entistä nopeampaa vauhtia.

4. Luokat, valtiokoneisto, maan kulttuurikehitys

Siirtykäämme nyt maan taloudellisen tilanteen kysymyksistä poliittista tilannetta koskeviin kysymyksiin.

a) **Työväenluokka.** Numerotietoja työväenluokan ja yleensä palkkatyötä tekevien lukumäärällisestä kasvusta. Palkkatyötä tekeviä oli vuonna 1924/25 (työttömiä lukuunottamatta) 8.215.000 henkilöä ja vuonna 1926/27 — 10.346.000. Kasvu on 25 prosenttia. Niistä oli fyysillisessä työssä, maataloustyöläiset ja sesonkityöläiset mukaan luettuna, vuonna 1924/25 — 5.448.000 ja vuonna 1926/27 — 7.060.000. Kasvu on 29,6 prosenttia. Niistä oli suurteollisuuden työläisiä vuonna 1924/25 — 1.794.000 ja vuonna 1926/27 — 2.388.000. Kasvu on 33 prosenttia.

Työväenluokan aineellinen asema. Palkkatyötä tekevien osa maan kansallistuloista vuonna 1924/25 oli 24,1 prosenttia, mutta vuonna 1926/27 se nousi 29,4 prosenttiin, mikä on 30 prosenttia suurempi kuin palkkatyötä tekevien henkilöiden osa kansallis-

tuloista oli ennen sotaa, samalla kun muiden yhteiskuntaryhmien, myöskin porvariston, osa kansallistuloista on tänä aikana pienentynyt (esimerkiksi porvariston osa on laskenut 5,5 prosentista 4,8 prosenttiin). Työläisten realipalkka koko valtionteollisuudessa vuonna 1924/25, ilman lisärahastoja, oli 25,18 ehdollista Moskovan ruplaa kuukaudessa, vuonna 1926/27 se oli 32,14 ruplaa, mikä merkitsee 27,6 prosentin nousua kahden vuoden aikana ja ylittää sodanedellisen tason 5,4 prosentilla. Lisärahastot (yhteiskunnalliseen vakuutukseen, kulttuuritarkoituksiin, kunnallismenoihin y.m.) huomioon ottaen työpalkka oli vuonna 1924/25 — 101,5 prosenttia sodanedelliseen verraten ja vuonna 1926/27 — 128,4 prosenttia sodanedelliseen verraten. Yhteiskunnallisen vakuutuksen varat, jotka vuonna 1924/25 olivat 461 miljoonaa ruplaa, lisääntyivät 852 miljoonaan vuonna 1926/27, s.o. 85 prosenttia, mikä teki mahdolliseksi käyttää lepokodeissa ja parantoloissa 513 000 henkilöä, maksaa avustusta 460.000 työttömälle ja 700.000 eläkkeennauttijalle (työinvaliideille ja kansalaissodan invaliideille) sekä maksaa sairastaville työläisille täysi palkka sairauden ajalta.

Menot, s.o. kulungit asuntojen rakentamiseen työläisiä varten kaksi vuotta sitten, vuonna 1924/25, olivat yli 132 miljoonaa ruplaa, vuonna 1925/26 — yli 230 miljoonaa, vuonna 1926/27 — 282 miljoonaa ja vuonna 1927/28 käytetään yli 391 miljoonaa, mihin määrään sisältyvät Toimeenpanevan Keskuskomitean Manifestissa määrätyt 50 miljoonaa ruplaa. Kaikkiaan on työväen asuinrakennustyöhön, yksityistä rakennustoimintaa lukuunottamatta, teollisuuden, kulkulaitok-

sen, toimeenpanevien komiteoiden ja osuustoiminnan linjalla kuluneiden kolmen vuoden aikana käytetty 644,7 miljoonaa ruplaa ja vuodeksi 1927/28 myönnettyjen määrärahojen kanssa yhteensä 1.036 miljoonaa ruplaa. Näillä kolmen vuoden aikana myönnetyillä määrärahoilla on voitu rakentaa 4.594.000 neliömetriä asuinpinta-alaa ja antaa asunnot 257 tuhannelle työläiselle eli perheet mukaan laskettuna noin 900 tuhannelle henkilölle.

Työttömyyskysymys. Minun on sanottava, että tässä on eroavaisuutta Ammattiliittojen Keskusneuvoston ja Työasiain kansankomissariaatin välillä. Otan Työasiain kansankomissariaatin numerotiedot, sillä ne käsittävät työpörsseihin ilmoittautuneet todella työttömät ainekset. Työasiain kansankomissariaatin tietojen mukaan työttömien lukumäärä on kahden vuoden aikana lisääntynyt 950 tuhannesta 1.048 tuhanteen. Niistä on teollisuustyöläisiä 16,5 prosenttia, intelligenttiväkeä ja ammattitaidottomia on 74 prosenttia. Näin ollen työttömyytemme varsinaisena aiheuttajana on maaseudun liika-asutus ja vain osittaisena aiheuttajana on se, että teollisuutemme ei ole täysin ammentanut itselleen määrättyä vähimmäismäärää teollisuustyöläisiä.

Yhteenvetona on: koko työväenluokan taloudellisen aseman kiistaton nousu.

Puolueen tehtävä: on edelleenkin pidettävä suuntana työväenluokan aineellisen aseman ja kulttuuritason parantamista, työväenluokan palkkatason edelleen kohottamista.

b) **Talonpoikaisto.** Mielestäni ei ole tarpeen esittää talonpoikaiston kerrostumista osoittavia numeroja, sillä

selostukseni on jo muutenkin pitkistynyt ja numerotiedot ovat kaikille tunnettuja. Epäilemättä on selvää, että proletariaatin diktatuurin oloissa tapahtuvaa kerrostumista ei voida samaistaa sen kerrostumisen kanssa, mikä tapahtuu kapitalistisissa oloissa. Kapitalismin oloissa kasvavat äärimmäiset ryhmät: maalaisköyhälistö ja kulakit, mutta keskitalonpoika huuhtoutuu pois. Meillä, päinvastoin, keskitalonpoikien luku lisääntyy sitä tietä, että määrätty osa maalaisköyhälistöstä nousee keskitalonpoikien joukkoon, kulakkien luku lisääntyy, mutta köyhälistö vähenee. Tämä tosiasia osoittaa, että maanviljelyksen keskeisenä tekijänä on edelleenkin keskitalonpoika, niinkuin on ollut tähänkin saakka. Blokilla keskitalonpojan kanssa, nojautumalla maalaisköyhälistöön, on ratkaiseva merkitys koko rakennustyömme kohtaloille, proletariaatin diktatuurille.

Taloudellisen aseman yleinen nousu maaseudulla. Meillä on numerotietoja talonpoikaisväestön tulojen kasvusta. Talonpoikaisväestön tulot tekivät kaksi vuotta sitten, vuonna 1924/25, 3.548 miljoonaa ruplaa, vuonna 1926/27 nämä tulot lisääntyivät 4.792 miljoonaksi ruplaksi, s.o. 35,1 prosenttia, kun talonpoikaisväestön lukumäärä saman aikajakson kuluessa lisääntyi vain 2,38 prosenttia. Se on epäilemättä todistus siitä, että taloudellinen asema maaseudulla parantuu.

Se ei merkitse sitä, että talonpoikain taloudellinen asema olisi parantunut maan kaikilla seuduilla. Tunnettua on, että sato on paikoitellen näiden kahden vuoden aikana ollut vaihteleva ja katovuoden 1924 seurauksista ei ole vielä täysin päästy. Tästä on johtunut valtion antama apu työtätekevälle talonpoikais-

tolle yleensä ja erityisesti talonpoikaisköyhälistölle. Valtion avustus työtätekevälle talonpoikaistolle vuonna 1925/26 oli 373 miljoonaa ruplaa ja vuonna 1926/27 se oli 427 miljoonaa ruplaa. Maalaisköyhälistölle myönnettiin vuonna 1925/26 seuraavaa erikoisapua: köyhimmille talouksille myönnettyjä määrärahoja 38 miljoonaa ruplaa, verohuojennuksia köyhille talouksille — 44 miljoonaa ruplaa, vakuutusmaksuista myönnettyjä huojennuksia köyhimmille talonpojille — 9 miljoonaa ruplaa, eli yhteensä 91 miljoonaa ruplaa. Maalaisköyhälistölle annettu erikoisavustus vuonna 1926/27 samoilla sarakkeilla oli: 39 miljoonaa ruplaa, 52 miljoonaa ruplaa ja 9 miljoonaa ruplaa, eli yhteensä noin 100 miljoonaa ruplaa.

Yhteenveto: talonpoikaiston perusjoukkojen aineellinen asema on parantunut.

Puolueen tehtävä: on edelleenkin pidettävä suuntana talonpoikaiston perusjoukkojen ja ennen kaikkea köyhän talonpoikaiston aineellisen aseman ja kulttuuritason jatkuvaa parantamista, lujitettava työväenluokan liittoa talonpoikaiston kanssa, kohotettava työväenluokan ja sen puolueen arvovaltaa maaseudulla.

c) **Uusi porvaristo. Intelligenssi.** Uuden porvariston luonteenomaisena piirteenä on se, että toisin kuin työväenluokalla ja talonpoikaistolla sillä ei ole syytä olla tyytyväinen Neuvostovaltaan. Sen tyytymättömyys ei ole mitään satunnaista. Sillä on juurensa elämässä.

Edellä olen puhunut kansantaloutemme kasvusta, olen puhunut teollisuutemme kasvusta, kansantalouden sosialististen ainesten kasvusta, yksityisyrittäjäin ominaispainon laskusta, pikkukauppiaiden syrjäyttä-

misestä. Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että kun meidän teollisuutemme ja meidän kauppaelimemme kasvavat, niin kymmenet tuhannet pikku- ja keskikapitalistit köyhtyvät. Miten paljon pieniä ja keskisuuria kauppoja on näinä vuosina suljettu? Tuhansia. Entä kuinka paljon pieniä teollisuudenharjoittajia on proletarisoitunut? Tuhansia. Entä miten paljon toimitsija-ainesta on vapautettu valtiokoneistomme henkilökuntaa supistettaessa? Satoja ja tuhansia.

Teollisuutemme edistyminen, kauppa- ja osuustoimintaelintemme edistyminen, valtiokoneistomme parantuminen on sellaista etenemistä ja parannusta, joka on työväenluokalle ja talonpoikaiston perusjoukoille myönteinen seikka, mutta uudelle porvaristolle, keskikerroksille yleensä ja varsinkin kaupunkien keskikerroksille se on kielteinen seikka. Onko siis ihme, että tyytymättömyys Neuvostovaltaa kohtaan kasvaa näiden kerrosten keskuudessa? Siitä johtuvat vastavallankumoukselliset mielialat näissä piireissä. Siitä johtuu smenavehilaisuuden ideologia muotitavarana uuden porvariston poliittisilla markkinoilla.

Mutta olisi väärin luulla, että koko toimitsija-aines, koko sivistyneistö on tyytymättömyyden tilassa, tuntee nurjaa mieltä tai on kuohunnan tilassa Neuvostovaltaa vastaan. Tyytymättömyyden voimistumisen ohella uuden porvariston uumenissa meillä ilmenee intelligenssin jakaantumista, loittonemista smenavehilaisuudesta, satojen ja tuhansien työtätekevien intelligenttien lähentymistä Neuvostovallan puoleen. Tämä tosiasia, toverit, on kiistämättä myönteinen tosiasia, mikä on pantava merkille.

Alotteentekijänä siinä on teknillinen intelligenssi, sillä ollen läheisessä yhteydessä tuotantoprosessiin se ei voi olla näkemättä sitä, että bolshevikit vievät maamme asioita eteenpäin, parempaan päin. Sellaiset jättiläismäiset laitokset kuin Volhovstroi, Dneprostroi, Svirstroi, Turkestanin rautatie, Volga—Don, joukko uusia jättiläistehtaita, joiden kohtaloihin on sidottu teknillisen intelligenssin kokonaisten kerrostumien kohtalot, eivät voi olla tekemättä määrättyä myönteistä vaikutusta näihin kerroksiin. Se ei ole ainoastaan kysymys heidän jokapäiväisestä leivästään. Se on samalla myös kunnian kysymys, luomistyön kysymys, mikä luonnollisesti lähentää heitä työväenluokkaan ja Neuvostovaltaan.

En edes puhukaan maaseudun työtätekevästä intelligenssistä, varsinkaan maaseudun opettajistosta, joka on jo kauan sitten kääntynyt Neuvostovallan puoleen ja joka ei voi olla tervehtimättä koululaitoksen kehitystä maaseudulla.

Sen tähden tosiasia on se, että tyytymättömyyden kasvaessa intelligenssin eräiden kerrosten keskuudessa työtätekevä intelligenssi samalla asettuu liittoyhteyteen työväenluokan kanssa.

Puolueen tehtävänä on pitää edelleenkin suuntana uuden porvariston eristämistä ja lujittaa työväenluokan liittoyhteyttä kaupunkien ja maaseudun työtätekevän neuvostointelligenssin kanssa.

d) **Valtiokoneisto ja taistelu byrokratismia vastaan.** Byrokratismista puhutaan niin paljon, ettei ole tarpeellista pysähtyä siihen. Siitä ei voi olla epäilystäkään, etteikö meillä olisi byrokratismin aineksia sekä valtio-, osuustoiminta- että puoluekoneistossa.

Se, että taistelu byrokratismin aineksia vastaan on välttämätöntä ja että se, tämä tehtävä, tulee pysymään edessämme koko ajan, niin kauan kuin meillä on olemassa valtiovalta, niin kauan kuin säilyy valtio, — se on niinikään tosiasia.

Mutta on sentään tiedettävä rajat. Kun taistelussa valtiokoneiston byrokratismia vastaan mennään niin pitkälle, että aletaan hävittää valtiokoneistoa, yritetään saattaa se huonoon huutoon, että yritetään särkeä se, niin se merkitsee menemistä leninismiä vastaan, se merkitsee, että unohdetaan meidän koneistomme olevan neuvostokoneiston, joka valtiokoneiston tyyppinä edustaa korkeinta tyyppiä maailman kaikkiin valtiokoneistoihin verrattuna.

Missä on meidän valtiokoneistomme voima? Siinä, että se yhdistää valtiovallan Neuvostojen välityksellä työläisten ja talonpoikien miljoonajoukkoihin. Siinä, että Neuvostot ovat hallintotoimen kouluna kymmenille ja sadoille tuhansille työläisille ja talonpojille. Siinä, että valtiokoneisto ei erota itseään raja-aidalla kansan miljoonajoukoista, vaan sulautuu niihin Neuvostoja ympäröivien lukemattoman monien joukkojärjestöjen, kaikenlaisten valiokuntien, jaostojen, neuvottelukokousten, delegaattikokousten y m.s. välityksellä, jotka sillä tavoin tukevat vallanelimiä.

Mikä on meidän valtiokoneistomme heikkous? Se, että siinä on byrokraattisia aineksia, jotka tärvelevät ja vääristelevät sen työtä. Byrokratismin karkoittamiseksi siitä, — ja sitä ei voida karkoittaa vuodessa eikä kahdessa, — on järjestelmällisesti parannettava valtiokoneistoa, lähennettävä sitä joukkoihin, uusittava sitä uusilla, työväenluokan asialle uskollisilla ihmi-

sillä, uudestijärjestettävä sitä kommunismin hengessä, eikä särettävä ja saatettava sitä huonoon huutoon. Lenin oli tuhat kertaa oikeassa sanoessaan: **„Ilman „koneistoa“ me olisimme tuhoutuneet kauan sitten. Käymättä järjestelmällistä ja sitkeää taistelua koneiston parantamiseksi me tuhoudumme ennen kuin saamme lasketuksi sosialismin perustan“** [81].

En ryhdy puhumaan laajemmin niistä epäkohdista valtiokoneistossamme, jotka pistävät silmään muutenkin. Tarkoitan ennen kaikkea „virastokankeus-muoria“. Minulla on käsillä kokonainen pinkka aineistoa virastokankeudesta, joissa paljastuu useiden oikeus-, hallinto-, vakuutus-, osuustoiminta- ynnä muiden järjestöjen rikollinen leväperäisyys.

Tässä eräs talonpoika, joka on matkustanut 21 kertaa erääseen vakuutuslaitokseen etsien oikeutta, mutta joka ei kuitenkaan ole saanut mitään aikaan. Tässä toinen talonpoika, 66-vuotias vanhus, joka on kävellyt 600 virstaa jalkaisin saadakseen kihlakunnan yhteiskunnallisen huollon osastosta selkoa asiastaan eikä kuitenkaan ole saanut mitään selvää. Taikka tässä eräs vanha nainen, 56-vuotias talonpoikaisnainen, joka on kävellyt jalkaisin 500 virstaa ja ajellut hevosilla yli 600 virstaa kansanoikeuden kutsusta eikä siitä huolimatta ole saanut oikeutta osakseen.

Tällaisia tapauksia on hirveän paljon. Ei niitä kannata luetella. Mutta se on häpeäksi meille, toverit! Kuinka voidaan sietää moista ruokottomuutta?

Ja lopuksi „takaisinpainettujen“ tapaukset. Osoittautuu, että työläisnostokkaiden ohella on olemassa myöskin „takaisinpainettuja“, sellaisia, joita heidän

omat toverinsa ovat työntäneet taka-alalle, ei työhön kykenemättöminä tai taitamattomina, vaan siitä syystä, että he ovat olleet tunnollisia ja rehellisiä työssä.

Tässä eräs työmies, työkaluviilari, joka on kyvykkäänä ja lahjomattoman rehellisenä nostettu määrättyyn toimeen tehtaalla. Hän tekee työtä vuoden ja toisen, toimii tunnollisesti, panee pystyyn järjestyksen, karsii pois kehnoa taloudenhoitoa ja tuhlaavaisuutta. Mutta näin toimiessaan hän tulee koskeneeksi eräitten „kommunistien“ kaverikunnan etuja, rikkoneeksi heidän rauhaansa. Ja kuinka käy? Tuo „kommunistien“ kaverikunta alkaa jarruttaa hänen työtään ja siten pakottaa hänet „painumaan takaisin“. „Yritit olla meitä viisaampi, et anna meidän elää rauhassa ja etuilla, — painuhan siitä takaisin, veli hyvä“.

Tässä eräs toinen työmies, niinikään työkaluviilari, mutterisorvien asettaja, joka on nostettu määrättyyn toimeen tehtaalla. Hän tekee työtä innolla ja tunnollisesti. Mutta niin työskennellessään hän rikkoo yksien ja toisten rauhaa. Ja kuinka käy? Tilaisuuden tullen selviytyivät tuosta „rauhattomasta“ toverista. Minkälaisin mielin tämä nostokastoveri lähti, minkälaisin tuntein? Kas tällaisin: „Kaikkialla, minne minut määrättiin, koetin näyttää ansainneeni minulle osoitetun luottamuksen. Mutta tuota nostokkaaksi joutumista, joka teki minulle katkeran kepposen, en unohda koskaan. Minua on likaisesti häväisty. Haluni vetää kaikki päivänvaloon on jäänyt pelkäksi haluksi. Ei tehtaan ammattiliittokomitea, ei tehtaan hallinto eikä puoluesolu halunneet edes kuulla minua. Nostok-

kuudelle minä olen nyt kuollut, ja antakoot minulle vaikka kultaa kasoittain, — minä en suostu enää menemään minnekään" („Trud" lehti[82] № 128 kesäkuun 9 pnä 1927).

Mutta tämähän on häpeäksi meille, toverit! Kuinka voidaan sietää moisia ruokottomuuksia?

Puolueen tehtävänä on, taistellen byrokratismia vastaan ja valtiokoneiston parantamiseksi, korventaa kuumalla poltinraudalla työstämme pois moiset ruokottomuudet, joista juuri puhuin.

e) **Leniniläisestä kulttuurivallankumouksen tunnuksesta.** Varmin keino byrokratismia vastaan on työläisten ja talonpoikain kulttuuritason kohottaminen. Valtiokoneistossa esiintyvää byrokratismia voidaan haukkua ja sättiä, käytännöllisessä työssämme ilmenevää byrokratismia voidaan soimata ja naulata se häpeäpaaluun, mutta elleivät laajat työläisjoukot ole vissillä kulttuuritasolla, mikä loisi mahdollisuuden, halun ja taidon valvoa valtiokoneistoa alhaaltakäsin työväenjoukkojen omilla voimilla, niin byrokratismi jää elämään kaikesta huolimatta. Sen tähden työväenluokan ja talonpoikaiston työtätekevien joukkojen kulttuurikehitys ei ainoastaan luku- ja kirjoitustaidon kehittämisen mielessä, vaikka kirjantaito onkin kaiken kulttuurisuuden perusta, vaan ennen kaikkea siinä mielessä, että saataisiin tottumusta ja taitoa syventyä maan hallintotyöhön, — se on tärkein tekijä valtiokoneiston ja minkä tahansa muun koneiston parantamiseksi. Siinä juuri on kulttuurivallankumousta koskevan leniniläisen tunnuksen sisältö ja merkitys.

Lenin sanoi tämän johdosta maaliskuussa 1922, ennen puolueemme XI edustajakokouksen alkamista,

toveri Molotovin nimelle lähettämässään kirjeessä Keskuskomitealle:

„**Pääasia, mitä meiltä puuttuu, — se on kulttuurisuutta, hallintotaitoa... Taloudellisesti ja poliittisesti uusi talouspolitiikka turvaa täydellisesti meille mahdollisuuden sosialistisen talouden perustan rakentamiseen** *. Kysymys on „ainoastaan" proletariaatin ja sen etujoukon kulttuurivoimista" [83].

Näitä Leninin sanoja ei saa unohtaa, toverit. (Ääniä: „Oikein!".)

Tästä johtuu puolueen tehtävä: on tehostettava taistelua työväenluokan sekä talonpoikaiston työtätekevien kerrosten kulttuuritason kohottamiseksi.

* * *

Entä minkälainen on yhteenveto maamme sisäisestä poliittisesta tilanteesta?

Yhteenveto on se, että **Neuvostovalta on kaikkein vankin valta kaikista maailmassa olevista valloista.** (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Mutta vaikka Neuvostovalta on vankin kaikista maailmassa olevista valloista, niin vankka, että sen vankkuutta voi kadehtia mikä porvarillinen hallitus tahansa, niin se ei vielä merkitse sitä, että meillä olisi kaikki kunnossa tällä alalla. Ei, toverit, meillä on kielteisiä seikkoja tälläkin alalla, ja sitä me bolshevikkeina emme saa eikä meidän pidä salata.

Ensiksikin meillä on työttömyyttä. Se on vakava kielteinen seikka, joka meidän on voitettava tahi ainakin supistettava se minimimääräänsä hinnalla millä hyvänsä.

---

* Alleviivaus minun. J. St.

Toiseksi meillä on vakavia puutteita asuntojen rakentamisessa työläisiä varten, meillä on asuntopula, mikä meidän on niinikään voitettava tahi ainakin saatettava minimimääräänsä lähivuosina.

Meillä on erinäisiä juutalaisvihan versoja ei ainoastaan keskikerrosten tietyissä piireissä, vaan myöskin työläisten vissin osan keskuudessa ja puolueemmekin eräissä renkaissa. Tätä pahetta vastaan, toverit, on taisteltava kaikella säälimättömyydellä.

Meillä on vielä sellainenkin kielteinen seikka kuin uskonnonvastaisen taistelun heikkeneminen.

Ja vihdoin meillä on hirvittävästi takapajuisuutta kulttuurialalla ei ainoastaan sanan laajassa mielessä, vaan myöskin sen suppeassa mielessä, alkeellisen lukutaidon mielessä, sillä luku- ja kirjoitustaidottomien prosenttimäärä Neuvostoliitossa on yhä vielä melkoinen.

Kaikki nämä ja näiden kaltaiset kielteiset seikat on poistettava, toverit, jos me haluamme päästä eteenpäin enemmän tai vähemmän nopealla vauhdilla.

Lopettaakseni toimintaselostukseni tämän osan sallikaa lausua vielä muutama sana kuvaavimmista nimityksistä selostuskaudella. En ryhdy koskettelemaan Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvoston varapuheenjohtajien nimityksiä. En myöskään ryhdy koskettelemaan Neuvostoliiton Korkeimman Kansantalousneuvoston, Kauppa-asiain kansankomissariaatin ja OGPU:n kansankomissaarien nimityksiä. Haluaisin kosketella kolmea nimitystä, jotka ovat merkitykseltään hyvin kuvaavia. Te tiedätte, että VSFNT:n Korkeimman Kansantalousneuvoston puheenjohtajaksi on vahvistettu Lobov. Hän on metallityöläinen. Te

tiedätte, että Moskovan Neuvoston puheenjohtajaksi on Kamenevin tilalle valittu metallityöläinen Uhanov. Te tiedätte myös, että Leningradin Neuvoston puheenjohtajaksi on Zinovjevin tilalle valittu Komarov, joka on niinikään metallityöläinen. Siis molempien pääkaupunkien „lordi-määrit" ovat metallityöläisiä. (Suosionosoituksia.) Tosin he eivät ole aatelismiehiä, mutta pääkaupunkien talousasiat he hoitavat paremmin kuin mitkään aatelismiehet. (Suosionosoituksia.) Te saatatte sanoa, että se on metallisoimistendenssi. Mielestäni ei siinä ole mitään pahaa. (Ääniä: „Päinvastoin, se on oikein hyvä".)

Toivottakaamme kapitalistisille maille, toivottakaamme Lontoolle ja toivottakaamme Pariisille, että ne vihdoinkin saavuttaisivat meidät ja asettaisivat „lordi-määreikseen" omat metallimiehensä. (Suosionosoituksia.)

III

PUOLUE JA OPPOSITIO

1. Puolueen tila

Toverit, en ryhdy selostamaan puolueemme lukumäärällistä enkä aatteellista kasvua, en ryhdy esittämään numeroita, sillä Kosior tulee tekemään teille seikkaperäisesti selkoa siitä.

En ryhdy puhumaan myöskään puolueemme yhteiskunnallisesta kokoonpanosta enkä esittämään siitä numeroita, sillä Kosior toimintaselostuksessaan esittää teille siitä tyhjentävät tiedot.

Haluaisin sanoa muutaman sanan puolueemme johtavan työn kohoamisesta, sen laadullisesta paran-

tumisesta talouden alalla samoin kuin politiikankin alalla. Oli aika, toverit, kaksi — kolme vuotta sitten, jolloin eräs osa tovereista, nähtävästi Trotskin johdolla (naurua, ääniä: „Nähtävästikö?“), moitti läänikomiteoitamme, aluekomiteoitamme ja Keskuskomiteaamme väittäen, että puoluejärjestöt eivät ole päteviä sekaantumaan maan taloudellisiin asioihin ja että ne suotta sekaantuvat niihin. Niin, oli sellainenkin aika. Tuskin kenenkään kieli kääntyy nyt enää heittämään puoluejärjestöille sellaista syytöstä. Se, että läänikomiteat ja aluekomiteat ovat oppineet talousasiain johtamistaidon, että puoluejärjestöt ovat taloudellisen rakennustyön johdossa eivätkä sen häntäpäässä, — se on niin silmäänpistävä tosiasia, että vain sokeat tai mielipuolet rohkenevat kieltää sen. Jo se tosiasia, että me päätimme asettaa tässä edustajakokouksessa kysymyksen kansantalouden rakennustyön viisivuotissuunnitelmasta, jo tämä tosiasia todistaa sitä, että puolue on päässyt pitkälle eteenpäin taloutemme rakennustyön suunnitelmallisessa johtamisessa niin paikkakunnilla kuin keskuksessakin.

Eräät luulevat, ettei siinä ole mitään erikoista. Ei, toverit. Se on jotakin erikoista ja tärkeätä, mikä on pantava merkille. Toisinaan vedotaan Amerikan ja Saksan talouselimiin, jotka muka samaten johtavat kansantaloutta suunnitelman mukaan. Ei, toverit, siellä ei siihen ole vielä päästy eikä päästä niin kauan, kun siellä vallitsee kapitalistinen järjestelmä. Jotta voitaisiin johtaa suunnitelman mukaan, pitää olla toisenlainen, sosialistinen eikä kapitalistinen teollisuusjärjestelmä, on oltava ainakin kansallistettu

teollisuus, kansallistettu luottojärjestelmä, kansallistetut maat, sosialistinen liittoyhteys maaseutuun, työväenluokan valta maassa j.n.e.

Tosin heilläkin on jotakin suunnitelmien tapaista. Mutta ne ovat ennustussuunnitelmia, arvailusuunnitelmia, jotka eivät velvoita ketään ja joiden perusteella on mahdoton johtaa maan taloutta. Toisin on meillä. Meidän suunnitelmamme eivät ole ennustussuunnitelmia eivätkä arvailusuunnitelmia, vaan suunnitelma**määräyksiä**, jotka ovat johtaville elimille **velvoittavia** ja jotka **määrittelevät** taloudellisen kehityksemme suunnan **tulevaisuudessa koko** maan mitassa.

Kuten näette, tässä on **periaatteellinen** ero.

Sen tähden sanonkin, että jo yksistään se tosiasia, että edustajakokouksessa on asetettu kysymys kansantalouden kehityksen viisivuotissuunnitelmasta, jo tämä tosiasia on merkkinä meidän suunnitelmallisen johtotyömme laadun kohoamisesta.

En ryhdy myöskään puhumaan laajemmin puolueen sisäisen demokratian kasvusta puolueessamme. Vain sokeat eivät näe sitä, että puolueen sisäinen demokratia, todellinen puolueen sisäinen demokratia, todellinen puoluejoukkojen aktiivisuuden nousu meillä kasvaa ja kehittyy. Jaaritellaan demokratiasta. Mutta mitä on demokratia puolueessa? Demokratiaa ketä varten? Jos demokratialla ymmärretään sitä, että muutamalle parille vallankumouksesta irtautuneita intelligenttejä annetaan vapaus jaaritella loppumattomiin, julkaista omaa painettua äänenkannattajaa j.n.e., niin sellaista „demokratiaa" ei meillä tarvita, sillä se on demokratiaa mitättömän pienelle vähem-

mistölle, joka rikkoo valtavan enemmistön tahtoa. Jos taas demokratialla ymmärretään puolueen jäsenjoukoille kuuluvaa vapautta ratkaista rakennustyömme kysymyksiä, puolueen jäsenjoukkojen aktiivisuuden nousua, niiden saamista mukaan puolueen johtamistyöhön, sitä, että niissä kehittyy puolueen isännän tunto, niin sellainen demokratia meillä on olemassa, sitä meillä tarvitaan, ja me tulemme kehittämään sitä järkähtämättä, kaikesta huolimatta. (Suosionosoituksia.)

En, toverit, ryhdy myöskään puhumaan laajemmalti siitä, että yhdessä puolueen sisäisen demokratian kanssa meillä kehittyy askel askeleelta kollegiaalisuus johtamisessa. Katsokaapa Keskuskomiteaamme ja Keskuskontrollikomiteaamme. Ne muodostavat yhdessä 200—250 toveria käsittävän johtavan keskuksen, joka kokoontuu säännöllisesti ja ratkaisee rakennustyömme tärkeimmät kysymykset. Se on eräs kaikkein demokraattisin ja kollegiaalisimmin toimiva keskus, mitä puolueellamme on koskaan ollut. Ja mitä näemme? Eikö tosiasia ole se, että työtämme koskevien tärkeimpien kysymysten ratkaisu siirtyy suppean huippukerroksen käsistä yhä enemmän ja enemmän tälle laajalle keskukselle, jolla on mitä kiintein yhteys rakennustyön eri aloihin ja äärettömän maamme kaikkiin piireihin?

En ryhdy myöskään puhumaan laajemmin puoluekaadereittemme kasvusta. Kiistämätöntä on se, että näiden viime vuosien aikana puolueemme vanhojen kaaderien lomaan on alhaalta noussut nuoria kaadereita, pääasiallisesti työläisistä. Kun me ennen laskimme kaadereitamme sadoissa ja tuhansissa, niin

nyt meidän on laskettava niitä kymmenissä tuhansissa. Luulen, että jos aloitamme laskea kaikkein alimmista järjestöistä, työosastojen ja työryhmien järjestöistä, ja menemme ylös asti koko Neuvostoliitossa, niin meillä on nyt vähintään 100.000 henkeä puoluekaadereita, jotka ovat valtaosaltaan työläisiä. Se merkitsee puolueemme suurenmoista kasvua. Se on meidän kaaderijoukkomme mitä valtavinta lisääntymistä, sen aatteellisen ja järjestöllisen kokemuksen karttumista, sen kommunistisen kulttuurin nousua.

Ja lopuksi vielä eräs kysymys, josta ei tarvitse pitkälti puhua, mutta josta olisi kuitenkin mainittava. Se on kysymys puolueen arvovallan kasvusta puolueettomien työläisten ja yleensä työtätekevien joukkojen keskuudessa maassamme, työläisten ja yleensä sorrettujen luokkien keskuudessa koko maailmassa. Tuskin voitanee enää epäillä sitä, että meidän puolueemme on muodostumassa vapautuksen lipuksi koko maailman työtätekeville joukoille ja bolshevikin nimi työväenluokan parhaimpien ihmisten kunnianimeksi.

Sellainen, toverit, on yleiskuva saavutuksistamme puoluerakennustyön alalla.

Se ei merkitse sitä, toverit, ettei meillä olisi epäkohtia puolueessa. Ei, epäkohtia on, ja vakavia epäkohtia onkin. Sallikaa lausua muutama sana näistä epäkohdista.

Ottakaamme esimerkiksi talous- ja muiden järjestöjen johtamistyö puoluejärjestöjen taholta. Onko meillä siinä suhteessa kaikki kunnossa? Ei, ei ole. Ei ainoastaan paikkakunnilla, vaan keskuksessakin meillä usein ratkaistaan asiat niin sanoaksemme perhekuntaisesti, kotoisella tavalla. Jonkin järjestön

johtajiston jäsen Ivan Ivanovitsh on tehnyt esimerkiksi mitä karkeimman virheen ja pilannut asian. Mutta Ivan Feodorovitsh ei halua arvostella, ei halua penkoa hänen virheitään, oikaista hänen virhettään. Ei halua, koska hän ei halua „saada itselleen vihamiehiä". Tekivät virheen, pilasivat asian — mitäpä tuosta nyt! Kukapa meistä ei tee virheitä? Tänään minä olen sääliväinen häntä, Ivan Feodorovitshia, kohtaan. Huomenna hän on sääliväinen minua, Ivan Ivanovitshia, kohtaan. Sillä mitä takeita on siitä, etten minäkin tee virhettä? Asia on hyvin ja järjestyksessä. Vallitsee sopu ja rauha. Sanotaan, että syvenemään päästetty virhe merkitsee jalon asiamme turmelemista? Ei mitään! Eiköhän tästä jotenkin selvitä vilpilläkin.

Sillä tavalla, toverit, eräät vastuunalaiset työntekijämme tavallisesti järkeilevät.

Mutta mitä se merkitsee? Jos me, bolshevikit, jotka arvostelemme koko maailmaa, jotka, Marxin sanoja käyttäen, rynnäköimme taivaita vastaan, jos me luovumme itsearvostelusta niiden tai näiden toverien mukavuuden vuoksi, — niin eikö ole selvää, ettei siitä voi olla muuta tulosta kuin se, että meidän jalo asiamme joutuu turmioon? (Ä ä n i ä: „Oikein!". S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Marx on sanonut, että siinä proletaarinen vallankumous muun muassa eroaakin kaikista muista vallankumouksista, että se itse arvostelee itseään ja että arvostelemalla itseään se lujittaa itseään[84]. Tämä Marxin lausunto on erittäin tärkeä. Jos me, proletaarisen vallankumouksen edustajat, suljemme silmämme näkemästä puutteitamme, jos alamme ratkaista kysy-

myksiä perhetietä, vaieten toistemme virheistä ja ajaen tulehdukset puolue-elimistömme sisään, — niin kuka sitten korjaa nämä virheet, nämä epäkohdat? Eikö ole selvää, että me lakkaamme olemasta proletaarisia vallankumousmiehiä ja että me tuhoudumme varmasti, jos emme raasta keskuudestamme pois tätä poroporvarillisuutta, tätä perhekuntalaisuutta rakennustyömme tärkeimpien kysymysten ratkaisemisessa?

Eikö ole selvää, että jos me kieltäydymme vilpittömästä ja avoimesta itsearvostelusta, kieltäydymme rehellisesti ja avoimesti oikaisemasta virheitämme, niin me suljemme itseltämme tien eteenpäin, asiamme parantamiselta, asiamme viemiseltä uusiin voittoihin? Sillä eihän meidän kehityksemme käy tasaisena, summittaisena nousuna yhä ylöspäin. Ei, toverit, meillä on luokat, meillä on ristiriitoja maan sisällä, meillä on menneisyys, meillä on nykyisyys ja tulevaisuus, meillä on ristiriitoja niiden välillä, emmekä me voi edetä keinuen tasaisessa tahdissa elämän aalloilla. Meidän etenemisemme käy taistelun tietä, ristiriitojen kehittymisen tietä, näiden ristiriitojen voittamisen tietä, näiden ristiriitojen selvillesaamisen ja niiden hävittämisen tietä.

Niin kauan kuin on olemassa luokkia, ei meillä tule koskaan olemaan sellaista tilaa, että voitaisiin sanoa: no, luojan kiitos, nyt on kaikki kunnossa. Niin ei meillä koskaan tule olemaan, toverit.

Elämässä aina kuolee jotakin pois. Mutta se, mikä kuolee, ei halua kuolla ilman muuta, vaan se taistelee olemassaolostaan, se puolustaa aikansa elänyttä asiaansa.

Elämässä syntyy aina jotakin uutta. Mutta se, mikä syntyy, ei synny ilman muuta, vaan se kirkuu ja parkuu, puolustaen olemassaolo-oikeuttaan. (Ääniä: „Oikein!". Suosionosoituksia.) Taistelu vanhan ja uuden välillä, kuolevan ja syntyvän välillä — se on kehityksemme perusta. Panematta merkille ja ottamatta selville avoimesti ja rehellisesti, niin kuin bolshevikeille kuuluu, epäkohtia ja virheitä työssämme, me suljemme itseltämme tien eteenpäin. Mutta me haluamme päästä eteenpäin. Ja juuri sen tähden, että me tahdomme päästä eteenpäin, meidän on asetettava vilpitön ja vallankumouksellinen itsearvostelu erääksi tärkeimmistä tehtävistämme. Ilman sitä ei voi olla eteenpäin menoa. Ilman sitä ei ole kehitystä.

Mutta juuri sillä alalla meillä asiat yhä vielä ontuvat. Enemmänkin, vähäiset menestykset ovat riittäviä, jotta unohdetaan puutteet, rauhoitutaan ja aletaan pöyhkeillä. Pari—kolme suurta menestystä, ja jo menee päähän. Vielä pari—kolme suurta menestystä, ja jo aletaan pöyhkeillä: muka „leikiten teemme"! Mutta virheet jäävät, epäkohdat pysyvät, tulehdukset ajetaan puolue-elimistömme sisälle, ja puolue alkaa sairastella.

Toinen epäkohta. Se on sellainen, että hallinnollisia määräilymenetelmiä tuodaan puolueeseen, että vakuuttamismenetelmän tilalle, jolla on ratkaiseva merkitys puolueessa, otetaan hallinnollisen määräilyn menetelmä. Tämä epäkohta on vähintään yhtä suuri vaara kuin ensimmäinenkin epäkohta. Minkä tähden? Sen tähden, että se synnyttää vaaran, että meidän puoluejärjestömme, jotka ovat omintakeisen toiminnan

järjestöjä, muuttuvat pelkiksi kansliatoimistoiksi. Jos lasketaan, että meillä on vähintään 60.000 aktiivisinta toimitsijaa, jotka ovat hajallaan kaikenlaisissa talous-, osuustoiminta- ja valtionvirastoissa ja jotka taistelevat niissä byrokratismia vastaan, niin on myönnettävä, että osa heistä, taistellessaan byrokratismia vastaan näissä laitoksissa, saa toisinaan itsekin byrokratismin tartunnan ja tuo sitä puoluejärjestöön. Eikä se ole meidän syymme, toverit, vaan se on onnettomuutemme, sillä niin kauan kuin valtio on olemassa, tämä prosessi tulee jatkumaan suuremmassa tai pienemmässä määrässä. Ja juuri sen tähden, kun tällä prosessilla on jonkin verran juuria elämässä, juuri sen tähden meidän pitää aseistautua taistelemaan tätä epäkohtaa vastaan, nostattaen puolueen jäsenjoukkojen aktiivisuutta, saaden ne mukaan ratkaisemaan puoluejohtomme kysymyksiä, juurruttaen järjestelmällisesti puolueen sisäistä demokratiaa sallimatta vakuuttamismenetelmän vaihtamista hallinnollisen määräilyn menetelmään puolueemme käytännöllisessä toiminnassa.

Kolmas epäkohta. Tämä epäkohta on se, että monet tovereistamme haluaisivat mennä virran mukana, tasaisesti ja rauhallisesti, vailla perspektiivejä, vilkaisematta tulevaisuuteen, niin, että ympärillä olisi juhlallinen pyhäpäivätunnelma, että meillä olisi joka päivä juhlakokouksia, että kaikkialla kaikuisivat suosionosoitukset ja että jokainen meistä joutuisi vuoron perään kaikenlaisten puhemiehistöjen kunniajäseneksi. (N a u r u a, s u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Tämä hillitön halu nähdä kaikkialla juhlatunnelmaa, tämä into lavastuksiin, kaikenlaisiin juhlalli-

suuksiin, aiheellisiin ja aiheettomiin, tämä halu mennä virran mukana niin kauan kuin se kantaa, tähyilemättä, minne se meitä oikein vie (naurua, suosionosoituksia), — kaikki tämä juuri onkin käytännöllisen puoluetyömme kolmannen epäkohdan olemuksena, puutteellisuuksiemme perustana puolueemme jokapäiväisessä elämässä.

Oletteko nähneet soutajia, jotka soutavat rehdisti, hiki päässä, mutta jotka eivät näe, minne virta heitä vie? Minä olen nähnyt sellaisia soutajia Jeniseillä. He ovat rehtejä ja uupumattomia soutajia. Mutta heidän onnettomuutensa on se, että he eivät näe eivätkä halua nähdä sitä, että aalto voi paiskata heidät kalliota vasten, missä heitä uhkaa tuho.

Samoin on eräiden toveriemme laita. He soutavat rehdisti, hetkeksikään hellittämättä, soluvat tasaisesti, antaen virran viedä, mutta minne se heitä vie, sitä he eivät tiedä eivätkä haluakaan tietää. Työntekoon vailla perspektiiviä, työskentelyyn vailla peräsintä ja purjeita — siihen se vie, kun halutaan mennä ehdottomasti myötävirtaa.

Entä seuraukset? Seuraukset ovat selvät: ensin he alkavat homehtua, sitten he käyvät harmaiksi, sitten he vajoavat poroporvarillisuuden suohon, ja sitten heistä tulee aivan tavallisia poroporvareita. Se juuri onkin todellisen rappeutumisen tie.

Tällaisia, toverit, ovat ne eräät epäkohdat puolueemme käytännöllisessä työssä ja puolueemme jokapäiväisessä elämässä, joista halusin lausua teille muutamia karvaita sanoja.

Ja nyt sallikaa siirtyä väittelyä ja niin sanottua oppositiotamme koskeviin kysymyksiin.

2. Väittelyn tulokset

Onko puolueväittelyllä jokin merkitys, jokin arvo? Toisinaan sanotaan: piruako te panitte väittelyn käyntiin, kuka sitä tarvitsee, eikö olisi ollut parempi, että kiistakysymykset olisi ratkaistu omassa piirissä, päästämättä riitaa julkisuuteen? Se on väärin, toverit. Väittely on toisinaan välttämättömän tarpeellinen ja ehdottomasti hyödyksi. Koko kysymys on siitä, minkälaisesta väittelystä on puhe. Jos väittely käy toverillisissa puitteissa, puoluepuitteissa, jos sen tarkoituksena on rehellinen itsearvostelu, puolueen epäkohtien arvostelu, jos se siis parantaa asioitamme ja aseistaa työväenluokkaa, niin sellainen väittely on tarpeen ja hyödyllinen.

Mutta on toisenlaatuista väittelyä, jonka tarkoitusperänä ei ole yhteisen asiamme parantaminen, vaan sen huonontaminen, ei puolueen lujittaminen, vaan sen rappeuttaminen ja sen maineen mustaaminen. Sellainen väittely ei tavallisesti johda proletariaatin aseistamiseen, vaan sen aseistariisumiseen. Sellaista väittelyä me emme tarvitse. (Ääniä: „Oikein!". Suosionosoituksia.)

Kun oppositio vaati väittelyn aloittamista koko Neuvostoliiton mitassa kolmisen kuukautta ennen edustajakokousta, ennen Keskuskomitean teesien laatimista, ennen näiden teesien julkaisemista, niin se yritti tyrkyttää meille senlaatuista väittelyä, joka olisi kiertämättä helpoittanut vihollistemme asiaa, työväenluokan vihollisten asiaa, puolueemme vihollisten asiaa. Juuri sen tähden Keskuskomitea vastusti opposition suunnitelmia. Ja juuri sen tähden, että

se vastusti opposition suunnitelmia, meidän onnistui ohjata väittely oikeille raiteille antamalla sille pohjan edustajakokousta varten laadittujen Keskuskomitean teesien muodossa. Nyt me voimme sanoa epäröimättä, että väittely kokonaisuudessaan koitui hyödyksi.

Mitä tulee riidan päästämiseen julkisuuteen, niin se on turhaa pelkoa, toverit. Me emme ole koskaan pelänneet emmekä pelkää arvostella avoimesti itseämme ja virheitämme koko puolueen edessä. Siinä oikeastaan onkin bolshevismin voima, ettei se pelkää arvostelua ja että se ammentaa epäkohtiensa arvostelusta tarmoa edelleen etenemistä varten. Nykyinen väittely on niin ollen puolueemme voiman merkki, sen mahdin merkki.

Ei pidä unohtaa sitä, että jokaisessa suuressa puolueessa ja varsinkin sellaisessa kuin meidän puolueessamme, joka on vallassa ja jossa on tietty osa talonpoikia ja toimitsija-aineksia, ajan mittaan kasaantuu erinäisiä välinpitämättömiä aineksia, joille puolueen käytännöllisen työn kysymykset ovat samantekeviä, jotka äänestävät ummessa silmin ja menevät virran mukana. Kun tällaisia aineksia on paljon, niin se on pahe, jota vastaan on taisteltava. Nämä ainekset ovat suona puolueessamme.

Väittely on vetoamista tuohon suohon. Oppositiolaiset vetoavat siihen saadakseen jonkun osan siitä temmatuksi mukaansa. Ja he saavat todellakin kiskaistuksi sen huonoimman osan. Puoluekin vetoaa siihen saadakseen siitä temmatuksi parhaimman osan mukaansa, osalliseksi aktiiviseen puolue-elämään. Tuloksena on, että suon on pakko määrätä kantansa kaikesta velttoudestaan huolimatta. Ja näiden vetoa-

misten seurauksena se todellakin määrää kantansa antaen riveistään osan oppositiolle ja toisen osan puolueelle ja lakkaa siten olemasta suona. Puolueemme kehityksen yleisessä yhteenvedossa se on myönteinen seikka. Nykyisen väittelyn seurauksena tuota suota on meillä vähemmän, se on joko kokonaan lakannut tai lakkaa olemasta. Se on myönteinen seikka väittelyssä.

Väittelyn tulokset? Tulokset ovat tunnetut. Osoittautuu, että eiliseen saakka oli puolueen kannan puolesta äänestänyt 724.000 toveria ja opposition puolesta yli 4.000. Siinä on teille tulos. Oppositiolaiset pitivät meillä melua, että Keskuskomitea on irtaantunut puolueesta, että puolue on irtaantunut luokasta, että kunpa ja jospa marjat kasvais suuhun, niin kyllä he, oppositiolaiset, saisivat varmasti 99 prosenttia puolelleen. Mutta kun marjat eivät kasva suuhun, niin osoittautui, ettei oppositio saanut edes 1 prosenttia. Sellainen on tulos.

Kuinka saattoi käydä niin, että puolue kokonaisuudessaan ja sen mukana myöskin työväenluokka niin jyrkästi eristi opposition? Siellähän, opposition johdossa, on tunnettuja miehiä, joilla on nimeä ja jotka osaavat reklamoida itseään (ä ä n i ä: „Se on totta!"), ihmisiä, jotka eivät ole vaatimattomuudella pilattuja (s u o s i o n o s o i t u k s i a), jotka osaavat kehua itseään ja näyttää tavaran parhain puolin.

Näin kävi siksi, että opposition johtava ryhmä osoittautui pikkuporvarilliseksi intelligenttiryhmäksi, joka on irtaantunut elämästä, irtaantunut vallankumouksesta, irtaantunut puolueesta ja työväenluokasta. (Ä ä n i ä: „Se on totta!". S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Puhuin äsken työssämme saaduista menestyksistä, saavutuksistamme teollisuuden alalla, kaupan alalla, talouden alalla kokonaisuudessaan ja ulkopolitiikan alalla. Mutta oppositio vähät välittää näistä saavutuksista. Se ei näe niitä tahi ei halua nähdä. Ei halua nähdä osaksi tyhmyydessään, osaksi elämästä irtaantuneiden intelligenttien tunnetun uppiniskaisuuden takia.

3. Peruserimielisyydet puolueen ja opposition välillä

Te kysytte, mistä loppujen lopuksi on erimielisyyttä puolueen ja opposition välillä, mitä kysymyksiä nämä erimielisyydet koskevat?

Kaikkia kysymyksiä, toverit. (Ääniä: „Oikein!".)

Äskettäin luin erään puolueettoman työläisen lausunnon. Hän on Moskovasta ja liittyy tahi on jo liittynyt puolueeseen. Näin hän määrittelee kysymyksen puolueen ja opposition välisistä erimielisyyksistä:

„Ennen me etsimme, missä puolue ja oppositio ovat eri mieltä. Mutta nyt et enää löydä, missä oppositio olisi samaa mieltä puolueen kanssa. (Naurua, suosionosoituksia) Oppositio on puoluetta vastaan kaikissa kysymyksissä, ja senpä tähden minä en liittyisi puolueeseen, jos olisin opposition kannattaja". (Naurua, suosionosoituksia.) (Kts. „Izvestija" № 264.)

Näin sattuvasti ja samalla lyhyesti osaavat työläiset toisinaan lausua ajatuksensa. Mielestäni tässä on kaikkein sattuvimmin ja kaikkein oikeimmin luonnehdittu opposition suhtautuminen puolueeseen, sen ideologiaan, sen ohjelmaan, sen taktiikkaan.

Juuri sen tähden, että oppositio on kaikissa kysymyksissä eri mieltä kuin puolue, juuri sen tähden oppositio on ryhmä omine ideologioineen, omine

ohjelmineen, omine taktiikkoineen ja omine organisatioperiaatteineen.

Kaikki, mitä vain tarvitaan uutta puoluetta varten, kaikki se on oppositiolla olemassa. Puuttuu vain „vähäistä“, puuttuu vain voimia sitä varten. (Naurua. Suosionosoituksia.)

Voisin mainita seitsemän peruskysymystä, joissa puolue ja oppositio ovat eri mieltä.

Ensimmäinen. **Kysymys sosialismin voittoisan rakentamisen mahdollisuudesta maassamme.** En ryhdy vetoamaan opposition asiakirjoihin ja lausuntoihin tästä kysymyksestä. Ne ovat kaikille tunnettuja eikä ole syytä toistaa niitä. Kaikille on selvää, että oppositio kieltää sosialismin voittoisan rakentamisen mahdollisuuden maassamme. Ja kieltäessään tämän mahdollisuuden se luisuu suoranaisesti ja avoimesti menshevikkien kannalle.

Tämä opposition kanta tässä kysymyksessä ei ole sen nykyisille johtajille uusi. Tämä kanta oli Kamenevin ja Zinovjevin lähtökohtana, kun he kieltäytyivät lähtemästä Lokakuun kapinaan. Silloin he sanoivat suoraan, että nostaessamme kapinan me joudumme perikatoon, että on odotettava Perustavaa kokousta, että ehdot sosialismia varten eivät ole kypsyneet eivätkä ne kypsy vielä kohtakaan.

Tätä samaa kantaa piti Trotski lähtökohtanaan, kun hän meni kapinaan. Sillä hän sanoi suoraan, että ellei voitokas proletaarinen vallankumous Lännessä ehdi avuksi enemmän tai vähemmän läheisessä tulevaisuudessa, niin olisi tyhmää luulla, että vallankumouksellinen Venäjä voi pitää puoliaan vanhoillista Eurooppaa vastaan.

Tosiaan, mitenkä silloin lähtivät kapinaan yhtäältä Kamenev ja Zinovjev, toisaalta Trotski ja kolmannelta taholta Lenin ja puolue? Se on sangen mielenkiintoinen kysymys, josta, toverit, kannattaisi mainita muutamalla sanalla.

Kuten tiedätte, Kamenev ja Zinovjev lähtivät kapinaan vain pakosta. Lenin ajoi heitä keppiä heristäen ja uhaten puolueesta erottamisella (naurua, suosionosoituksia), ja heidän oli pakko laahaantua kapinaan. (Naurua. Suosionosoituksia.)

Trotski lähti kapinaan vapaaehtoisesti. Mutta hän ei lähtenyt kiertelemättä, vaan sellaisella pikku varauksella, mikä jo silloin lähensi häntä Kameneviin ja Zinovjeviin. On mielenkiintoista, että nimenomaan vähää ennen Lokakuuta, kesäkuussa 1917, Trotski katsoi sopivaksi julkaista Pietarissa uusintapainoksena vanhan kirjasensa „Rauhan ohjelma", aivan kuin haluten siten sanoa, että hän menee kapinaan oman lippunsa alla. Mitä hän sitten sanoo tuossa kirjasessa? Hän polemisoi siinä Leniniä vastaan kysymyksessä sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa, hän pitää tätä Leninin ajatusta vääränä ja väittää, että valta pitää ottaa, mutta ellei ajoissa ehdi apu voittaneilta Länsi-Euroopan työläisiltä, niin on toivotonta luulla, että vallankumouksellinen Venäjä voisi pitää puoliaan vanhoillista Eurooppaa vastaan, ja ken ei usko tätä Trotskin arvostelua, häntä vaivaa kansallinen rajoittuneisuus.

Tässä ote Trotskin silloisesta kirjasesta:

„Muita odottamatta me aloitamme taistelun ja jatkamme sitä kansallisella maaperällä täysin varmoina siitä, että meidän aloitteemme antaa sysäyksen taistelulle muissa maissa; mutta

ellei tätä tapahtuisi, on toivotonta luulla — sitä todistaa niin historian kokemus kuin teoreettiset näkökohdatkin, — että esimerkiksi vallankumouksellinen Venäjä voisi pitää puoliaan vanhoillista Eurooppaa vastaan"... „Yhteiskunnallisen vallankumouksen perspektiivien käsittely kansallisissa puitteissa merkitsisi joutumista sen saman kansallisen rajoittuneisuuden uhriksi, joka muodostaa sosialipatriotismin olemuksen". (Trotski, „1917", III nide, 1. osa, s. 90.)

Tämä, toverit, on se Trotskin pikku varaus, joka monessa suhteessa selittää meille ne juuret ja sen maapohjan, mille hänen nykyinen blokkinsa Kamenevin ja Zinovjevin kanssa pohjautuu.

Entä mitenkä Lenin lähti kapinaan, mitenkä puolue lähti siihen? Samatenko pikku varauksin? Ei, Lenin ja hänen puolueensa lähtivät kapinaan varauksitta. Tässä on ote eräästä Leninin mainiosta kirjoituksesta „Proletaarisen vallankumouksen sotilaallinen ohjelma", joka on julkaistu ulkomailla syyskuussa 1917:

„Yhdessä maassa voittanut sosialismi ei suinkaan sulje heti yhdellä kertaa pois yleensä kaikkien sotien mahdollisuutta. Se päinvastoin edellyttää niitä. Kapitalismin kehitys tapahtuu sangen epätasaisesti eri maissa. Muutenhan ei voi ollakaan tavaratuotannon vallitessa. Tästä seuraa eittämätön johtopäätös: sosialismi ei voi voittaa samanaikaisesti kaikissa maissa. Se voittaa ensi aluksi yhdessä maassa tai muutamissa maissa, muut maat jäävät joksikin ajaksi porvarillisiksi tahi esiporvarillisiksi. Tämän täytyy aiheuttaa ei ainoastaan kahnauksia, vaan myös muiden maiden porvariston suoranaisen pyrkimyksen sosialistisen valtion voitokkaan proletariaatin murskaamiseen. Näissä tapauksissa olisi sota meidän puoleltamme laillinen ja oikeutettu. Se olisi sotaa sosialismin puolesta, muiden kansojen vapauttamiseksi porvariston vallasta". (Lenin, „Proletaarisen vallankumouksen sotilaallinen ohjelma", „Lenin Instituutin julkaisuja", II vihko, s. 7.[85])

Näette siis, että tässä meillä on kokonaan toinen kanta. Kun Trotski lähti kapinaan pikku varauksin, joka lähensi häntä Kameneviin ja Zinovjeviin, ja väittäen, että proletaarinen valta sinänsä ei voi olla mitään erikoista, ellei ajoissa ehdi apua ulkopuolelta, niin Lenin sitävastoin lähti kapinaan varauksitta, väittäen, että proletaarisen vallan maassamme pitää tulla **tukikohdaksi**, jotta voitaisiin auttaa muiden maiden proletaareja vapautumaan porvariston ikeestä.

Näin siis bolshevikit lähtivät Lokakuun kapinaan, ja siksi siis Trotski ja Kamenev Zinovjevin kera pääsivät keskenään yhteisymmärrykseen Lokakuun vallankumouksen kymmenentenä vuonna.

Voitaisiin esittää vuoropuhelun muodossa keskustelu toisaalta Trotskin ja toisaalta Kamenevin ja Zinovjevin välillä oppositioblokkia muodostettaessa.

Kamenev ja Zinovjev sanovat Trotskille: „No niin, näettekös, hyvä toveri, me olimme kuitenkin loppujen lopuksi oikeassa, kun sanoimme, ettei olisi pitänyt lähteä Lokakuun kapinaan, että olisi pitänyt odottaa Perustavaa kokousta j.n.e. Nyt kaikki näkevät, että maa rappeutuu, valta rappeutuu, me kuljemme perikatoa kohti, eikä meillä synny mitään sosialismia. Ei olisi pitänyt lähteä kapinaan. Mutta te lähditte kapinaan vapaaehtoisesti. Te teitte suuren virheen".

Trotski vastaa heille: „Ei, hyvät kumppanit, te ette ole oikeudenmukaisia minua kohtaan. Kapinaan minä kylläkin lähdin, mutta miten minä lähdin, sen te unohditte sanoa. Minähän en lähtenyt kapinaan suoraan, vaan varauksella. (Y l e i s t ä n a u r u a.) Ja koska nyt on käynyt selville, ettei ulkopuolista apua ole mistään odotettavissa, niin on selvää, että

asiat menevät perikatoa kohti, kuten minä ennustinkin aikoinaan „Rauhan ohjelmassa"".

Zinovjev Kamenevin kanssa: „Niin se taitaa tosiaan olla. Me unohdimme tuon pikku varauksen. Nyt on selvää, että meidän blokkimme on aatteellisesti perusteltu". (Yleistä naurua. Suosionosoituksia.)

Näin on syntynyt opposition kanta, joka kieltää voittoisan sosialistisen rakennustyön mahdollisuuden maassamme.

Entä mitä tämä kanta merkitsee? Se merkitsee antautumista. Kenen edessä? Ilmeisesti maamme kapitalististen ainesten edessä. Ja kenen edessä vielä? Koko maailman porvariston edessä. Entä vasemmistofraasit, vallankumoukselliset eleet, — minne ne ovat joutuneet? Ne ovat haihtuneet jäljettömiin. Ravistelkaa lujasti meidän oppositiotamme, heittäkää pois vallankumoukselliset fraasit, niin te näette, että heillä piilee pohjimmaisena antautumiskanta. (Suosionosoituksia.)

Toinen. Kysymys proletariaatin diktatuurista. Onko meillä proletariaatin diktatuuri vai eikö ole? Kysymys tuntuu hieman kummalliselta. (Naurua.) Siitä huolimatta oppositio asettaa sen jokaisessa lausunnossaan. Oppositio sanoo, että meillä on käynnissä thermidorilainen rappeutuminen. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, ettei meillä ole proletariaatin diktatuuria, että sekä talous että politiikka meillä menevät nurin ja taantuvat, että me emme kulje sosialismia, vaan kapitalismia kohti. Se on tietysti kummallista ja typerää. Mutta oppositio pitää kiinni kannastaan.

Siinä, toverit, on vielä eräs mielipide-eroavaisuus. Siihen juuri pohjautuukin Trotskin tunnettu teesi Clémenceausta. Jos valta kerran on rappeutunut tai rappeutumassa, niin kannattaako sitä sääliä, puoltaa ja suojella? On selvää, ettei kannata. Jos tulee otollinen tilanne tämän vallan „pyyhkäisemiseksi“ pois, jos, sanokaamme, vihollinen pääsee 80 kilometrin päähän Moskovasta, niin eikö ole selvää, että silloin on käytettävä tilannetta hyväksi sellaisen vallan lakaisemiseksi pois ja uuden, clémenceaulaisen, s.o. trotskilaisen, vallan asettamiseksi tilalle.

On selvää, ettei tuollaisessa „kannanotossa“ ole mitään leniniläistä. Se on mitä puhtainta menshevismiä. Oppositio on vajonnut menshevismiin.

K o l m a s. **Kysymys työväenluokan blokista keskitalonpojan kanssa.** Oppositio on koko ajan salannut kielteisen kantansa tällaisen blokin ajatukseen. Sen ohjelma ja sen vastateesit eivät ole merkillepantavia niinkään paljon siltä kannalta, mitä niissä on sanottu, kuin siltä kannalta, mitä oppositio on yrittänyt salata työväenluokalta. Mutta löytyi henkilö, I. N. Smirnov, myöskin eräs opposition johtohenkilöitä, jolla riitti miehuutta sanoa totuus oppositiosta, vetää se päivänvaloon. Ja mitä osoittautui? Osoittautui, että me „menemme perikatoa kohti“, ja jos haluamme „pelastua“, niin meidän on rikottava suhteet keskitalonpoikaan. Ei erikoisen järkevää. Mutta selvää.

Tässäkin ovat opposition menshevistiset korvat vihdoinkin tulleet kaikkien näkyviin.

N e l j ä s. **Kysymys vallankumouksemme luonteesta.** Kun kerran kielletään sosialismin voittoisan rakentamisen mahdollisuus maassamme, kun sanotaan, ettei

meillä ole proletariaatin diktatuuria, kun kielletään työväenluokan ja talonpoikaiston välisen blokin välttämättömyys, niin mitä sitten jää jäljelle vallankumouksestamme, sen sosialistisesta luonteesta? On selvää, ettei siitä jää mitään, ei yhtään mitään. Proletariaatti tuli valtaan, vei porvarillisen vallankumouksen päätökseen, talonpoikaistolla ei ole enää mitään tekemistä vallankumouksen kanssa, koska se on jo saanut maat,—proletariaatti voi siis mennä tiehensä raivattuaan tilan muille luokille.

Siinä on teille opposition asenne, kun opposition katsomukset oikein perinjuurin tutkitaan.

Siinä on teille oppositiomme antautumiskannan kaikki juuret. Eihän bundilainen antautuja Abramovitsh turhaan ylistele sitä.

V i i d e s. **Kysymys leniniläisestä asenteesta siirtomaavallankumousten johtamisessa.** Lenin piti lähtökohtana sitä, että on ero imperialististen maiden ja sorrettujen maiden välillä, että on ero kommunismin politiikalla imperialismin maissa ja kommunismin politiikalla siirtomaissa. Ottaen lähtökohdaksi tämän eron hän sanoi jo sodan aikana, että isänmaan puolustamisen aate, joka on kommunismille sopimaton ja vastavallankumouksellinen aate imperialismin maissa, on täysin sovelias ja oikeutettu sorretuissa maissa, jotka käyvät vapaussotaa imperialismia vastaan.

Juuri sen tähden Lenin piti vississä vaiheessa ja vissiksi ajaksi mahdollisena blokin ja vieläpä liitonkin muodostamista siirtomaiden kansallisen porvariston kanssa, jos se taistelee imperialismia vastaan ja jos se ei estä kommunisteja kasvattamasta työläisiä ja talonpoikaisköyhälistöä kommunismin hengessä.

Opposition syntiinlankeemuksena tässä on se, että se sanoutuu lopullisesti irti tuosta Leninin kannasta luisuen II Internationalen kannalle, joka kieltää niiden vallankumouksellisten sotien tukemisen tarkoituksenmukaisuuden, joita siirtomaat käyvät imperialismia vastaan. Täten juuri ovatkin selitettävissä kaikki ne kovanonnen kolaukset, joita oppositiomme on saanut kokea Kiinan vallankumousta koskevassa kysymyksessä.

Siinä on teille vielä eräs mielipide-eroavaisuus.

Kuudes. Kysymys yhteisrintamataktiikasta maailman työväenliikkeessä. Opposition syntiinlankeemuksena tässä on se, että se sanoutuu irti leniniläisestä taktiikasta kysymyksessä työväenluokan miljoonajoukkojen valloittamisesta aste asteelta kommunismin puolelle. Työväenluokan miljoonajoukot vallataan kommunismin puolelle ei ainoastaan sillä ehdolla, että puolueen politiikka on oikeaa. Puolueen oikea politiikka on suuri asia, mutta se ei vielä ole läheskään kaikki. Sitä varten, että työväenluokan miljoonajoukot siirtyisivät kommunismin puolelle, sitä varten on välttämätöntä, että joukot tulisivat itse omasta kokemuksestaan vakuuttuneiksi, että kommunismin politiikka on oikeaa politiikkaa. Ja siihen, että joukot tulisivat vakuuttuneiksi, tarvitaan aikaa, siihen tarvitaan puolueen taidokasta ja taitavaa työtä joukkojen saamiseksi omalle kannalleen, tarvitaan puolueen taidokasta ja taitavaa työtä miljoonajoukkojen saamiseksi vakuuttuneiksi siitä, että sen politiikka on oikeaa.

Me olimme aivan oikeassa vuoden 1917 huhtikuussa, sillä me tiesimme, että asiat kulkevat porva-

riston kukistamista ja Neuvostovallan pystyttämistä kohti. Mutta me emme silti silloin vielä kehoittaneet työväenluokan laajoja joukkoja kapinaan porvariston valtaa vastaan. Minkä takia? Sen takia, että joukoilla ei vielä ollut mahdollisuutta vakuuttautua meidän ehdottomasti oikean politiikkamme oikeellisuudesta. Vasta sitten, kun pikkuporvarilliset eserrä- ja menshevikkipuolueet olivat pilanneet lopullisesti maineensa vallankumouksen peruskysymyksissä, vasta sitten, kun joukot alkoivat tulla vakuuttuneiksi siitä, että meidän politiikkamme on oikeaa, vasta sitten me johdimme joukot kapinaan. Ja juuri siksi, että me johdimme joukot oikeaan aikaan kapinaan, juuri siksi me saimme silloin voiton.

Siinä juuri ovat yhteisrintama-aatteen juuret. Oikeastaan sitä varten Lenin onkin ottanut käytäntöön yhteisrintamataktiikan, että kapitalistimaiden työväenluokan miljoonajoukoille, joihin on tarttunut sosialidemokraattisen sovittelupolitiikan ennakkoluuloja, tehtäisiin helpommaksi tulla omasta kokemuksestaan huomaamaan kommunistien politiikan oikeellisuus ja siirtyä kommunismin puolelle.

Opposition syntiinlankeemuksena on se, että se kieltää kokonaan tämän taktiikan. Ollessaan yhteen aikaan viehättynyt, tyhmästi ja järjettömästi viehättynyt yhteisrintamataktiikkaan, se tervehti kaikin tavoin sopimuksentekoa Pääneuvoston kanssa Englannissa olettaen, että tämä sopimus muodostuu „erääksi vakavimmista rauhan takeista“, „erääksi vakavimmista takeista interventiota vastaan“, erääksi mitä vakavimmista keinoista „tehdä reformismi Euroopassa vaarattomaksi“ (kts. Zinovjevin selostusta NKP(b):n

XIV edustajakokouksessa). Mutta petyttyään katkerasti toiveissaan saada reformismi „vaarattomaksi“ Purcellien ja Hiksien avulla se on sitten mennyt toiseen äärimmäisyyteen kieltäen kokonaan yhteisrintamataktiikan aatteen.

Tässä on teille, toverit, vielä eräs mielipide-eroavaisuus, joka todistaa opposition täydellistä luopumista leniniläisestä yhteisrintamataktiikasta.

S e i t s e m ä s. **Kysymys leniniläisestä puolueisuudesta, leniniläisestä yhtenäisyydestä NKP(b):ssa ja Kominternissa.** Oppositio tekee tässä täydellisen pesäeron leniniläisestä kannasta organisatiokysymyksessä asettuen toisen puolueen perustamisen kannalle, uuden Internationalen perustamisen kannalle.

Tässä on teille seitsemän peruskysymystä, jotka todistavat sitä, että oppositio on kaikissa näissä kysymyksissä luisunut menshevismiin.

Voidaanko näitä opposition menshevistisiä katsantokantoja pitää yhteensoveltuvina puolueemme ideologian kanssa, puolueemme ohjelman kanssa, sen taktiikan kanssa, Kominternin taktiikan ja leninismin organisatioasenteen kanssa?

Ei missään tapauksessa, ei hetkeksikään!

Te saatatte sanoa: miten meillä on saattanut syntyä tuollainen oppositio, missä piilevät sen yhteiskunnalliset juuret? Mielestäni opposition yhteiskunnalliset juuret piilevät siinä tosiasiassa, että kehitysoloissamme kaupunkien pikkuporvarilliset kerrokset köyhtyvät, ne piilevät näiden väestökerrosten tyytymättömyydessä proletariaatin diktatuurin järjestelmään, näiden väestökerrosten pyrkimyksessä muuttaa

tätä järjestelmää, „parantaa“ sitä porvarillisen demokratian pystyttämisen hengessä.

Olen jo ylempänä sanonut, että meidän etenemisliikkeemme tuloksena, meidän teollisuutemme kasvun tuloksena, sosialististen talousmuotojen ominaispainon kasvun tuloksena pikkuporvariston, erityisesti kaupunkilaisporvariston eräs osa köyhtyy ja painuu pohjaan. Oppositio ilmentää näiden kerrosten napinaa ja tyytymättömyyttä proletaarisen vallankumouksen järjestelmään.

Sellaiset ovat opposition yhteiskunnalliset juuret.

4. Kuinka edelleen?

Miten on edelleen meneteltävä opposition suhteen?

Ennen kuin siirryn tähän kysymykseen, haluaisin kertoa teille, miten kävi eräässä kokeilussa ryhtyä yhteistyöhön Trotskin kanssa, jonka Kamenev teki vuonna 1910. Se on varsin mielenkiintoinen juttu. Sitä suuremmalla syyllä, kun se voisi antaa meille tavallaan avaimen siihen, että asetettu kysymys otettaisiin oikealta kannalta. Vuonna 1910 oli Keskuskomiteamme täysistunto ulkomailla. Se käsitteli kysymyksen bolshevikkien suhteista menshevikkeihin, muun muassa Trotskiin (me olimme silloin osa samasta, menshevikkien kanssa yhteisestä puolueesta, ja nimitimme itseämme sen fraktioksi). Täysistunto asettui sovinnon teon kannalle menshevikkien suhteen, siis myöskin Trotskin suhteen, vastoin Leninin kantaa, Leninin vastustaessa sitä. Lenin jäi vähemmistöön. Entä Kamenev? Kamenev otti ryhtyäkseen yhteistoimintaan Trotskin kanssa. Eikä hän ryhtynyt

tähän yhteistoimintaan Leninin tietämättä ja ilman hänen suostumustaan, sillä Lenin halusi todistaa Kameneville kokemusperäisesti, miten vahingollista ja sopimatonta on yhteistoiminta Trotskin kanssa bolshevismia vastaan.

Kuulkaapa, miten Kamenev kertoo siitä:

„Vuonna 1910 fraktiomme enemmistö teki yrityksen sopia ja saada aikaan sovinnon tov. Trotskin kanssa. Vladimir Iljitsh vastusti jyrkästi tätä yritystä ja aivan kuin „rangaistukseksi" siitä, että minä niin sitkeästi yritin saada sovintoa aikaan Trotskin kanssa, hän vaatimalla vaati, että Keskuskomitea lähettäisi juuri minut edustajakseen tov. Trotskin sanomalehden toimitukseen. Syksyyn mennessä vuonna 1910 — työskenneltyäni joitakin kuukausia tuossa toimituksessa — tulin vakuuttuneeksi siitä, että Vladimir Iljitsh on oikeassa suhtautuessaan kielteisesti minun „sovittelevaan" kantaani, ja hänen suostumuksellaan minä jäin pois tov. Trotskin lehden toimituksesta. Meidän silloinen suhteiden katkomisemme tov. Trotskiin merkittiin useissa jyrkkäsanaisissa kirjoituksissa puolueen Pää-äänenkannattajassa. Juuri silloin Vladimir Iljitsh kehoittikin minua kirjoittamaan kirjasen, jossa tehtäisiin yhteenveto erimielisyyksistämme sekä menshevikkilikvidaattorien että tov. Trotskin kanssa. „Te kokeilitte sovinnontekoa bolshevisminvastaisten ryhmäkuntien kaikkein vasemmistolaisimman (trotskilaisen) sivustan kanssa, te tulitte vakuuttuneeksi sovinnon mahdottomuudesta, juuri teidän siis onkin kirjoitettava kirjanen yhteenvedoksi", sanoi Vladimir Iljitsh minulle. Luonnollisesti Vladimir Iljitsh vaati erikoisesti sitä, että juuri bolshevismin ja sen, mitä me silloin nimitimme trotskilaisuudeksi, välisistä suhteista olisi kaikki sanottu... aivan selväksi". (L. Kamenevin esipuhe kirjaseensa „Kaksi puoluetta".)

Entä minkälaiset tulokset siitä saatiin? Kuunnelkaa edelleen:

„Kokemus yhteistyöstä Trotskin kanssa, — uskallan väittää, että minä kokeilin sitä aivan vilpittömästi, jota Trotskin nyt hyväkseen käyttämät kirjeeni ja yksityiskeskusteluni vain

todistavatkin,— osoitti, että sovittelunhalu vie väkisin likvidaattoruuden puolustamiseen, että se johtaa kokonaan viimeksimainitun kannalle". (L. Kamenev, „Kaksi puoluetta".)

Ja edelleen:

„O, jos „trotskilaisuus" olisi päässyt voitolle mielialana puolueessa, — mikä vapaus se olisikaan likvidaattoruudelle, otzovismille, kaikille puoluetta vastaan sotiville suuntauksille" (sama).

Siinä on teille, toverit, kokemus yhteistyöstä Trotskin kanssa. (Ä ä n i: „Opettavaista kokemusta".) Tämän kokeen tulokset Kamenev esitti silloin erikoisessa kirjasessa, joka ilmestyi vuonna 1911 nimellä „Kaksi puoluetta". En epäile sitä, etteikö tämä kirjanen ollut suureksi hyödyksi kaikille niille tovereille, joilla vielä oli harhakuvia yhteistoiminnasta Trotskin kanssa.

Ja nyt teen tällaisen kysymyksen: eiköhän Kamenev yrittäisi kirjoittaa vielä toisen kirjasen, samalla otsakkeella „Kaksi puoluetta", tästä nykyisestä yhteistyökokemuksestaan Trotskin kanssa? (Y l e i s t ä n a u r u n h o h o t u s t a. S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Ehkäpä se olisi hyödyksi. Tietenkään en voi antaa Kameneville takeita siitä, ettei Trotski nyt, samoin kuin silloinkin, käyttäisi hänen kirjeitään ja intiimejä keskustelujaan häntä vastaan. (Y l e i s t ä n a u r u a.) Mutta tuskinpa sitä kannattaa pelätä. Joka tapauksessa tässä on tehtävä valinta: joko pelko, että Trotski käyttää hyväkseen Kamenevin kirjeitä ja päästää julkisuuteen tämän salaiset keskustelut Trotskin kanssa, ja silloin on vaara jäädä pois puolueesta, tahi on heitettävä pois kaikenlainen pelko ja jäätävä puolueeseen.

Näin on nyt kysymys, toverit: jompikumpi.

Sanotaan, että oppositiolla on aikomus esittää edustajakokoukselle jonkinlainen ilmoitus siitä, että se, oppositio, alistuu ja tulee alistumaan kaikkiin puolueen päätöksiin (ääni: „Samatenko kuin lokakuussa 1926?"), laskee hajalle ryhmänsä (ääni: „Sen me olemme kuulleet jo kahdesti!") ja tulee puolustamaan näkökantojaan, joista se ei luovu (ääniä: „Ohoo". „Ei, sitten on parempi, että me itse hajoitamme heidät!"), puolueen sääntöjen puitteissa. (Ääniä: „Pikku varauksin siis". „Ei meillä puitteet ole kumista".)

Luulen, toverit, ettei siitä tuumasta tule mitään. (Ääniä: „Oikein!". Jatkuvia suosionosoituksia.) Meillä, toverit, on myös eräänlaista kokemusta ilmoituksista (suosionosoituksia), eräänlaista kokemusta kahdesta ilmoituksesta (ääniä: „Oikein!"), lokakuun 16 päivältä 1926 ja elokuun 8 päivältä 1927. Mihin tuloksiin tämä kokemus on johtanut? Vaikka en aiokaan kirjoittaa kirjasta „Kaksi puoluetta", niin silti rohkenen sanoa, että tämä kokemus on johtanut mitä kielteisimpiin tuloksiin (ääniä: „Oikein!"), puolueen pettämiseen kahteen kertaan ja puoluekurin höltymiseen. Mitä perusteita oppositiolla nyt on vaatia meiltä, että me, suuren puolueen edustajakokous, Leninin puolueen edustajakokous, voisimme tällaisen kokemuksen jälkeen uskoa heihin pelkkien sanojen perusteella? (Ääniä: „Se olisi tyhmästi tehty". „Kuka uskoo, siihen kolahtaa".)

Sanotaan, että he asettavat niinikään kysymyksen erotettujen ottamisesta takaisin puolueeseen. (Ääniä: „Siitä ei tule mitään". „Menkööt menshevistiseen

suohon".) Minun nähdäkseni ei siitäkään tule mitään. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Minkä tähden puolue erotti Trotskin ja Zinovjevin? Sen tähden, että he ovat koko puoluevastaisen oppositiopuuhan järjestäjiä (ääniä: „Oikein!"), sen tähden, että he asettivat päämääräkseen rikkoa puolueen lait, sen tähden, että he luulivat liian suuria itsestään, ettei heihin uskalleta koskea, sen tähden, että he tahtoivat luoda itselleen aatelisaseman puolueessa.

Mutta haluaisimmeko me, että puolueessa olisi etuoikeutettuja aatelismiehiä ja talonpoikia, jotka olisivat vailla näitä etuoikeuksia? Ryhtyisimmekö me, bolshevikit, jotka olemme kitkeneet pois aatelissäädyn juuriaan myöten, nyt palauttamaan sitä puolueessamme? (Suosionosoituksia.)

Te kysytte: minkä tähden me erotimme Trotskin ja Zinovjevin puolueesta? Sen tähden, että me emme halua pitää puolueessa aatelismiehiä. Sen tähden, että meillä puolueessa on yksi ainoa laki, ja kaikilla puolueen jäsenillä on samat oikeudet. (Huutoja: „Oikein!". Jatkuvia suosionosoituksia.)

Jos oppositio haluaa pysyä puolueessa, niin alistukoon puolueen tahtoon, sen lakeihin, sen määräyksiin varauksitta ja kieräilemättä. Ellei se halua sitä, niin menköön sinne, missä se voi vapaammin olla. (Ääniä: „Oikein!". Suosionosoituksia.) Me emme halua säätää emmekä säädä mitään uusia lakeja, joissa olisi helpotuksia oppositiolle. (Suosionosoituksia.)

Tiedustellaan ehtoja. Meillä on vain yksi ehto: opposition pitää riisuutua aseista kokonaan ja täy-

dellisesti, sekä aatteellisessa että organisatoorisessa mielessä. (Huutoja: „Oikein!". Jatkuvia suosionosoituksia.)

Sen on luovuttava bolshevisminvastaisista katsomuksistaan avoimesti ja vilpittömästi, koko maailman nähden. (Huutoja: „Oikein!". Jatkuvia suosionosoituksia.)

Sen on tuomittava tekemänsä virheet, virheet, jotka ovat muodostuneet rikokseksi puoluetta kohtaan, ja tehtävä se avoimesti ja vilpittömästi, koko maailman edessä.

Sen on luovutettava meille solunsa, jotta puolueella olisi mahdollisuus laskea ne hajalle viimeistä myöten. (Huutoja: „Oikein!". Jatkuvia suosionosoituksia.)

Joko niin, tahi menkööt tiehensä puolueesta. Ja elleivät lähde itse, niin me ajamme heidät pois. (Huutoja: „Oikein!". Jatkuvia suosionosoituksia.)

Näin, toverit, on asianlaita opposition suhteen.

IV
YLEINEN YHTEENVETO

Minä lopetan, toverit.

Minkälainen on yleinen yhteenveto selostuskaudelta? Yhteenveto on seuraava:

1) me olemme saaneet säilytetyksi rauhan meitä ympäröivien valtioiden kanssa valtavista vaikeuksista huolimatta, „suurvaltojen" porvariston provokatoorisista hyökkäilyistä huolimatta;

2) me olemme lujittaneet Neuvostoliiton työväenluokan liittoyhteyttä imperialististen maiden ja

siirtomaiden työläisten kanssa lukuisista esteistä huolimatta, lahjottavan satasuisen porvarillisen lehdistön harjoittamasta parjaustulvasta huolimatta;

3) me olemme nostaneet proletaarisen diktatuurin arvovaltaa työtätekevien miljoonajoukkojen keskuudessa kaikissa maanosissa;

4) puolueena me olemme auttaneet Kominternia ja sen jaostoja lujittamaan vaikutustaan maailman kaikissa maissa;

5) me olemme tehneet kaiken, mitä yksi puolue suinkin tehdä voi, maailman vallankumousliikkeen kehittämiseksi ja jouduttamiseksi;

6) me olemme kohottaneet sosialistista teollisuuttamme nostaen sen kehitysvauhdin ennätystasolle ja lujittaen sen hegemonian koko kansantaloudessa;

7) me olemme luoneet liittoyhteyden sosialistisen teollisuuden ja talonpoikaistalouden välillä;

8) me olemme lujittaneet työväenluokan liittoa keskitalonpojan kanssa nojautuen köyhälistöön;

9) me olemme lujittaneet proletariaatin diktatuuria maassamme vihamielisestä kansainvälisestä ympäristöstä huolimatta ja näyttäneet kaikkien maiden työläisille, että proletariaatti ei osaa ainoastaan hävittää kapitalismia, vaan myöskin rakentaa sosialismia;

10) me olemme lujittaneet puoluetta, suojanneet leninismin ja lyöneet hajalle opposition.

Sellainen on yleinen yhteenveto.

Mikä on johtopäätös? Johtopäätös on se, että me olemme oikealla tiellä, että puolueemme politiikka on oikea. (Ääniä: „Oikein!". Suosionosoituksia.)

Ja tästä taas seuraa, että tätä tietä kulkien me pääsemme aivan varmasti sosialismin voittoon maassamme, sosialismin voittoon kaikissa maissa. (*Jatkuvia suosionosoituksia.*)

Se ei vielä merkitse, ettei meillä tulisi olemaan vaikeuksia tiellämme. Vaikeuksia tulee olemaan. Mutta me emme pelkää niitä, sillä me olemme vallankumouksen tulessa karaistuneita bolshevikkeja.

Vaikeuksia tulee olemaan. Mutta me voitamme ne, samoin kuin olemme voittaneet tähänkin saakka, sillä me olemme bolshevikkeja, jotka raudanluja Leninin puolue on takonut taistelemaan vaikeuksia vastaan ja voittamaan ne eikä ruikuttamaan ja valittamaan.

Ja juuri sen tähden, kun me olemme bolshevikkeja, me voitamme varmasti.

Toverit! Eteenpäin — kommunismin voittoon maassamme, kommunismin voittoon koko maailmassa! (*Myrskyisiä ja jatkuvia suosionosoituksia. Kaikki nousevat seisomaan ja osoittavat kunniaa toveri Stalinille. Lauletaan „Internationale“.*)

LOPPULAUSUNTO KESKUSKOMITEAN POLIITTISEEN TOIMINTASELOSTUKSEEN

joulukuun 7 pnä

Toverit! Lukuisien edustajien puheiden jälkeen ei minulle ole jäänyt paljon sanottavaa. Jevdokimovin ja Muralovin puheista minulla ei ole sanottavana mitään oleellista, koska ne eivät sisällä aineistoa sitä varten. Heistä voitaisiin vain sanoa, että: antakoon Allah heille heidän syntinsä anteeksi, sillä he eivät itsekään tiedä, mitä jaarittelevat. (Naurua, suosionosoituksia.) Haluaisin pysähtyä Rakovskin puheeseen ja erityisesti Kamenevin puheeseen, joka oli kaikkein farisealaisin ja kaikkein valheellisin kaikista oppositiolaisten pitämistä puheista. (Ääniä: „Oikein!“.)

I

RAKOVSKIN PUHEESTA

a) Ulkopolitiikasta. Mielestäni Rakovski aivan suotta kosketteli täällä sodan ja ulkopolitiikan kysymystä. Kaikki tietävät, että Moskovan konferenssissa Rakovski puhui tyhmyyksiä sotaa koskevasta kysymyksestä. Hän tuli tänne ja otti puheenvuoron nähtävästi korjatakseen tekemänsä tyhmyyden. Mutta

tuloksena oli vieläkin suurempi tyhmyys. (Naurua.) Mielestäni Rakovskin olisi ollut viisainta olla vaiti ulkopolitiikasta.

b) **Vasemmasta ja oikeasta.** Rakovski väittää, että oppositio on vasemmistosektori puolueessamme. Sitähän jo hevosetkin nauravat, toverit. Poliittisesti vararikkoutuneet esittävät tällaisia väitteitä nähtävästi lohduttaakseen itseään. On todistettu, että oppositio on menshevistinen sivusta puolueessamme, että oppositio on luisunut menshevismiin, että oppositio on objektiivisesti muodostunut porvarillisten ainesten aseeksi. Kaikki se on todistettu moneen kertaan. Mitä puhetta tässä voi olla opposition vasemmistolaisuudesta? Missä on kuultu, että menshevistinen ryhmä, joka on objektiivisesti muodostunut „kolmannen voiman", porvarillisten ainesten aseeksi, että sellainen ryhmä olisi enemmän vasemmalla kuin bolshevikit? Eikö ole selvää, että oppositio on oikeistolainen, menshevistinen sivusta NKP(b):ssa?

Rakovski on näköjään mennyt kokonaan sekaisin ja sekoittanut, mikä on oikea ja mikä vasen. Muistakaapa Gogolin Selifania: „Voi, sinua, mustakinttu... Et tiedä edes, missä on oikea ja missä vasen!".

c) **Opposition tarjoamasta avusta.** Rakovski sanoo, että oppositio on valmis tukemaan puoluetta, jos imperialistit hyökkäävät kimppuumme. Kas vaan, kuinka suurta armeliaisuutta! He, piskuinen ryhmä, joka käsittää tuskin puoli prosenttia puolueestamme, he lupaavat armollisesti meille apua, jos imperialistit hyökkäävät maamme kimppuun. Me emme luota teidän apuunne emmekä me sitä tarvitse! Me pyydämme teiltä vain yhtä: älkää häiritkö meitä, lakatkaa häi-

ritsemästä meitä! Kaiken muun me teemme itsekin, siitä voitte olla varmoja. (Ääniä: „Oikein!". Suosionosoituksia.)

d) „Hälyyttäjistä". Rakovski sanoo edelleen, että oppositio hälyyttää meille vaaroista ja vaikeuksista, maamme „perikadosta". On siinä tosiaankin „hälyyttäjiä", jotka pelastavat puoluetta „perikadosta", vaikka itse tuhoutuvat ja ovat todella pelastuksen tarpeessa! Itse tuskin pysyvät jaloillaan, mutta pyrkivät pelastamaan toisia! Eikö se olekin naurettavaa, toverit? (Naurua.)

Kuvitelkaa pientä venhettä, joka hädin tuskin pysyy merenpinnalla ja on uppoamaisillaan, ja kuvitelkaa oivallista laivaa, joka halkoo mahtavasti aaltoja ja etenee varmasti tietään. Mitä sanoisitte, jos tuo vähäinen venhe pahanen tuppautuisi pelastamaan suurta höyrylaivaa? (Naurua.) Sehän olisi enemmän kuin naurettavaa, eikö totta? Juuri sellaisessa asemassa ovat nyt nämä oppositioon kuuluvat „hälyyttäjämme". He hälyyttävät meille vaaroista, vaikeuksista, „perikadosta" ja kaikesta muusta, mistä tahansa, vaikka itse painuvat pohjaan, huomaamatta sitä, että he ovat jo vajonneet pohjaan.

Puhuessaan itsestään „hälyyttäjinä" oppositiolaiset haluavat siten päästä johtamaan puoluetta, työväenluokkaa, koko maata. Kysytään, millä perusteella? Ovatko he, oppositiolaiset, sitten näyttäneet todella pystyvänsä johtamaan yleensä jotakin, puhumattakaan puolueen, luokan, koko maan johtamisesta? Eikö tosiasia ole se, että oppositio, jonka johdossa ovat sellaiset miehet kuin Trotski, Zinovjev ja Kamenev, on nyt jo kaksi vuotta johtanut ryhmäänsä ja tätä ryhmäänsä

johtaessaan opposition johtomiehet ovat vieneet sen lopulliseen tuhoon? Eikö tosiasia ole se, että oppositio on näiden kahden vuoden aikana johtanut ryhmäänsä tappiosta toiseen? Mitä muuta tämä osoittaa, ellei sitä, että opposition johtohenkilöt ovat osoittautuneet kelpaamattomiksi, että heidän johtonsa on ollut tappiollista johtamista eikä voittoon vievää? Mutta kun kerran opposition johtohenkilöt ovat osoittautuneet kelvottomiksi pienessä asiassa, niin mitä perusteita on luulla, että he osoittautuisivat kykeneviksi suuressa? Vai eikö ole selvää, että sellaisille miehille, jotka ovat kärsineet vararikon pientä ryhmää johtaessaan, ei kukaan voi uskoa niin suurta johtamistehtävää kuin puolueen, työväenluokan, koko maan johtamista?

Sitä eivät meidän „hälyyttäjämme" halua ymmärtää.

II

KAMENEVIN PUHEESTA

Siirryn käsittelemään Kamenevin puhetta. Tämä puhe on kaikkein valheellisin, kaikkein farisealaisin, kaikkein petollisin ja huijarimaisin kaikista oppositiolaisten puheista, joita täällä, tältä puhujalavalta on pidetty. (Ääniä: „Se on totta!". Suosionosoituksia.)

a) **Kaksi naamaa samassa persoonassa.** Ensi töikseen Kamenev ryhtyi puheessaan peittämään jälkiä. Puolueen edustajat puhuivat täällä puolueemme saavutuksista, rakennustyömme menestyksistä, työmme parantumisesta j.n.e. Edelleen he puhuivat oppositiolaisten menshevistisestä syntiinlankeemisesta, siitä, että nämä ovat luisuneet menshevismiin kieltäessään

sosialismin menestyksellisen rakentamisen mahdollisuuden maassamme, kieltäessään proletariaatin diktatuurin olemassaolon Neuvostoliitossa, kieltäessään työväenluokan ja keskitalonpojan välisen liittopolitiikan tarkoituksenmukaisuuden, levittäessään parjausta thermidorista j.n.e. He puhuivat vihdoin siitä, että opposition tuollaiset katsantokannat eivät sovi yhteen puolueeseemme kuulumisen kanssa, että opposition on luovuttava näistä menshevistisistä katsomuksistaan, jos se haluaa jäädä puolueeseen.

Ja kuinka kävi? Kamenev ei löytänyt mitään sen järkevämpää kuin kiertää nämä kysymykset, peittää jälkiä ja mennä ohi. Häneltä vaaditaan vastausta ohjelmamme, politiikkamme ja rakennustyömme tärkeimpiin kysymyksiin. Mutta hän kiertää ne, aivan kuin ne eivät häntä koskisikaan. Voidaanko tätä Kamenevin menettelyä sanoa vakavaksi suhtautumiseksi asioihin? Miten tämä opposition menettely on selitettävissä? Se voidaan selittää vain yhdellä tavalla: vain haluksi pettää puoluetta, turruttaa sen valppautta, puijata vielä kerran puoluetta.

Oppositiolla on kaksi naamaa: toinen farisealaisesti mielistelevä, toinen — menshevistis-vastavallankumouksellinen. Kun puolue painostaa sitä ja vaatii sitä luopumaan ryhmätoiminnasta ja hajoituspolitiikasta, niin se näyttää puolueelle farisealaisen mielistelevän naamansa. Mutta kun se alkaa vedota epäproletaarisiin voimiin, kun se alkaa vedota „katuaineksiin“ puoluetta vastaan, Neuvostovaltaa vastaan, niin se näyttää menshevistis-vastavallankumouksellisen naamansa. Nyt, kuten näette, se kääntyy meihin näyttäen farisealaista mielistelevää naamaansa, halu-

ten pettää vielä kerran puoluetta. Senpä tähden Kamenev koettikin peittää jälkiä kiertäen erimielisyyksiemme tärkeimmät kysymykset. Voidaanko sietää edelleen tätä kaksinaisuutta, tätä kaksinaamaisuutta?

Jompikumpi: joko oppositio haluaa puhua puolueen kanssa vakavasti, — ja silloin sen on riisuttava naamionsa; tahi se aikoo säilyttää edelleenkin kahdet kasvonsa, mutta silloin sen on jäätävä pois puolueesta. (Ääniä: „Oikein!".)

b) **Bolshevismin perinnäistavoista.** Kamenev uskottelee, ettei puolueemme perinnäistapoihin, bolshevismin perinnäistapoihin, kuulu se, että puolueen jäseneltä voitaisiin vaatia luopumista joistakin katsomuksista, jotka eivät sovi yhteen puolueemme ideologian kanssa, ohjelmamme kanssa. Pitääkö se paikkansa? Ei tietenkään. Enemmänkin, se on valhetta, toverit!

Vai eikö tosiasia ole se, että me kaikki, yhdessä Kamenevin kanssa, erotimme puolueesta Mjasnikovin ja mjasnikovilaiset? Minkä takia me heidät erotimme? Sen takia, että heidän menshevistiset katsomuksensa eivät soveltuneet yhteen puolueen katsomusten kanssa.

Eikö tosiasia ole se, että me kaikki, yhdessä Kamenevin kanssa, erotimme puolueesta „työläisopposition" erään osan? Minkä takia me sen erotimme? Sen takia, että sen menshevistiset katsomukset eivät soveltuneet yhteen puolueemme katsomusten kanssa.

Entä mistä syystä Ossovski ja Dashkovski erotettiin puolueesta? Minkä takia Maslov, Ruth Fischer, Katz ja muut erotettiin Kominternista? Sen takia, että

heidän katsomuksensa eivät soveltuneet yhteen Kominternin ideologian, NKP(b):n ideologian kanssa.

Meidän puolueemme ei olisi leniniläinen puolue, jos se pitäisi sallittavana leniniläisvastaisten ainesten kuulumisen järjestöihimme. Miksei siinä tapauksessa otettaisi puolueeseemme menshevikkejäkin? Miten on meneteltävä niiden henkilöiden suhteen, jotka kuuluen puolueeseemme ovat luisuneet menshevismiin ja propagoivat leniniläisvastaisia katsantokantojaan? Mitä yhteistä voi olla leniniläisen puolueen ja tuollaisten henkilöiden välillä? Kamenev parjaa puoluettamme, hän sanoutuu irti puolueemme perinteistä, hän sanoutuu irti bolshevismin perinteistä, kun hän väittää, että puolueessamme voidaan sietää henkilöitä, jotka tunnustavat ja saarnaavat menshevistisiä katsantokantoja. Ja juuri sen tähden, kun Kamenev ja hänen mukanaan koko oppositio polkee jalkoihinsa puolueemme vallankumoukselliset perinnäistavat, — juuri sen takia puolue asettaa kysymyksen niin, että opposition on luovuttava leniniläisvastaisista katsomuksistaan.

c) **Opposition näennäinen periaatteellisuus.** Kamenev uskottelee, että hänen ja muiden oppositiolaisten on vaikea luopua katsantokannoistaan, sillä he ovat tottuneet bolshevistisesti puolustamaan kantaansa. Hän sanoo, että oppositio menettelisi periaatteettomasti, jos se luopuisi katsantokannoistaan. Siis ikään kuin opposition johtohenkilöt olisivat peräti periaatteellista väkeä. Pitääkö se paikkansa, toverit? Pitävätkö he, nämä opposition johtohenkilöt, todellakin periaatteitaan, katsantokantojaan ja vakaumuksiaan niin suuressa arvossa? Ei se siltä näytä, toverit. Ei

se siltä näytä, kun katsomme asiaa oppositioblokin muodostumishistorian kannalta. (N a u r u a.) Asia on aivan päinvastoin. Historia osoittaa ja tosiasiat osoittavat, että kukaan ei ole vielä hyppinyt niin keveästi yksistä periaatteista toisiin, kukaan ei ole vielä ennen vaihdellut niin helposti ja vapaasti katsantokantojaan kuin oppositiomme johtohenkilöt. Miksi he eivät voisi nytkin luopua katsantokannoistaan, kun puolueen edut sitä vaativat?

Tässä muutamia esimerkkejä trotskilaisuuden historiasta.

On tunnettua, että kootessaan puolueen rivejä Lenin kutsui koolle vuonna 1912 bolshevikkien konferenssin Prahaan. On tunnettua, että tällä konferenssilla oli mitä valtavin merkitys puolueemme historiassa, sillä se veti rajaviivan bolshevikkien ja menshevikkien välille ja yhdisti bolshevistiset järjestöt kautta maan yhtenäiseksi bolshevistiseksi puolueeksi.

On tunnettua, että samana vuonna 1912 pidettiin Trotskin johtaman Elokuun blokin menshevistinen neuvottelukokous. Edelleen on tunnettua, että tämä neuvottelukokous julisti sodan bolshevikkien konferenssille ja kehoitti työväenjärjestöjä likvidoimaan Leninin puolueen. Mistä Trotskin Elokuun blokin neuvottelukokous syytti silloin Prahassa pidettyä bolshevikkien konferenssia? Kaikista kuolemansynneistä. Se syytti sitä vallananastuksesta, lahkolaisuudesta, „valtiokumouksen“ järjestämisestä puolueessa ja piru ties mistä kaikesta.

Elokuun blokin neuvottelukokous sanoi silloin Prahassa pidetystä bolshevikkien konferenssista II Internationalelle osoittamassaan julkilausumassa näin:

„Neuvottelukokous lausuu julki, että tuo konferenssi (bolshevikkien konferenssi Prahassa vuonna 1912. **J. St.**) **on sen henkilöryhmän,** joka on aivan tahallaan vienyt puoluetta kahtiajakoon, **avoin yritys anastaa puolueen lippu,** ja neuvottelukokous lausuu syvän valittelunsa sen johdosta, että muutamat puoluejärjestöt ja toverit ovat joutuneet tämän **petoksen** uhriksi ja ovat siten edesauttaneet **Leninin lahkokunnan** hajoitus- ja vallankaappauspolitiikkaa. Neuvottelukokous lausuu vakaumuksenaan, että kaikki puoluejärjestöt Venäjällä ja ulkomailla tulevat protestoimaan **suoritettua valtiokumousta vastaan, eivät tunnusta** konferenssin valitsemia keskuselimiä ja tulevat kaikin keinoin edistämään yhtenäisyyden palauttamista puolueessa kutsumalla koolle todellisen yleisen puoluekonferenssin". (Elokuun blokin II Internationalelle esittämästä julkilausumasta, joka julkaistiin „Vorwärts" lehdessä maaliskuun 26 pnä 1912.)

Kuten näette, siinä on mitä vain: sekä Leninin lahkokunta, vallankaappaus että „valtiokumous" puolueessa.

Ja kuinka kävi? Kului muutamia vuosia, — ja Trotski luopui näistä katsantokannoistaan bolshevikkipuolueeseen nähden. Eikä ainoastaan luopunut, vaan tulipa mahallaan ryömien bolshevikkipuolueeseen liittyen siihen yhdeksi sen aktiivijäsenistä. (N a u r u a.) Mitä syytä on kaiken tämän jälkeen luulla, etteivät Trotski ja trotskilaiset voisi vielä kerran luopua puolueemme thermidorilaispyrkimyksiä, vallankaappausta y.m.s. koskevista katsantokannoistaan?

Toinen esimerkki samalta alalta.

On tunnettua, että vuoden 1924 lopulla Trotski julkaisi kirjasen nimellä „Lokakuun opetuksia". On tunnettua, että tässä kirjasessa Trotski luonnehti Kamenevin ja Zinovjevin puolueemme puolittain menshevistiseksi oikeistosivustaksi. On tunnettua, että Trotskin kirjanen aiheutti kokonaisen väittelyn puoluees-

samme. Ja kuinka kävi? Kului kaiken kaikkiaan vain vuoden verran, — ja Trotski luopui katsantokannoistaan julistaen, etteivät Zinovjev ja Kamenev olekaan puolueemme oikeistosivusta, vaan sen vasemmisto, sen vallankumouksellinen sivusta.

Vielä eräs esimerkki, nyt jo zinovjevilaisen ryhmän historian alalta. On tunnettua, että Zinovjev ja Kamenev ovat kirjoittaneet kokonaisen röykkiön kirjasia trotskilaisuutta vastaan. On tunnettua, että vielä vuonna 1925 Zinovjev ja Kamenev julistivat yhdessä koko puolueen kanssa, ettei trotskilaisuus sovi yhteen leninismin kanssa. On tunnettua, että Zinovjev ja Kamenev yhdessä koko puolueen kanssa ajoivat niin puolueemme edustajakokouksissa kuin Kominternin V kongressissakin läpi päätöslauselmia trotskilaisuuden pikkuporvarillisesta poikkeamasta. Ja kuinka kävi? Ei kulunut vuottakaan siitä, kun he jo luopuivat katsantokannastaan, hylkäsivät sen ja julistivat, että Trotskin ryhmä onkin tosileniniläinen ja vallankumouksellinen ryhmä puolueessamme. (Ä ä n i: „Amnestoivat toisiaan!“.)

Sellaisia, toverit, ovat tosiasiat, joiden lukua voitaisiin lisätä, jos haluttaisiin.

Eikö tästä käy selville, että se opposition johtomiesten ylevä periaatteellisuus, josta Kamenev täällä kertoili meille, on vain satua, jolla ei ole mitään yhteistä todellisuuden kanssa?

Eikö olekin selvää, ettei periaatteistaan luopuminen ole käynyt keneltäkään puolueessamme vielä niin helposti ja vapaasti kuin Trotskilta, Zinovjevilta ja Kamenevilta? (N a u r u a.)

Herää kysymys: mitä syytä on arvella, että opposition johtohenkilöt, jotka ovat useita kertoja luopuneet periaatteistaan ja katsomuksistaan, eivät voisi vieläkin kerran luopua niistä?

Eikö olekin selvää, että meidän vaatimuksemme siitä, että oppositio luopuisi menshevistisistä katsantokannoistaan, eivät ole niinkään mahdottomia opposition johtohenkilöille kuin Kamenev koettaa kuvailla? (N a u r u a.) Eivät he ensi kertaa luovu katsantokannoistaan, — mikseivät he voisi luopua niistä vieläkin kerran? (N a u r u a.)

d) **Joko puolue tahi oppositio.** Kamenev uskottelee, ettei voida vaatia oppositiolaisia luopumaan eräistä katsantokannoistaan, jotka ovat tulleet yhteensoveltumattomiksi puolueen ideologian ja ohjelman kanssa. Puhuin jo siitä, ettei tätä Kamenevin uskottelua voida ottaa vakavalta kannalta oppositioblokin menneisyyden ja nykyisyyden huomioon ottaen. Mutta olettakaamme hetkiseksi, että Kamenev on oikeassa. Mitenkä siinä tapauksessa käy? Voiko puolue, meidän puolueemme, luopua katsantokannoistaan, vakaumuksistaan, periaatteistaan? Voidaanko meidän puolueeltamme vaatia, että se luopuisi katsantokannoistaan ja periaatteistaan? Puolueelle on muodostunut selvä vakaumus, että opposition on luovuttava leniniläisvastaisista katsomuksistaan, että muuten sen on pakko lentää pois puolueesta. Ellei oppositiolta voida vaatia, että se luopuisi vakaumuksistaan, niin miksi puolueelta voidaan vaatia, että sen pitäisi luopua katsantokannoistaan ja vakaumuksistaan opposition suhteen? Mutta Kamenevillahan on sellainen käsitys, että oppositio ei voi luopua leniniläisvastaisista katsantokannoistaan,

mutta puolueen pitää luopua siitä käsityskannastaan, ettei oppositiota voida jättää puolueeseemme, ellei oppositio luovu leniniläisvastaisista katsantokannoistaan. Mitä logiikkaa siinä on? (Naurua. Suosionosoituksia.)

Kamenev uskottelee, että oppositiolaiset ovat miehuullista väkeä, jotka puolustavat vakaumuksiaan loppuun saakka. Minä en paljoa usko opposition johtohenkilöiden miehuullisuuteen ja periaatteelliseen johdonmukaisuuteen. Varsinkaan en usko paljoakaan esimerkiksi Zinovjevin tai Kamenevin miehuullisuuteen (naurua), jotka eilen haukkuivat pahanpäiväisesti Trotskia, mutta tänään syleilevät häntä. (Ääni: „Ovat tottuneet leikkimään kuperkeikkaleikkiä“.) Mutta olettakaamme hetkiseksi, että oppositiomme johtohenkilöillä on tosiaan säilynyt vielä hitunen miehuullisuutta ja periaatteellista johdonmukaisuutta. Mitä syytä on olettaa, että puolueella on vähemmän miehuullisuutta ja periaatteellista johdonmukaisuutta kuin sanokaamme Zinovjevilla, Kamenevilla tai Trotskilla? Mitä perusteita on olettaa, että puolueen on helpompi luopua vakaumuksistaan oppositioon nähden, siihen nähden, etteivät sen menshevistiset katsantokannat sovi yhteen puolueen ideologian ja ohjelman kanssa, kuin opposition johtohenkilöiden, jotka vaihtavat katsantokantojaan vähän väliä kuin hansikkaita, on luopua omista katsantokannoistaan? (Naurua.)

Eikö tämän jälkeen ole selvää, että Kamenev vaatii puoluetta luopumaan oppositiota ja sen menshevistisiä virheitä koskevista katsantokannoistaan? Eiköhän Kamenev sentään mene liian pitkälle? Eiköhän hän

sentään suostuisi tunnustamaan, että on vaarallista mennä näin pitkälle?

Kysymys on näin: joko puolue tahi oppositio. Joko oppositio luopuu leniniläisvastaisista katsantokannoistaan, tahi se ei sitä tee, — ja silloin puolueeseen ei jää muistoakaan siitä. (Ääniä: „Oikein!". Suosionosoituksia.)

e) **Oppositio on sanoutunut irti bolshevismin perinnäistavoista.** Kamenev väittää, ettei bolshevistisiin perinnäistapoihin kuulu se, että puolueen jäseniltä vaadittaisiin luopumista katsantokannoistaan. Puhujat ovat todistaneet täydellisesti, ettei se pidä paikkaansa. Tosiasiat vahvistavat, että Kamenev puhuu suoranaista valhetta.

Mutta herää kysymys: kuuluuko se, mitä oppositio on sallinut ja yhä sallii itselleen, kuuluuko se bolshevistisiin perinnäistapoihin? Oppositio on muodostanut ryhmän ja tehnyt siitä puolueen meidän bolshevistisen puolueemme sisällä. Mutta onko sellaista kuultu, että bolshevistiset perinnäistavat sallisivat jonkun menetellä noin ruokottomasti? Kuinka voidaan puhua bolshevistisista perinnäistavoista sallien samalla hajaannuksen puolueessa ja uuden, bolshevisminvastaisen puolueen muodostamisen siinä?

Edelleen. Oppositio järjesti illegaalisen kirjapainon, järjesti blokin porvarillisten intelligenttien kanssa, jotka puolestaan osoittautuivat olevan blokissa ilmeisten valkokaartilaisten kanssa. Kysytään: kuinka voidaan puhua bolshevismin perinnäistavoista sallien moista ruokottomuutta, mikä lähentelee suoranaista puolueen ja Neuvostovallan kavaltamista?

Vihdoin, oppositio järjesti puoluevastaisen, neuvostovastaisen mielenosoituksen vedoten „katuväkeen“, vedoten epäproletaarisiin aineksiin. Mutta kuinka voidaan puhua bolshevistisista perinnäistavoista vedoten samalla „katuväkeen“ omaa puoluettaan vastaan, omaa Neuvostovaltaansa vastaan? Missä on kuultu, että bolshevistiset perinnäistavat sallisivat moista ruokottomuutta, joka hipoo suoranaista vastavallankumouksellisuutta?

Eiköhän ole selvää, että Kamenev puhuu bolshevismin perinnäistavoista verhotakseen sitä, että hän itse on sanoutunut irti näistä perinnäistavoista bolshevisminvastaisen ryhmänsä etujen vuoksi?

„Katuväkeen“ vetoamisesta ei oppositiolla tullut mitään, sillä se osoittautui piskuiseksi ryhmäksi. Mutta se ei ollut opposition vika, vaan sen onnettomuus. Entä jos oppositiolla olisi ollut jonkun verran enemmän voimaa? Eikö olekin selvää, että „katuväkeen“ vetoaminen olisi muodostunut suoranaiseksi mellakaksi Neuvostovaltaa vastaan? Eihän liene vaikea ymmärtää, että tämä opposition yritys ei oikeastaan eroa mitenkään vasemmistoeserräin tunnetusta yrityksestä vuonna 1918? (Ääniä: „Oikein!“.) Tällaisista yrityksistä meidän olisi pitänyt oikeastaan vangituttaa opposition aktiiviset toimihenkilöt marraskuun 7 päivänä. (Ääniä: „Oikein!“. Jatkuvia suosionosoituksia.) Sitä me emme tehneet vain sen tähden, että säälimme heitä, olimme jalomielisiä ja halusimme antaa heille mahdollisuuden tulla järkiinsä. Mutta he pitivät meidän jalomielisyyttämme heikkoutena.

Eikö ole selvää, että Kamenevin puheet bolshevistisista perinnäistavoista ovat tyhjää ja valheellista

jaarittelua, joka on tarkoitettu verhoamaan sitä, että oppositio on sanoutunut irti bolshevismin perinnäistavoista?

f) **Näennäisestä yhtenäisyydestä ja todellisesta yhtenäisyydestä.** Kamenev veisasi täällä yhtenäisyydestä. Hän suorastaan viserteli pyytäen puoluetta tulemaan avuksi ja panemaan toimeen yhtenäisyyden „hinnalla millä hyvänsä". He, opposition johtohenkilöt, nähkääs, vastustavat kahden puolueen politiikkaa. He, nähkääs, kannattavat puolueen yhtenäisyyttä „hinnalla millä hyvänsä". Ja kuitenkin me vallan hyvin tiedämme, että juuri samalla hetkellä, kun Kamenev lauloi täällä puolueen yhtenäisyydestä, hänen hengenheimolaisensa tekivät salaisissa kokouksissaan päätöslauselmia siitä, että opposition ilmoitus yhtenäisyydestä on manööveri, jonka tarkoituksena on heidän voimiensa säilyttäminen ja hajoituspolitiikkansa jatkaminen. Toisaalta — oppositiolaiset laulavat leniniläisen puolueen edustajakokouksessa puolueen yhtenäisyydestä. Toisaalta — oppositiolaiset tekevät maanalaisuudessa työtään puolueen kahtiajakamiseksi, toisen puolueen järjestämiseksi, puolueen yhtenäisyyden murtamiseksi. Sitä he sanovat yhtenäisyydeksi „hinnalla millä hyvänsä". Eiköhän ole jo aika lopettaa tuo rikollinen, veijarimainen peli?

Kamenev puhui yhtenäisyydestä. Yhtenäisyydestä kenen kanssa? Yhtenäisyydestä puolueen vaiko Shtsherbakovin kanssa? Eiköhän ole jo aika ymmärtää, ettei leniniläisiä ja herroja Shtsherbakoveja voida yhdistää samaan puolueeseen?

Kamenev puhui yhtenäisyydestä. Yhtenäisyydestä kenen kanssa? Maslovin ja Souvarine'in kanssa vaiko

Kominternin ja NKP(b):n kanssa? Eiköhän ole jo aika ymmärtää, ettei voida puhua yhtenäisyydestä NKP(b):n ja Kominternin kanssa, pitäen edelleenkin yhtä Maslovin ja Souvarine'in kanssa? Eiköhän ole jo aika ymmärtää, ettei voida yhdistää leniniläisiä katsantokantoja opposition menshevististen katsantokantojen kanssa?

Yhdistettäväkö Lenin ja Abramovitsh? Ei, toverit! On jo aika lopettaa tuo veijarimainen peli.

Siksi Kamenevin puheet yhtenäisyydestä „hinnalla millä hyvänsä" ovat mielestäni farisealaista peliä, jonka tarkoituksena on puolueen pettäminen.

Me tarvitsemme todellista yhtenäisyyttä emmekä yhtenäisyyspeliä. Onko meillä olemassa oikea, leniniläinen yhtenäisyys puolueessamme? On kyllä. Kun 99% puolueestamme äänestää puolueen puolesta oppositiota vastaan, niin se on todellista ja oikeata proletaarista yhtenäisyyttä, jollaista puolueessamme ei ole vielä ennen ollut. Tässä meillä on puolueen edustajakokous, jonka kokoonpanossa ei ole yhtään oppositiolaisedustajaa. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Mitä muuta se on, ellei leniniläisen puolueemme yhtenäisyyttä? Sitä me juuri nimitämmekin bolshevikkipuolueen leniniläiseksi yhtenäisyydeksi.

g) **„Riittää jo oppositiota!"** Puolue on tehnyt kaiken, mikä suinkin on voitu tehdä, saadakseen ohjatuksi opposition leniniläiselle tielle. Puolue on menetellyt äärimmäisen hellävaroen ja jalomielisesti antaakseen oppositiolle mahdollisuuden tulla järkiinsä ja korjata virheensä. Puolue on kehoittanut oppositiota luopumaan avoimesti ja rehellisesti, koko puolueen edessä, leniniläisvastaisista katsantokannoistaan.

Puolue on kehoittanut oppositiota tunnustamaan virheensä ja tuomitsemaan ne vapautuakseen niistä kerta kaikkiaan. Puolue on kehoittanut oppositiota riisuutumaan täydellisesti aseista sekä aatteellisesti että organisatoorisesti.

Mihin puolue sillä pyrkii? Se pyrkii siihen, että tehtäisiin loppu oppositiosta ja siirryttäisiin myönteiseen työhön. Se pyrkii siihen, että lopultakin likvidoidaan oppositio ja saadaan mahdollisuus käydä välittömästi käsiksi suureen rakentavaan työhömme.

Lenin sanoi X edustajakokouksessa: „Nyt ei tarvita oppositiota... oppositiolle on nyt tullut loppu, riittää, meillä on jo ollut kylliksi oppositioita!“ [86].

Puolue haluaa sitä, että tämä Leninin tunnus toteutetaan vihdoinkin puolueemme riveissä. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Hyvä on, jos oppositio riisuutuu aseista. Ellei se halua riisuutua, niin me itse riisumme sen. (Ääniä: „Oikein!“. Suosionosoituksia.)

III

YHTEENVETO

Kamenevin puheesta näkyy, ettei oppositiolla ole aikomusta riisuutua täydellisesti aseista. Opposition ilmoitus joulukuun 3 päivältä osoittaa samaa. Näköjään oppositio pitää edullisempana jäädä puolueen ulkopuolelle. No, mikäpäs siinä, — jääköön puolueen ulkopuolelle. Siinä, että he katsovat edullisemmaksi jäädä puolueen ulkopuolelle, siinä, että he iskevät itsensä irti puolueesta, — siinä ei ole mitään hirveätä, ei mitään erikoista eikä ihmeellistä. Jos tarkastellaan

puolueemme historiaa, niin käy selväksi, että puolueemme määrätyissä vakavissa käänteissä vissi osa vanhoista johtohenkilöistä on aina tipahtanut pois bolshevikkien puoluerattailta tehden tilaa uusille ihmisille. Käänteenteko on vakava asia, toverit. Käänne on vaarallinen niille, jotka eivät istu lujasti puoluerattailla. Käänteessä ei jokainen pysty pitämään tasapainoa. Kun kääntää rattaat, niin huomaakin, että yksi ja toinen on tipahtanut niiltä. (Suosionosoituksia.)

Ottakaamme vuosi 1903, puolueemme toisen edustajakokouksen kausi. Se oli puolueelle käänteen kausi sovinnosta liberaalien kanssa armottomaan taisteluun liberaalista porvaristoa vastaan, tsarisminvastaisen taistelun valmistelusta avoimeen taisteluun sitä vastaan tsaarivallan ja feodalismin murskaamiseksi täydellisesti. Puolueen johdossa oli silloin kuutosryhmä: Plehanov, Zasulitsh, Martov, Lenin, Axelrod ja Potresov. Käänne osoittautui kohtalokkaaksi tämän kuutosryhmän viidelle jäsenelle. He putosivat rattailta. Lenin jäi yksin paikalleen. (Suosionosoituksia.) Kävi niin, että puolueen vanhat johtohenkilöt, puolueen perustajat (Plehanov, Zasulitsh, Axelrod) ynnä kaksi nuorempaa (Martov ja Potresov) olivat yhtä, myöskin nuoriin kuuluvaa, vastaan, Leniniä vastaan. Jospa tietäisitte, miten paljon silloin oli ulinaa, parkua ja voivottelua siitä, että puolue tuhoutuu, ettei puolue kestä, ettei ilman vanhoja johtohenkilöitä tulla toimeen. Ulina ja valitukset kuitenkin raukesivat, mutta tosiasiat jäivät. Ja tosiasiat olivat sellaisia, että juuri viisikön poistuminen auttoi puoluetta selviytymään tielle. Jokaiselle bolshevikille on nyt

selvää, että ellei Lenin olisi taistellut jyrkästi viisikköä vastaan, ellei viisikköä olisi työnnetty syrjään, ei puolueemme olisi kyennyt liittymään lujaksi bolshevikkipuolueeksi, joka kykeni johtamaan proletaarit vallankumoukseen porvaristoa vastaan. (Ääniä: „Oikein!".)

Ottakaamme seuraava kausi, vuosien 1907—1908 kausi. Se oli puolueellemme käännekausi avoimesta vallankumoustaistelusta tsaarivaltaa vastaan kiertoteitä käytävään taisteluun, kaikkien ja kaikenlaisten julkisten mahdollisuuksien käyttämiseen — vakuutuskassoista aina Duuman puhujalavaan saakka. Se oli perääntymiskausi sen jälkeen, kun meidät oli lyöty vuoden 1905 vallankumouksessa. Tämä käänne vaati meiltä uusien taistelumenetelmien omaksumista sitä varten, jotta koottuamme uudelleen voimamme olisimme voineet lähteä uudelleen avoimeen vallankumoustaisteluun tsarismia vastaan. Mutta tämä käänne osoittautui useille vanhoille bolshevikeille kohtalokkaaksi. Aleksinski putosi rattailta. Hän oli yhteen aikaan kerrassaan kelpo bolshevikki. Bogdanov putosi pois. Hän oli eräs puolueemme vakavimpia johtohenkilöitä. Pois putosi Rozhkov — entinen puolueemme Keskuskomitean jäsen. Ja niin edelleen. Ulinaa ja voivottelua puolueemme joutumisesta perikatoon oli silloin ehkä vähintään yhtä paljon kuin vuonna 1903. Ulina kuitenkin raukesi, mutta tosiasiat jäivät. Tosiasiat taas puhuivat siitä, että puolueemme ei olisi kyennyt selviytymään tielle uusissa taisteluoloissa, ellei se olisi puhdistanut itseään horjuvista ja vallankumouksen asiaa jarruttavista henkilöistä. Mitä Lenin silloin halusi? Vain yhtä: vapauttaa puolue mitä pikimmin epävarmoista ja rui-

kuttavista aineksista, etteivät ne olisi haittana jaloissa. (Suosionosoituksia.)

Näin, toverit, on puolueemme kasvanut.

Meidän puolueemme on elävä elimistö. Siinäkin, samoin kuin kaikissa elimistöissä, tapahtuu aineenvaihto: vanha ja kuoleva aines karisee pois (suosionosoituksia), uusi ja kasvava elää ja kehittyy. (Suosionosoituksia.) Yhdet menevät menojaan, niin ylhäällä kuin alhaallakin. Uusia kasvaa tilalle sekä ylhäällä että alhaalla, vieden asiaa eteenpäin. Siten on puolueemme kasvanut. Siten se tulee kasvamaan edelleenkin.

Samaa on sanottava vallankumouksemme nykyisestä kaudesta. Me elämme nyt käännekautta teollisuuden ja maatalouden kuntoonpalauttamisesta koko kansantalouden uudestirakentamiseen, sen uusimiseen uudella teknillisellä perustalla, jolloin sosialismin rakentaminen ei ole enää vain perspektiivi, vaan elävää käytännön työtä, joka vaatii sekä sisäistä että ulkoista laatua olevien mitä vakavimpien vaikeuksien voittamista.

Te tiedätte, että tämä käänne on ollut kohtalokas oppositiomme johtohenkilöille, jotka pelästyivät uusia vaikeuksia ja aikoivat käännyttää puolueen antautumiskannalle. Ja jos nyt rattailta putoaa joitakin johtohenkilöitä, jotka eivät halua istua vankasti rattailla, niin ei siinä ole mitään ihmeteltävää. Se vain vapauttaa puolueen sellaisista henkilöistä, jotka hyörivät jaloissa ja häiritsevät puolueen eteenpäin menoa. Näköjään he haluavat vakavasti päästä pois meidän puoluerattailtamme. No, mikäpäs siinä, jos eräät vanhoista, hylyksi muuttuvista johtomiehistä aikovat pudottautua

rattailta, — niin lykkyä tykö! (Myrskyisiä, jatkuvia suosionosoituksia. Kaikki edustajakokouksen osanottajat nousevat seisomaan ja osoittavat kunniaa toveri Stalinille.)

ULKOMAIDEN SANOMALEHDISTÖN EDUSTAJILLE ANNETTU LAUSUNTO TEKAISTUJEN „STALININ KIRJOITUSTEN“ JOHDOSTA

Vastaukseksi ulkomaisen sanomalehdistön (Associated Pressin, Wolfin tietotoimiston, „Neue Freie Pressen“ [87] y.m.) Moskovassa olevien edustajien kyselyyn tekaistujen „Stalinin kirjoitusten“ johdosta katson tarpeelliseksi ilmoittaa seuraavaa.

Tuskinpa nyt on tarvetta kumota „New York American“ lehden [88], tietotoimisto Wide World News'in tai Anglo-American Newspaper Servicen väärentäjäin tekemiä juttuja, jotka väärentäjät levittävät kaikenlaisia loruja muka „Stalinin kirjoituksina“, joita ei todellisuudessa ole olemassakaan, Neuvostoliiton „ilmavoimista“, „sovinnosta“ Neuvostovallan ja „oikeauskoisen kirkon“ välillä, Neuvostoliitossa olevien „nafta-alueiden“ „palauttamisesta“ takaisin kapitalisteille j.n.e. Ei ole tarvetta kumota, koska nuo herrat itse paljastavat lehdistössä itsensä nimenomaan ammattiväärentäjiksi, jotka elävät myymällä väärennyksiä. Ei tarvitse muuta kuin selailla läpi noiden herrojen „selityksiä“, joita on äsken julkaistu lehdistössä ja joissa he yrittävät „puolustella“ veija-

rimaisia tekosiaan, ymmärtääksemme, että me emme ole tässä tekemisissä lehdistön edustajien, vaan kynärosvojen kanssa.

Kuitenkin olen valmis ilmoittamaan sanomalehdistön edustajain kyselyn johdosta, että:

a) mitään „Hermann Gottfreytä“ tai ketään muita ulkomaiden lehdistön edustajia, jotka muka olisivat haastatelleet minua, en ole koskaan nähnytkään;

b) en ole antanut mitään haastattelua näille herroille enkä kenellekään muullekaan ulkomaiden lehdistön edustajalle viimeksi kuluneen vuoden aikana;

c) en ole pitänyt mitään puheita enempää „Moskovan Neuvoston puhemiehistössä“ kuin puolueen „Moskovan komiteassakaan“ mistään Neuvostoliitossa olevien „nafta-alueiden“ „palauttamisesta“ kapitalisteille enkä „oikeauskoisesta kirkosta“ enkä Neuvostoliiton „ilmavoimista“;

d) mitään siinä hengessä laadittuja „artikkeleja“ tai „kirjoituksia“ en ole antanut lehdistölle.

„New York American“ lehden, Wide World News'in ja Anglo-American Newspaper Servicen herrat pettävät lukijoita väittäessään, ettei tekaistuja „Stalinin kirjoituksia“ olisi aikoinaan kumottu Moskovan taholta. Moskovaan saatiin tieto näistä Neuvostoliiton „ilmavoimia“ ja „sovinnontekoa“ „oikeauskoisen kirkon“ kanssa koskevista tekaistuista „artikkeleista“ marraskuun lopulla 1927. Ulkoasiain kansankomissariaatin toimesta ne paljastettiin silloin heti väärennyksiksi, josta ilmoitettiin Associated Pressin Moskovan edustajalle herra Rezwikille. Sillä perusteella hra Rezwik lähetti heti tietotoimisto Associated

Pressille seuraavanlaisen joulukuun 1 pnä päivätyn sähkösanoman:

„Tänään minulle ilmoitettiin Ulkoasiain kansankomissariaatissa, että täällä harkitaan vakavasti kysymystä oikeudellisen syytteen nostamisesta New Yorkissa „New York American" lehteä ja yleensä Hearstin lehtiä vastaan tarkoituksella tehdä loppu Stalinin allekirjoituksella varustettujen kirjoitusten levittämisestä. Viranomaiset puhuvat erikoisen jyrkästi „New York American" lehdessä marraskuun 6 pnä julkaistua kirjoitusta vastaan, jonka otsikkona oli: „Kirkon käyttäminen Neuvostojen tukemiseksi", joka on muka Stalinin tekemä salainen selostus Moskovan puhemiehistön istunnossa. Ulkoasiain kansankomissariaatin lausunnon mukaan artikkelit ovat silkkaa keksintöä. Rezwik, joulukuun 1 pnä 1927".

Julkaistiinko tämä sähkösanoma Yhdysvalloissa? Ja jos ei, niin minkä takia? Eiköhän vain sen takia, että hra Rezwikin sähkösanoman julkaiseminen olisi vahingoittanut Amerikan unkarilaisen eli Unkarin amerikkalaisen hra Cordan tulolähteitä?

Tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun „New York American" yrittää hyötyä tekaisemalla olemattomia Stalinin „haastatteluja" ja „artikkeleja". Tiedossani on esimerkiksi, että kesäkuussa 1927 „New York American" julkaisi tekaistun „Stalinin haastattelun", jonka hän on antanut muka jollekin Cecil Winchesterille „suhteiden katkaisemisesta Englannin kanssa", „maailmanvallankumouksesta" luopumisesta, Arkosissa tehdystä kotitarkastuksesta j.n.e. Lehtileikkeletoimisto Argus lähetti minulle silloin sen yhteydessä pyynnön, että minä vahvistaisin tämän „haastattelun" oikeaksi ja ryhtyisin toimiston asiakkaaksi. Varmana siitä, että olin tekemisissä huijarimaisen vehkeilyn kanssa, minä lähetin silloin heti New Yorkissa

ilmestyvälle „The Daily Workerille“ [89] seuraavan kumoavan lausunnon:

„Arvoisat toverit! Lehtileikkeletoimisto Argus lähetti minulle „New York American“ lehdestä (kesäkuun 12 päivältä 1927) otetun leikkeleen, joka sisälsi haastattelun, jonka minä muka olisin antanut jollekin Cecil Winchesterille. Täten ilmoitan, että en ole koskaan nähnytkään mitään Cecil Winchesteriä, mitään haastattelua en ole antanut hänelle enkä kenellekään toiselle eikä minulla ole kerrassaan mitään tekemistä „New York American“ lehden kanssa. Ellei lehtileikkeletoimisto Argus ole huijaritoimisto, niin on luultavaa, että „New York American“ lehden kanssa yhteydessä olevat huijarit ja kiristäjät ovat vieneet sen harhaan. J. Stalin. Heinäkuun 11 pnä 1927“.

Kuitenkin hra Cordan järjestöön kuuluvat väärentäjät jatkavat huijarimaisia vehkeilyjään...

Mikä on näiden vehkeilyjen tarkoitus? Mitä Corda ja Kumpp. haluavat saada aikaan noilla vehkeilyillään? Mahdollisesti sensatioita? Ei, ei yksistään sensatioita. Heidän tarkoituksenaan on lyödä alas se vaikutus, minkä Neuvostoliiton valtuuskunta saavutti Genevessä täydellistä aseistariisumista koskevalla julistuksellaan.

Saavuttavatko he tämän tarkoituksensa? Eipä tietenkään! Väärennys paljastetaan (se on jo paljastettu), mutta tosiasiat jäävät. Ja tosiasiat taas ovat sellaisia, että Neuvostoliitto on maailmassa ainoa maa, joka harjoittaa todellista rauhanpolitiikkaa, että Neuvostoliitto on maailmassa ainoa maa, joka on asettanut rehellisesti kysymyksen todellisesta aseistariisumisesta.

Se tosiasia, että pääoman kätyrien on taistelussaan Neuvostoliiton rauhanpolitiikkaa vastaan pakko turvautua kaikenlaisten epäilyttävien henkilöiden ja erilaisten kynärosvojen apuun, — tämä tosiasia osoittaa mitä parhaiten sen asenteen moraalisen lujuuden ja periaatteellisen voiman, minkä Neuvostoliiton valtuuskunta Genevessä on ottanut aseistariisumiskysymyksessä.

J. Stalin

Joulukuun 16 pnä 1927

„Pravda“ № 290,
joulukuun 18 pnä 1927

HUOMAUTUKSIA

[1] NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetty täysistunto pidettiin heinäkuun 29 — elokuun 9 pnä 1927. Täysistunto käsitteli kysymykset: kansainvälisestä tilanteesta, taloudellisista ohjeista vuodeksi 1927/28, Keskuskontrollikomitean sekä Työläis- ja talonpoikaisinspektion työstä, puolueen XV edustajakokouksesta, puoluekurin rikkomisesta, johon Zinovjev ja Trotski olivat syyllistyneet. Täysistunnossa elokuun 1 pnä J. V. Stalin piti puheen „Kansainvälinen tilanne ja Neuvostoliiton puolustus". Elokuun 2 pnä täysistunto valitsi J. V. Stalinin jäseneksi valiokuntaan, joka muodostettiin laatimaan päätöslauselmaa kansainvälisestä tilanteesta. Todettuaan Neuvostoliittoa vastaan valmisteltavan uuden sotilaallisen hyökkäyksen uhkan voimistuneen täysistunto tuomitsi trotskilais-zinovjevilaisen blokin tappiontoivomiskannan ja asetti tehtäväksi lujittaa kaikin keinoin Neuvostoliiton puolustusta. Täysistunto antoi taloudelliset ohjeet vuodeksi 1927/28 ja totesi opposition antautumislinjan täydellisen vararikon talouspolitiikan alalla. Keskuskontrollikomitean sekä Työläis- ja talonpoikaisinspektion työstä tekemässään päätöksessä täysistunto laati ohjelman valtiokoneiston työn edelleen parantamiseksi. Käsiteltäessä G. K. Ordzhonikidzen selostusta puoluekurin rikkomuksista, joihin Zinovjev ja Trotski olivat syyllistyneet, J. V. Stalin piti täysistunnossa elokuun 5 pnä puheen. Elokuun 6 pnä täysistunto valitsi

J. V. Stalinin valiokuntaan, joka muodostettiin laatimaan päätöslauselmaluonnosta G. K. Ordzhonikidzen selostuksen johdosta. Täysistunto paljasti trotskilais-zinovjevilaisen blokin johtajien rikollisen toiminnan ja asetti kysymyksen Trotskin ja Zinovjevin erottamisesta NKP(b):n Keskuskomitean jäsenyydestä. Vasta sen jälkeen opposition johtajat jättivät täysistunnolle elokuun 8 pnä „ilmoituksen", jossa he kaksinaamaisesti tuomitsivat menettelynsä ja luopuivat ryhmätoiminnasta. Täysistunnossa elokuun 9 pnä J. V. Stalin puhui opposition „ilmoituksen" johdosta. Täysistunto antoi Trotskille ja Zinovjeville ankaran muistutuksen varoituksineen, velvoitti trotskilais-zinovjevilaisen blokin johtajat laskemaan viipymättä hajalle ryhmäkunnan ja kehoitti kaikkia puolueen järjestöjä ja kaikkia puolueen jäseniä puolustamaan yhtenäisyyttä ja rautaista kuria puolueessa. (NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunnon päätöslauselmia kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä", II osa, 1941, s. 170—194.) —*1*.

2 Tarkoitetaan aseellista vallankaappausta Puolassa, jonka Pilsudski pani toimeen toukokuussa 1926. Vallankaappauksen tuloksena pystytettiin maan fasisoimista suorittaneen Pilsudskin ja hänen koplansa diktatuurikomento. (Pilsudskin vallankaappauksesta kts. J. V. Stalin. Teokset, 8. osa, s. 179—184.) —*4*.

3 Kysymys on Wienin proletariaatin vallankumouksellisesta kapinaliikkeestä heinäkuun 15—18 pnä 1927. Liikkeen puhkeamisen syynä oli se, että Wienin porvarillinen oikeus vapautti syytteestä ryhmän fasisteja, jotka olivat surmanneet muutamia työläisiä. Alkuvoimaisesti puhjennut liike kasvoi kapinaksi katutaisteluineen poliiseja ja sotaväkeä vastaan. Kapina tukahdutettiin Itävallan sosialidemokratian johtajien petturuuden takia. —*5*.

4 Tarkoitetaan Itävallan sosialidemokraattisen puolueen „vasemmisto"-sivustaa, joka muodostui vuonna 1916 ja jonka johdossa olivat F. Adler ja O. Bauer. Verhoten toimintaansa vallanku-

mouksellisilla fraaseilla sosialidemokraattinen „vasemmisto“ esiintyi todellisuudessa työläisten etuja vastaan ja oli sen vuoksi sosialidemokratian kaikkein vaarallisin osa. —*5.*

5 Yleislakko ja kaivostyöläisten lakko Englannissa johtuivat siitä, että liikkeenharjoittajat polkivat työväenluokan elintasoa. Vastaukseksi kaivosten omistajain julistamaan työnsulkuun sen johdosta, kun kaivostyöläiset kieltäytyivät suostumasta palkkojen alentamiseen ja työpäivän pidentämiseen, kaivostyöläiset julistivat toukokuun 1 pnä 1926 lakon. Solidarisuuden merkiksi kaivostyöläisiä kohtaan toukokuun 3 pnä alkoi yleislakko, johon otti osaa useita miljoonia järjestyneitä työläisiä teollisuuden ja liikenteen tärkeimmillä aloilla. Toukokuun 12 pnä, työläisten taistelun ollessa kuumimmillaan, Englannin trade unionien Pääneuvoston johtajat kavalsivat lakossa olevat työläiset julistamalla yleislakon päättyneeksi. Mutta kaivostyöläisten taistelu jatkui. Vasta hallituksen ja liikkeenharjoittajain vainotoimenpiteet sekä tukala taloudellinen ahdinkotila pakottivat kaivostyöläiset lopettamaan lakon marraskuussa 1926 ja suostumaan kaivosten omistajain asettamiin ehtoihin. (Englannin yleislakosta kts. J. V. Stalin. Teokset, 8. osa, s. 166—179.) —*6.*

6 Pääneuvosto — Englannin trade unionien kongressin toimeenpaneva elin; valittiin ensi kerran vuonna 1921. —*6.*

7 **„Kommunistitsheski Internatsional“** („Kommunistinen Internationale“) — aikakauslehti, Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan Komitean äänenkannattaja. Julkaisu ilmestyi vuoden 1919 toukokuusta vuoden 1943 kesäkuuhun saakka venäjän, ranskan, saksan, englannin y.m. kielillä. Sen julkaiseminen lakkautettiin Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemiehistön toukokuun 15 pnä 1943 tekemällä päätöksellä Kommunistisen Internationalen hajallelaskemisesta. —*8.*

8 Brandlerilaisuus — oikeisto-opportunistinen suunta Saksan kommunistisessa puolueessa. Se sai nimensä Brandlerista, joka oli vuosina 1922—1923 Saksan kommunistisen puolueen johdossa ja joka asettui johtamaan oikeistolaisten ryhmää. Brandlerilaisten antautumispolitiikka ja heidän yhteistoimin-

tansa sosialidemokratian huippukerroksen kanssa johtivat Saksan työväenluokan häviöön vuoden 1923 vallankumouksessa. Vuonna 1929 Brandler erotettiin kommunistisen puolueen riveistä puoluevastaisen ryhmätoiminta takia. —*9*.

9 V. I. Lenin. „Proletariaatin tehtävistä nykyisessä vallankumouksessa" (kts. Teokset, 3. painos, XX osa, s. 87—90. Suom. „Valitut teokset kahdessa osassa", II osa, s. 7—9). —*15*.

10 Kiinalaisten työläisten lakko Hongkongissa, joka alkoi kesäkuun 19 pnä 1925, jatkui 16 kuukautta. Lakolla oli poliittinen luonne ja se oli suunnattu ulkolaisen imperialismin harjoittamaa sortoa vastaan. —*16*.

11 Kuomintang — poliittinen puolue Kiinassa, perustanut Sun Jat-sen vuonna 1912 taistelua varten tasavallan ja maan kansallisen riippumattomuuden puolesta. Kiinan kommunistisen puolueen liittyminen Kuomintangiin (v. 1924) edisti sen muuttamista kansan-vallankumoukselliseksi joukkopuolueeksi. Vuosien 1925—1927 Kiinan vallankumouksen ensimmäisessä kehitysvaiheessa, jolloin se oli yleiskansallisen yhdistetyn rintaman imperialisminvastaista vallankumousta, Kuomintang oli proletariaatin, kaupunkien ja maaseudun pikkuporvariston ja kansallisen suurporvariston osan blokin puolue. Toisessa vaiheessa, agraarivallankumouksen, porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kaudella, sen jälkeen, kun kansallinen porvaristo oli siirtynyt vastavallankumouksen leiriin, Kuomintang, ollen proletariaatin, talonpoikaiston ja kaupunkien pikkuporvariston blokki, toteutti imperialisminvastaista vallankumouksellista politiikkaa. Toisaalta agraarivallankumouksen laajeneminen ja feodaalien painostus Kuomintangiin sekä toisaalta imperialistien painostus, jotka vaativat Kuomintangia tekemään eron kommunisteista, pelästyttivät pikkuporvarillisen intelligenssin (Kuomintangin vasemmistolaiset), joka kääntyi vastavallankumouksen puolelle. Kun alkoi vasemmistokuomintangilaisten loittoneminen vallankumouksesta (kesällä 1927), niin kommunistit erosivat Kuomintangista ja se muuttui vallankumousta vastaan tähdätyn taistelun keskukseksi. (Kuomintangista kts. J. V. Stalin. Teokset, 9. osa, s. 260—270, 367—376.) —*17*.

12 Kts. J. V. Stalin. Teokset, 8. osa, s. 396, 400. —*21.*

13 Tarkoitetaan vastavallankumouksellista vallankaappausta Kiinassa, jonka oikeistokuomintangilaiset suorittivat Tshangkaishekin johdolla huhtikuun 12 pnä 1927. Vallankaappauksen tuloksena Nankingissa muodostettiin vastavallankumouksellinen hallitus. (Tshangkaishekin vallankaappauksesta kts. J. V. Stalin. Teokset, 9. osa, s. 240—243.) —*21.*

14 V. I. Lenin. „Alkuperäinen teesien luonnos kansallisuus- ja siirtomaakysymyksessä" (kts. Teokset, 3. painos, XXV osa, s. 285—290. Suom. „Valitut teokset kahdessa osassa", II osa, s. 700—706). —*23.*

15 Päätöslauselma Kiinan kysymyksestä, jonka Kominternin Toimeenpanevan Komitean VI laajennetun täysistunnon itämaiden valiokunta laati, hyväksyttiin täysistunnossa maaliskuun 13 pnä 1926 (kts. „Kominternin Toimeenpanevan Komitean VI laajennettu täysistunto. Teesit ja päätöslauselmat". M.— L., 1926, s. 131—136). —*23.*

16 Eräässä kirjoituksessaan vuosien 1925—1927 Kiinan vallankumouksen kehitystä koskevasta kysymyksestä A. Martynov (entinen menshevikki, jonka puolueen XII edustajakokous otti VKP(b):n riveihin) esitti väittämän, että Kiinan vallankumous voi rauhallista tietä muuttua porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta proletaariseksi vallankumoukseksi. Trotskilais-zinovjevilainen neuvostovastainen blokki yritti lykätä vastuun tästä Martynovin virheellisestä väittämästä Kominternin ja NKP(b):n johdolle. —*24.*

17 Kts. J. V. Stalin. Teokset, 9. osa, s. 387. —*32.*

18 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XX osa, s. 91—93. —*33.*

19 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXI osa, s. 33—38 (suom. V. I. Lenin. „Valitut teokset kahdessa osassa", II osa, s. 59—65). —*37.*

20 Englantilais-Neuvostoliittolainen eli Englantilais-Venäläinen yhtenäisyyskomitea (Iso-Britannian ja Neuvostoliiton ammatillisen liikkeen yhdistetty neuvotteleva komitea) muodostettiin Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston aloitteesta englantilais-venäläisessä ammattiliittokonferenssissa, joka

pidettiin Lontoossa huhtikuun 6—8 pnä 1925. Komiteaan kuului edustajia Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvostosta ja Englannin trade unionien kongressin Pääneuvostosta. Komitea lakkautti olemassaolonsa vuoden 1927 syksyllä Englannin trade unionien taantumuksellisten johtajain petturimaisen politiikan takia. (Englantilais-Venäläisestä komiteasta kts. J. V. Stalin. Teokset, 8. osa, s. 197—206. 209—220.) —*40.*

21 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXV osa, s. 165—250 (suom. V. I. Lenin. „Valitut teokset kahdessa osassa", II osa, s. 618—699). —*42.*

22 Kts. J. V. Stalin. Teokset, 4. osa, s. 268—269. —*47.*

23 Tarkoitetaan niitä terroristisesta, diversio- ja vakoilutoiminnasta tuomittuja 20 valkokaartilais-monarkistia, jotka oli ulkovaltojen tiedustelulaitosten taholta salaa lähetetty Neuvostoliittoon ja jotka ammuttiin Neuvostoliiton OGPU:n kollegion kesäkuun 9 pnä 1927 langettaman tuomion perusteella Ammuttujen joukossa oli entisiä venäläisiä ruhtinaita ja aatelismiehiä, suurtilanherroja, teollisuudenharjoittajia, kauppiaita ja tsaarin armeijan kaartinupseereja. —*50.*

24 Curzonin uhkavaatimus — Englannin ulkoasiain ministerin Curzonin toukokuun 8 pnä 1923 lähettämä nootti, jossa uhattiin järjestää uusi interventio Neuvostoliittoa vastaan. —*52.*

25 **„Sotsialistitsheski Vestnik"** („Sosialistinen Tiedonantaja") — menshevikki-valkoemigranttien julkaisu; ilmestyi Saksassa helmikuusta 1921 maaliskuuhun 1933, myöhemmin Ranskassa ja Yhdysvalloissa. „Sotsialistitsheski Vestnik" on taantumuksellisten valkoemigranttien äänitorvi. —*62.*

26 **„Rulj"** („Peräsin") — kadettivalkoemigranttien lehti; ilmestyi Berliinissä marraskuusta 1920 lokakuuhun 1931. —*62.*

27 J. V. Stalin. „Idän kansojen yliopiston poliittisista tehtävistä" (kts. Teokset, 7. osa, s. 140—160). —*76.*

28 V. I. Lenin. „Euroopan Yhdysvaltojen tunnuksesta" (kts. Teokset, 3. painos, XVIII osa, s. 232—233 tai 4. painos, 21. osa, s. 311. Suom. „Valitut teokset kahdessa osassa", I osa, s. 780—783). —*77.*

29 Tarkoitetaan päätöslauselmaa „Kominternin ja VKP(b):n tehtävistä Kominternin Toimeenpanevan Komitean laajennetun täysistunnon yhteydessä“, jonka huhtikuun 27—29 pnä 1925 koolla ollut VKP(b):n XIV konferenssi hyväksyi (kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 25—31). —*78*.

30 Kysymys on päätöslauselmasta Keskuskomitean toimintaselostuksen johdosta, jonka joulukuun 18—31 pnä 1925 koolla ollut NKP(b):n XIV edustajakokous hyväksyi (kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 47—53). —*78*.

31 Tarkoitetaan päätöslauselmaa „Oppositioblokista NKP(b):ssa“, jonka lokakuun 26 — marraskuun 3 pnä 1926 koolla ollut NKP(b):n XV konferenssi hyväksyi (kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 148—155). —*78*.

32 Tarkoitetaan päätöslauselmaa Venäjän kysymyksestä, jonka marraskuun 22 — joulukuun 16 pnä 1926 pidetty Kominternin Toimeenpanevan Komitean VII laajennettu täysistunto hyväksyi (kts. „Kominternin Toimeenpanevan Komitean seitsemännen laajennetun täysistunnon teesit ja päätöslauselmat“. M.—L., 1927, s. 60—70). —*78*.

33 Puhe on Venäjän kysymyksestä tehdystä päätöslauselmasta, jonka kesäkuun 17 — heinäkuun 8 pnä 1924 pidetty Kommunistisen Internationalen V kongressi hyväksyi (kts. „Kommunistisen Internationalen V Maailmankongressi. Teesit, päätöslauselmat ja päätökset“. M., 1924, s. 175—186). —*82*.

34 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXVII osa, s. 391—397 (suom. V. I. Lenin. „Valitut teokset kahdessa osassa“, II osa, s. 918—922). —*85*.

35 „Ossovskilaisuus“ — vastavallankumouksellinen „teoria“, joka yritti perustella trotskilaisen puolueen muodostamista Neu-

vostoliitossa. Tämän „teorian“ luoja, trotskilainen Ossovski, erotettiin NKP(b):n riveistä elokuussa 1926. —*90.*

36 Tarkoitetaan päätöslauselmaa „Puolueen yhtenäisyydestä“. jonka maaliskuun 8—16 pnä 1921 koolla ollut VKP(b):n X edustajakokous hyväksyi (kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, I osa, 1941, s. 364—366). —*92.*

37 „Rabotshaja pravda“ ryhmä — maanalainen vastavallankumouksellinen ryhmä; syntyi vuonna 1921. Tämän ryhmän jäsenet erotettiin VKP(b):sta. —*99.*

38 Genovan konferenssi — kansainvälinen taloudellinen konferenssi; pidettiin huhtikuun 10 päivästä toukokuun 19 päivään 1922 Genovassa (Italia). Konferenssiin osallistuivat toisaalta Englanti, Ranska, Italia, Japani ja muita kapitalistisia valtioita ja toisaalta Neuvosto-Venäjä. Konferenssin avajaistilaisuudessa neuvostovaltuuskunta esitti suurisuuntaisen ohjelman Euroopan kuntoonpalauttamiseksi ja esitti yleisen aseistariisumisen luonnoksen. Neuvostovaltuuskunnan ehdotukset hyljättiin. Kapitalististen maiden edustajat esittivät neuvostovaltuuskunnalle sellaisia vaatimuksia, joiden täyttäminen olisi merkinnyt Neuvostomaan muuttamista länsieurooppalaisen pääoman siirtomaaksi (kaikkien sotavelkojen ja ennen sotaa tehtyjen velkojen maksaminen, ulkomaisilta omistajilta kansallistetun omaisuuden palauttaminen heille y.m.). Neuvostovaltuuskunta hylkäsi ulkomaisten kapitalistien vaatimukset. —*135.*

39 Kysymys on reformististen ammattiliittojen kansainvälisestä yhtymästä, joka muodostettiin Amsterdamissa (Hollanti) pidetyssä kongresseissa heinäkuussa 1919. Amsterdamin internationale harjoitti reformistista politiikkaa, oli avoimesti yhteistyössä porvariston kanssa, taisteli vallankumouksellista työväenliikettä vastaan ja suhtautui vihamielisesti Neuvostoliittoon. Toisen maailmansodan aikana Amsterdamin internationale tosiasiallisesti lopetti toimintansa; virallisesti se

likvidoitiin joulukuun 14 pnä 1945, Maailman Ammattiliittojen federation muodostamisen yhteydessä. —*141*.

40 Amerikan työfederatio — vuonna 1881 perustettu ammatillinen yhtymä, johon kuuluu osa Amerikan Yhdysvaltojen ammattiliitoista. Federation johtajat ovat amerikkalaisen imperialismin asiamiehiä Yhdysvaltojen ammatillisessa liikkeessä ja tekevät hajoitustyötä maailman työväenliikkeessä. —*141*.

41 Heinäkuun 10—21 pnä 1925 Tenneseen valtiossa (Yhdysvalloissa) oli esillä suurta huomiota herättänyt oikeusjuttu. Opettaja John Scopsin, joka oli asetettu syytteeseen Darwinin kehitysopin opettamisesta korkeakoulussa, amerikkalaiset taantumuspeikot katsoivat syylliseksi valtion lakien rikkomiseen ja tuomitsivat hänet sakkoon. —*145*.

42 J. V. Stalin. „Idän kansojen yliopiston poliittisista tehtävistä“ (kts. Teokset, 7. osa, s. 146—147). —*162*.

43 J. V. Stalin. „Idän kansojen yliopiston poliittisista tehtävistä“ (kts. Teokset, 7. osa, s. 145—146). —*162*.

44 V. I. Lenin. „Sosialistinen vallankumous ja kansakuntien itsemääräämisoikeus“ (kts. Teokset, 3. painos, XIX osa, s. 40 tai 4. painos, 22. osa, s. 135). —*163*.

45 NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetty täysistunto pidettiin lokakuun 21—23 pnä 1927. Täysistunto käsitteli ja vahvisti NKP(b):n Keskuskomitean Politbyroon esittämät teesiluonnokset NKP(b):n XV edustajakokouksen päiväjärjestykseen otettavista kysymyksistä: ohjeista kansantalouden viisivuotissuunnitelman laatimista varten ja työstä maaseudulla; täysistunto vahvisti selostajat, teki päätöksen väittelystä ja päätti julkaista teesit XV edustajakokousta varten puoluekokouksissa ja lehdistössä käsiteltäväksi. Sen hyökkäilyn yhteydessä, jota trotskilais-zinovjevilaisen opposition johtajat kävivät Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean Manifestia vastaan, joka annettiin Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen kymmenvuotispäivän kunniaksi, ja erikoisesti seitsentuntiseen työpäivään siirtymistä koskevaa

kohtaa vastaan, täysistunto käsitteli tämän kysymyksen ja erikoisessa päätöksessään katsoi oikeaksi Keskuskomitean Politbyroon tekemän aloitteen Manifestin julkaisemiseksi sekä itse Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean Manifestin. Täysistunto käsitteli Keskuskontrollikomitean Puhemiehistön selostuksen Trotskin ja Zinovjevin ryhmäkuntaisesta toiminnasta NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean elokuun täysistunnon (1927) jälkeen. Tätä kysymystä käsiteltäessä J. V. Stalin piti täysistunnossa lokakuun 23 pnä puheen „Trotskilainen oppositio ennen ja nyt". Täysistunto erotti Trotskin ja Zinovjevin Keskuskomitean jäsenyydestä heidän harjoittamansa petoksen ja puoluevastaisen ryhmätaistelun takia sekä päätti esittää puolueen XV edustajakokouksen harkittavaksi kaikki trotskilais-zinovjevilaisen opposition johtajain harjoittamaa hajoitustoimintaa koskevat aineistot. (Täysistunnon päätöslauselmia ja päätöksiä kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä", II osa, 1941, s. 195—220.) —*186*.

46 V. I. Lenin. „Kirje bolshevikkipuolueen jäsenille" ja „Kirje VSDTP:n Keskuskomitealle" (kts. Teokset, 3. painos, XXI osa, s. 350—352, 353—356. Suom. „Valitut teokset kahdessa osassa", II osa, s. 137—142). —*191*.

47 V. I. Lenin. Toimintaselostus VKP(b):n Keskuskomitean poliittisesta toiminnasta, maaliskuun 8 pnä 1921 (kts. Teokset, 3. painos, XXVI osa, s. 207—208). —*197*.

48 V. I. Lenin. Loppulausunto VKP(b):n Keskuskomitean toimintaselostukseen, maaliskuun 9 pnä 1921 (kts. Teokset, 3. painos, XXVI osa, s. 222, 228). —*198*.

49 „Novaja Zhizn" („Uusi Elämä") — menshevistinen sanomalehti, ilmestyi Pietarissa vuoden 1917 huhtikuusta lähtien lakkautettu heinäkuussa 1918. —*206*.

50 Mjasnikovin ryhmä — maanalainen vastavallankumouksellinen ryhmä, joka nimitti itseään „työläisryhmäksi". Sen järjestivät Moskovassa vuonna 1923 VKP(b):sta erotetut G. Mjasnikov

ynnä muut ja siihen kuului vähäinen ryhmä osanottajia. Ryhmä likvidoitiin samana vuonna. —*206.*

51 „Vorwärts“ — sanomalehti, Saksan sosialidemokratian pääänenkannattaja; ilmestyi vuodesta 1876 vuoteen 1933 saakka. Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen jälkeen „Vorwärts“ oli eräs neuvostovastaisen propagandan keskuksia. —*212.*

52 Tarkoitetaan Gruusiassa elokuun 28 pnä 1924 puhjenneita vastavallankumouksellisia kapinoita, jotka olivat hajallelyötyjen porvarillis-natsionalististen puolueiden rippeiden ja N. Jordanian menshevistisen emigrantti-„hallituksen“ järjestämiä imperialististen valtioiden ja II Internationalen johtajien käskystä sekä rahallisella avustuksella. Kapinat likvidoitiin seuraavana päivänä, elokuun 29 pnä, Gruusian työläisten ja työtätekevän talonpoikaiston aktiivisella avustuksella. —*213.*

53 Tarkoitetaan aseellista hyökkäystä, jonka kiinalainen sotilas- ja poliisijoukko teki Neuvostoliiton lähetystötaloon Pekingissä (Beipingissä) huhtikuun 6 pnä 1927. Hyökkäys oli järjestetty ulkolaisten imperialistien toimeksiannosta tarkoituksella saada syntymään sotilaallinen selkkaus Kiinan ja Neuvostoliiton välillä. —*216.*

54 Tarkoitetaan Englannin poliisin tunkeutumista Neuvostoliiton kauppavaltuustoon ja Arkosiin (Neuvostoliittolainen yhtiö Englannin kanssa käytävää kauppaa varten) Lontoossa, jonka Englannin konservatiivinen hallitus pani toimeen toukokuun 12 pnä 1927. —*216.*

55 Tarkoitetaan sitä neuvostovastaista kamppailua, joka Ranskassa oli käynnissä syksyllä 1927. Ranskan hallitus, joka oli kamppailun yllyttäjä, kannusti kaikenlaista neuvostovastaista toimintaa, harjoitti Pariisissa olevien Neuvostoliiton virallisten edustajien ja laitosten jahtaamista ja suhtautui myötämielisesti siihen, että Englanti katkaisi diplomaattiset suhteensa Neuvostoliittoon. —*216.*

56 Smenavehilaiset — edustivat sitä porvarillista poliittista suuntaa, joka syntyi ulkomailla vuonna 1921 venäläisen valkokaartilais-intelligenssin keskuudessa. Smenavehilaisuuden johdossa oli N. Ustrjalovin, J. Kljutshnikovin y.m. ryhmä, joka julkaisi aikakauslehteä „Smena Veh" („Tienviittojen Vaihtaminen"). Smenavehilaiset edustivat Neuvosto-Venäjän uuden porvariston ja porvarillisen intelligenssin katsomuksia, jotka uuden talouspolitiikan käytäntöönottamisen yhteydessä toivoivat neuvostojärjestelmän vähitellen rappeutuvan porvarillisen demokratian hengessä. (Smenavehilaisista kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXVII osa, s. 242—243. Suom. V. I. Lenin. „Valitut teokset kahdessa osassa", II osa, s. 856—859 ja J. V. Stalin. Teokset, 7. osa, s. 361—363 ja 9. osa, s. 77—82.) —*218.*

57 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, VI osa, s. 155—336 tai 4. painos, 7. osa, s. 185—392 (suom. V. I. Lenin. „Valitut teokset kahdessa osassa", I osa, s. 300—483). —*221.*

58 „**Vossische Zeitung**" — saksalainen porvarillinen sanomalehti; ilmestyi Berliinissä vuodesta 1704 huhtikuuhun 1934. —*231.*

59 Sacco ja Vanzetti — italialaisia työläisiä, jotka olivat muuttaneet emigrantteina Amerikan Yhdysvaltoihin. Sacco ja Vanzetti vangittiin toukokuun 5 pnä 1920 Brocktonissa (Massachusettsin valtio) aivan selvästi valheellisen ilmiannon nojalla, jossa heitä syytettiin ryöstömurhasta, ja vuonna 1921 Amerikan taantumuksellinen tuomioistuin langetti heille kuolemantuomion. Protestiksi tuomiota vastaan pidettiin suuria joukkomielenosoituksia, kokouksia ja lakkoja, joihin otti osaa miljoonia työtätekeviä koko maailmassa. Elokuun 23 pnä 1927 Sacco ja Vanzetti teloitettiin. —*233.*

60 Työväen, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostojen Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean dekreetti tsaarin hallituksen ottamien valtiolainojen mitättömiksi julistamisesta hyväksyttiin tammikuun 21 pnä 1918. —*248.*

61 Paul Lafargue. „Seuraavana päivänä vallankumouksen jälkeen" (kts. Teokset, I osa, 1925, s. 329—330, venäjänk. painos). —*259.*

62 V. I. Lenin. „Imperialismi kapitalismin korkeimpana asteena“ (kts. Teokset, 3. painos, XIX osa, s. 77 tai 4. painos, 22. osa, s. 182. Suom. „Valitut teokset kahdessa osassa“, I osa, s. 801). —*268.*

63 Moskovan sotilaspiirin VII puoluekonferenssi pidettiin marraskuun 15—17 pnä 1927. J. V. Stalinin tervehdys luettiin konferenssin aamuistunnossa marraskuun 17 pnä. —*270.*

64 NKP(b):n Moskovan järjestön XVI läänikonferenssi pidettiin marraskuun 20—28 pnä 1927. Konferenssi kuuli NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean selostukset, pohti Moskovan läänin taloudellisen rakennustyön perspektiivejä Neuvostoliiton kansantalouden kehittämisen yleissuunnitelman yhteydessä, NKP(b):n Moskovan Komitean ja Moskovan Kontrollikomitean toimintaselostukset, selostuksen työstä maaseudulla sekä muita kysymyksiä. J. V. Stalin puhui konferenssin aamuistunnossa marraskuun 23 pnä. Päätöslauselmassa NKP(b):n Keskuskomitean selostuksen johdosta konferenssi hyväksyi Keskuskomitean poliittisen ja organisatoorisen toiminnan ja sen päätökset trotskilaisesta oppositiosta. Konferenssi valitsi J. V. Stalinin edustajaksi NKP(b):n XV edustajakokoukseen. —*271.*

65 V. I. Lenin. „„Elintarvikeverosta“ nimisen kirjasen suunnitelma ja jäsennykset“ (kts. Teokset, 3. painos, XXVI osa, s. 313). — *274.*

66 V. I. Lenin. Selostus VKP(b):n taktiikasta Kommunistisen Internationalen III kongressissa heinäkuun 5 pnä 1921 (kts. Teokset, 3. painos, XXVI osa, s. 460). —*277.*

67 V. I. Lenin. Puhe VKP(b):n VIII edustajakokouksen avajaistilaisuudessa maaliskuun 18 pnä 1919 (kts. Teokset, 3. painos, XXIV osa, s. 114). —*277.*

68 V. I. Lenin. „Vaalit Pietarissa ja 31 menshevikin tekopyhyys“ (kts. Teokset, 3. painos, X osa, s. 303—315 tai 4. painos, 12. osa, s. 17—27). —*287.*

69 NKP(b):n XV edustajakokous pidettiin Moskovassa joulukuun 2—19 pnä 1927. Edustajakokous käsitteli Keskuskomitean poliittisen ja organisatoorisen toimintaselostuksen, Keskustarkastusvaliokunnan, Keskuskontrollikomitean — Työläis- ja talonpoikaisinspektion sekä Kominternin Toimeenpanevassa Komiteassa olleen NKP(b):n valtuuskunnan toimintaselostukset, ohjeet kansantalouden kehittämisen viisivuotissuunnitelman laatimista varten, selostuksen työstä maaseudulla, edustajakokouksen valitseman valiokunnan selostuksen oppositiota koskevasta kysymyksestä sekä suoritti puolueen keskuselinten vaalit. J. V. Stalin teki joulukuun 3 pnä NKP(b):n Keskuskomitean poliittisen toimintaselostuksen ja joulukuun 7 pnä esitti siihen loppulausunnon. Joulukuun 12 pnä edustajakokous valitsi J. V. Stalinin valiokuntaan, joka muodostettiin laatimaan päätöslauselmaa Kominternin Toimeenpanevassa Komiteassa olleen NKP(b):n valtuuskunnan työstä tehdyn selostuksen johdosta. Edustajakokous hyväksyi puolueen Keskuskomitean poliittisen ja organisatoorisen linjan ja velvoitti sen noudattamaan edelleenkin rauhanpolitiikkaa ja Neuvostoliiton puolustuskuntoisuuden lujittamisen politiikkaa, jatkamaan heikentymättömällä vauhdilla maan sosialistista teollistamista, laajentamaan ja lujittamaan sosialistista sektoria kaupungissa ja maaseudulla sekä pitämään suuntana kapitalististen ainesten likvidoimista kansantaloudessa. Edustajakokous teki päätöksen maatalouden kollektivisoimisen kehittämisestä kaikin keinoin, viitoitti kolhoosien ja neuvostotilojen laajentamisen suunnitelman ja antoi ohjeet, millä keinoin on taisteltava maatalouden kollektivisoimiseksi. NKP(b):n XV edustajakokous on jäänyt puolueen historiaan kollektivisoimisen edustajakokouksena. Edustajakokous antoi ohjeen Neuvostoliiton kansantalouden ensimmäisen viisivuotissuunnitelman laatimisesta. Oppositiota koskevissa päätöksissään, jotka olivat tähdätyt likvidoimaan trotskilais-zinovjevilaisen blokin, edustajakokous totesi, että puolueen ja opposition väliset erimielisyydet ovat kasvaneet erimielisyyksiksi ohjelmakysymyksissä, että trotskilainen oppositio on astunut neuvostovastaisen taistelun tielle, ja se julisti, että trotskilaiseen oppositioon kuuluminen ja sen katsantokantojen propagoiminen ei sovi yhteen bolshevikkipuo-

lueen riveissä olemisen kanssa. Edustajakokous hyväksyi NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyn kokouksen (marraskuu 1927) tekemän päätöksen Trotskin ja Zinovjevin erottamisesta puolueesta ja päätti erottaa puolueesta kaikki trotskilais-zinovjevilaisen blokin aktiiviset toimihenkilöt. (NKP(b):n XV edustajakokouksesta kts. „NKP(b):n historia. Lyhyt oppikurssi", suom. 5. painos, s. 322—323. Edustajakokouksen päätöslauselmia ja päätöksiä kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä", II osa, 1941, s. 222—262.) — *289.*

70 Tarkoitetaan seuraavia viljakasveja: vehnää, ruista, ohraa, kauraa ja maissia. —*292.*

71 J. V. Stalin. Keskuskomitean poliittinen toimintaselostus NKP(b):n XIV edustajakokoukselle joulukuun 18 pnä 1925 (kts. Teokset, 7. osa, s. 275—373). —*294.*

72 Tarkoitetaan Amerikan Yhdysvaltojen, Englannin y.m. maiden pankkiirien, teollisuudenharjoittajien ja kauppa-liikemiesten julistusta, joka julkaistiin lokakuussa 1926. Julistuksessa vaadittiin Euroopan valtioiden säätämien tullirajoitusten peruuttamista, ja se oli asiallisesti englantilais-amerikkalaisen finanssipääoman yritys ottaa itselleen hegemonia Euroopassa. —*296.*

73 **„World's Work"** — aikakauslehti, tulkitsi Amerikan Yhdysvaltojen suurporvariston johtavien piirien katsantokantoja; ilmestyi Garden Cityn kaupungissa (New Yorkin valtiossa) vuodesta 1899 vuoteen 1932. —*299.*

74 Kolmen vallan meriaseistuksen supistamiskonferenssi pidettiin Genevessä (Sveitsi) kesäkuun 20 ja elokuun 4 päivän välisenä aikana 1927. —*300.*

75 Marraskuun 30 pnä 1927 Genevessä avattiin IV istuntokausi valiokunnassa, jonka Kansainliitto oli muodostanut valmistelemaan edessäollutta aseistariisumiskonferenssia. Neuvostoliiton valtuuskunta esitti valiokunnassa julkilausuman, jossa ehdotettiin yleisen ja täydellisen aseistariisumisohjelman

toteuttamista. Neuvostoliiton aseistariisumisesitys hyljättiin. —*300.*

76 „Locarnon järjestelmä“ — niiden sopimusten järjestelmä, joita imperialistiset valtiot solmivat Locarnon (Sveitsi) konferenssissa lokakuun 5—16 pnä 1925 Versaillesin rauhansopimuksessa säädetyn sodanjälkeisen järjestyksen varmistamiseksi Euroopassa ja Saksan käyttämiseksi Neuvostoliittoa vastaan. (Locarnon konferenssista kts. J. V. Stalin. Teokset, 7. osa, s. 285, 287—289.) —*301.*

77 Tarkoitetaan serbialaisen natsionalistin toimeenpanemaa Itävallan kruununperillisen Frans Ferdinandin murhaa, joka tapahtui Sarajevon kaupungissa (Bosnia) kesäkuun 28 pnä 1914, mikä tapaus oli ulkonaisena aiheena vuosien 1914—1918 imperialistisen maailmansodan sytyttämiselle. —*303.*

78 Laki ammattiliitoista, jonka Englannin vanhoillinen hallitus saattoi voimaan vuonna 1927, edisti lakonrikkuruutta, rajoitti ammattiliittojen harjoittamaa varojen keräämistä poliittisiin tarkoituksiin, kielsi valtionvirkailijoita kuulumasta trade unionien kongressia ja labour-puoluetta kannattaviin ammattiliittoihin. Laki antoi hallitukselle oikeuden julistaa mikä lakko tahansa lainvastaiseksi. —*303.*

79 Laki „kansakunnan aseistamisesta“, jonka Ranskan edustajakamari hyväksyi maaliskuussa 1927, oli Ranskan imperialismin sotakoneen uudestijärjestämistä ja uuden sodan valmistelua tarkoittavan yleisen suunnitelman osa. Laki edellytti: maan poliittisen ja taloudellisen elämän militarisoimista, sekä emämaan että siirtomaiden koko väestön mobilisoimista sodan sattuessa, ammattiliittojen ja muiden työväenjärjestöjen militarisoimista, lakko-oikeuden kumoamista, vakinaisen armeijan lisäämistä ja sen käyttämistä Ranskan proletariaatin ja siirtomaiden sorrettujen kansojen vallankumouksellisten esiintymisten tukahduttamiseen. —*303.*

80 Neuvostoliiton ystävien Maailmankongressi pidettiin Moskovassa marraskuun 10—12 pnä 1927. Kongressi kutsuttiin koolle niiden ulkomaisten työläisedustajistojen aloitteesta, jotka olivat

saapuneet Neuvostoliittoon Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen kymmenvuotispäivän juhlallisuuksien yhteydessä. Kongressiin otti osaa 947 edustajaa 43 maasta. Kongressin osanottajat kuulivat selostuksen Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön tuloksista kymmenen vuoden ajalta ja maailman ensimmäisen proletaarisen valtion puolustamisesta sodan uhkaa vastaan. Kongressin hyväksymä julistus päättyi koko maailman työtätekeville osoitettuun kehoitukseen: „Taistelkaa, suojatkaa ja puolustakaa kaikin voimin ja kaikin keinoin Neuvostoliittoa, työtätekevien synnyinmaata, rauhan suojamuuria, vapautuksen kehtoa ja sosialismin linnaketta!". —*305.*

81 V. I. Lenin. „„Elintarvikeverosta" nimisen kirjasen suunnitelma ja jäsennykset" (kts. Teokset, 3. painos, XXVI osa, s. 312). —*345.*

82 **„Trud"** („Työ") — päivälehti, Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston äänenkannattaja, ilmestyy Moskovassa vuoden 1921 helmikuun 19 päivästä lähtien. —*347.*

83 V. I. Lenin. Kirje V. M. Molotoville puolueen XI edustajakokoukselle tehtävän poliittisen selostuksen suunnitelmasta (kts. Teokset, 3. painos, XXVII osa, s. 207). —*348.*

84 K. Marx. „Louis Bonaparten 18:s Brumairekuuta" (kts. K. Marx ja F. Engels. Valitut teokset kahdessa osassa, I osa, 1948, s. 215, venäjänk. painos). —*355.*

85 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XIX osa, s. 324—325 ja 4. painos, 23. osa, s. 67 (suom. V. I. Lenin. „Valitut teokset kahdessa osassa", I osa, s. 892—893). —*366.*

86 V. I. Lenin. Loppulausunto Keskuskomitean toimintaselostukseen VKP(b):n X edustajakokoukselle maaliskuun 9 pnä 1921 (kts. Teokset, 3. painos, XXVI osa, s. 228). —*398.*

87 **„Neue Freie Presse"** — porvarillis-liberaalinen sanomalehti; ilmestyi Wienissä vuodesta 1864 tammikuuhun 1939. —*403.*

88 **„New York American"** — amerikkalaisen taantumusmiehen Hearstin omistama lehti; ilmestyi New Yorkissa vuodesta 1882

vuoteen 1937. Viimeisinä ilmestymisvuosinaan lehdellä oli fasismia suosiva suunta. —*403*.

89 „**The Daily Worker**" — sanomalehti, Amerikan Yhdysvaltojen Työväenpuolueen (kommunistisen puolueen) pää-äänenkannattaja. Se ilmestyi vuodesta 1922 Chicagossa kerran viikossa „Worker" nimisenä, vuodesta 1924 lähtien sitä on julkaistu „The Daily Worker" nimisenä päivälehtenä. Vuodesta 1927 lähtien se on ilmestynyt New Yorkissa. —*406*.

ELÄMÄKERRALLISIA TIETOJA

(elokuu—joulukuu 1927)

Heinäkuun 29— elokuun 9.	J. V. Stalin johtaa NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistettyä täysistuntoa.
Elokuun 1.	J. V. Stalin pitää NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyssä täysistunnossa puheen „Kansainvälinen tilanne ja Neuvostoliiton puolustus".
Elokuun 2.	J. V. Stalin valitaan NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyssä täysistunnossa valiokuntaan, joka muodostettiin toimittamaan päätöslauselmaluonnosta kansainvälisestä tilanteesta.
Elokuun 5.	J. V. Stalin pitää NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyssä täysistunnossa puheen G. K. Ordzhonikidzen tekemän selostuksen johdosta puoluekurin rikkomuksista, joihin Zinovjev ja Trotski olivat syyllistyneet.
Elokuun 6—9.	J. V. Stalin ottaa osaa valiokunnan työhön, jonka NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetty täysistunto muodosti

laatimaan päätöslauselmaluonnosta puoluekurin rikkomuksista Zinovjevin ja Trotskin taholta.

Elokuun 9. J. V. Stalin pitää NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyssä täysistunnossa puheen „Opposition „ilmoituksen" johdosta elokuun 8 päivältä 1927".

Elokuun 11. J. V. Stalin on läsnä NKP(b):n Moskovan järjestön aktiivin kokouksessa käsiteltäessä selostusta NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyn elokuun täysistunnon päätöksistä.

Syyskuun 4. J. V. Stalin on Punaisella torilla Moskovassa läsnä nuorison juhlamielenosoituksessa XIII Kansainvälisenä nuorisonpäivänä.

Syyskuun 9. J. V. Stalin keskustelee ensimmäisen amerikkalaisen työläisedustajiston kanssa.

Syyskuun 16. J. V. Stalin kirjoittaa kirjeen M. I. Uljanovalle.

J. V. Stalin keskustelee ranskalaisen kirjailijan Henri Barbussen kanssa.

Syyskuun 27. J. V. Stalin pitää Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan Komitean Puhemiehistön ja Kansainvälisen Kontrollikomitean yhteisessä istunnossa puheen „Venäjän opposition poliittiset kasvot".

Syyskuun 30. J. V. Stalin keskustelee Kominternin Toimeenpanevan Komitean jäsenten erään ryhmän ja Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean puheenjohtajan E. Thälmannin kanssa.

Lokakuun 21—23. J. V. Stalin johtaa NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistettyä täysistuntoa.

Lokakuun 23. J. V. Stalin pitää NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyssä täysistunnossa puheen „Trotskilainen oppositio ennen ja nyt".

NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetty täysistunto vahvistaa J. V. Stalinin selostajaksi tekemään Keskuskomitean poliittisen toimintaselostuksen NKP(b):n XV edustajakokouksessa.

Lokakuun 26. J. V. Stalin keskustelee Moskovassa sijaitsevan valtion lentokonerakennustehtaan työläisten edustajiston kanssa.

Lokakuu. J. V. Stalin kirjoittaa konspektin kirjoitusta varten „Lokakuun vallankumouksen kansainvälinen luonne".

Marraskuun 3. NKP(b):n Krasnaja Presnjan VIII piirikonferenssi valitsee J. V. Stalinin edustajaksi NKP(b):n Moskovan XVI läänikonferenssiin.

Marraskuun 5. J. V. Stalin keskustelee ulkomaalaisten työläisedustajistojen kanssa, jotka olivat saapuneet Neuvostoliittoon Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen kymmenvuotisjuhliin.

Marraskuun 6. J. V. Stalin esittää tervehdyksen Moskovan Neuvoston juhlaistunnossa, joka pidettiin Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen kymmenvuotispäivän kunniaksi.

Marraskuun 6—7. „Pravda" lehden numerossa 255 julkaistaan J. V. Stalinin kirjoitus „Lokakuun vallankumouksen kansainvälinen luonne. Lokakuun kymmenvuotispäiväksi".

Marraskuun 7. J. V. Stalin on läsnä Moskovan Punaisella torilla Moskovan varuskunnan sotajoukkojen

paraatin ja työtätekevien juhlakulkueen aikana, jotka pidettiin Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen kymmenvuotispäivän kunniaksi.

Marraskuun 9. J. V. Stalin pitää tervehdyspuheen Moskovan Suuressa teatterissa Neuvostoliiton Osoaviahimin Keskusneuvoston juhlakokouksessa, joka pidettiin Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen kymmenvuotispäivän ja Neuvostoliiton ilmavoimien rakennustyössä saavutettujen tulosten kunniaksi.

Marraskuun 10. J. V. Stalin on läsnä Neuvostoliiton ystävien Maailmankongressin ensimmäisessä istunnossa Liittojen talon Pylvässalissa.

Marraskuun 16. J. V. Stalin keskustelee sotilastyöntekijäin ryhmän — Moskovan sotilaspiirin VII puoluekonferenssin edustajain — kanssa.

Marraskuun 18. J. V. Stalinin tervehdys Moskovan sotilaspiirin VII puoluekonferenssille julkaistaan „Krasnaja Zvezda" lehden numerossa 263.

Marraskuun 19. NKP(b):n Leningradin I aluekonferenssi valitsee J. V. Stalinin NKP(b):n Leningradin aluekomitean jäseneksi.

Marraskuun 23. J. V. Stalin pitää NKP(b):n Moskovan XVI läänikonferenssissa puheen „Puolue ja oppositio".

Marraskuun 28. NKP(b):n Moskovan XVI läänikonferenssi valitsee J. V. Stalinin edustajaksi NKP(b):n XV edustajakokoukseen.

Joulukuun 2—19. J. V. Stalin johtaa NKP(b):n XV edustajakokouksen työtä.

Joulukuun 3. J. V. Stalin tekee Keskuskomitean poliittisen toimintaselostuksen NKP(b):n XV edustajakokoukselle.

Joulukuun 7. J. V. Stalin esittää loppulausunnon Keskuskomitean poliittiseen toimintaselostukseen NKP(b):n XV edustajakokoukselle.

Joulukuun 12. Puolueen XV edustajakokous valitsee J. V. Stalinin valiokuntaan, joka muodostettiin laatimaan päätöslauselmaa Kominternin Toimeenpanevassa Komiteassa olleen NKP(b):n edustajiston toimintaselostuksen johdosta.

Joulukuun 16. J. V. Stalin kirjoittaa vastauksen ulkomaiden lehdistön Moskovan edustajain tekemään kyselyyn tekaistujen „Stalinin kirjoitusten" johdosta.

Joulukuun 17. J. V. Stalin osallistuu NKP(b):n XV edustajakokouksen muodostaman valiokunnan istuntoon, jossa laadittiin päätöslauselmaluonnosta Kominternin Toimeenpanevassa Komiteassa olleen NKP(b):n edustajiston toimintaselostuksen johdosta.

Joulukuun 19. NKP(b):n XV edustajakokous valitsee J. V. Stalinin puolueen Keskuskomitean jäseneksi.

J. V. Stalin ottaa osaa puolueen XV edustajakokouksessa valitun NKP(b):n Keskuskomitean täysistuntoon.

NKP(b):n Keskuskomitean täysistunto yhdessä Keskuskontrollikomitean Puhemiehistön jäsenten kanssa valitsee J. V. Stalinin Keskuskomitean Politbyroon, Orgbyroon ja Sihteeristön jäseneksi ja vahvistaa hänet NKP(b):n Keskuskomitean pääsihteeriksi.

SISÄLTÖ

Karjalais-Suomalainen SNT
Ministerineuvoston
Poligrafizdatin
Sortavalan kirjapaino

Sortavala, Karjalankatu, 32